

Giới thiệu Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày

Thể loại: Truyện Tình Cảm, Truyện Tự Sáng Tác

Trước giờ bản thân cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu anh ấy. Cũng chưa từng nghĩ rằng vì anh ấy mà tâm sẽ chết càng không tưởng tượng được rằng người cũ của anh lại là bạn thân của cô.

Bởi cô tin vào lời hứa sẽ mãi chẳng cách xa, nắm chặt tay nhau đi khắp thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết hôn

- "Tôi xin tuyên bố, cô Lập An Hạ và anh Mục Tổng Thần chính thức trở thành vợ chồng. Từ đây về sau..."

Cuối cùng, cô đã trở thành vợ người này. Một người cô quên biết chưa hơn hai mươi bốn giờ.

- "Thu dọn đồ đạc, đây là địa chỉ nhà, chuyển đến bất cứ khi nào sẵn sàng."

Ném lại một câu, người đàn ông lãnh đạm rời đi. Lập An Hạ cuối đầu nhìn tờ giấy, lại ngẩng mặt nhìn trời xanh. Chồng... Thì ra một tiếng gọi âu yếm như thế, lại dễ dàng có được như vậy. Một tờ giấy kết hôn, chuyển tình trạng hôn nhân thành đã kết hôn, vậy là đã có được một người chồng. Không tình yêu, không tình thương. Vậy mà hôm qua cô còn nghĩ rằng, chồng, phải là một cái gì đó thiêng liêng lắm, và không có ai có thể thay thế ngoài Bạc Nhiên. Thế mà bây giờ...

Lập An Hạ, mày đắn đo cái gì? Không phải đã quyết định rồi sao? Bạc Nhiên, người cô yêu, cuối cùng quay lưng phản bội cô. Thế giới này, thì ra không cần tình yêu. Thế giới này, thì ra lại vô tình như thế. Thế giới này, thì ra tất cả đều như phù dung, sớm nở tối tàn.

Lập An Hạ nhìn tờ giấy chứng nhận một lần nữa, cuối cùng cũng xoay người bước đi. Nhà của cô, nhưng từ ngày mai cô sẽ không còn ở đây nữa.

Lập An Hạ xếp đồ vào vali, thật chậm rãi. Tay cô khựng lại trước màn hình điện thoại, nhìn số điện thoại quen thuộc mà bản thân đã khắc ghi trong lòng không biết bao nhiêu sâu nặng. "Chấp chận xóa? Sẽ không thể phục hồi." "Chấp nhận." Khoảnh khắc bấm vào nút "chấp nhận", cô biết mình và Bạc Nhiên từ nay sẽ chính thức trở thành người xa lạ.

Lập An Hạ lấy tay run run gạt nước mắt. Bạc Nhiên, anh thật đúng là đồ khốn nạn! Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! Không bao giờ! Không bao giờ! Năm hai mươi tuổi, cô và Bạc Nhiên bắt đầu yêu nhau. Bạc Nhiên khi ấy rất dịu dàng và tốt bụng. Anh ta sẵn sàng giúp đỡ mọi người làm bất cứ điều gì và luôn quan tâm che chở cho cô. Bạn bè nói, cô rất có phúc khi có được Bạc Nhiên làm bạn trai. Và cô cũng tin là như thế.

Anh ta lúc đó giống như một cơn gió mát lành thổi qua những ngày hạ nóng bức của An Hạ, giống như một tia nắng mùa hạ sưởi ấm cho những trận bão tuyết lạnh lẽo của đời cô. Lập An Hạ coi tất cả những thứ đó giống như một điều quan trọng và cần thiết hết sức trong cuộc sống của mình, đến độ cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cô mất đi thứ đó.

Nhưng mà... Cho đến ngày hôm qua, cô mới rõ, tất cả những thứ đó, đều chỉ là chơi đùa! Anh ta, vào đúng ngày kỉ niệm quen nhau ba năm của cả hai, ở khách sạn 'vui đùa' cùng một người khác. Nếu như không vì một người bạn tình cờ đến đưa đồ cho người thân, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ ngu si như thế!

Vì sao... Vì sao có thể như vậy?

Vì sao lại tàn nhẫn đến thế?

Cô đã dùng cả tuổi thanh xuân để yêu anh ta mà! Yêu không chút tính toán!

Mà cô cũng không biết vì sao bản thân lại chấp nhận kết hôn với một người xa lạ, chấp nhận thay đổi, chấp nhận quên đi, chấp nhận bước vào bước ngoặt lớn nhất của đời mình một cách vội vã như thế...

"Thật ra yêu là một điều vốn dĩ rất dễ dàng. Chỉ cần bản thân cả hai cùng lay động. Còn cùng nhau xây dựng tương lai của cả hai thì rất khó. Vì nó cần sự đồng tình và cố gắng của cả anh và em. Nhưng anh lại chọn buông tay trước, mà em, không sao níu giữ nổi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Mục phu nhân

Nếu cần một thứ gì đó để chữa lành mọi vết thương, Lập An Hạ tin rằng đó chính là thời gian. Thời gian có thể xóa nhòa tất cả, có thể khiến tâm cô dần dần tỉnh lại và nhận ra tình yêu thật sự của mình. Cô cứ nghĩ rằng tim mình sẽ đau lắm, giống như trong tiểu thuyết vẫn nói vậy. Đúng! Rất đau, nhưng vẫn chưa đủ đến mức khắc cốt ghi tâm.

Lập An Hạ mua một vé xe buýt, về đến nơi biệt thự mà một lát nữa đây cô sẽ sống ở đó. Trong đầu đột nhiên lướt qua một ý nghĩ, kết hôn như thế này, có phải là một quyết định quá vội vàng?

Cô đứng trước cửa, không biết này giờ đã có thể chớp mắt một lần chưa. Phải diễn tả thế nào nhỉ? Không đồ sộ như những gì cô đã đọc, không hề! Chỉ là một ngôi biệt thự đơn giản, đơn giản đến mức không thể nào đơn giản hơn. Gam màu trắng là chủ yếu, những hoa văn màu đen bao bọc xung quanh khiến ngôi nhà mang một vẻ cổ điển lạ thường. Nuốt một ngụm nước bọt, cô từ từ mở cửa. "Két!" một tiếng, cánh cửa được mở ra dễ dàng. Lập An Hạ từng bước đi vào trong.

Không hiểu sao cô lại có cảm giác yêu mến đối với nơi này. Không hiểu sao nữa! Bên trong, đứng đợi cô là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, cùng một người phụ nữ trung niên tầm năm mươi tuổi. Vừa thấy cô, bọn họ lễ phép cúi người.

- Phu nhân.

- Tôi... À, tôi là Lập An Hạ, hai người cứ gọi tôi là An Hạ được rồi.

- không dám thất lễ, phu nhân. Tôi là Từ Mạch, còn đây là cháu trai tôi, Từ Húc. Phu nhân có cần gì chỉ cần gọi một tiếng chúng tôi sẽ lập tức xuất hiện.

- Cảm ơn dì, cảm ơn cậu.

- Để tôi dắt phu nhân về phòng.

Lập An Hạ theo chân quản gia Từ, từng bước một đi sâu vào trong. Tường treo đầy những bức họa nổi tiếng, màu sắc trầm tĩnh không thể nói nên lời. An Hạ nhìn đến mức thất thần. Có lẽ người chồng này của cô thật sự rất giàu có. Nền được lát bằng loại gỗ nâu thượng hạng, tạo nên một cảm giác yên an kì lạ. Ánh sáng vàng nhạt trên hành lang trung hòa với mọi thứ, vô cùng ấm áp. Ngay ngã rẽ có một chiếc bàn gỗ, ở trên đặt một tô nước nhỏ, thả vài cánh hoa đủ màu vào trong. Không gian huyền ảo và xinh đẹp đến mức Lập An Hạ gần như không tin được!

Dừng lại trước một cánh cửa sơn màu gỗ, Từ Mạch cúi người lên tiếng:

- Phu nhân, phòng của cô ở đây.

- Di Từ, cảm ơn dì.

Lập An Hạ mở cửa phòng bước vào. Xung quanh ngập tràn màu lam, rèm cửa, bao gối, tất cả đều là màu cô thích. Làm sao người này lại biết?! Tiến đến gần khung cửa sổ, cô nhìn cảnh hoa Forget Me Not trên bàn, lòng đột nhiên nao nao. Lập An Hạ với tay cầm lấy bức thiệp nhỏ trên bàn, mở ra. Một dòng, năm chữ, nét chữ rắn rỏi tuyệt đẹp.

"CHÀO MỪNG, MỤC PHU NHÂN".

Lập An Hạ đặt tấm thiệp xuống, mở cửa ban công. Một đợt gió mát mẽ tràn vào cả người cô, tạo nên một cảm giác vô cùng thoải mái. Những chậu thường xuân sắc xanh mơn mẫm được treo trên mái, vài chậu nha đam nho nhỏ, điểm thêm một chậu Bạch mã hoàng tử lớn với thân màu trắng trông rất nhẹ nhàng. Ban công này khá rộng, còn có một chiếc xích đu nhỏ đủ cho một người ngồi và một bàn gỗ kê bên. Hình như chồng cô rất thích gỗ, trong nhà cái gì cũng có gỗ chen vào. Nhưng không sao, cô cũng thích.

An Hạ ngồi xuống xích đu, nhìn ra phía không gian rộng lớn đằng xa.

Rồi cuộc sống cô sau này, sẽ như thế nào đây?

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lạnh lòng rời đi

Đôi đúng là chẳng lường trước được việc gì. Cứ ngỡ sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại, thế mà cuối cùng vẫn chạm mặt nhau trong tích tắc. Lập An Hạ đẩy xe đi giữa các quầy hàng, tình cờ nghe được tiếng của một đôi nam nữ quây bên cạnh.

- Anh, tối nay đi chơi nha!
- Tối nay anh có việc rồi, để lúc khác đi!
- Việc việc việc! Sao cứ việc mãi thế?
- Thôi mà em, thông cảm cho anh nhé, công ty sắp có hợp đồng mới, anh không thể làm khác đi được!

Hừ. Khóe miệng cô cong lên một đường nhạt nhẽo. Bạc Nhiên, lại là Bạc Nhiên! Chắc bây giờ đã có bạn gái mới, sớm quên cô rồi cũng nên!

Ngay ngã rẽ, tiếng xe lách cách va vào nhau.

- A, xin lỗi. - Lập An Hạ cúi đầu.
- Hạ Hạ...
- Không việc gì. - Người đi cạnh Bạc Nhiên cười giả lả.
- Vậy tôi đi trước nhé! - Lập An Hạ thân nhiên đẩy xe tiếng lên hai bước, cổ tay bị một lực mạnh mẽ níu lại.
- Em có khỏe không?
- Kia anh, là ai thế? - Cô gái kia tiếp tục hỏi.
- Anh Bạc, đã lâu không gặp. Tôi rất khỏe, cảm ơn anh.
- Hạ Hạ...
- Anh Bạc, phiền anh buông tay tôi ra.

Bạc Nhiên nhìn cô một cái, rồi cũng không tiếp tục níu nữa. Lập An Hạ cứ nghĩ rằng tất cả đã xong, nhưng khi ra đến bãi đỗ xe, phát hiện Bạc Nhiên đang đứng một mình, người kia đã không thấy. Vừa thấy cô, anh ta lập tức chạy đến.

- Hạ Hạ, tha lỗi cho anh, được không?
- Tha thứ cho anh? Anh có lỗi gì mà tha?
- Em đừng như vậy...
- Anh Bạc, anh và tôi hiện tại đã không còn bất kì quan hệ nào nữa, anh đừng để người khác hiểu lầm chúng ta! Hơn nữa, chuyện của tôi và anh, ai là người tự tay kết thúc trước? Xin anh tự trọng một chút, suy nghĩ kĩ trước khi hành động!

Lập An Hạ cầm chặt túi xách, nhanh nhẹn đi qua làn đường phía bên kia. Bạc Nhiên nhìn theo cô, mãi mới ngồi vào xe.

An Hạ ngồi thừ trong xe bus và suy nghĩ rất nhiều chuyện. Thì ra yêu lại dễ dàng như thế, mà thì ra hết yêu và dứt tình lại càng dễ dàng hơn. Trái tim đã một lần chịu sự phản bội như vậy, nhất định sẽ không có lần hai, đúng không? Cô chỉ muốn đơn giản mà yêu một người, đơn giản mà thương một người, nhưng vì sao lại khó như vậy? Lẽ nào muốn sở hữu một tình yêu chân thành cũng là một cái tội hay sao? Tim cô hơi nhức một chút, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Bây giờ cô đã có một người chồng, việc tốt nhất là làm tròn bổn phận của một người vợ. Yêu hay không yêu, giờ phút này đã không còn quan trọng nữa. Kì thực, tình yêu có lẽ quá xa xỉ, xa xỉ đến mức một người như cô không cách nào sở hữu được nó. Mà nếu nó có tự động bay đến trước mặt, cô cũng không cách nào níu nổi nữa rồi.

Thật sự đã quá mệt mỏi. Một đến mức chẳng tha thiết trong chuyện tình cảm nữa. An Hạ hơi mỉm cười, cảm thấy lòng mình như trút được một gánh nặng. Buông tay, chính là giải pháp tốt nhất cho cả hai.

Bạc Nhiên, chúc anh hạnh phúc! Tôi tin rằng, chúng ta rồi đều sẽ hạnh phúc mà thôi!

Bên kia đường, ngay sát gốc cây lớn, một chiếc Cadillac đen chầm chệch đậu. Vài giây sau, nó từ từ phóng vút đi trên đường lớn...

"Yêu hay không yêu, thương hay không thương, thật ra không phải do chúng ta quyết định..."

Nếu định mệnh đã lên tiếng, thì không ai có thể chống lại.

Từ các cửa hiệu, nhạc bùng cháy mãnh liệt. Cả thành phố dường như đã đến lúc trở nên sôi động hơn, đã đến lúc bước vào nhịp sống rực rỡ về đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Duyên phận

Mục Tổng Thần xoay xoay cây bút trong tay, tầm mắt thỉnh thoảng lại liếc ra cửa chính, hình như là đang chờ đợi thứ gì đó. Đột nhiên, một tiếng gõ cửa làm hắn trở nên phấn khích hơn, khẽ tăng hàng rồi nói:

- Vào đi.

- Cửa này nè Thần! Đúng là rắc rối!

Một người phụ nữ quăng chiếc hộp về phía hắn, sau đó trực tiếp ngồi xuống ghế sofa. Nàng rất xinh đẹp, làn da rằm nắng khỏe khoắn, bộ đồ đen trên người bó sát làm nổi bật những đường cong mê người. Theo sau nàng, là một "nam thần" lù khù lờ khờ. Cậu ta mệt mỏi thở dài, hai tay đưa lên đầu làm ra vẻ tuyệt vọng.

- Tao nói mày nè, Thần, làm ơn đi, lần sau đừng có bắt tao đi chung với Lan Mị nữa. Tao thật sự không "tiếp" "chị ấy" nổi!

- Haizz... Nhờ hai người đi mua một món quà cho vợ mới cưới của tao, chuyện con con như vậy mà cũng than ngắn thở dài!

- Đúng rồi! - Lan Mị bật dậy từ đệm - Cho tao xem hình vợ mày đi!

- Lan Mị, mày hết trò rồi sao? Dù gì chiều này cũng ghé qua nhà hắn làm tiệc, tiên thể rồi muốn làm gì thì làm!

- Trần Hạo, ngậm miệng! - Lan Mị trừng mắt - Nhanh lên, Thần, cho tao xem hình vợ mày! Nếu không tao phá banh cái phòng này, tin không?

Lan Mị, Trần Hạo và Mục Tổng Thần là bạn thân từ thời cấp ba cho đến giờ. Lan Mị theo hắc đạo, thích đánh nhau và dùng vũ khí hạng nặng. Trần Hạo thì mở một công ty chuyên về phần mềm vi tính, nổi tiếng khắp đó đây. Còn Mục Tổng Thần___ có vẻ như không cần giải thích quá nhiều. Còn nhớ lúc đó, Trần Hạo và hắn hay bị nữ sinh vây quanh, luôn là Lan Mị "đột kích" giúp cả hai trốn ra ngoài. Bây giờ tuy đã trưởng thành, nhưng cả ba vẫn luôn sát cánh bên nhau.

- Đây! - Mục Tổng Thần ném cho Lan Mị cái điện thoại màu trắng, nàng nhanh tay chụp lấy.

Trần Hạo tiến đến ngồi xuống cạnh Lan Mị. Nàng mở màn hình, lập tức đập vào mắt một gương mặt vô cùng đáng yêu. Da cô ấy không trắng, đường nét của cô ấy không thanh tú, nhưng lại đặc biệt dễ nhìn. Cô ấy cười rất đẹp, thật sự rất rất dễ thương. Hai mắt cô ấy to tròn long lanh, nhìn vào biết ngay là một người nhạy cảm thấu hiểu, mang đến cho đối phương một cảm giác dễ chịu khó nói thành lời. Lan Mị nhìn chăm chăm có chút ngây ngốc, sau đó bùng tỉnh hỏi:

- Tên gì?

- An Hạ, họ Lập.

- Lập An Hạ... - Nàng lẩm nhẩm - Tên đẹp quá...

- Tao thấy người này cũng bình thường, chỉ là có chút đáng yêu... - Trần Hạo nói.

- Tao cưới người này không phải vì bề ngoài...

Mục Tổng Thần nhắm mắt, nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau. Hôm đó hắn nhớ Diệu Chi đến mức bị lụy, Lập An Hạ lại bị người yêu nói lời chia tay, khóc đến mức khiến hắn cảm thấy thương tâm. Đó là lần đầu tiên, nhưng chỉ có hắn thấy cô, còn cô không thấy hắn. Lần thứ hai cả hai gặp lại, chính là lúc giao nhau trong tiệm coffee gần trạm xe điện. Hắn lái xe đến mua cho Trần Hạo và Tuyết Di một cái bánh kem nhỏ hai tầng mừng lễ hen hò lần thứ "một trăm mấy của bọn họ", tình cờ bắt gặp An Hạ đang mua một phần espresso có đường. Bóng dáng cô rất nhỏ và mờ nhạt, nhưng hắn vẫn nhận ra. Lần thứ ba gặp lại, hắn nhìn người đó ngờ ngẩn đứng nhìn vào cửa hiệu áo cưới, không hiểu mình bị gì mà lao tới hỏi: "Làm vợ tôi nhé?". Hắn chỉ thấy cô nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng, sau đó gật đầu cái rụt.

Mục Tổng Thần chưa từng tin vào số phận, nhưng gặp được cô ba lần, hắn cũng cho rằng đó là do "duyên".

Chương 5: Gặp mặt

Ngôi nhà của Mục Tổng Thần được xây ở một con phố tuyệt đối yên tĩnh. Nơi này buổi sáng còn có thể nghe vài tiếng rao bán, nhưng đến tối thì lại không có bất kì tiếng động nào. Như vậy... Thật làm người ta sợ hãi chút a... Lập An Hạ lúc này đang tắt bật trong bếp, hết canh nồi nước dùng gà cho chín, lại chạy qua chỗ lò nướng điện nhìn mấy chiếc bánh nhỏ đủ màu sắc, xong rồi hốt hoảng đảo cái chảo chất đầy rau củ quả. Mùi thức ăn thơm phức phủ đầy khắp căn bếp, làm cho ai cũng sinh ra một cảm giác thèm thuồng.

- Sao lại lâu như thế nhỉ? - Cô lẩm bẩm. - Đáng lẽ giờ này họ phải về nhà rồi mới đúng.

Chẳng là Mục Tổng Thần có nói với cô, tối nay sẽ rủ bạn về nhà ăn, ra mắt "người vợ nhỏ" này, kêu cô chuẩn bị thịnh soạn một chút. Lập An Hạ cũng không hiểu sao cô lại có thể vui vẻ hòa nhập được với "ông chồng hoàng kim" của mình và cả nơi ở mới này một cách nhanh chóng như vậy nữa. Đồng hồ đã điểm bảy sau rưỡi hơn, trong nhà vẫn chỉ có mình cô. Lập An Hạ mở lò nướng điện đặt trên kệ ra, một con gà được nướng chảy mỡ vàng thơm hiện lên trong tầm mắt.

- Ừm... - Cô hít hà - Họ không về liền, mình không cam đoan có thể giữ cái này trong bao lâu...

- Ha ha ha... Thần à, người vợ này của mày thật đáng yêu nha...

Từ đằng sau truyền đến tiếng cười, Lập An Hạ hốt hoảng xoay người lại. Là một mỹ nữ chính hạng a! Cao gầy, gương mặt góc cạnh, chiếc đầm đen bó sát để lộ phần lưng càng làm lộ những đường cong đúng chuẩn. Thật sự rất đẹp a! Lan Mị không câu nệ đưa tay ra vỗ vỗ vai Lập An Hạ, cười cười:

- Tiểu Hạ Hạ, em thật sự rất đáng yêu đấy!

Nhớ lại những gì mình vừa nói, gương mặt nhanh chóng xuất hiện một tầng đỏ ửng. Cô lắp bắp:

- Mọi... Mời mọi người vào phòng ăn...

- Chào mỹ nhân, anh hôm nay chính là đến đây để xem tài nghệ nấu ăn của em! - Trần Hạo cười sáng khoái, để lộ hàm răng trắng bóng.

- Mỹ nữ, nếu sau này em muốn tìm người ngoại tình, gọi cho anh đầu tiên nhé!

- Đủ rồi mọi người! - Mục Tổng Thần đen mặt nói - Đừng trêu cô ấy nữa! Đi, chúng ta vào phòng ăn thôi.

Lập An Hạ vừa cắn môi vừa nhanh nhẹn gấp cả một con gà quay lớn ra đĩa. Xấu hổ! Quá xấu hổ mà! Cũng tại cái tôi tham ăn mà ra! Lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cho người ta có ấn tượng xấu về mình. Cô bụng đĩa thức ăn cuối cùng ra bàn, Mục Tổng Thần liền nhường mỳ, chỉ chỉ chỗ trống ngay cạnh hắn. Lan Mị rót cho mỗi người một cốc rượu, vừa uống vừa nói:

- Chúng ta giới thiệu một chút cho Tiểu Hạ Hạ rõ đi! Tao nói trước... Chị được cha sinh mẹ đẻ ra đặt cho tên Lan Mị, em muốn gọi chị là gì cũng được, miễn là đừng có gọi...

- Mị Nhiiiii... - Trần Hạo và Hàn Thu đồng thanh kéo dài.

- Đúng! - Lan Mị ngửa cổ uống cạn hết ly rượu, sau đó cau mày - Mị Nhi nghe thốn vãi đi được!

- Tới anh tới anh! - Trần Hạo nở nụ cười sáng long lanh với cô - Anh tên Trần Hạo, năm nay hai mươi bảy tuổi, làm giám đốc công ty phần mềm máy tính Trung Hạo, độc thân xử nữ...

"Khụ khụ khụ!!!" - Đồng loạt Lan Mị, Hàn Thu và Mục Tổng Thần đang uống rượu ho khan, họ đến lay trời chuyển đất.

- Ho cái gì mà ho! - Trần Hạo trừng mắt, rồi quay sang dịu dàng nói với An Hạ - Tiểu mỹ nữ, anh rất thích em a! Sau này nếu có gì bất trắc, cứ đến Trung Hạo tìm gặp anh, đồng thời muốn tìm người để tâm sự, cứ gọi cho anh nhé! - Xong rồi còn tặng cho cô thêm một cái nháy mắt.

- Đủ rồi! Tên Trần Hạo đó nói hùng hồn vậy thôi chứ "kỹ thuật" của cậu ta không "điều luyện" như anh đâu! - Hàn Thu đứng dậy khỏi ghế, khoác vai An Hạ.

- Đây, đây là vợ tôi đấy nhé! - Mục Tổng Thần rót cuộc không chịu nổi, lớn tiếng phản bác, nhưng Hàn Thu vẫn không có gì gọi là sợ hãi.

- Anh là mỹ nam Hàn Thu, gọi anh Thu là ok rồi! Sau này, như anh đã nói, nếu muốn ngoại tình, cứ đi tìm anh, sau khi "làm" xong, anh bảo đảm sẽ xóa

sạch dấu vết, ai cũng không biết được!

- Hàn-Thu!

Sau đó, Mục Tổng Thần đuổi tên kia chạy xuyên suốt qua khắp nơi trong nhà.

Lập An Hạ cũng phải bật cười. Bạn của "chồng" cô, thật sự đáng yêu, đáng yêu không chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cái tát và người trong lòng

Thời gian một ngày của mỗi người là 24 giờ, không hơn không kém. Đó là về phần độc thân. Riêng khi ta bắt đầu sống chung với một người khác, mọi chuyện sẽ bắt đầu thay đổi. Việc gì cũng nhân đôi, chén bát cũng nhân đôi, quần áo cũng nhân đôi, thức ăn cũng nhân đôi... Lập An Hạ cứ tưởng hôn nhân vốn dĩ rất dễ dàng, chỉ cần mỗi bên nhường nhịn nhau một chút. Thật không ngờ... Người chồng này của cô lạnh như băng, ngoài những người bạn thân ra còn lại lúc nào cũng trầm trầm khó hiểu, nói năng lại rất tùy tiện, không sợ người khác đau lòng.

Hôm nay là chủ nhật. Lập An Hạ dậy rất sớm, quét dọn hết tầng này lên tầng khác. Cũng không hiểu sao, phòng cuối cùng của lầu ba, cửa lại được sơn trắng tinh. Trong khi những cửa khác thì vẫn được sơn đen bình thường. Cô hơi do dự, vặn một cái xem có khóa hay không, nhưng thật kì lạ, lại không có khóa! Chắc là không có gì! Nghĩ vậy Lập An Hạ xách xô nước đi vào trong.

Oa!!! Thật sự rất đẹp a!!! Đẹp chết đi được! Cả không gian như bừng sáng, lấp lánh như một vật nặng vừa xuyên qua. Lập An Hạ đứng dậy kéo rèm, không kịp được mà xuyết xoa mấy tiếng. Từ đây nhìn xuống, có thể thấy biết bao nhiêu là thứ trùng trùng điệp điệp, đẹp không tả xiết! Cô nhìn lên bức tường, khẽ đưa tay chạm vào. Là hình một cô gái trẻ đang quay lưng lại. Dáng người này khá gầy, tóc màu hạt dẻ rất đẹp. Bên cạnh cô là một chàng sinh viên, không khó để nhận ra là Mục Tổng Thần. Hai người đang tung tăng trên thảo nguyên. Hắn lại có kiên nhẫn sai thợ vẽ lại bức này! Chắc đây là cô gái trong lòng của hắn. Lập An Hạ chống tay xuống bàn, lùi lại một bước để nhìn rõ bao quát.

Đột nhiên có tiếng choang! một cái! Bức ảnh trên bàn bị cánh tay cô vô tình đẩy xuống! Trong lúc Lập An Hạ còn đang ngơ ngẩn, tiếng rít của Mục Tổng Thần đã kéo cô trở lại hiện thực.

- Lập An Hạ! Người phụ nữ này! Cô đang làm cái quái gì trong căn phòng này thế?

- Ồ... Tôi quét dọn, quét dọn...

- Shit! - Mục Tổng Thần chửi bậy một tiếng, tiến lên phía trước vội vã nhặt lại khung hình. - Dọn? Cô dọn cái gì vậy hả? Ai cho cô động vào bức ảnh này? Ai cho cô vào căn phòng này?

- Tôi...

- Biến! Cô biến ra khỏi đây! Biến ngay cho tôi!

- Này..! Tên kia, anh vừa vừa phải phải thôi nhé! - Lập An Hạ bắt đầu "xù lông nhím" - Tôi dọn dẹp không công cho anh chưa kêu ca thì thôi, la lối lớn tiếng cái gì? Dù gì cũng chỉ là một tấm hình vô tri vô giác, cần gì xé toạc lớn như vậy chứ? Tôi cũng là vô tình đụng phải, có cố ý đâu! Còn nữa, anh không dán biển cấm, làm sao tôi biết không thể vào đây? Sao? Phòng này là hầm bí mật chứa đựng trái tim anh à? Ok, tôi biến...

"Chát!". Tay Mục Tổng Thần run run hạ xuống. Lần đầu tiên có người dám dùng cái lối không nề nang này nói chuyện với hắn! Lần đầu tiên! Và còn là vợ hắn nữa chứ! Cô gái này rất cả gan! Rất cả gan!

"Ào!". Lập An Hạ cúi người xách cả xô nước đổ từ trên đầu hắn đổ xuống. Cô không phải là nữ chính cao thượng! Cô không phải là một người phụ nữ giỏi chịu đựng! Tát cô? Vì người phụ nữ trong lòng hắn? Vì tấm ảnh vô tri vô giác? Vì căn phòng màu trắng xinh đẹp này? Nực cười! Cô cũng không thêm đứng sững, không thêm run run nói mấy câu đau lòng như trong tiểu thuyết a!

- Mục Tổng Thần! Anh cảm thấy anh là bá chủ thiên hạ sao? Mồi tuột xuống khỏi cái cột điện bằng đồ chơi đi! Tát tôi? Chưa đến phiên anh! Nhớ cô gái này quá? Được, mời anh đi ngoại tình đi! Nhưng mà... Anh còn dám vũ nhục tôi vì người này một lần nữa... Tôi sẽ cho anh biết, cái giá đắt nhất mà anh chưa từng được trả! Nhớ cho kĩ từng lời mà tôi nói đó! Còn nữa, phiền anh gắn cái biển cấm trước căn phòng này, còn muốn cấm cái gì, nhớ dán hết, đồ mặc công phải nhắc nhở từng cái!

Lập An Hạ nói xong, xoay người cao ngạo đi ra khỏi phòng, để lại Mục Tổng Thần chết sững. Người hắn như một con chuột lột, ướt từ trên xuống dưới. Hắn cong cong khoe miệng, bật cười. Lập An Hạ, tôi, sẽ cho cô nếm mùi trả giá khi chọc giận phải Mục Tổng Thần này!

Chương 7: Chủ động nói lời xin lỗi

- Ờ? Tiểu Hạ Hạ?

- Mị Nhi?

Lập An Hạ nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, không khỏi bất ngờ. Lan Mị thân phận cao quý, sao lại có thể đi vào một nơi thấp kém thế này?

- Đã bao em đừng gọi chị là Mị Nhi!

- Đâu có! Tự dung thấy chị là em bật ra tiếng đó thôi, không hiểu sao nữa!

- Trời đất! Hạ Hạ - Lan Mị xoa xoa gò má cô - Ai đánh em đây a?

- Chị ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Bà Uông, cho cháu thêm một phần hủ tiếu thịt heo nữa! - Lập An Hạ gọi với ra ngoài.

- Được rồi, Hạ Hạ, có chuyện gì?

Lập An Hạ kể cho Lan Mị nghe từ đầu đến cuối. Lúc dừng lại, cô thấy Lan Mị có chút thâm trầm, ánh mắt lộ ra vài phần phức tạp.

- Hạ, thật ra... Haizz... Thần yêu cô gái đó rất sâu đậm, yêu cũng hơn 5 năm rồi... Cô ấy và Thần ngày trước rất hòa hợp, vô cùng hạnh phúc. Sau đó đột nhiên bị tai nạn đường thủy... Thần điên cuồng đi tìm, đến nhà cô ấy thì nghe nói lúc đưa lên bờ nước đã vào đến não, phải nhanh chóng đưa ra nước ngoài chữa trị. Thần một mực muốn đi theo, quỳ dưới nhà cô ta 3 ngày 3 đêm. Nhưng cha mẹ cô ta nhất quyết không cho, họ không thích Thần. Rồi Thần mất liên lạc với cô ấy đến tận bây giờ, kể ra cũng đã hơn bốn năm...

Lập An Hạ ngỡ ngàng. Thật sự! Cô không ngờ một con người như hần, lại có một tình yêu sâu nặng như vậy. Những lời cô nói với hần lúc sáng, hình như... Có chút vô lương tâm! Mà cô gái này... Hoàn cảnh khá giống với Diệu Chi a! Hòa Diệu Chi cũng bị như vậy cho nên mới ra xa người bạn thân là cô đây a! Lan Mị vỗ vỗ tay cô.

- Hạ Hạ, Thần bây giờ đã không còn yêu cô ta nữa... Chỉ là vì cô gái đó giống như một vết sẹo cũ, không muốn bị người ta cào lại cho chảy máu nữa, cho nên em đừng trách hần ta! Thật ra Thần không lạnh lùng như em nghĩ, chỉ vì cậu ấy không giỏi thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, cũng không thân quen với em. Em thử xem, nếu mở rộng lòng ra một chút đón nhận Thần, không chừng hần ta lại nói nhiều với em hơn cả chị nữa đó!

- Thật à?

- Đương nhiên! Em có nhớ sợi dây chuyền hần tặng em không?

-... Có.

- Mẫu đó hần phải mất cả một tuần xem kỹ lưỡng trên mạng, sau vì không có thời gian, sai chị và tên Hạo đi nhận giùm. Chị chưa từng thấy hần vì ai mà hao tâm tổn lực như vậy! Em đừng nghĩ chị là bạn chỉ cốt nên nói đỡ cho hần. Chị trước giờ có sao nói đó, không giỏi biện minh. Chỉ là, Thần thực sự không tệ, em đừng quá bài xích hần, dù sao cả hai cũng đã là vợ chồng.

***

Mục Tổng Thần vừa đặt gậy lên kệ, đã ngửi thấy mùi thức ăn từ trong bếp đi ra. Hần nhẹ nhàng đi vào, nhìn người vợ nhỏ của mình đang nấu ăn. Lòng hần đột nhiên thật ấm áp. "Gia đình" - đã bao lâu rồi hần chưa cảm nhận được? Mục Tổng Thần xoa xoa cằm, nghĩ đến việc cô làm lúc sáng, trong lòng vẫn còn một mảng tức giận to tướng. Hần lách qua cửa phòng, khẽ khàng bước vào trong bếp. Lập An Hạ đang hát, một bài hát có giai điệu nhẹ nhàng.

Lập An Hạ đang lúi húi làm, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thanh mát quen thuộc, nhanh chóng xoay đầu lại. Quả nhiên! Cô bung ra hai đĩa mì cay, lấy hai ly nước cam từ trong tủ lạnh ra đặt lên bàn, từ từ nói:

- Ăn thôi!

-... - Mục Tổng Thần im lặng, cô biết hẳn đang giận chuyện ban sáng.

- À... Ừm... Thật ra... - Lập An Hạ tay cầm nĩa có chút do dự - Chuyện ban sáng... Tòí đúng là có hơi quá đáng... Ừm... Tôi... Thật ra tôi cũng không biết anh và cô ấy... Tôi xin lỗi...

Xin lỗi? Nếu một tiếng xin lỗi có thể hàn gắn tất cả, Mục Tổng Thần đã không hận người con gái kia đến vậy! Hẳn hiểu, yêu đã không còn, chỉ là... có một số việc, cho dù không còn cảm xúc, vẫn cứ day dứt trong tim. Nhưng không phủ nhận... Tiếng xin lỗi của cô vợ nhỏ làm hẳn có chút... cảm động.

- Cô có thể không cần phí thời gian vào những việc này!

- Sao vậy? Tôi nấu không ngon sao?

- Không phải! Tôi thấy mỗi người chúng ta đều có công việc riêng, đều rất bận rộn, có thể thuê người giúp việc. Hai dì cháu bà Từ phải chuyển sang một nơi ở khác của tôi để dọn dẹp, không thể quay lại đây được.

- Không cần! Những việc nhỏ này tự tôi có thể làm.

Giờ chứ? Cô ở nhà của hẳn, tiền nước, điện, mạng, điện thoại... đều do hẳn trả. Cô cũng đâu thể nợ hẳn nhiều như thế! Huống chi, hẳn và cô cũng không có thân thiết... Thật ra, Lập An Hạ chỉ có một ước muốn nhỏ nhỏ... Một người thực sự yêu cô, một người cô thật sự yêu thương...

"Em thử xem... Mở lòng ra một chút đón nhận Thần..."

- À...

- Tôi...

Lập An Hạ xua tay.

- Anh nói đi!

- À... Cái bài hát hồi nãy cô hát ấy... Nó...

- "Ngã rẽ kế tiếp có phải là anh".

- "Ngã rẽ kế tiếp có phải là anh"?

- "Em vẫn mong một ngày. Có một người nhìn vào mắt em. Từng ngày trải qua cay đắng ngọt bùi..."

Lập An Hạ nói từng câu nhỏ, nói cho hẳn nghe ý nghĩa của bài hát. Dáng điệu của cả hai đều rất e ngại, nhìn vào thật giống... một cặp đôi vừa mới hẹn hò lần đầu tiên..!

Sau đó, cả hai nói cùng nhau nói rất nhiều rất nhiều. Kỳ thực, đây mới chính là thứ mang tên "hạnh phúc". Không cần tiền, không cần vinh hoa, không cần những lời lẽ ngon ngọt nhưng giả dối, thứ cần thiết cho một mối quan hệ, chỉ đơn giản là lòng chân thành và sự chân thật của chúng ta!

Giây phút này, Mục Tổng Thần hẳn không biết... Người hẳn đang nói chuyện, sau này, sau một chút nữa thôi, sẽ chính là người cầm một con dao, trực tiếp đâm thủng trái tim của hẳn... khiến Mục Tổng Thần đau đến mức khắc cốt ghi tâm, đến mức cả đời này hẳn không thể nào quên đi, đau đến mức chảy nước mắt...

"Càng muốn dựa gần vào trái tim em, lại càng xa cách..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bốn phận của người vợ

Tối nay Mục Tổng Thần không về nhà ăn cơm, đúng là chuyện lạ nha! Lập An Hạ nhìn con số đồng hồ chỉ đúng tám giờ hai lăm, có chút sốt ruột. Hôm nào hẳn cũng sáu giờ là về đến, còn hồi cô làm thức ăn, sao hôm nay đã biệt tăm rồi? Hay là đi tiếp khách? Cũng đúng, Mục Tổng Thần là chủ tịch của Mục Thị, dĩ nhiên là bận trăm công nghìn việc. Nhưng ít ra cũng phải nói một tiếng chứ? Dù sao cô cũng là vợ hẳn, lại bắt người ta chờ đợi sốt ruột như vậy!

[Thật ra Lập An Hạ không biết, lúc trước khi chưa cưới cô về, lúc nào cũng tám chín giờ hán mới về nhà, vậy mà công việc còn làm không xong. Khi cưới cô về, hán lại sáu giờ rời khỏi Mộc Thị, làm sao làm hết việc được đây a?]

Nghĩ thế, Lập An Hạ cũng không chờ nữa mà ngồi ăn hết bàn thức ăn. Chỉ là... Chỉ là hương vị có chút nhạt nhẽo, có chút nhàm chán, buồn tẻ. Aizzz, An Hạ à, mày lại dở chứng gì rồi đây? Ăn căng cả bụng, Lập An Hạ lại rửa chén, bỏ đồ vào máy giặt rồi leo lên giường nằm. Mai là chủ nhật rồi! Thế thì tối này phá lệ lên QQ chơi đi! Vừa mới đăng nhập vào, đã thấy Ninh Yên Lam buzz mình.

"Hạ Hạ, hi!"

"Dạo này sao bất vô âm tín quá vậy?" - Cô gõ nhanh trên bàn phím rồi gửi đi.

"Tớ có hai vé giảm giá đi shopping, cậu đi không?"

"Ngày mấy?"

"Cuối tháng này!"

"Đi đi! Mà nè, sao hôm nay thái độ của cậu ôn nhu như nước vậy? Có chuyện vui gì, mau khai ra xem!"

"Hi hi, vẫn là cậu hiểu mình nhất! Nói nghe nè, mình vừa mới cua được một chàng!"

Đối với loại tin nhắn này, Lập An Hạ đã quá quen thuộc. Cô lẩm nhẩm trên đầu ngón tay, mấy trăm rồi ta?

"Thanh niên số nhọ kẻ tiếp là ai vậy? Lại để bản thân rơi vào tay Yên Yên cô nương?"

"Cậu thì biết cái gì chứ? Anh ấy rất đẹp trai nha, rất tốt, là vô cùng tốt đó!"

"Người thứ mấy trăm rồi? Có cái tật mãi mà không bỏ được!"

"Bố nhà người đẹp bố nhà người có quyền nhé:)))"

Đột nhiên đúng lúc này có tiếng rống to ở phía dưới. Lập An Hạ dừng chat lại nhanh chóng chạy xuống xem. Thật là... Một cảnh tượng 18+ a! Đau mắt chết đi! Người phụ nữ thân hình đầy đặn quyến rũ, lại mặc một chiếc đầm màu đen bó sát hở hang, làm lộ hết những đường cong mà mị. Cô ta kiêu mị cất giọng:

- Thần, em muốn a...

Lập An Hạ mờ to mắt. Cô chưa từng trải qua loại chuyện này, phụ nữ lại có thể dâm dăng như vậy! Bái phục! Bái phục! Mộc Tổng Thần nhàn hạ ngồi trên ghế sofa, cất giọng lười biếng:

- Lập An Hạ, cô nhìn cho rõ, nhìn cho rõ bốn phần của cô!

- Mộc Tổng Thần, nếu anh cứ tiếp tục nhàm chán như vậy, tôi đi trước đây!

- Cô thử đi cho tôi xem? - Hán nhướn mắt, tự tin rằng không ai có thể dám kháng cự lại "thiên mệnh" hán đưa ra.

- Tôi đi đây, bye bye!

Để lại một câu, Lập An Hạ trực tiếp xoay người trở về phòng, an nhàn chat tiếp với Ninh Yên Lam. Mộc Tổng Thần rít lên:

- Cô về ngay cho tôi! Mau!

Sau đó đi vào phòng bếp, khui một lon tonic uống sạch sẽ. Hôm nay đi gặp tên Trần Hạo với Tuyết Di, nhìn hai người họ quăn quít ngọt ngào như keo sơn như vậy, hán cảm thấy... rất tui thân a! (*Thần Thần đáng yêu quá đi!><*) Mộc Tổng Thần vứt lon vào thùng rác, xoay người bước lên phòng.

Lập An Hạ đang cười vui vẻ, đột nhiên, cửa phòng bị một lực cực mạnh đá ra, làm mở toan cả cánh cửa vốn đã được khóa chặt của cô... Trong đầu An Hạ đột nhiên nghĩ đến vài tình tiết trong cuốn ngôn tình gần đây mình vừa đọc. Sẽ không? Hán sẽ không phải như vậy chứ???

—

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Làm gia đình của tôi nhé?

Lập An Hạ bị tiếng động lớn kia làm cho giật hết cả mình, người giật mạnh một cái. Cái người này... Định ám sát cô sao? Muốn cô nhồi máu cơ tim mà chết sao? Muốn giết cũng đừng ác như vậy chứ a! Mục Tổng Thần đi được hai bước, đột nhiên xoay người... Rầm! một cái, cửa phòng sập lại.

Lập An Hạ hơi tái mặt, ngơ ngàng đứng dậy, tự dưng cổ họng hơi run run nói:

- Anh nhầm phòng rồi... Đây là phòng của tôi..
- Lập An Hạ, tôi và cô là vợ chồng, ở chung một phòng có gì lạ?
- Được... - Lập An Hạ cười - Anh bước tới đây thử xem, tôi lập tức gọi công an!
- Gọi công an? - Mục Tổng Thần cảm thấy vô cùng buồn cười - Được, để xem họ bắt tôi vì tội gì đây? Cường ép chính vợ của mình sao?
- Anh! - Cô cứng họng.

Lập An Hạ đứng nhích xa Mục Tổng Thần một chút. Cô sẽ làm gì đây? Hình như dạo này trên "thị trường" đang tồn tại một kiểu phụ nữ, kiểu mà hán ghét nhất... Không phải là dâm đảng! Mà chính là, dâm đảng giả thuần khiết! Hán thì chưa tiếp xúc qua, nhưng theo thông tin hán nhận được từ Hàn Thu và Trần Hạo thì dạo này tiểu thuyết trên thị trường đã "tây nảo" gần như hết mọi phụ nữ. Hừ, nghĩ đến là phát ghét!

- Mục Tổng Thần, tôi có hai việc cần nhắc cho anh nhớ! Thứ nhất - Lập An Hạ giơ ngón cái ra - Tôi là một người phụ nữ cổ hủ, trước giờ chỉ lên giường với người đàn ông tôi yêu! Thứ hai, - Ngón thứ hai được đưa ra - tôi và anh ở cùng nhà, là vợ chồng chỉ là nhờ một tờ giấy kết hôn, không hề thương nhau, cho nên, chuyện đó... còn rất là xa!

Khỏe miệng Mục Tổng Thần giương cao một chút, chân nhấc thêm một bước, cũng đến gần Lập An Hạ thêm một bước. Lập An Hạ hơi căng thẳng, trong lúc nhất thời giờ giọng mà cô vẫn thường được mọi người nói rằng "không biết mình biết người":

- Ê cu, cu đừng có bước tới đây! Chị không gần với cu đâu!

Trên trán Mục Tổng Thần hiện lên ba vạch đen. Cu? Cô gọi hán là cu?

- Lập - An - Hạ! Cô dám dùng cái từ đó để gọi chồng cô? Gan cô, đúng là to hơn với tôi tưởng tượng!

Mục Tổng Thần nhanh chóng tiến lên, hai tay khóa trụ Lập An Hạ ở giữa. Cô có chút khản trương, mắt trừng to:

- Anh dám!
- Có gì không dám?
- À, tôi quên nói nữa, bổ sung thêm một điều, Lập An Hạ tôi, đối với cơ thể của Mục Tổng Thần anh, không có một chút hứng thú!
- Không có hứng thú với cơ thể của tôi? - Mục Tổng Thần bật cười thành tiếng - Cô thấy cơ thể của tôi lúc nào, sao tôi lại không nhớ chứ nhỉ?
- Anh... - Lập An Hạ đột nhiên phát hiện, cô không còn có thể nói gì nữa!
- Được, tôi cho cô chiêm ngưỡng một chút! Tôi nghĩ chúng ta cần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng!
- Anh phát điên à? - Lập An Hạ đỏ mặt đầy hán ra - Cút, cút ra khỏi phòng tôi! Tôi nói anh cút!

Gò má của Lập An Hạ dưới sự tức giận ngượng ngùng và ánh đèn nhu hòa trở nên cực kì "thơm ngon". Nói sao bây giờ? Nhìn giống như một quả táo căng mọng vậy! Sự so sánh khiến Mục Tổng Thần bật cười. Hôm nay hán đã cười bao nhiêu lần rồi ấy nhỉ?

"Cạch!" - Cánh cửa sổ bị gió đẩy mở ra to hơn một chút. Gió lùa vào, làm bay bay vài sợi tóc của cô. Tay Lập An Hạ buông thõng, mắt có chút đờ đẫn tê dại. Mục Tổng Thần cẩn nhẹ lên gò má Lập An Hạ, rồi hôn lên, cả mũi và môi đều dính chặt ở đó.

Thời gian ngoài ô cửa tưởng như ngừng trôi. Mọi thứ tưởng chừng như lắng lại. Lập An Hạ có thể cảm thấy được lồng ngực trái của mình, đang có cái gì đó... giống như một dòng nước ấm vừa chảy qua. Không phải! Cô đã đọc rất nhiều tiểu thuyết, nữ luôn luôn cự tuyệt nam, luôn muốn đẩy nam ra xa. Nhưng vì sao... Đến khi mình trở thành nữ chính, Lập An Hạ mới phát hiện, những thứ đó đều là giả! Cô không hề cảm thấy chán ghét! Không hề! Thậm chí có chút... thích!

- Thế nào? - Mục Tổng Thần cười cười.
- Không tệ! - Lập An Hạ gật đầu nhe nhe - Anh quả thật rất có kĩ thuật! Có thời gian sẽ suy nghĩ thêm về vấn đề này!
- Lập An Hạ, cô đúng là một người phụ nữ kì lạ!

Đột nhiên, Mục Tổng Thần vươn tay, ôm lấy cả người Lập An Hạ. Cô gái này thật mềm mại về dễ chịu nha! Mùi cam nhàn nhạt thơm mát thật sự làm người ta cảm thấy thoải mái a! Vòng ôm Mục Tổng Thần siết chặt thêm một chút. Hắn nói, giọng hơi khàn khàn:

- Lập An Hạ, từ nay cô làm gia đình của tôi đi, có được không?

- Được.

Không biết vì cái gì, vào giờ phút đó họ đã nói câu đó, để gắn kết chính mình vào tay một người khác. Rồi tự nhiên, Lập An Hạ vươn tay, ôm lấy thắt lưng hắn, đầu tựa vào ngực hắn. Đây bình yên...

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người cũ

Lập An Hạ vừa bước vào sảnh lớn của Nam Đoàn, đã thấy nhân viên xếp thành hai hàng kính cẩn. Cô khẽ khàng chui vào chỗ đứng, Lương Vũ Vy khẽ nháy mắt với An Hạ.

- Hôm nay có sự kiện gì vậy?

- Nghe nói sắp đổi giám đốc điều hành mới nha! Hình như từ Úc về, đẹp trai lắm!

- Cái gì?! - Lập An Hạ nhảy dựng lên - Mình chỉ thích lão Kiều thôi!

"Lão" Kiều là biệt danh thân mật mà nhân viên và đồng nghiệp đặt cho Kiều Phương Phú, giám đốc điều hành của Nam Đoàn hiện tại.

- Ai mà chẳng thích lão Kiều chứ? Tuyệt vời ông mặt trời, nhưng hết thời gian đương nhiệm rồi thì phải đổi thôi!

Lập An Hạ thở dài, nhìn những đồng nghiệp nữ xung quanh. Có lẽ vị giám đốc đương nhiệm này rất có sức hút nên ai cũng chinh chu lại đồng phục và lớp trang điểm trên mặt mình. Quản lý từ ngoài cổng đi nhanh vào, vỗ tay bốp bốp:

- Vào vị trí, tổng giám đốc đến rồi!

Mọi người nghiêm chỉnh đứng thẳng lên. Tiếng đóng cửa xe cạch! một cái, cũng là lúc một bóng dáng anh tuấn từ bên ngoài đi vào. Lập An Hạ khẽ nhìn... Tầm mắt đông cứng. Gương mặt trắng trẻo thư sinh đó... Đôi mắt hẹp dài sắc sảo đó... Mái tóc nâu dịu dàng đó... Mấy giây sau, Lập An Hạ vội vã quay sang Lương Vũ Vy.

Mặt cô ấy trắng bệch, hai cánh môi gât gao cắn lấy nhau, hai bàn tay siết chặt lại, hốc mắt dường như có ngưng tụ thành hơi nước. Lập An Hạ đau lòng, tay phải khẽ xoa lưng Vũ Vy, đồng thời cách tay còn lại cũng nắm chặt thành nắm đấm. Lúc lướt qua hai người, chân anh ta khẽ cứng nhắc lại. Lập An Hạ ngước lên, nếu không lầm, anh ta đang nhìn cô bằng ánh mắt... thương nhớ? Nhưng một giây sau đó, tất cả biến mất.

- Mọi người, xin được giới thiệu, đây chính là ngài Nam Ân, tổng giám đốc đương nhiệm tiếp theo của Nam Đoàn!

- Bốp bốp bốp...

- Cảm ơn mọi người - Nam Ân nhàn nhạt cười, vẫn là nụ cười đó - Mong rằng sau này chúng ta sẽ là một, cùng nhau hợp sức để Nam Đoàn phát triển mạnh hơn nữa!

***

- Hạ Hạ... Anh ấy, đúng là anh ấy, đúng là Nam Ân...

- Vy Vy, mình đi đòi lại công bằng cho cậu!

- Không được! - Lương Vũ Vy dùng hết lực lắc đầu, hai tay níu chặt lấy Lập An Hạ.

- Cậu có thôi đi không?! - Cô gần như hét lên - Anh ta đã đối với cậu thế nào, anh ta đã nợ cậu bao nhiêu, lẽ nào cậu không nhớ?

- Anh ta và mình giờ đã không còn liên quan nữa, cậu đừng đi...

- Đúng, anh ta và cậu không liên quan, nhưng những vết thương anh ta để lại trong cuộc đời cậu, mãi mãi không thể nào xóa nhòa được! Mình đã thề,

nếu còn gặp lại tên khốn đó một lần nữa, mình nhất định sẽ bắt anh ta trả lại tất cả cho cậu! Vy Vy, nếu cậu còn coi mình là bạn, lần này cậu nhất định phải để mình đi!

Lập An hạ dứt khoát nói, sau đó xoay người bước đi. Lương Vũ Vy gục đầu xuống bàn, nở một nụ cười thê lương. Hạ Hạ, cậu đừng làm tổn thương anh ấy nữa...

***

- Sur-huynh-Nam-Ân!

Nghe một giọng nói quen thuộc, Nam Ân vội vã quay đầu nhìn về phía cửa. Nụ cười vừa mới chuẩn bị định hình trên môi anh, đã bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang:

- Anh còn nhớ tôi chứ hừm, sur-huynh?

- An Hạ, bao nhiêu năm rồi, em không hề thay đổi!

- Hẳn anh cũng biết tôi đến đây vì cái gì!

- Chuyện của Vũ Vy, anh thật sự xin lỗi...

- Xin lỗi? - Lập An Hạ cười nhạt - Một tiếng xin lỗi của anh là xong? Một tiếng xin lỗi của anh là có thể đền bù tất cả cho cô ấy? Nếu như vậy, sur huynh, tôi nói anh biết, anh có quý xuống chân cô ấy, tội lỗi của anh vĩnh viễn không thể xóa đi!... Năm đó anh rời đi, anh rời đi với người phụ nữ của anh, anh biết anh đã để lại cho cô ấy gì không? - Khóe mắt cô ửng đỏ.

"Hạ Hạ, cậu biết không? Nam Ân anh ấy, từng nhất từng nhất đâm thủng trái tim mình, làm mình đau đến mức không cách nào thở nổi!"

Câu nói ấy dội vào tai Lập An Hạ, cũng từng chút từng chút một bóp chặt lấy trái tim cô...

-... Một sinh linh kì diệu, một đứa bé chưa kịp nhìn thấy cuộc sống này đã phải ra đi...

- Em... Không... - Nam Ân lùi về sau một bước.

- Không tin đúng không? Là vì Vũ Vy... Cô ấy không cho tôi nói... Cô ấy sợ, sợ anh biết thì sẽ không thể đi sang Úc, sợ anh biết thì sẽ hủy hoại cả tương lai của anh, sợ anh biết thì sẽ bị cha mẹ oán trách..! Cô ấy từ đầu đến cuối cái gì cũng là vì anh, vì anh, vì anh!! Còn anh, Nam Ân, anh làm được gì cho cô ấy ngoài đem đến cho Vũ Vy đau thương và mất mát?

Lập An Hạ ngồi bệt xuống sàn. Cô bầu chặt đến mức các khớp trắng bệch, run run nói:

- Anh đúng là đồ khốn! - Cô gần như mất hết không chế, hét lên. - Sau đêm đó, anh còn nói với cô ấy, anh không yêu Vũ Vy! Là ai, là ai đã xui khiến anh trở thành một con người tàn nhẫn như vậy?

- Thật xin lỗi... - Nam Ân nhìn cô đau lòng nói - Thật xin lỗi...

- Anh còn nợ cô ấy một lời xin lỗi!

Một giây sau, Lập An Hạ xoay người ra khỏi phòng, trước khi bước đi, cô khàn khàn nói ra hai chữ:

- Xin anh...

Một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt Nam Ân.

Anh cười, một nụ cười đau thương đến lạ, khẽ nói: Hạ Hạ, anh phải yêu cô ấy thế nào đây? Khi trước giờ trong tim anh chỉ tồn tại có mình em...

—

Có phải

Một ngày vui vẻ và hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bởi vì anh ấy yêu cậu

Ngược dòng thời gian...

Nam Ân và Lương Vũ Vy quen nhau trong một lần lần trốn đám fan. Xuất thân, tính cách và địa vị giống nhau nên dần dần cả hai trở nên thân quen. Nam Ân bên cạnh Vũ Vy, lặng lẽ và âm thầm quan tâm chăm sóc cho nàng. Lắm lúc, Nam Ân tưởng anh yêu Vũ Vy. Nhưng cho đến khi gặp được người con gái đó, Nam Ân mới hiểu, tình cảm anh dành cho Vũ Vy chưa bao giờ có thể nhân danh "tình yêu".

Lương Vũ Vy ở chung phòng với một cô gái tên Lập An Hạ. Vào một buổi chiều, anh đến phòng Vũ Vy tìm nàng. Thấy cửa không khóa, anh gõ vài cái rồi bước vào. Nhưng lúc đó không có nàng trong này. Đột nhiên một giọng nói truyền đến từ phòng tắm:

- Vy Vyyy!!! Lấy giùm tớ bộ đồ trên giường với!

Những tưởng khi bước ra gặp anh, cô ấy sẽ nói như bao người khác: "Oa!!! Là anh Nam Ân!!!!". Nhưng không, câu đầu tiên Lập An Hạ chào hỏi anh là: "Vũ Vy, cậu vừa phẫu thuật chuyển đổi giới tính à?". Câu nói ấy, đã mở ra rất nhiều câu nói khác. Cả ba trở nên thân thiết rất nhanh sau đó. Nam Ân chưa bao giờ nghĩ đến việc Vũ Vy yêu anh, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện anh phải lòng Lập An Hạ.

Rồi vào một ngày mưa, câu chuyện của họ, chính thức bắt đầu..

Hôm đó Lương Vũ Vy lên giảng đường, chỉ còn Lập An Hạ ở kí túc. Nam Ân chiều nay cũng không có tiết, nên ghé qua phòng của hai cô. Nam Ân nhìn cô ngắm mưa bên ngoài giống như lần đầu tiên thấy chúng, khẽ bật cười rồi ném cho cô một lon 7up.

- Sur huynh! Anh có thấy mưa rơi ngoài kia không?

- Nhiều thật đấy!

- Nó cũng giống như tình yêu của Vũ Vy dành cho anh vậy!

Trong mắt tất cả mọi người, Lương Vũ Vy và anh chính là một đôi. Nhưng chỉ có bản thân anh mới hiểu, anh đối với Vũ Vy giống như một người bạn tri kỷ, một người anh, còn tình yêu, anh đã dành hết cho cô gái này rồi.

- Sur huynh, anh có yêu Vy Vy không?

- Vì sao lại hỏi như vậy? - Nam Ân ngửa đầu uống một ngụm lớn 7up, nhưng mùi vị ga nồng ngọt ngào giống như mỗi lần bọn họ uống cùng nhau đã không còn nữa. Chỉ là nhạt nhẽo.

- Nếu anh yêu Vy Vy, đừng bắt cô ấy chờ đợi thêm nữa.

Đột nhiên Nam Ân quay đầu, nhìn sâu vào mắt Lập An Hạ. Cô cười cười:

- Anh muốn hỏi gì! Làm bộ làm tịch hoài!

- Trong lòng em, anh là ai?

- Em không hiểu ý anh? - Lập An Hạ hơi cau mày.

- Trả lời anh đi!

- Đến giờ mà anh còn hỏi câu đó!? - Cô cười hồn nhiên, hồn nhiên đến mức làm cho Nam Ân đau xót, thờ không nổi! - Anh dĩ nhiên là sur huynh của em, là anh trai của em, là tri kỷ của em rồi! Sur huynh, anh rất quan trọng đối với em! Giống như Vy Vy vậy!

Một câu nói đơn giản như vậy, đập mạnh vào tiềm thức của Nam Ân. Anh đau đến ngây ngốc, khẽ uống thêm một ngụm nước vô vị.

Lập An Hạ không biết, cái ngày cô thốt ra những lời đó, chính là ngày, bọn họ vĩnh viễn không còn trở lại được như xưa nữa...

Tối đó Nam Ân uống say, rất say, Lập An Hạ bởi vì có một số công việc cần trao đổi với giáo sư nên Lương Vũ Vy là người đi anh về nhà. Sau đó... Cả một đêm Vũ Vy không về làm Lập An hạ không yên giấc. Sáng hôm sau, bốn giờ, vừa nghe tiếng lạch cách một cái Lập An Hạ đã phóng ra ngoài.

Là Lương Vũ Vy! Nhưng mà... Đầu óc nàng rối như tổ quạ, quần áo nàng nhàu nhĩ như bị xé nát, bờ môi sưng đỏ, hốc mắt đỏ rực, trống rỗng. Vũ Vy ngược nhìn Lập An Hạ, muốn hỏi rất nhiều câu, nhưng cuối cùng, chỉ có thể vô lực ngã xuống.

Lúc Nam Ân say, lúc Nam Ân hưng hăng tiến sâu vào cơ thể nàng, lúc Nam Ân dịu dàng hôn lên từng tấc thịt của nàng, miệng anh ấy luôn khàn khàn nói: "An Hạ, anh yêu em!". Lập An Hạ, cậu biết không, từ giây phút đó, cõi lòng mình đã chết. Tất cả đã không còn, anh ấy yêu cậu, từ trước đến giờ anh ấy chỉ yêu cậu mà thôi! Mà cậu biết sao không, bởi vì mình ngu ngốc quá, ảo tưởng quá, cho nên cuối cùng mình phải nhận lấy kết cục này... Phải chi mình biết sớm hơn nhì, mình sẽ không dại đến mức này đâu... An Hạ, Nam Ân, anh ấy yêu cậu... Yêu cậu thật đấy... Bởi vì anh ấy yêu cậu, nên mình đã không còn tư cách đến gần Nam Ân nữa rồi...

Bao nhiêu lời muốn nói, nhưng tất cả đã không thể thốt ra. Lương Vũ Vy sợ Lập An Hạ nghe xong sự thật này sẽ không thể chịu nổi, sợ tình bạn giữa ba người họ sẽ phải đi đến vực thẳm không đáy, nên nàng đã nhịn xuống hết, một mình ôm lấy đau thương. Kết quả... Kì thi cuối khóa của Vũ Vy nhận lấy hai chữ "Không đạt!", cơ thể nàng gầy còm nhom bởi những đợt tự tử không thành, bởi những lần vào bệnh viện vì suy kiệt cơ thể, bởi cái lần phải truyền máu vì bị sảy thai... Cuộc sống đại học năm 2 của Vũ Vy chìm trong bầu trời đen như mực, chìm trong bão tố phong ba...

"An Hạ, cậu biết không? Nam Ân anh ấy, từng nhát từng nhát đâm thủng trái tim mình, làm mình không cách nào thở nổi!"

"Em chẳng phải thiên thần

Không nhân danh hoàn hảo

Em vụng về ngốc nghếch

Em trầm lặng yêu anh

Nhưng em không đòi hỏi

Vì anh nào thương em

Nhưng tại sao anh lại... Xem em là thể nhân..?"

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Náo loạn ở buổi tiệc (1)

Oaa... Nhiều đồ ăn quá đi!!! - Lập An Hạ hai mắt sáng rực như sao, hồ hởi nói to.

Khách khứa xung quanh đồng loạt quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt... hết sức "thiện cảm", có người hơi cười, có người bĩu môi. Mục Tổng Thần chống tay lên trán, thầm hít một ngụm khí lạnh vào khoang ngực. Quá mất mặt! Dẫn cô gái này đến đây thực sự... Hôm nay là lễ thành lập công ty đối tác, thể mà...

Nhận thức được hành động của mình mang tính "vô duyên cấp độ cao", Lập An Hạ ngượng ngùng cúi đầu, xoay qua nhìn Mục Tổng Thần đầy xấu hổ. Thấy hấn nhìn mình bằng ánh mắt "cô là heo à?", Lập An Hạ khẽ nắm một ngón tay út của hấn, nói nhỏ:

- Xin lỗi, tôi cũng không có cố ý...

Hành động ngần ngại mà đáng yêu như thế này làm thần sắc đang đen thui của Mục Tổng Thần hơi ửng đỏ. Tư Liễu đứng kế bên không kìm được mà khẽ cười, ghé vào tai hấn nói nhỏ:

- Mục Tổng, anh đang đỏ mặt đó!

Hành động của mình bị thư kí trắng trợn vạch trần, đã vậy còn là người thân cận nhất khiến hấn hơi mất tự nhiên, khẽ ho khan vài tiếng. Lập An Hạ đứng bên rún người lên nói nhỏ:

- Hey, khi nào tôi mới được ăn vậy?

- Cô im lặng chờ đi! Đúng là con heo... À không, con gà hám ăn!

- Xi, kệ tôi!

- Tôi đi sang bên kia một chút, Tư Liễu, cậu canh chừng cô ấy!

- Được rồi sắp!

Đợi Mục Tổng Thần đi khuất, Lập An Hạ hỏi Tư Liễu:

- Anh đi ăn với tôi không?

- Mục phu nhân, hôm nay là một buổi tiệc trọng đại, cô đừng làm mất mặt sếp Mục!

- Ăn thì có gì mà mất mặt chứ? - Lập An Hạ bữu môi một cái rồi quay đi - Tôi ra kia ăn một chút, yên tâm, một chút thôi!

-Được, một chút thôi đấy nhé! - Tư Liễu khẽ bật cười rồi gật đầu.

Lập An Hạ nhìn bàn ăn thịnh soạn được bày ra, khẽ nhủ thầm: "Minh ăn một chút xiu thôi, ăn giống người giàu sang đấy!". Nhưng mà... Cô cảm một ly rượu uống cạn, lấy một chùm nho, càng ăn càng say mê...

- Nhìn kia, chẳng phải là cô gái đi với Mục Tổng sao?

- Hừ, chẳng có khí chất gì cả!

- Đi đến đây mà ăn như heo vậy! Chắc chắc...

Lập An Hạ hơi buông lỏng thức ăn ra.

- Chào, cô có phải là bạn gái của Thần không? - Một cô gái xinh đẹp yêu kiều đứng trước mắt An Hạ lớn tiếng, theo sau là vài ba người nữa.

- Chào cô. - Lập An Hạ hiểu mình không nên gây chuyện với mấy người như vậy, không chỉ vì cô, mà còn vì danh tiếng của Mục Tổng Thần.

- Sao đây? Cô bản thủ như vậy mà được đi chung với Thần sao?

Lập An Hạ hơi nghiêng răng, xoay người định rời đi. Lâm Di nhanh chóng giữ tay cô lại.

- Ê, chưa gì hết mà bỏ đi rồi, sao không ăn nữa đi?

- Vị tiểu thư này, phiền cô buông tay!

- Buông tay? Mân chào hỏi chưa xong đã muốn đi?

Cùng lúc đó Mục Tổng Thần đang "tra hỏi" Tư Liễu:

- Tư Liễu, An Hạ đâu?

- Cô ấy kia... - Tư Liễu vừa chỉ tay về phía dãy bàn thì đột nhiên khựng lại - Đâu mất rồi? Sếp, cô ấy vừa nãy vẫn ở đó!

- Tôi nhờ cậu trong coi cô ấy, cậu lại lo tán gẫu?

- Sếp, tôi thực sự xin lỗi!

- Được rồi, đi tìm An Hạ đi!

Cái Mục Tổng Thần lo, chính là Lập An Hạ sẽ cãi nhau với người ta. Bản tính cô thẳng thắn, không nịnh được, có gì sẽ nói đó! Đến hán còn không sợ, vậy cô đi sợ ai? Nếu trong buổi tiệc mừng lớn thế này mà đi cãi nhau, nhất định sẽ âm ỉ trên báo chí! Nhưng nơi này lớn như vậy, đông như vậy, làm sao biết cô đang ở đâu?

- Đồ phụ nữ thôi! Cô còn không biết thân phận của mình hay sao?

- Dĩ nhiên, tôi biết thân phận của tôi rất nhiều người muốn nhưng không có được nên đem lòng ghen ghét! - Lập An Hạ nhún vai.

- Cô!

- Còn nữa, nếu chị cứ tiếp tục nhảm chán vô vị bày ra ba cái chuyện này để tranh cãi với tôi, nói thật, tôi không có đủ thời gian và hứng thú để tiếp tục! - Lập An Hạ thực sự rất muốn hét lên, nhưng lí trí cô rất lớn, cảnh tỉnh cô rằng, còn có Mục Tổng Thần...

"Ào..." Cả một ly rượu bị người phụ nữ trước mặt đổ xuống đĩnh đầu.

- Nhìn cô là tôi biết không một xu dính túi! Sao? Vì tiền có thể bán rẻ nhân cách của mình? Đáng kinh tởm! - Lâm Di dương dương tự đắc nhướn mày, cô ta có chỗ đứng vững chắc, dĩ nhiên phải lên mặt dạy đời những người cô ta ghét! - Hừ, đã vậy còn tham ăn! Như một ả đàn bà phóng túng vậy!

Hốc mắt Lập An Hạ nóng hổi, nước mắt rơi ra. Được, cô thừa nhận, cô không giàu có. Cô thừa nhận cô tham ăn. Nhưng vậy thì sao? Người khác có tư cách sỉ nhục cô? Có tư cách bôi bát lòng tự trọng của cô? Hai tay Lập An Hạ siết chặt, vừa định tát cho người trước mặt một cái thì đột nhiên nhớ đến Mục Tổng Thần. Đúng rồi, Lập An Hạ, mày không chỉ vì bản thân mày, mày đã là vợ người khác, mày phải nghĩ đến chồng mày nữa!

Mọi người xung quanh xúm lại bàn tán, chỉ trò dị nghị, chẳng mấy chốc Lập An Hạ và Lâm Di trở thành tâm điểm của buổi tiệc. Cô cúi gầm mặt, cũng không rõ thần thái như thế nào.

- Không được khóc, chúng ta cần phải dũng cảm đối mặt với vấn đề và giải quyết nó! Nín đi!

Từ phía sau truyền đến một giọng nói thâm trầm nhưng vô cùng ấm áp, làm trái tim Lập An Hạ bỗng chốc run rẩy từng hồi...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Náo loạn ở buổi tiệc (2)

Mục Tổng Thần chưa từng thấy Lập An Hạ như vậy bao giờ. Chưa từng. Tức giận đến mức nghiến chặt răng, hai tay cuộn lại nhưng vẫn cúi gầm mặt, không nói một lời nào. Hình ảnh đó bỗng chốc khiến sống mũi hắn cay cay. Tại sao cô lại chịu đựng như vậy. Là vì... không muốn tổn hại đến hắn? Cô thật sự lo cho hắn hay sao?

Mục Tổng Thần bước đến cạnh Lập An Hạ, tay xoa nhẹ tóc cô. An Hạ khẽ cứng người, sau đó im lặng. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Lâm Di, thanh âm phát ra nghe tàn khốc đến mức khiến người khác cũng phát run:

- Làm lại với bản thân cô tất cả những gì vừa làm với cô ấy.
- Tôi... không có, tại vì cô ấy...
- Làm lại với bản thân cô tất cả những gì vừa làm với cô ấy! - Mục Tổng Thần kiên nhẫn nói lại từng từ một.

Lâm Ngự Trì, cha của Lâm Di thấy con gái mình bị lép vế, nhanh chóng đứng lên trên, bày ra điệu bộ của một bậc trưởng bối:

- Mục Tổng, cháu rể mặt bác, tha cho Lâm Di. Nó trẻ người non dạ, không biết trước sau, mong con thứ lỗi.
- Cái gì gọi là trẻ người non dạ? - Lâm Di đứng bên cạnh giậm chân nói lớn - Con chính là ghét cái bộ mặt của cô ta, nên muốn làm thế đấy!

Mục Tổng Thần liếc cô ta bằng nửa con mắt, sau đó quay sang Lâm Ngự Trì. Tuy hắn không để vào mắt những người không biết điều như Lâm Di, nhưng dù sao đây cũng là bữa tiệc của nhà họ Lâm, và lại Lâm Ngự Trì lại là một trưởng bối, nên Mục Tổng Thần vẫn dùng ngữ điệu vô cùng kính cẩn.

- Bác Lâm, hôm nay cháu dắt bạn gái đến đây, rõ ràng với lòng thành chúc mừng công ty bác, thế mà cô Lâm đây lại làm thế với bạn gái cháu. Bác xem, cháu phải làm thế nào đây? Như vậy đi, rể mặt bác, chỉ cần cô Lâm đây xin lỗi bạn gái cháu một tiếng, cháu cũng không làm to chuyện ra thêm nữa!

Xung quanh mọi người gật đầu tán thành, thềm ngưỡng mộ tác phong cứng chặc, biết đối nhân xử thế của Mục Tổng Thần. Lâm Di nghiến răng nghiến lợi. Gì chứ? Cô ta là con gái của chủ tiệc, lại phải đi xin lỗi người khác? Lâm Ngự Trì khẽ gật gù, vỗ nhẹ vai đứa con gái:

- Di Di, xin lỗi hai vị đây một tiếng, lần này con thực sự sai rồi!
- Không xin lỗi, dựa vào cái gì con phải xin lỗi cô ta?
- Lâm Di, con..!

Lập An Hạ rất khó chịu trước thái độ của người không biết điều này. Nhưng mà... cần phải nhẫn..! Mục Tổng Thần bắt gặp điệu bộ này của Lập An Hạ, hơi ghé sát vào tai cô nói:

- Muốn phản bác gì cứ nói, không cần để ý đến tôi!

Cô hơi bất ngờ, không tin được Mục Tổng Thần hiểu được những gì mình nghĩ, nhưng rồi đáp lại:

- Không cần.

Lâm Di thấy bọn họ thật thò to nhỏ càng bức mình hơn, lớn tiếng:

- Mục Tổng, anh đã thương bạn gái anh như vậy, vậy thì hãy hôn cô ta một cái, xoa dịu nỗi đau của cô ta đi!

Mọi người trong sảnh có người bất mãn vì thái độ hỗn xược của Lâm Di, có người lại bật cười. Nhưng ai cũng chăm chú dõi theo màn kịch hay, cứ sợ lỡ mất một chi tiết quan trọng nào đó.

- Lâm Di, con im miệng! - Lâm Ngự Trì tức tối hét lên - Còn không biết lỗi của mình?
- Con không có lỗi! Cô ta là khách, cô ta phải biết điều! Tôi đây bày ra cái dáng vẻ chương mắt, khắp người tỏa ra một thứ cảm giác nghèo hèn rẻ mạt, thật khiến cho người ta muốn ói! A!

Tay Lâm Di bị Mục Tổng Thần dùng sức nắm chặt ra đằng sau, mắt hấn hấn lên những tia thiếu kiên nhẫn. Đôi vai gầy của Lập An Hạ hơi run lên một chút.

- Mục Tổng Thần, tôi xin lỗi, vô cùng xin lỗi. - Lập An Hạ gần từng tiếng nhỏ - Tôi không thể nào chịu đựng nữa rồi!

Hai tay Lập An Hạ lau khô nước mắt trên mặt, từ từ ngẩng đầu. Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô gái nhỏ đầy thách thức và tò mò. Cô đưa tay, gỡ miếng séc bằng vàng hình đoá hoa hồng nhỏ được nhân viên gắn lên ngực áo lúc vào buổi tiệc, quăng mạnh xuống đất!

- Ô!!! - Khách khứa hô lên một tiếng thật to. Hành động đó, tượng trưng cho sự sỉ nhục đối với Lâm Di, bởi đó là biểu tượng do cô ta làm ra.

Lâm Di tròn tròn mắt kinh ngạc. Mục Tổng Thần buông tay, đứng phía sau Lập An Hạ chờ nghe. Cô phúi tay đi, sau đó bắt đầu:

- Cô thấy tôi nghèo à? Đúng, trước giờ tôi đâu có giàu có gì! Nhưng tôi nói cho cô biết, tôi không có hèn! Tôi không có giống như cô, tự hạ thấp đi nhân phẩm của chính bản thân mình bằng cách bôi nhọ kẻ bên ngoài! Sao? Cô có lắm tiền lắm bạc, có thể đi lăng mạ người khác? Thật xin lỗi, tiểu thư, tiền đó có phải do cô làm ra hay không? Không! Cô ăn bám cha mẹ, ăn bám nhà họ Lâm mà có thôi! Đừng có bày ra cái vẻ mặt ta đây, chỉ khiến Lập An Hạ tôi muốn nhổ vào! Phi! Tôi có tiền ăn xài, cũng là do chính mồ hôi công sức tôi kiếm được, một xu cũng không cần người ta bố thí!

- Cô nói cái gì? Vì tiền bán rẻ nhân cách của mình? Tôi và Mục Tổng Thần - Lập An Hạ hơi liếc qua nhìn hấn - Chúng tôi đến với nhau là do tình yêu thật sự xuất phát từ đáy lòng, chứ không phải từ vinh hoa phú quý! Cái loại tình yêu cao thượng đó, một kẻ như cô, đòi đòi kiếp kiếp cũng không thể nào hiểu được đâu! Còn nữa, cô Lâm, tôi nhắc cô thêm một điều, người ta dù hèn hay sang, dù rẻ mạt hay cao thượng, một kẻ chỉ đứng bên ngoài như cô không có tư cách để phán đoán!

Sau đó, Lập An Hạ quay sang cánh phóng viên nhà báo.

- Phóng viên anh chị muốn đăng cái gì thì đăng, muốn viết cái gì thì viết, nhưng tôi nói cho mấy anh chị biết trước, người hôm nay nói những lời này với tiểu thư Lâm Di của Lâm Gia, là Lập-An-Hạ tôi, không liên quan gì đến Mục Tổng Thần, càng không liên quan đến nhà họ Mục! Nếu mọi người vì những lời tôi nói hôm nay làm bất cứ việc gì gây tổn hại đến bạn trai tôi hay công ty và họ hàng của anh ấy... thì đừng trách tôi! Lập An Hạ tôi xin cáo từ! Thần, chúng ta đi thôi!

Trước khi rời khỏi, Lập An Hạ cúi sát vào tai Lâm Di, nói nhỏ:

- Cô còn nợ tôi một ly rượu đổ trên đầu. Bởi vì hôm nay là tiệc của Lâm Gia cô, Lập An Hạ tôi không tuyệt tình đến mức lấy hết danh dự của cô đâu, Lâm Di!

Xong, Lập An Hạ nắm chặt bàn tay của hấn, lưu lại một bóng lưng cao ngạo trong mắt người khác rồi rời đi. Giây phút cô xoay người rời khỏi đó, đột nhiên có một tràng vỗ tay vang lên, theo sau, là hàng ngàn tiếng bốp bốp khác, vang vọng khắp khán phòng...

Mà Lập An Hạ cũng không phát hiện, tay mình đã nắm chặt tay người đàn ông đó đến mức nào, chặt đến mức không còn một lỗ nhỏ cho thứ khác chui vào, chặt đến mức *tương chừng* như đòi đòi kiếp kiếp này đều mãi mãi ở bên nhau...

[Mỗi chúng ta là một cá thể đặc biệt trên thế giới này. Đừng cố trở thành một ai khác cả, một môi lắm, cứ là chính mình đi, người khác, đã có bản thân họ tự lo liệu rồi!]

Một ngày vui vẻ và hạnh phúc~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chớm nở

Con phố vào buổi tối trở nên yên tĩnh lạ. Chiếc xe vẫn di chuyển chậm chậm trong màn đêm. Dưới ánh đèn đường, gương mặt thâm trầm của người kia trở nên nghiêm nghị hơn thường ngày. Người còn lại có chút căng thẳng, suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng quyết định mở lời.

- Nè... Anh giận tôi hả? - Nhìn sắc mặt thâm trầm của Mục Tổng Thần, Lập An Hạ khẽ kéo tay áo hấn hỏi nhỏ.

-...

- Tôi xin lỗi... Tôi biết tôi không nên làm như vậy...

-...

- Nè, nói cái gì đi? Mặt anh như vậy làm tôi sợ nha...

-...

- Nè, anh bị gì vậy? Nè... - Lập An Hạ rù rì.

-...

- Yahh, anh mở miệng ra nói cho tôi nghe coi!

-...

- Mục Tổng Thần!!!

-...

- Nè, anh... Ah...

Lập An Hạ mở to mắt, hai tay định đánh hấn ngừng lại giữa không trung. Tên này... Tên này... Chính xác là đang cắn cô!! Cắn vào má cô a!! An Hạ ngậy người, bản thân trong giây lát. Mặt cô nóng bừng, có cảm giác máu đã dồn hết lên não. Cảm giác này... Cảm giác trái tim run rẩy kì lạ này... Mục Tổng Thần hơi nhắm mắt, hôn lên má An Hạ, sau đó khàn khàn nói:

- Cô làm nhầm thêm một câu nữa, tôi hôn cô thêm mười cái!

Sau đó ngồi thẳng dậy.

- Đến nhà rồi.

Lập An Hạ vẫn trơ người.

- Lập An Hạ, đến nhà rồi!

Nhìn gương mặt đỏ ửng như vẫn còn ở trên mây của cô, hấn khẽ bật cười:

- Cô không vào nhà, tôi hôn cô thêm một cái nữa!

Rầm! Cánh cửa xe đóng sầm lại, Lập An Hạ chạy như bay vào nhà. Khóe môi hấn cong lên, dưới ánh đèn ngoài sân lộ ra một nụ cười làm say lòng người.

***

Mười một giờ đêm

Mục Tổng Thần vừa bàn giao xong công việc, tắm một cái rồi thay quần áo chuẩn bị ngủ. Hấn nằm trên giường, bản thân nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mưa từ lúc hấn vừa về đến nhà, càng lúc càng lớn. Tiếng sấm chớp rạch trời điếc tai, cây cối ngã nghiêng theo chiều gió. Hốt nhiên, trong đầu hấn có vài hình ảnh lướt nhanh qua.

"Thần, anh có thích mưa không? Em không thích chút nào, nếu không có nó, đáng lẽ em có thể đi gặp anh rồi!"

"Thần, mưa thật là phiền phức, hôm nay mà không mưa, chuyến đi của chúng ta sẽ rất vui về đó!"

"Thần, sau này em làm vợ anh, anh đồng ý không?"

"Thần, con trai chúng ta sau này lấy tên anh, con gái chúng ta lấy tên em. Nhà chúng ta bốn người thật hạnh phúc, có được không?"

"Thần..."

Hấn khẽ xoa xoa mi tâm, lòng hỗn độn vô cơ. Hòa Diệu Chi... Em nói đi, rốt cuộc tôi có còn yêu em không? Hòa Diệu Chi... Em nói đi, rốt cuộc tôi có nên hận em không? Em bảo tôi phải làm sao đây? Hay là... tôi buông tay em nhé... Chúng ta, kiếp này, đã không thể bên nhau nữa rồi... Tôi đã có vợ, cho nên, thật xin lỗi, tôi đã không thể thực hiện lời hứa của mình... Tôi không thể... Em, ở một phương trời mới, hãy đi tìm người đàn ông đích thực của mình và hạnh phúc đi, nhé...

Hấn thôi nghĩ, tắt đèn, quán chân vào người chuẩn bị ngủ thì... cách cách... Tiếng cửa phòng mở ra vang lên... Trong tầm mắt hấn, xuất hiện một dáng người nhỏ, tóc tai bù xù như quỷ. Mục Tổng Thần vội vã ngồi dậy, hốt hoảng hỏi:

- Cái gì vậy? - Rồi với tay bật đèn ngủ.

Lập An Hạ đứng đó, tay ôm cả đồng gối và mền, hai chân run run làm cả người cô cũng run theo. Cô lên tiếng:

- Anh... Anh cho tôi nằm chung với, được không?

- Sao vậy? Nhớ tôi quá nên không ngủ được à? - Mục Tổng Thần nhướn mày.

- Anh..! - Cô cười trừ - Ừ... Nhớ anh quá không ngủ được, cho tôi ngủ chung đi!

- Đến đây! - Hấn gật đầu, ngáp dài.

- Cảm... Cảm ơn...

Lập An Hạ khó nhọc bê gối mền tới. Người cô vừa nhỏ vừa thấp, thành ra như lọt thỏm giữa đồng chăn. Cô ngồi trên mép giường, từ từ nói:

- Tôi nằm bên đây, anh sát ra ngoài kia chút đi!

Ổn định xong đầu vào đấy, hấn tắt đèn một lần nữa. Căn phòng chìm vào bóng tối. Lập An Hạ căng thẳng mở to mắt nhìn trần nhà, nhớ đến mấy hình ảnh ghê rợn vừa xem, không tự chủ được kéo mền lên cao chút nữa. Mặc dù bên trong hơi nóng, nhưng mở mền ra lại càng lùng khiếp hơn, nên đành quần cả lớp chăn dày. Vừa mệt vừa buồn ngủ, Lập An Hạ tự nhủ, nhắm mắt lại thôi. Nhưng vừa nhắm lại, những hình ma quỷ lại ùa về, làm cô lập tức mở bừng mắt.

Tiếng mưa rơi xối xả ngoài kia, hòa với tiếng gió hú nghe rợn cả gai ốc. Lập An Hạ khẽ rùng mình, liếc qua người bên cạnh.

- Ê, anh ngủ rồi hả?

-...

- Ngủ thật rồi, đúng là...

-...

- Mà sao anh lại không sợ ma nhỉ? - Lập An Hạ bắt đầu cuộc hội thoại một mình.

-...

- Hừm, sau này mình nhất định không xem phim ma nữa... Thật ghê! A...

Hấn đột nhiên trở người, cánh tay vòng qua người Lập An Hạ ôm chặt lấy cô. An Hạ hơi sững người, muốn đẩy ra nhưng không được. Cuối cùng, cô buông xuôi luôn...

Hừm... Người này thật ấm a, làm cô cảm thấy an toàn muốn chết! Hình như... dễ ngủ hơn rồi...

Người kia hé một mắt, nhìn cô gái đã ngủ say, khóe môi ẩn hiện ý cười. Mục Tổng Thần mở mền của cô ra, hừ, nóng hổi như vậy mà vẫn đắp chặt, sợ cái gì mà lấm thế! Hấn "quần" cả hai vào cùng một cái mền, siết chặt vòng ôm hơn một chút, để mặt An Hạ tựa vào ngực mình, từ từ đi vào giấc ngủ.

Mưa ngoài kia vẫn triền miên không dứt, thổi những đợt gió mát lạnh vào căn phòng nhỏ...

Ở nơi đó, có hai trái tim cùng chung nhịp đập...

Ở nơi đó, có hai người cần đến yêu thương...

Ở nơi đó, có cái gì là lạ vừa mới chớm nở...

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không có anh tôi ngủ không được

- Mục Tổng Thần, con xem đi, xem xem người vợ này của con đã làm nên cái chuyện mất mặt gì! - Người phụ nữ tức giận quăng thẳng tờ báo lên bàn, khoanh tay ngồi nghiêm chỉnh nhìn hấn.

Mục Tổng Thần nhàn nhạt liếc qua cái tiêu đề, không nhanh không chậm nói:

- Thì sao?

- Còn thì sao ư? - Lộ Tĩnh trừng mắt - Con lại có thể cưới về một cô vợ không biết điều như thế này? Cái gì mà nữ hán tử? Con tốt nhất dạy dỗ lại cô ta nghiêm chỉnh, còn không thì ly hôn đi!

- Lộ Tĩnh! - Mục Tổng Thần tức giận rống to - Tôi nói cho bà biết, tôi gọi người thông báo cho bà tôi đã có vợ chỉ là để bà dẹp ngay cái chuyện xem mắt nhảm nhí đó! Bà cùng lắm chỉ dừng lại ở cái chức mẹ kế, đừng có lên mặt dạy đời với tôi! Tôi cưới ai, kết hôn với ai, chưa đến lượt bà lên tiếng!

- Con... - Lộ Tĩnh vừa xấu hổ vừa tức giận, tay run run.

- Nghịch tử! - Mục Kỳ Uông đẩy ông nội hắn trên xe lăn đi từ ngoài vào, hét lớn.

- Anh và ba đã về. - Lộ Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, Kỳ Uông về, bà ta cũng có hậu phương vững chắc để tiếp tục.

- Mà dám nói vậy với mẹ?

Mục Tổng Thần hơi nhíu mày.

- Thần Thần, - ông nội lên tiếng - Anh cưới vợ lúc nào, tại sao ba mẹ anh, ngay cả tôi đều không biết?

- Ông nội... - Hấn khề thờ dài - Con và cô ấy chỉ mới đăng kí kết hôn...

- Chỉ mới đăng kí kết hôn? Sao anh nói nghe đơn giản giống như chỉ mới quen nhau thôi vậy? - Ông nội nói lớn.

- Ba, ba bình tĩnh - Lộ Tĩnh lên tiếng khuyên giải, nhưng khóe môi bà ta lấp lánh ý cười.

- Bà câm miệng! - Hấn bực bội nói.

- Mà mới là người cần im! Hấn xược! - Mục Kỳ Uông quát.

- Cái gì đây? Lập An Hạ? Náo loạn ở bữa tiệc của Lâm Gia? - Mục Ủy Khiêm, ông nội hấn vừa đọc vài chữ, lập tức liệng tờ báo đến thẳng chân hấn!

- Anh làm cái quái gì vậy hả? Anh là người không có bề trên cha mẹ ông bà sao? Muốn làm trò cười cho thiên hạ sao? Lập tức, lập tức mang cô ta qua đây cho tôi xem mặt! - Mục Ủy Khiêm chỉ thẳng tay. - Anh cũng lớn gan lắm, Mục Tổng Thần! Anh tưởng anh sang đó rồi thì người nhà anh không biết tin tức gì về anh sao? Cả gan!

- Ông nội, con... Cô ấy thực sự là một cô gái tốt, con... - Mục Tổng Thần khó xử nói.

- Câm miệng! Đi, anh đi ra khỏi Mục Gia ngay! Mục Tổng Thần, chừng nào anh không dắt cô ta về đây ra mắt gia đình này, chừng đó anh đừng hòng nửa bước đi vào Mục Gia!! - Mục Ủy Khiêm ném cả tách trà, đuổi Mục Tổng Thần đi ra khỏi biệt thự.

Hấn lái xe rời khỏi đó, mang trong mình một bụng ưu tư và phiền muộn...

Ba ngày! Mục Tổng Thần đi công tác tròn ba ngày rồi! Lập An Hạ nhìn tờ lịch trên tường xé thêm một tờ nữa, thờ dài. Trời ơi, mấy ngày nay cô bị cái gì vậy nè? Ăn không còn thấy ngon nữa, tối cũng ngủ không ngủ được. Nhớ lại vòng ôm ấm của người đàn ông khi đó, đem cô "giảm" trong vòng tay mình, làm cho cô có cảm giác an toàn và vô cùng hạnh phúc...

Haizz, Lập An Hạ ơi là Lập An Hạ, mà lại uống phải thuốc gì đây hả?

Tối muộn.

Giải quyết xong một đồng công việc, cô chui vào chăn rúc người trong đó và gõ lóc cóc. Lập An Hạ đang viết chương tiếp theo cho truyện của mình, khóe miệng cứ tùm tùm mãi. Câu nào cho hay hay ấy nhỉ? "Chỉ tiếc rằng, chúng ta gặp nhau sai thời điểm, duyên đến không đúng, xin lỗi, em không thể bên anh!?" "Yêu? Đúng! Nhưng thay đổi được gì. Chúng ta, đời này kiếp này, vĩnh viễn không thể bên nhau!?" Lập An Hạ up laptop lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đừng đừng đừng!!!"

- Ôi! Đừng mà! - Lập An Hạ ôm đầu - Ôi, đừng mưa mà...

"Rào rào rào..."

- Thảm rồi..

Thật ra cô rất thích mưa, chỉ là vào đêm tối, mưa lớn như này, lại ở nhà một mình... Hu hu hu... Máy hình ảnh đáng sợ kia lại chui vào tiềm thức.

- Uii... - Lập An Hạ rúc sâu hơn nữa vào trong chăn, vô thức bật điện thoại. Rồi bỗng cô nhận ra một điều... Cô không biết số điện thoại của hắn!!!

Trời ạ, ở chung lâu như vậy rồi, đến số điện thoại của hắn cũng không biết... Lập An Hạ đang mếu máo, đột nhiên trên màn hình hiện lên một số điện thoại lạ hoắc. Cô mừng rỡ, phải hắn không? Gọi cho cô? Đúng rồi, phải gọi chứ! Đi công tác 3 ngày mà một cuộc điện thoại cũng không gọi thì còn ra thể thống gì nữa!

- Alo...

- [...]

- Thôi, chắc mình không đi được.

- [...]

- Ủ, vậy nhé!

Hừ, không phải hắn! Là đồng nghiệp rủ cô đi chơi! Lập An Hạ rũ rứt. Một lát sau, có rất nhiều cú điện thoại khác gọi tới, nhưng từng người, từng người một, đều không phải người cô mong chờ... Mười một đêm, Lập An Hạ sợ hãi núp trong mền, mắt mở thao láo. Trời ơi, biết vậy đừng xem phim ma cho lành, giờ có thể say sưa giấc nồng rồi!!

Tiếng mưa ngoài kia vẫn thao thức mãi, như muốn cùng thức với An Hạ.

"Soạt soạt soạt..."

Gai ốc cô dựng đứng lên. Ôi mẹ ơi, không, không, đừng mà! Con ăn ở hiền lành tích đức, tuy có hơi ngạo mạn và mồm to miệng lớn nhưng không có hại ai... Đừng mà...

"Bụp!"

- Hu hu hu hu hu...

Đèn trong phòng đột nhiên tắt phụt một cái, bóng tối truyền đến khiến Lập An Hạ rơi vào sợ hãi khôn cùng. Cô ôm chặt lấy vai mình, khóc lớn. Sự hãi hùng càng lúc càng tăng lên vồn vọt.

"... *If I could just say the world*

All the secrets in my heart and in my soul you hear

Can you..."

Giữa không gian tĩnh mịch và đáng sợ như vậy, một điệu nhạc dễ thương vang lên bỗng làm mọi thứ trở nên... kì quặc. Lập An Hạ nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi bất máy, giọng hơi run.

- A... Alo...

- Hừ, tôi biết ngay là cô chưa ngủ!

- Mực... Mực Tống Thần!!! - Cô ngạc nhiên nói sau đó òa khóc - Hu hu hu hu...

- Sao vậy? - Hắn có chút sốt ruột.

- Chừng nào anh mới về vậy? Hu hu hu hu... - Cô nức nở - Ở nhà một mình rất đáng sợ... Hu hu hu... Tôi không muốn ở nhà một mình đâu...

- Có chuyện gì? Nói mau xem!

- Ngoài cửa đột nhiên có tiếng sột soạt ghê lắm! Hu hu hu... Rồi đèn đột nhiên tắt cái phụt... Hu hu hu... Tôi sợ nó... Tôi sợ...

- Nó nào? - Mực Tống Thần càng lúc nóng ruột.

- Ma... Ma...

-... - Hắn bỗng dưng cứng người và không biết nói gì... Lập An Hạ... Miệng mồm to lớn đỏp chát như thế, người sống không sợ, lại đi sợ... ma!!!?

- Ê, Thần, anh còn đó không? Đừng có cúp, không được cúp, anh không được bỏ tôi đâu!

- Được rồi được rồi. Nghe tôi nói đây, tiếng sột soạt đó chẳng qua là gió lùa qua mấy cái lỗ cống và tiếng lá cây với tiếng mưa thôi, còn đèn chắc là do cầu dao đó! Đi, tôi "dắt" cô đi sửa!

- Anh dắt tôi bằng cách nào? - Lập An Hạ dụi mắt, thút thít.

- Nghe này, không được sợ, không được khóc, chúng ta cần phải dũng cảm đối mặt với vấn đề và giải quyết nó! Nín đi! Được chưa?

Lại là câu nói này...

- Ừ...

- Bây giờ thì bỏ mền xuống, nào, trong học bản thứ hai của cái bàn cô đó, mở ra, có một cái đèn pin!

- Thấy rồi!

- Cầm nó lên, và đi!

- Đi đâu?

- Ra ngoài!

- Không được, tôi sợ!

- Có tôi ngay bên cạnh này, cô sợ cái gì?

Trong đêm tối, giọng hần vang lên, ấm áp và thâm trầm, tạo cho Lập An Hạ một cảm giác an toàn (lại là an toàn) và bớt sợ hãi. Đột nhiên trong thâm tâm cô tràn đến một loại mong muốn, chính là rất rất rất mong muốn, chồng cô, có thể xuất hiện ngay tại đây, ngay tại lúc này...

- Được... Được rồi.

- Rọi đèn pin đi xuống tầng trệt...

- Tôi... Tôi... biết rồi... - Giọng cô run rẩy.

- Có tôi đây, không cần sợ! - Hần trấn an.

- Đang đứng dưới tầng trệt này...

- Đi về phía bếp, được chưa?

- Ừ.

- Trên cái bờ tường thứ ba đếm qua, tay phải, có cầu dao, thấy chưa?

- Làm gì với nó?

- Cầu dao có phải bị gạt xuống không?

- Đúng vậy.

- Gạt lên trên là xong!

- Được rồi... tôi...

- Ê! - Hần làm giọng hốt hoảng - Coi chừng điện giật!

- Cái gì? - Cô khăn trương.

- Hi hi... Đùa cô thôi!

- Anh... Anh biết tôi sợ té khói rồi mà còn đùa! A... Đèn sáng rồi!

- Tốt lắm, có sợ nữa không?

- Có...

- Trời đang mưa à?

- Ừ...

Đột nhiên cả hai im lặng. Cô mò đến tủ, lấy ra một gói mì.

- Đây, anh ăn gì chưa?

- Rồi, nhưng vẫn đói.

- Vậy... anh định ăn khuya bằng cái gì?

- Giờ này trễ thế rồi, ăn cái gì mà ăn nữa! Cô đang nấu thức ăn à?

- Chính xác là mì gói. Mà sao anh biết?

- Cô thì lúc nào chẳng vậy!

- Anh..!

- Mà này, cô đọc báo chưa? - Dĩ nhiên là hần biết cô chưa đọc. Với tính cách làm âm trời âm đất của Lập An Hạ, cô sau khi thấy mình trở thành nữ chính trên các mặt báo, nhất định sẽ... bla bla... không ngừng nghỉ.

- Chưa... Sao vậy? - Quả nhiên!

- À, không có...

Bầu không khí lại rơi vào trầm mặc một lần nữa.

- E hèm... - Cô ho khan - Chùng nào thì anh về?

- Khoảng hết tuần này!

- Cái gì? - Lập An Hạ nhảy dựng lên - Bốn ngày nữa lặn á?

- Cô đừng nói là... nhớ tôi nha? - Hần cười, mà lòng tự dưng lại có chút mong mỏi đến lạ.

- Không có anh tôi không ngủ được... - Lập An Hạ mếu máo, nói xong câu đó, cô thề cô muốn cắn ngay lưỡi mình.

Đầu dây bên kia, Mục Tổng Thần cứng người một hồi, sau đó bật cười. Người này, đúng là sợi dây ngược đã bị đứt!

- An Hạ này...

- Cái gì?

Trước đây hần đều uy quyền gọi cả họ và tên có, bây giờ chỉ lại gọi bằng cái tên đó... Cái giọng này, thật êm tai...

- Ừm... Thật ra...

- Thật ra cái gì?

- Cô sang thành phố T một chuyến, ra mắt gia đình tôi được không?

— — —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tình cảm thật sự

- Khiêm, khi nào thì mắt em mới sáng trở lại?

- Tiểu Chi, cố gắng lên, chỉ một chút nữa, rất nhanh thôi.

Cô gái nở nụ cười rạng rỡ, gương mặt xinh đẹp lấp lánh niềm hạnh phúc không tài nào che giấu. Vũ Gia Khiêm đứng bên cạnh lạnh lẽo nhìn cô, đôi mắt ưu tư đầy phiền muộn. Nếu mất cô ấy sáng, có phải cô sẽ đi tìm người đàn ông đó không? Có phải sẽ từ anh để đi về phía cô người đàn ông ấy không?

- Chi, ba mẹ em nói, mắt em sáng lại, chúng ta sẽ làm lễ cưới...

- Gia Khiêm, em xin lỗi... Nhưng anh cũng biết rằng...

- Em không cần nói nữa, anh sẽ tự giải quyết với hai gia đình.

- Khiêm, em xin lỗi, em biết em ích kỉ, nhưng... em không thể từ bỏ được anh ấy...

Hòa Diệu Chi nắm chặt mép cửa sổ, hít một ngụm khí trời mát lạnh, khoe môi nhỏ xinh khẽ mân lên:

- Thần, đợi em... Anh hãy đợi em...

***

Buổi tiệc mừng lãnh đạo mới được tổ chức hoành tráng trong công ty. Nhân viên ai nấy cười cười nói nói, không khí vô cùng vui vẻ. Lập An Hạ thu mình trong một góc nhỏ, tay cầm muỗng di di trong bát súp, gương mặt thất thần nhìn vào hư không.

"Cô có thể đi một chuyến đến thành phố T ra mắt gia đình tôi được không?"

"Dù sao cũng không quan trọng lắm... không đi cũng không sao..."

Nhớ đến tiếng thờ dài của hân, lòng An Hạ hơi nặng nề.

- Tiểu Hạ Hạ!!

- Vy Vy? - Cô ngẩng đầu - Sao không đi khiêu vũ?

- Câu này là mình đang định hỏi cậu đó! Làm gì ngồi thừ ra vậy?

- Há...? À... Ừ... Mình hơi mệt, chắc về trước đây!

- Còn sớm mà, ở lại chơi đi! Mọi người nhảy vui lắm, đi với mình!

- Thôi, mình còn chút việc, về trước nhé! Cậu nhớ giữ thân đó!

- Hừ - Lương Vũ Vy trừng mắt - Cậu nhớ đấy!

***

Đêm nay trời rất nhiều gió. An Hạ kéo cao chiếc áo khoác lên chút nữa, tựa người vào lan can ngó ra ngoài sông. Đoạn đường cao tốc hình vòng cung phía bên trên vô cùng náo nhiệt, đèn đường tỏa những tia sáng mờ nhạt mà lấp lánh xuống mặt sông, đầy lung linh huyền ảo. Thỉnh thoảng xung quanh vang lên tiếng leng keng từ mấy xe kem, và tiếng vui đùa chạy nhảy của mấy cậu nhỏ.

Đột nhiên Lập An Hạ mỉm cười. Ngày còn bé, mỗi lần về quê chơi cũng thế này. Náo nhiệt mà bình yên, sốt sắng mà đầy thân thuộc.

Người ta dù có đi du ngoạn đến phương trời nào đi chăng nữa, ngoảnh đầu lại, mới thấy an nhiên là một điều cần thiết mà sao xa vời quá. Như là một buổi sáng thức dậy, ngắm mặt trời mọc và nghe tiếng sơn ca. Như là một trưa hè cùng lũ trẻ ra ngoài sông hái lục bình tím. Như là một buổi chiều mát rười rượi, đi dạo ra ngoài đồng ngửi hương lúa chín. Như là một tối lạnh quây quần cùng cả xóm trong một gian phòng chứa một cái tivi không rõ nét. Ở quê, dù nghèo mà ai cũng quan tâm tới nhau cả. Còn trên thành phố này, điều kiện sống quá hối hả, khiến người ta lúc quên đi chính bản thân mình, còn thời gian đâu mà để ý đến người khác? Vậy mới nói, há chẳng đây là một quy luật "có cái này thì mất cái kia"?

Lập An Hạ thôi nghĩ, chầm chầm đứng dậy rào bước về nhà. Ngày mai lại là một ngày mới, và đầu sao đi nữa, vẫn phải tiếp tục chiến đấu với đồng số liệu.

Cô đặt đôi dép bông xuống đất đi vào rồi đến chỗ máy cassette. Ngoài kia trời lại bắt đầu mưa. Mùa này là mùa mưa, là mùa của nhung nhớ. An Hạ hơi cười, lục lọi một đồng cuối cùng nhớ đến một cuốn băng nhạc Hoa mà cô rất thích.

"Mưa rất đôi ngọt ngào."

"Thời khắc bầu trời đổ mưa như trút nước."

So với ngày hôm ấy có lẽ đã quá hòa hợp."

Em khóc rồi, mưa cũng luyến tiếc không nổi..."

Lập An Hạ xách máy lên lầu, đặt trong phòng rồi bật nước nóng chuẩn bị đi tắm. Cô ngã đầu vào bồn, để nước thấm vào từng tác thịt, để xóa đi vài phần phiền muộn bên trong.

"... Lặng lẽ kiên cường trở về nhà

Ngâm mình trong nước ấm

Chờ đợi trái tim ấm áp trở lại..."

Lời bài hát này không biết từ lúc nào, An Hạ đã thuộc lòng. Cô luôn có cảm giác, nó giống mình ở một góc độ nào đó. Thật sự, rất giống. Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng cô cũng đứng lên bước ra khỏi phòng tắm. Còn ba ngày nữa... An Hạ thật sự sắp bị cảm giác đáng sợ dọa chết rồi đây >.< Cô lại càng không biết, từ lúc nào mình lại thích "ngủ chung" với Mục Tổng Thần như vậy. Tuy không có... "những cái gì khác" nhưng cô lại cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp. Cảm giác đó giống như nhắc nhở cô rằng, cô không còn một mình nữa.

Lập An Hạ có đôi lần tự hỏi, cảm giác của cô với Mục Tổng Thần là gì? Là thích, là rung động từ trong lòng, hay chỉ là vì cô độc quá lâu rồi, nên thêm một vòng tay? Nhưng rồi cô đột nhiên nghĩ đến một cái khác. Dù yêu hay không yêu, dù thích hay không thích, cô và hắn cũng đã là vợ chồng, cũng đã sống chung một nhà.

Mọi thứ khác, có còn quan trọng nữa hay không?

***

- Trần Hạo, mày lại đây, tao hỏi cái này! - Mục Tổng Thần nằm trên sofa, tay ngoắc ngoắc về phía Trần Hạo.

- Dã thú à, đừng có nói là lâu qua mày không chạm vào phụ nữ, hôm nay lại có hứng thú với đàn ông nha?

- Cảm miệng! Trần Hạo, miệng mày thơm hơn một chút là mày chết ngay à?

- Được rồi, muốn hỏi gì cứ hỏi!

- E hèm... - Hắn tăng hăng, cái vấn đề này, hơi khó... - Lúc mày thích Tuyết Khanh đó... Cảm giác... như thế nào?

Mặt Trần Hạo thộn ra trong giây lát, sau đó cậu ta hơi run người, lấy bầy hỏi:

- Mày... Mày thích phụ nữ?

- Nhảm nhí! Chứ chẳng lẽ tao thích đàn ông?!

- Không... Không phải ý đó... Ý tao là... Mày thích ai...?

Mặt Mục Tổng Thần đột nhiên đỏ ửng, hai tay hơi xoắn vào nhau, phản ứng giống như người lần đầu tiên biết yêu. Trần Hạo chăm chú liếc hắn, sau đó a! một tiếng thật to.

- À, mày thích Tiểu Mỹ Nữ?

- Đầu... Tao... Tao hỏi cho biết thôi... - Hắn ngượng ngập, mắt không dám nhìn thẳng Trần Hạo.

- Ôi trời ơi!!! - Trần Hạo gào lên - Mày thích Tiểu Mỹ Nữ!! Mày đích thực Tiểu Mỹ Nữ rồi!! Tao phải đi nói cho Lan Đại và Hàn Thu biết mới được!!!

- Đứng im đó! - Mục Tổng Thần rống - Mày thử đi xem, tao cho mày hết đường về với Tuyết Khanh!

- Được... Được rồi - Trần Hạo từ từ ngồi xuống, sau đó bắt đầu nhướn mày - Để anh đây chỉ cho chú em phương thức đoạt lòng người đẹp.

Mục Tổng Thần ngồi nhồm dậy, lắng nghe chăm chú.

- Thứ nhất - Trần Hạo giơ tay ra - Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Mày nhất định phải hiểu được lòng của em ấy, sau đó tùy theo tình cảm mà bắt đầu "khai chiêu", đánh nhanh bắt gọn, không cần rườm rà!

Được, cái này thì được! Tâm tư của Lập An Hạ vô cùng đơn giản, liếc mắt một cái là thấy hết. Hắn gật đầu.

- Thứ hai! Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý đã phong lưu!* Mày phải sẵn sàng dùng mạng sống của mình bảo vệ em ấy, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, thể hiện một tình yêu sâu sắc với Tiểu Mỹ Nữ, làm em ấy vô cùng cảm động!

*Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý đã phong lưu: nôm na nghĩa là "chết vì người đẹp, làm quý cũng phong lưu". Ý nói vì người đẹp có thể làm bất

cứ việc gì, chết cũng vui lòng.

Cái này... Mục Tổng Thần hơi nhũ mảy, hình như hơi... quá? Cũng chưa đến mức sâu sắc như vậy... Nhưng hấn vẫn gật đầu.

- Thứ ba, cũng là cái quan trọng nhất, chính là... Mật ngọt chết ruồi! Mày phải biết sử dụng cái miệng, nói những câu sến sẩm, ong mật vào. Đứa con gái nào cũng sẽ thích nghe cả, được chứ?

- Trần Hạo! Tao đối với cô ấy không phải là bông bột nhất thời, có hiểu hay không? Tao không phải sử dụng những thứ đó chỉ để cô ấy cảm động, tao thật sự thích An Hạ, mày có hiểu không? - Mục Tổng Thần thở dài.

Đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được những thứ cảm xúc quái quỷ khó chịu len lỏi trong người. Lúc hấn thích Hòa Diệu Chi, không có.

- Vậy thì... - Một giọng nói thanh tao dễ nghe vang lên - Dùng tâm lòng của mày, trái tim của mày, tình cảm thật sự của mày, từng chút một cảm động Hạ Hạ! - Lan Mị đóng sầm cửa lại đi vào, nhướn mày nhìn Mục Tổng Thần.

Tình cảm thật sự?

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nỗi nhớ be bé

- Mục Tổng, Hạ Tổng đã chính thức vào "vị trí chiến đấu", nhất định giành lấy hạng mục lần này. Xem ra tình thế càng lúc càng phức tạp, có rất nhiều người có ý định muốn đối đầu với Mục Thị của chúng ta.

Suốt mặt hấn nghiêng về một phía, thâm trầm lắng nghe không đáp khiến Tư Liễu không biết phải nói gì kế tiếp. Đột nhiên hấn nhếch môi, để lộ một nụ cười nửa miệng hiếm thấy, giọng nói phát ra tàn nhẫn vô cùng:

- Thương trường là chiến trường. Không quan trọng có bao nhiêu đối thủ, chỉ cần chúng ta giỏi, vị trí số một vẫn mãi thuộc về chúng ta mà thôi! Tư Liễu, cậu nên nhớ, muốn sống trên bàn xoay của thương trường, tuyệt đối, không thể nương tay!

- Mục Tổng, tôi đã hiểu.

- Vậy đi chuẩn bị đi!

Hạ Nhất Kỳ, cậu muốn đấu với tôi? Hấn hơi cười, đứng dậy bước vào gian phòng nghỉ phía trong. Trên tường có treo một bức ảnh của một cô gái cỡ lớn. Cô ấy rất đẹp, nụ cười tao nhã hiền dịu, làm lòng hấn khẽ nhói.

- Diệu Chi... Em xem, cô gái đó thật sự rất khác em... Em biết không, từ ngày em đi đó, anh đã ngỡ sẽ tìm anh sẽ không có cách nào để rung động một lần nữa... Nhưng mà... Cô gái đó, thực sự đã làm nóng chảy lòng anh rồi... Anh thích cô ấy, Chi, em hãy tiếp cho anh sức mạnh, để có thể nói với cô ấy, được không em?

Tay Mục Tổng Thần sờ lên gương mặt Hòa Diệu Chi, không nhanh không chậm cất tiếng. Tim hấn hơi đau, nhưng hấn rõ, đây không phải là vì yêu. Tình đã cạn, thứ còn lại, mãi mãi cũng chỉ có hồi ức và kỉ niệm. Có thể còn vương vấn đôi chút, nhưng cái vương vấn đó, thật sự vô cùng nhạt nhòa.

***

- Mị.. Nhỉ? Alo, em nghe đây. - Lập An Hạ đang ngồi trên bàn làm việc, tay chân không ngừng gõ số liệu, vai lại kê một chiếc điện thoại vào tai.

- [...]

- Sao... Mục Tổng Thần bị bệnh? - Không biết Lan Mị nói gì, gương mặt cô bỗng dưng hơi cứng lại, tay dừng gõ hấn - Không thể nào, hấn trâu bò như thế...

- [...]

- Hà? Phải nhập viện luôn cơ à? Đang ở công ty á?

- [...]

- Vậy... cũng được, lát... em nấu đồ ăn mang vào. Cảm ơn chị!

Lan Mị đặt điện thoại xuống, Hàn Thu và Trần Hạo đứng bên cạnh cười khúc khích.

- Lan Đại à, mày diễn cũng sâu quá đi!

- Chắc... Đương nhiên rồi! Tụi mày thấy chưa? Đã làm là phải làm như vậy.

- Vậy bây giờ chúng ta... - Hàn Thu nhướn mày.

- Đương nhiên là đến Mục Thị rồi! - Cả Lan Mị và Trần Hạo đồng thanh, sau đó chạy như bay ra khỏi cổng lớn của câu lạc bộ.

***

Lập An Hạ tay phải xách một hộp thức ăn lớn, tay trái xách một bọc nước ép và trái cây các loại, mắt không ngừng đảo nhanh những con số hiển thị trên thang máy. "Một... Hai... Ba..." Ting! Cô nhanh chóng bước ra, bởi vì quá hấp tấp nên đâm sầm vào một cô gái trước mặt. Một hộp nước ép nào đó đóng không chặt, đổ ra một ít, thật không may đổ xuống làn váy của người đối diện.

- Ôi! Cái cô này, đi đứng kiểu gì thế?

- Tôi... Tôi xin lỗi...

- Lỗi phải gì? Cái váy này tôi đặt từ bên Ý về biết không? Lại màu trắng tinh, dính một vệt như vậy thì làm sao mà ra được?

- Tôi... Thế này, cô đưa nó cho tôi, tôi biết một tiệm giặt ủi rất tốt, giặt xong mang trả lại cho cô. Cô cho tôi số...

- Nói nghe hay nhỉ? Cái đầm triệu bạc của tôi để cho một kẻ xa lạ đem đi giặt, rồi cô cuỗm mất thì tôi tính sao đây?

- Cô yên tâm, nếu tôi lấy mất, cô cứ việc đến công an nhờ tìm giúp...

- Không... Cô, đền ngay bây giờ, hoặc là, quỳ xuống xin lỗi...

Thôi rồi! Lập An Hạ vỗ trán. Đụng phải "quý cô" chính hiệu rồi. Đang không biết làm thế nào, đột nhiên Tư Liễu từ đâu chạy ra, chìa ra một tấm kim loại lấp lánh:

- Vì Uyên, đây là tấm séc mà Mục Tổng đưa cho cô, gọi là xin lỗi.

Vì Uyên liếc qua tờ giấy, thấy một dãy số 0 dài ngoằn ngoèo, mắt sáng lên, nhưng vẫn nghi hoặc nhìn Lập An Hạ, đồng thời bĩu môi:

- Xem như lần này cô may đi, tôi đi trước! - Sau đó cầm luôn tấm séc đi mất, miệng lẩm bẩm - Cô ta là ai mà là liên quan đến Mục Tổng Thần nhỉ?

- Không phải... - Lập An Hạ mếu máo - Tiền đâu mà lăm thế? Thật không cần mà...

- Mục phu nhân, cô tìm Mục Tổng à?

- Đúng vậy.

- Phòng bên kia, mời cô.

Lập An Hạ gỡ tay ba cái lên cửa, trong phòng truyền ra một giọng nói trầm thấp:

- Vào đi.

"Cạch!"

An Hạ nhẹ nhàng đi vào trong. Nhìn người đàn ông hăng say bên bàn làm việc, tự dung lòng cô dâng trào một cảm giác không thể nói thành lời. Một tuần... Một tuần không gặp... Hình như hần gầy hơn thì phải?

Cô muốn hỏi: Tại sao đáp máy bay xuống, nơi đầu tiên anh đặt chân vào không phải là nhà? Có phải không nhớ cô không? Còn ở lại trong công ty, đến một cái nhắn tin cũng không thèm nhắn, để người ta biết hần đã về.

Cái cảm giác đó... rất lâu sau này nhớ lại, cô cũng không thể nào quên. Xen lẫn giữa nhớ nhớ, thương thương, bực bực, nói chung là phức tạp lắm lắm!

- Tư Liễu, mười bản thống kê số liệu bên khu A cậu in ra hết chưa? - Hần vẫn không ngừng đầu.

Không nghe tiếng trả lời, Mục Tổng Thần nhú mày, từ từ nhìn lên... Bất gặp cái dáng người vừa thấp vừa nhỏ ấy...

Hắn cũng không hiểu tại sao, một tuần không thấy người ta, ngủ không trọn giấc, ăn không trọn bữa. Có phải là vì quen thuộc, nên lúc rời xa lại như thế không?

Mục Tổng Thần đặt bút xuống, ngả người ra sau, vầy vẩy tay:

- Đến đây!

Cô đặt cả hai túi lớn trên bàn, không hiểu giờ phút ấy bị cái gì nữa, chạy rất nhanh đến bên hắn... Và vươn tay, ôm chầm lấy cái người cao lớn đó. Ôm rất chặt. Người kia cứng lại một chút, sau đó cũng vươn tay xoa nhẹ lưng cô. Lập An Hạ hỏi, giọng có chút nũng nịu:

- Tại sao về không gọi cho tôi biết?

- Bạn quá... Xin lỗi...

Giây phút ấy trôi qua rất chậm, rất chậm. Nhịp tim của cả hai dường như hòa vào làm một, đập đều đều, nghe ra là thanh âm của nhung nhớ. Vài phút sau, Lập An Hạ hình như mới từ từ ý thức được việc mình đang làm, khẽ khàng buông tay. Hắn liếc nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, cười:

- Kéo ghế lại đây!

- Anh đúng là đồ ngốc! - Lập An Hạ vừa ngồi vừa mở mấy hộp thức ăn - Bệnh mà cũng không biết tự lo cho mình à? Đã mười hai giờ rồi, nếu tôi không mang đồ ăn vào, có phải anh sẽ chết đói không hả?

- Ừ, cũng không nặng lắm. Không cần thiết. - Hắn nghĩ, chỉ là cảm một chút.

- Đã nhập viện còn không nặng lắm, vậy Mục Tổng Thần, tôi hỏi anh, như thế nào mới được gọi là nặng?

Nhập viện? Hắn nhú mày? Nhập viện khi nào sao hắn lại không nhớ ra nhỉ? Đột nhiên đầu đó trong không gian, vang lên tiếng tranh cãi lí nhí, nhưng tai hắn rất thính:

- Chen chúc cái gì! - Là giọng của Trần Hạo - Các người từ từ mới xem được chứ!

- Cậu Trần Hạo của tôi ơi, cậu chèn nguyên cái đầu của cậu thì làm sao mà tôi xem được? - Là Hàn Thu cầu nhàu.

- Ushis... Câm hết! Tụi mày muốn việc làm "tốt đẹp" của chúng ta bị phanh phui ra hết à?

Mặt hắn đen lại trong vai giầy... Thảo nào, lúc nãy nghe tiếng lách cách mở cửa rất nhỏ, nhưng sau đó không nghe tiếng ai nên hắn cũng không quan tâm...

- Ăn đi, cháo tốt cho dạ dày lắm đó!

Lập An Hạ đẩy một tô cháo lớn đến trước mặt Mục Tổng Thần, ra lệnh. Hắn cúi đầu nhìn cái bát đầy màu sắc thơm phức, ăn rất nhanh. Cô nhìn động tác vừa hấp tấp mà vẫn không quên để lại chỗ cho sự tao nhã kia, cười rất ngọt. Mà cả hai cũng quên mất, những việc làm này, thực giống một đôi tình nhân yêu nhau.

***

- An Vy, em gái của em, quen với tên Mục Tổng Thần đúng không?

- Là ai? Sao em lại chưa nghe bao giờ?

- Hai người này thường xuyên đi với nhau, chắc chắn có gì đó mờ ám ở đây! An Vy, em hãy hỏi giúp anh, xem rốt cuộc hai người họ có quan hệ gì?! Em cũng biết, anh và hắn sắp có một trận giao tranh quyết liệt!

- Nhất Kỳ, anh thật nham hiểm!

Hạ Nhất Kỳ cúi người hôn lên bờ vai trắng nõn của cô gái, khẽ môi ẩn hiện nụ cười tà ác. Lập An Vy ôm lấy thắt lưng anh ta, hạnh phúc nói:

- Nhất Kỳ, em yêu anh!

- An Vy, anh cũng yêu em!

Cô gái vui đến mức không kịp nhìn, không kịp phát hiện xem ánh mắt người này có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả...

Mục Tổng Thần, để xem lần này, ai bại trong tay ai! Sớm thôi, mày sẽ biết, người "vợ" kia của mày, "tốt đẹp" đến mức nào. Sở dĩ anh ta không nói cho Lập An Vy biết Lập An Hạ và Mục Tổng Thần là vợ chồng, bởi vì __ chuyện gì càng gây bất ngờ, chuyện đó càng kích thích!

Lập An Hạ, bước tiếp theo, nhất định phiên đến cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nụ hôn đầu tiên khắc cốt ghi tâm

- An Hạ, chị ở đây! - Lập An Vy vẫy tay nồng nhiệt kêu gọi.

- Hừ, cuối cùng chị cũng nhớ đến em à? - Lập An Hạ thả túi xách xuống ghế ngồi, bĩu môi nhìn chị mình - Chị và tên Hạ Nhất Kỳ kia sao rồi?

- Bọn chị á... - An Vy đỏ mặt -... Vẫn rất tốt...

- An Vy, người đàn ông đó rất không tốt, mỗi lần gặp anh ta em đều có cảm giác không an toàn.

- Hạ Hạ... em và tổng giám đốc của Mục Chi... rốt cuộc có quan hệ gì? - Lập An Vy đánh trống lảng.

- Ách... Sao chị lại hỏi như vậy?

- Em đi với anh ta, lẽ nào người khác đều mù?

- Chị theo dõi em? - Cô nhún mày.

- Không có... Không có... Chị là...

- Em và hán kết hôn rồi... - Cô khẽ nói, nói rất nhỏ.

Lập An Vy khẽ gật gù, sau đó mắt trợn ngược.

- Em và hán kết hôn rồi? Kết... Kết hôn? Là... là thế nào?

- Kết hôn chính là kết hôn!

- Em... Không phải... Sao lại... - An Vy bất ngờ đến mức líu cả lưỡi, nói không được.

- Mà lần này hẹn em ra ngoài làm gì thế?

- Em cũng biết rồi đó... Hạ Nhất Kỳ và Mục Tổng Thân sắp tranh với nhau một hạng mục...

- Cho nên... chị muốn em làm... gián điệp?

- À... Ừm...

- Lập An Vy!!! Chị đúng là điên thật rồi!! Chuyện của họ em chẳng biết gì cả, cũng không có ý định xen vào. Tốt nhất nên là cạnh tranh công bằng!

- An Hạ, giúp chị một lần đi... Chị xin em...

- Không thể. Em không thể.

- Hạ, Nhất Kỳ bị ung thư giai đoạn cuối rồi... Anh ấy không sống được bao lâu nữa... Em giúp chị một lần, hoàn thành di nguyện cuối cùng của anh ấy, được không em?

- Ung... Ung thư?

An Vy cuối đầu, đôi mắt song sánh nước. Lập An Vy yêu Hạ Nhất Kỳ bao nhiêu, Lập An Hạ cô đương nhiên biết. Chỉ là, cô có cảm giác ánh mắt yêu thương của anh ta dành cho chị mình rất giả dối...

- Haizz... - Cô thở dài - Cho dù em muốn giúp chị đi, nhưng mà tài liệu của hán bảo mật kỹ như vậy, em lại không rành về công nghệ, làm sao giúp chị đây?

- Không cần lo, chị đương nhiên có cách!

Lập An Vy rù rì gì đó vào tai Lập An Hạ, đột nhiên thần sắc cô nhuộm một màu vừa đỏ vừa đen...

***

Năm giờ chiều.

Đúng ra giờ này trong phòng bếp sẽ tràn ngập tiếng xào nấu và mùi thơm của thức ăn. Nhưng thật kì lạ, Mục Tổng Thần nhủ mảy. Chẳng lẽ hôm nay cô đi ra ngoài sao? Trong nhà rất yên tĩnh, một tiếng động của cũng không hề phát ra. Hắn mở tủ lạnh, như thường lệ lấy ra ngoài một ly nước ép táo và nho xanh đã được An Hạ chuẩn bị sẵn.

Cả căn bếp trống trơn. Thức ăn còn tươi sống được lấy ra ngoài, có lẽ cô chuẩn bị nấu. Mục Tổng Thần đi lên căn gác, đi ngang qua thư phòng. Đáng lẽ hắn sẽ về phòng thay quần áo, nếu không bởi vì tiếng nói ấy dễ dàng chui tọt vào tai.

- Không có. An Vy, chị có chắc nó nằm ở đây không?

- [...]

- Màu trắng? Có rất nhiều tập giấy màu trắng... Dự án "Hoàn Cầu"? Đợi một chút.

- [...]

- Thôi được rồi, một lát em tìm xong sẽ gọi lại.

Mục Tổng Thần hơi mở hé thư phòng, nghiêng người nhìn vào trong. Nếu không vì tận mắt chứng kiến, hắn thật sự không ngờ Lập An Hạ miệng mồm chính trực, bảo vệ công lý lại làm một công việc như vậy.

Mặt hắn hơi tái đi, cõi lòng có chút nhói.

Cô tận lực tìm, vừa tìm vừa suy nghĩ. Mục Tổng Thần, tôi xin lỗi, Hạ Nhất Kỳ sắp chết rồi, tôi không cam lòng nhìn chị mình đau khổ như vậy. Bất chợt, cô nhớ đến gương mặt cương nghị ấy, lòng thất lại. Nếu... Nếu lần đầu thầu này thua, công ty hắn có gặp tổn thất gì không? Phải làm sao đây? Cô không muốn An Vy buồn, càng không muốn phản bội Mục Tổng Thần. An Hạ suy nghĩ đến mức thất thần, sau đó lại vội vã tìm, không hề để ý đến người đứng ngoài cửa.

Ngón tay hắn đã run rẩy đến mức khó hiểu. Có phải vì quá tin tưởng cô, cho nên lúc bị phản bội, mới có cảm giác này hay không? Bởi vì tin tưởng An Hạ, hắn mới đem những tài liệu quan trọng này về nhà, nhưng mà...

Tay cô chợt khựng lại... Dự án "Hoàn Cầu". Bia màu trắng. Nếu mở cái này ra, có phải là... Hạ Nhất Kỳ sẽ thắng không? Tay An Hạ run run, trong lòng là một màn đấu giữa tình và trí.

Đúng lúc này, An Vy lại gọi một lần nữa.

- [...]

- Thấy rồi...

- [...] - Đầu bên kia An Vy không ngừng hồi thúc.

- Em... Em... Hạ Nhất Kỳ, hắn...

Ngón tay vừa chạm vào bia định lật... Đột nhiên...

"Choang!"

Lập An Hạ giật mình, sợ hãi xoay người, điện thoại trên tay rớt cách xuống đất. Cô cắn chặt môi, hai tay quấn chặt lấy nhau. Trên sàn, vụn vãi những miếng chai, nước ép rơi nhem nhuốc. Sắc mặt người kia đã lạnh băng lại, đáy mắt sâu hun hút như một vòng xoáy bất định. Hắn từng bước tiến gần đến phía Lập An Hạ... Cô cúi thấp đầu, thấp đến mức trở nên ti tiện trong mắt hắn. Mục Tổng Thần một cước nhấc bổng cả người An Hạ lên, ôm cô ra khỏi "bãi chiến trường" đó.

Vì sao... Vì sao lại không để cô đi? Hắn sợ cô bị thương sao? Vì sao lại làm như vậy? Vì sao lại khiến cô cảm thấy mình là một kẻ tội đồ?

Xuống dưới phòng khách, Mục Tổng Thần đi đến gần sofa, đột nhiên buông tay, làm cả người An Hạ rơi xuống nệm bất ngờ. Hắn ngồi xuống đối diện, châm một điếu thuốc và hút.

- Vì cái gì? - Giọng nói thâm trầm đột ngột vang lên.

- Tôi... - An Hạ ấp úng - Tôi... Tôi xin lỗi...

- Tôi hỏi cô vì cái gì! - Hắn rống lên.

Không hiểu sao, tại nơi ngực trái này của An Hạ, có cái gì đó, khẽ nhói...

- Tôi cấp cho cô không đủ tiền? Bạc đãi cô?

- Không.. Không phải...

- Vậy thì tại sao!? Lập An Hạ, cô nói cho tôi biết, vì cái gì lại phản bội tôi?

- Tôi không có... - Cô khẽ lau lau mắt, vẫn không ngẩng lên, nên hắn không biết cảm xúc lúc này của cô là gì.

- Không có cái gì? Không có phản bội? - Hắn bật cười chua xót - Vậy thì hành động vừa rồi của cô tôi nên gọi là gì? Cô nói đi! Nói đi!

- Mục Tổng Thần... Tôi xin lỗi... Tôi xin lỗi... Tôi thật sự xin lỗi... - Lập An Hạ thút thít nói, tiếng nói của cô vừa nhỏ vừa nghẹn, làm lòng hắn vô cùng đau xót.

- Hạ Nhất Kỳ? Cô làm cái này là vì Hạ Nhất Kỳ?

Hắn cảm nhận tim mình giống như bị hàng ngàn con ong vò vẽ bu đến và chích. Vô cùng nhức nhối. Vợ hắn lại đi đem tin từ hắn đưa cho đối thủ...

-...

Cô ngẩng đầu, đôi mắt đen to chứa đầy nước lỏng lạnh. Lập An Hạ chồm lên phía trước, siết tay Tổng Thần. Siết rất chặt. Nước mắt cô cũng theo đó trào ngược ra... An Hạ nghẹn giọng:

- Mục Tổng Thần, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...

- Cô làm vì Hạ Nhất Kỳ... Vậy... Cô có từng một lần, nghĩ đến tôi không? - Hắn rít một hơi thuốc - Cô có từng nghĩ đến công ty tôi gặp phải khó khăn gì khi không có được hạng mục này? Cô có từng nghĩ đến tôi đã phải cố gắng bao nhiêu để hoàn thành dự án lần này chưa?! Cô có từng dùng thân phận của một người vợ để quan tâm đến chồng mình chưa!? Lập An Hạ, cô đã từng chưa???

Từng lời của hắn giống như những nhát dao sắc nhọn, không ngừng cứa vào trái tim Lập An Hạ. Cứa mạnh đến mức bật máu. Cảm giác vừa đau thương nặng nề vừa hối hận vô biên đó...

Vì sao... Vì sao? Sao cô lại đau đến mức này? Vì sao vậy?

Rồi hắn đột nhiên nở một nụ cười. Tự giễu, chua chát, xót xa... Lập An Hạ biết, nếu không phải vì đã quá đau đớn, nụ cười này đã không xuất hiện trên mặt họ. Lẽ nào...

Hắn thật sự thương cô?

- Lập An Hạ... Tôi nói cho cô biết, cô rất ác! Cô có hiểu không? Trước đây chẳng phải cô còn dạy dỗ cho Lâm Di sao? Cái gì mà "tôi có tiền là do mồ hôi công sức của tôi, một chút cũng không cần người ta bỏ thì"! Lập An Hạ, cô thật giả tạo! Cô đi đó đi đây rêu rao đạo lý, về nhà lại bày ra cái trò thâm hại này? Ti tiện!!

Hai chữ này quát mạnh vào người Lập An Hạ. Trái tim cô khẽ co rút, nước mắt tiếp tục nhỏ giọt. Bàn tay người này, vì sao lại không còn ấm nữa? Có những đêm cô ngủ, hắn còn siết tay cô. Lúc đó, tay hắn rất ấm, thật sự rất ấm mà... Hắn lãnh đạm rút mạnh tay ra, cất tiếng:

- Tôi thực sự đã nhìn lầm cô rồi! Lập An Hạ, tôi nhìn nhầm cô rồi! Dự án "Hoàn Cầu" đó, cô cầm lấy mà đi đưa cho tên Hạ Nhất Kỳ! Mục Tổng Thần tôi, không cần cái thứ đó nữa!!

- Mục Tổng Thần, tôi xin lỗi... Thực sự xin lỗi...

Nếu cô biết mình đã phạm phải sai lầm lớn như vậy, cô từ đầu đã không làm... Nếu cô biết làm thế này lại khiến cả hai đau như vậy, cô từ đầu đã không làm... Chỉ là... Bây giờ có phải quá muộn hay không?

Hắn đột nhiên cúi xuống, hôn mạnh lên môi An Hạ một cái. Thực sự hôn rất mạnh. Mục Tổng Thần nghiền nát nó, quăn lấy nó, một giây cũng không muốn cho cô thở. Đau... Đau quá...

- Đau không? - Hắn buông cô ra, gằn giọng.

An Hạ vừa khóc vừa gật đầu.

Mục Tổng Thần cúi xuống, ngấu nghiến lần nữa. Lực hôn của hắn rất "trâu bò". Mùi thuốc lá cay nồng còn vương lại từng chút một thiêu đốt môi lưỡi An Hạ. Cô không hề chống cự, không hề kêu la, để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Môi cả hai chà xát với nhau, mạnh mẽ không ngừng. Môi hắn rất lạnh, mà cũng thật nóng, khiến cô muốn dừng mà không được, muốn tiến cũng không xong... Cô cứ nghĩ, nụ hôn đầu tiên của mình sẽ rất ngọt ngào và hạnh phúc.

Lúc còn bên Bạc Nhiên, cô và anh ta, đến nắm tay còn hạn chế, lấy đâu ra hôn?!

Nhưng mà... Thật không ngờ, nó lại đau đến mức thế này. Đau thấu cả tim phổi. Quặn thắt cả gan ruột. Một lần, khắc cốt ghi tâm!

- Rất đau đúng không? - Hấn thả ra, vừa thở vừa siết cầm cô - Nhưng một chút, An Hạ, một chút cũng không đau bằng cõi lòng tôi lúc này!

Sau đó hấn buông cô ra, xoay người bước ra khỏi nhà.

Lập An Hạ ngồi bệt xuống sofa, vùi mặt vào trong hai chân, khóc lớn. Sự bi thống tràn vào, từng chút một làm cô nghẹt thở.

"... Nhưng một chút, An Hạ, một chút cũng không đau bằng cõi lòng tôi lúc này!"

Tiếng xe khuất dần sau màn đêm, chỉ còn lại một mảng tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến mức nhức nhối...

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô ấy chỉ có thể là của tôi! (1)

- Mục Tổng, rõ ràng khi này chúng ta đã xem giành được hạng mục đó! Vì sao cuối cùng ngài lại quyết định buông xuôi, nhường cho Hạ tổng?

Mục Tổng Thần hơi nghiêng người, né tránh cái nhìn của Tư Liễu. Không phải hấn không có năng lực, mà chính là vào giây phút đó, hành động kia của An Hạ truyền đến đại não, làm hấn dừng lại.

Cô muốn Hạ Nhất Kỳ thắng? Hấn cũng không làm khó cô! Nhưng rõ ràng, suy nghĩ đầu tiên của Mục Tổng Thần, chính là thắng áp đảo, để cô và cả tên Nhất Kỳ kia phải tâm phục khẩu phục.

Chỉ là không biết vì cái gì... Lúc đó lại làm như vậy.

Điện thoại vang lên một hồi chuông. Hấn liếc qua nhìn, là An Hạ. Sau đó đột nhiên vươn tay ra nhấn cái nút màu đỏ, từ chối cuộc gọi.

Tư Liễu đứng bên cạnh kính ngạc, mấp máy môi:

- Mục Tổng, vì sao...

Lại một cuộc gọi đến.

- Tư Liễu, nghe giúp tôi đi!

Tư Liễu nói vài ba câu, sau đó cúp máy. Cậu quay sang, mới phát hiện tại người kia đóng lên nghe vô cùng chăm chú. Phát hiện cái nhìn dò xét của cấp dưới, người kia ho khan:

- Khụ khụ... Cô ấy... Nói cái gì?

- Phu nhân hỏi, vì sao ngài không về. Có còn giận hay không. Đã ăn trưa chưa. Còn nữa, phu nhân bị cảm.

- Cảm? - Khóe môi đang mấp máy của hấn đột nhiên xụp xuống.

- Giọng nói phu nhân khàn đặc và còn hít hít mũi. Tôi đoán thế.

Vậy mà chiều hôm đó, mấy hộp thuốc ngâm ho và thuốc trị cảm được Tư Liễu đem đến cho cô với lý do "Tôi nghĩ phu nhân bị cảm nên mang đến một ít thuốc."

Ra về, Tư Liễu lác đầu. Thật không hiểu nổi, quan tâm người ta như thế, việc gì còn phải giả vờ giận?!

***

- Lập An Hạ!!! Cô làm cái thá gì đây? Tại sao số liệu từ đầu đến cuối đều nhằm lẫn hết như vậy?? - Trương Mễ Hàn hét lên.

Mọi người trong phòng kế toán đồng loạt quay lại nhìn.

Không ai không biết, Trương Mỹ Hàn ghét Lập An Hạ.

Chính là loại không-đội-trời-chung. Còn vì sao ư?

Năm đại học thứ nhất, Bạc Nhiên được rất nhiều nữ sinh theo đuổi, trong đó có Lập An Hạ và cả Trương Mỹ Hàn. Mỹ Hàn xinh đẹp xuất sắc bao nhiêu thì An Hạ bình dị giản đơn bấy nhiêu, thế nhưng cuối cùng... Bạc Nhiên vẫn đi chọn Lập An Hạ làm bạn gái! Sự việc động trời này làm bao nhiêu người bức mình, song đối với Trương Mỹ Hàn, đây chính là một nỗi nhục, một sự uất ức cực kì to lớn. Từ đó trở đi, Trương Mỹ Hàn chính thức "đối đầu" với Lập An Hạ.

Càng không may, sau khi tốt nghiệp, cả hai làm chung một công ty, chung một bộ phận... Tình huống... nan giải đến thế là cùng!

- Xin lỗi, mấy nay tôi hơi mất tập trung - Sự việc lần này đích thực là do bản thân sai, cô không thể nào không nói một tiếng "xin lỗi".

- Xin lỗi?! Xin lỗi thì được cái gì?! Tôi vừa nhập hết vào bản báo cáo, nếu không vì tình cớ nhìn lại thì đã toi rồi!

- Được rồi được rồi! Mỹ Hàn, em cũng đừng tức giận nữa! - Trưởng phòng Trịnh hòa giải - Thế này đi, Hạ, em lấy công chuộc tội! Tối nay có một buổi xã giao kí hợp đồng với khách hàng, em đi đi!

Lập An Hạ hơi do dự. Từ trước đến nay cô vô cùng ghét những bữa tiệc xã giao. Nguyên nhân là vì, bắt buộc phải uống rượu. Hơn nữa nếu chuyện còn to tát hơn nữa, bắt buộc phải dùng đến "cái kia". Mà "cái kia", chính là thứ khiến cô cảm thấy khó chịu nhất!

- Cái này... Trưởng phòng, có thể đổi bằng cái khác được không? Chẳng phải những công việc như thế này, đều là của bộ phận tiếp thị sao?

- Bởi vì lần này tương đối quan trọng, cho nên cả bộ phận kế toán cũng phải đi. Nếu cần thiết, phải trình ra số liệu và giải thích cặn kẽ. An Hạ, từ lúc đến công ty bây giờ, em chưa một lần đi tiệc đúng không?

- Em... Thôi được rồi, để em đi vậy!

- Tốt lắm, bây giờ tối nhé!

Trương Mỹ Hàn quay trở lại bàn làm việc, cục tức vẫn chưa nuốt xuống được. Cô ta suy nghĩ một lúc, sau đó khẽ môi hơi mấp mí lên, để lộ một nụ cười tàn nhẫn...

***

Nhà hàng Jules thuộc câu lạc bộ Thành Hoàng lớn nhất thành phố T vào cuối tuần rất đông khách. Những chiếc xe nối đuôi nhau chạy vào bãi đỗ, toàn là những chiếc hạng nhất. Khắp nơi trong sảnh lớn đều là người trong giới quý tộc, nếu không cũng là tài chính thượng lưu, đều nơi này để giao lưu và ký kết.

Trong nhà vệ sinh, Lập An Hạ cúi người rửa tay sạch sẽ, sau đó mở cửa đi ra ngoài. Hàm Như Ái, nhân viên bộ phận tiếp thị, người sẽ cùng cô đi đến gặp khách nờ một nụ cười:

- An Hạ, thật không nhìn ra nha, em lúc trang điểm lên nhìn cũng xinh như vậy!

Lập An Hạ hơi cười, vẫy tay:

- Minh đi thôi, Như Ái!

Hàm Như Ái rất xinh đẹp, mà nói đúng hơn, ai trong bộ phận tiếp thị cũng đều xinh đẹp. Lập An Hạ tiến đến bàn lớn, nhìn thấy một người đàn ông ngồi sát cửa sổ đang chỉnh sửa lại mái tóc chỉ còn lại vài sợi. Hàm Như Ái mở lời đầu tiên:

- Ngài Từ?

Từ Cố Hải cười rạng rỡ, gật đầu. Từ Cố Hải là một người đàn ông khá lớn tuổi và khá hào sảng. Bằng chứng là thỉnh thoảng ông ta liếc qua những "bộ phận nhạy cảm" trên người Hàm Như Ái, đến một người bình thường Lập An Hạ cũng không bỏ qua.

Hàm Như Ái bắt đầu huyền thuyên, còn Lập An Hạ ngồi cầm như hén. Mà cô cũng không để ý, mắt Hàm Như Ái nhìn mình này giờ, cũng có chút độc địa.

Giải thích cặn kẽ một hồi, màn uống rượu cuối cùng cũng bắt đầu. Từ Cố Hải vừa uống vừa cười ha hả, vấn đề ông ta nói bắt đầu cách xa với công việc.

- An Hạ, sao cậu không nói gì? Uống đi nào! - Hàm Như Ái thúc.

Hơi miễn cưỡng, cô cầm ly rượu lên, bắt đầu từng ngụm nuốt xuống. Hương cay nồng và đắng chát của rượu giống như thiêu cháy cả bụng và cổ An Hạ.

Đến khi men say bắt đầu choáng váng, hợp đồng cũng đã kí xong, Hàm Như Ái mỉm cười, nhìn Lập An Hạ sắp gục tới nơi, lại nhìn qua cạnh vệ Từ Cố

Hải ngũ say từ đời nào, vào thẳng vấn đề:

- Từ tổng, cũng không giấu gì anh, lần này... Công ty chúng tôi 'tặng' anh cô gái này!

Nói xong cũng không dài dòng, trực tiếp đứng dậy bỏ đi. Ra đến bãi đỗ xe, cô ta nhanh chóng lấy điện thoại gọi đi một cuộc:

- Mẹ Hàn, làm xong rồi!

- [...]

- Đúng đó! Nhớ chuyển tiền vào tài khoản cho mình nha!

Từ Cố Hải nhìn cô gái mơ màng phía dưới, miệng cười rất lớn. Ông ta đỡ Lập An Hạ đứng dậy, nhanh chóng đi ra khỏi phòng ăn, bước vào thang máy đi lên khách sạn ở tầng trên - tầng của phòng ngủ. Mà ngay chỗ rẽ, nơi giữa cửa ra và cửa vào, Mục Tổng Thần và Từ Cố Hải đỡ An Hạ vô tình lướt qua nhau.

Nhưng hần không hề phát hiện ra cô gái nhỏ của mình.

Một bước...

Hai bước...

Mục Tổng Thần bước ra khỏi Jules, Từ Cố Hải lại bước lên lầu thuê phòng.

Đỡ cô gái lên giường, Từ Cố Hải bắt đầu vuốt ve. Những ngón tay mập mạp của ông ta lướt qua gương mặt tròn nhỏ ngây ngô của An Hạ, trượt xuống cổ rồi bắt đầu xuống cánh tay. Người Lập An Hạ đột nhiên nóng bừng lên, tâm trí cô cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng cũng đồng thời mù mị vì men thuốc. Cả người cô rối loạn, vừa muốn phản kháng vừa không cách nào vực dậy.

Nóng... Nóng quá... Nóng... Cô co người lại, cọ cọ đầu mình vào nệm. Bộ ngực vì thở mạnh mà trở nên nhô lên nhô xuống. Từ Cố Hải thở mạnh hơn, thò thè:

- Bảo bối, tắm xong rồi sẽ lập tức ăn em!

Sau đó bỏ dậy đi vào phòng tắm.

Không! Không! Một phần lí trí nào đó còn tồn tại trong đầu cô kêu gào thảm thiết. Một giọt nước mắt trào ra, rơi xuống gương mặt.

"Không được khóc, chúng ta cần phải dừng cảm đối mặt với vấn đề và giải quyết nó..."

Mục Tổng Thần, tôi phải làm thế nào đây?

Mục Tổng Thần, tôi nên dừng cảm thế nào bây giờ?

Mục Tổng Thần, tôi không còn đủ lực để phản kháng nữa rồi!

Hơi thở của Lập An Hạ càng lúc càng nóng bừng. Cô thở gấp gấp, miệng khàn khàn gọi liên tục:

- Mục Tổng Thần... Mục Tổng Thần...

***

- Đi đâu giờ này mà chưa về thế nhỉ? - Mục Tổng Thần sốt ruột nhìn đồng hồ.

Gọi mấy lần cũng không bắt máy, rốt cuộc là thế nào?

Hần đột nhiên có cảm giác lo sợ và bất an. Đột nhiên nhớ đến có lần đã 'lén' gắn thiết bị định vị vào điện thoại của cô, Mục Tổng Thần vội vã tra. Mấy phút sau, hần liền đen mặt. Khách sạn Jules? Lập An Hạ đến khách sạn Jules làm gì? Đã khuya như vậy... Đầu hần hiện lên một vài cảnh tượng... Sẽ không... Cô sẽ không như vậy... Cô sẽ không cho hần "đội mũ xanh" chứ?

Nghĩ ngợi thế nào, hần gọi điện cho công ty của An Hạ.

- Làm ơn tra giúp tôi xem Lập An Hạ của bộ phận kế toán chiều nay có đi xã giao hay không?

- Đã trở thế này rồi... Nhưng bộ phận kế toán thì liên quan gì đến xã giao?

Hần dĩ nhiên biết! Nhưng vẫn muốn biết, hần vẫn muốn tin, cô sẽ không "hồng hạnh vượt tường"*.

*Hồng hạnh vượt tường là phụ nữ đã có chồng còn ngoại tình.

- Làm ơn tra nhanh giúp tôi!

- A! Có rồi! Đúng vậy, Lập An Hạ của phòng kế toán tối nay có một buổi xã giao với Từ Cố Hải! Đây có lẽ là trường hợp kì lạ nhất!

- Máy giờ kết thúc?

- Chín giờ.

Đã mười rưỡi...

- Được rồi, cảm ơn anh!

Từ Cố Hải, chủ tịch của Từ Nhi, muốn giải quyết "gọn lẹ" với ông ta, chỉ cần dùng đến "sắc"!

Người này, Mục Tổng Thần vẫn luôn nhớ! Chết tiệt! Hắn rửa thơm trong đầu, sau đó chạy như bay ra ngoài, phóng xe chạy đi về phía khách sạn Jules, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

- Khốn khiếp! Lập An Hạ... Lập An Hạ... - Hắn không ngừng gọi tên cô.

Lập An Hạ... Lập An Hạ... Cô nhất định sẽ không sao, đúng không?

— —

Xin lỗi các bạn vì lâu quá mới up chương mới.

Lịch học dày và kiểm tra nhiều quá:(

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365* Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cô ấy chỉ có thể là của tôi! (2)

"Rầm!!"

Tiếng phá cửa kính thiên động địa bất chợt vang lên. Từ Cố Hải đang say đắm trong cơ thể xinh đẹp của cô gái, bỗng dừng đứng người. Ông ta ngồi xổm dậy, hai tay hơi run rẩy, nhìn một cỗ máy lạnh như băng từ từ tiến vào. Theo sau người này, chính là...

- "Lão Từ khốn khiếp! Ông lại dám gái gú với tôi!?" - Một phụ nữ hung hăng kéo mang tai ông ta, hét lớn.

Hơi thở Mục Tổng Thần như ngưng trệ khi nhìn cô gái nhỏ nằm mê man trên giường lớn. Hắn âm lãnh, tiến tới trước mắt Từ Cố Hải, một cước ép ông ta vào tường, siết chặt cái cổ đầy ngấn của ông ta.

- "Từ-Cố-Hải!! Cô gái kia chỉ có thể là của tôi!!! Là người mà ông vĩnh viễn không thể chạm vào!!! Từ sợi tóc của cô ấy cho đến ngón chân của cô ấy, đều không có chỗ dành cho ông!! Khốn khiếp!!!"

- "Ồi!"

Mặt ông ta nhanh chóng xuất hiện một vết bầm lớn, khoe môi bật máu, trông vô cùng thâm thâm. Để ngăn Mục Tổng Thần đánh thêm một cú nữa, bà vợ vội vàng kéo tay Từ Cố Hải:

- "Đi! Đi thôi! Ông còn chưa đủ xấu hổ hay sao?"

Hai người kia khuất dạng sau cửa lớn, cũng là lúc Mục Tổng Thần ngồi xuống cạnh giường. Lập An Hạ hai tay không an phận quơ loạn xạ, miệng thêu thào:

- "Nước... Nước... Nóng..."

Hắn đột nhiên vươn tay, ôm chầm lấy Lập An Hạ vào lồng ngực, giọng nói rất nhỏ:

- "Đồ ngốc! Cô có biết không, lúc đó, tôi thật sự rất sợ mình sẽ mất đi..."

Lập An Hạ không ngừng ngo ngoáy, hơi nóng tỏa sang cả người đối diện. Hắn giống như bị giật điện, vội vã đặt cô gái nhỏ xuống.

Mục Tổng Thần hít một hơi sâu, cảm nhận được sự biến đổi khác thường từ trong cơ thể của mình. Hắn kìm chặt đầu óc, không ngừng trấn tĩnh lại bản thân mình, nhưng vẫn không kìm được một tia nhìn vào thân hình mảnh mai kia.

Chiếc đầm màu xanh mint pastel bị kéo lệch qua một bên, để lộ bờ vai gầy trắng nõn. Cặp chân thon nhỏ trắng trẻo gọi lên cho người ta một cảm giác muốn "phạm tội". Đôi môi đỏ hơi nức nẻ, vì nóng mà mở ra kêu nhỏ, mang một sự quyến rũ không thể nói thành lời. Vài sợi tóc đen rơi xuống trước ngực càng thêm phần đẹp đẽ.

Chết tiệt! Hắn rủa thầm.

Mình nhất định sẽ không "thừa nước đục thả câu". Nhất định!

Tay hắn hơi run run, cuối cùng cũng vô cùng dũng cảm ôm Lập An Hạ từ giường lớn đi vào nhà tắm và đặt cô xuống bồn. Mục Tổng Thần vận vòi nước sang chế độ lạnh hơn một chút, xối xuống người cả hai.

Lập An Hạ như cá gặp nước, mắt nhắm mà thân thái vẫn có vẻ rất hưởng thụ, không ngừng mỉm cười. Nước thấm vào áo, dính chặt vào người Lập An Hạ làm những đường cong duyên dáng dần dần lộ ra rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tiếng thở của Mục Tổng Thần mỗi lúc một nặng, hắn nhanh chóng xoay mặt đi.

- "Khốn khiếp thật! Không ngờ cũng có một ngày mình phải đi nhìn cái loại chuyện như thế này!"

Đầu óc hắn bây giờ giống như không còn do hắn quản nữa, vô cùng khó chịu nhìn chằm chằm vào người Lập An Hạ. Mục Tổng Thần cúi người, bàn tay thon dài nắm chặt lấy bờ vai cô.

Hắn rít lên, cảm giác muốn bùng cháy mãnh liệt muốn phun trào nhưng phải kìm chế lại sắp bức hắn điên rồi! Mục Tổng Thần đè Lập An Hạ vào thành bồn, bờ môi nóng bỏng dán chặt vào môi cô.

- "Ừm..."

Sự cọ xát vô cùng mạnh mẽ làm hắn trở nên hưng phấn tột độ. Hắn càng điên cuồng hơn, hôn đến mức long trời lở đất. Hai tay hắn kiềm chặt người Lập An Hạ không để cô cử động. Môi cô ngon đến mức làm hắn không cách nào thoát ra được. Lưỡi hắn quấn chặt vào lưỡi cô, hòa quyện vào nhau, đem theo một loại cảm giác mê mẩn mà ngọt ngào khó tả, giống như mật rót xuống môi lưỡi, làm người ta nhìn không được muốn tiến sau vào hơn nữa.

Hắn từ từ di chuyển xuống, găm nhăm cần cổ thon gầy của An Hạ.

Trong một thoáng, đầu óc hắn lên tiếng chống lại sự "gian lận" của hắn, Mục Tổng Thần thở hồng hộc vội vã buông tay. Hắn nắm mạnh tay vào tường để điều chỉnh lại sự điên cuồng quá độ, lấy một cái khăn lông to xụ quần Lập An Hạ vào và ôm cô lên. Gương mặt cô đã bớt đỏ, cọ cọ vào áo hắn.

Hắn cắn chặt môi, cố gắng không nhìn vào người Lập An Hạ. Đặt cô xuống giường và đắp chăn cẩn thận, Mục Tổng Thần vội vã chạy như bay vào phòng tắm, sợ mình còn ờ lại thì sẽ "vượt rào". Suốt một đêm đó, hắn ngâm người trong nước lạnh đến cảm lạnh.

- "Lập An Hạ, tôi đẹp trai như vậy, hoàn hảo như vậy, em đừng hòng có thể đi tìm một thằng khác!"

***

Nếu có ai hỏi Lập An Hạ, trên đời này người nào quan tâm đến cô nhất, bá đạo với cô nhất, đồng thời cũng "sáng nắng chiều mưa" với cô nhất, cô dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ mà thốt lên ba chữ "Mục Tổng Thần". Đúng vậy! Sáng còn đang giận giận dừ dừ, chiều tới đột nhiên chăm sóc cô kĩ càng đến khác thường.

Nào là "Tôi dắt cô đến bệnh viện nhé?" hay "Còn cảm thấy trong người lâng lâng không?" hoặc "Cô có thấy... à... ừm... phía... phía ở dưới có động tĩnh gì không?". Đến mức Lập An Hạ phải nổi điên mà hét lên.

- "Mục Tổng Thần!! Anh có phải có quá nhiều phụ nữ rồi nên sinh ra biến thái không?? Phía dưới, phía dưới là cái gì? Động tĩnh cái gì nữa?"

- "Không... Ý tôi là..." - Mặt hắn nổi lên một trận "cà chua" phong ba bão táp, cuối cùng gật gù - "Ý tôi là cô có cảm giác 'cái đó' đau không?"

"Bụp!"

Lập An Hạ tung một chưởng dính ngay 'cái kia' của hắn, mặt đỏ gay gắt trừng mắt lớn.

- "Anh thần kinh à? TMD*, tôi thấy người đau bây giờ là anh mới đúng đó!"

*TMD: một câu chửi thề của người Trung Quốc, đại khái giống như mẹ nó, con bà nó, mụ nội nó...

- "Lập An Hạ!!! Tôi là đang lo sự trong trắng của cô đã bị phá hủy đi!" - Mục Tổng Thần làm một bộ mặt lo lắng khiến Lập An Hạ hơi rụt cổ lại.

- "Anh là có ý gì?"

- "Còn có thể là ý gì nữa? Hôm qua cô không nhớ gì hết sao? Cô bị bỏ thuốc, còn tên Từ Cố Hải nữa..."

Một vài chi tiết bắt đầu suột qua trí nhớ Lập An Hạ. Cô rùng mình, lắc đầu.

- "Sẽ không phải chứ? Anh... Rõ ràng anh đã..."

- "Tôi làm sao? Dù đúng là có đến cứu cô kịp thời, nhưng ai biết được tên Từ kia biến thái như thế nào được chứ?"

- "Đúng vậy..." - Lập An Hạ lẩm bầm - "Lỡ như biến thái giống anh..."

- "Lập An Hạ!!!" - Mục Tổng Thần rống lên.

- "Không được, mình phải đến bệnh viện kiểm tra ngay!" - Lập An Hạ không thèm để ý đến hấn nữa, vọt ngay đến bệnh viện thành phố.

Mặt Mục Tổng Thần hơi héo đi, vuốt cằm. Đẹp trai như mình mà biến thái sao?

Hàn Thu cầm quyền sở bệnh án trong tay, hơi lo lắng ngược nhìn Lập An Hạ. Mục Tổng Thần chăm sóc cho bạn trẻ này, bạn ấy còn có thể bị bệnh gì đây?! Giả như có, tên kia cũng phải thông báo trước chứ nhỉ!?

- "Tiểu mỹ nữ à, em bị bệnh gì thế?"

- "Em... Em muốn kiểm tra..." - Vừa nói mặt Lập An Hạ vừa đỏ bừng, không biết làm sao có thể nói ra hai chữ kia...

- "Kiểm tra cái gì?" - Hàn Thu nhú mày.

- "Cái đó... Cái đó... là..." - Lấp bắp mãi một hồi cũng không xong.

- "Kiểm tra thân? Tim? Gan? Phổi? Nước tiểu?" - Hàn Thu nói ra một lượt các lựa chọn, vẫn nhận được cái lắc đầu từ cô. - "Không cần ngại ngần, em cứ nói đi! Không nói làm sao anh biết?"

- "Cái đó... Em muốn kiểm tra..."

- "Màng trinh!" - Tiếng nói của một vị vô cùng phúc hắc kèm theo một bộ mặt hằm hằm đi vào làm Hàn Thu dựng tóc gáy.

Mặt Lập An Hạ nóng đến mức có thể nướng chín một con cá sống. Hàn Thu ghé sát lỗ tai Lập An Hạ, thì thầm:

- "Em yên tâm đi, tiểu mỹ nữ! Nếu 'cái đó' của em có vấn đề, làm sao tên kia có thể bình tĩnh đi đến đây được chứ?"

- "Tại sao lại không bình tĩnh được ạ?" - Mặt Lập An Hạ ngơ ngác ra.

- "Hàn Thu, mau mau kiểm tra!" - Giọng nói Mục Tổng Thần ngày một lạnh.

Hàn Thu nhin cười, đi vào trong phòng lấy phiếu siêu âm. *Em gái à, em mà có mệnh hệ gì, tên kia làm gì còn thời gian đến đây, bởi hấn đang bận đi đổi nhà của cái tên làm hại em rồi!*

Lập An Hạ cùng Mục Tổng Thần ngồi trước phòng đợi kết quả. Thấy hấn nhìn chăm chăm vào mặt mình, cô bất giác đưa tay lên sờ mặt.

- "Sao vậy? Mặt tôi đẹp đến mức anh không rời đi sao?"

- "Lập An Hạ, cô ngừng loại suy nghĩ ảo tưởng như vậy đi!"

Nói thế nhưng mặt hấn đột nhiên đỏ lựng lên. Nghĩ đến nộ hôn ngày hôm qua...

- "Mặt anh đỏ cái gì thế? Lại bắt đầu nghĩ ngợi bậy bạ rồi đúng không?"

- "Này, hỏi chút nhé. Nộ hôn đầu tiên của cô ấy, là cho ai thế?"

Hấn nghĩ, nhất định là tên bạn trai đầu tiên! Ý nghĩ này làm hấn có chút không vui.

- "Tôi chưa có nộ hôn đầu!"

- "Cái... Cái gì?!"

- "Tôi cũng không trắng hoa như anh đi! Làm như ai cũng có thói quen yêu đương lãng nhăng!"

- "Vây... Vây chẳng lẽ mình là người đã lấy đi nụ hôn đầu đời của cô ngốc này?"

- "Anh lắm bầm cái gì đấy?"

Mục Tổng Thần liếc nhìn đôi môi nhỏ của Lập An Hạ, trong lòng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa. Hắn nhớ cái cảm giác chết tiệt ngày hôm qua... Thật sự rất nhớ...

- "Này..."

- "Cái gì?"

- "Cô hiện giờ đang thích ai?" - Đột nhiên lại hỏi một câu kì quặc như vậy.

- "Tôi không..."

Chưa kịp nói hết câu, môi hắn đột nhiên xông đến, lướt nhẹ qua vầng môi của Lập An Hạ. Cô mở to mắt, không kịp đề phòng gì, thì hắn đã trực tiếp giải quyết gọn lẹ.

Sau đó Mục Tổng Thần đứng lên, đối với gương mặt còn ngây ngốc kia cười ranh ma:

- "Lập An Hạ, rất tiếc phải thông báo với cô, từ bây giờ trở đi, cô không được phép thích ai nữa! À quên, ngoại-trừ-tôi!"

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đến hôn cũng đã hôn rồi, chung giường thì làm sao nào?

"Chuyến bay XXXX từ Bắc Kinh đến Ottawa sẽ khởi hành trong ít phút nữa..."

- "Mục Tổng Thần, anh ăn mặc gì mà phong phanh thế? Bây giờ ở Ottawa rất lạnh đấy." - Lập An Hạ quàng một chiếc khăn lông bản to, vừa hắt hơi vừa hỏi.

Mục Tổng Thần sắc mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, có chút dờ dẫm, có chút mất tập trung. Lập An Hạ vô thức nhìn qua, thấy trong màn hình là rất nhiều ảnh đều chụp cùng một cô gái, và đều chụp từ đằng sau. Trong đầu cô lóe lên một hình ảnh, là hình cô gái ở căn phòng bí mật hôm trước! Không hiểu sao cô luôn có cảm giác... cái bóng lưng kia rất quen thuộc?

Ý nghĩ này vừa lướt qua, lòng cô vô thức dâng lên một cảm giác... bức bối và buồn buồn. Lập An Hạ vội vã quay mặt đi, cố gắng che lấp cảm xúc vừa hình thành. Mà khoảnh khắc cô quay đầu kia, cũng chính là lúc toàn bộ số ảnh kia bị người nào đó nhấn nút "Delete" không thương tiếc.

Máy bay cất cánh sau những tiếng báo hiệu dài và sau khi tiếp viên hướng dẫn sử dụng áo cứu hộ cùng một số thứ linh tinh nhưng quan trọng khác. Mục Tổng Thần nhìn cái khăn choàng của Lập An Hạ, đột nhiên có cảm giác buồn cười. Toàn bộ cái khăn đều là màu trắng, và trên đó có vô số những cái... đuôi gà nhỏ màu vàng điểm lên, làm chiếc khăn vô vị bỗng chốc được nổi bật. Không biết chỗ nào lại sản xuất cái loại khăn ngộ nghĩnh thế này?

Cũng giống như hắn và Lập An Hạ. Từ lúc có cô gái nhỏ này sống cùng, Mục Tổng Thần thấy cuộc sống nhạt nhẽo và lạnh lẽo của mình như được vài tia nắng mặt trời rọi sáng rực rỡ.

- "An Hạ, cái khăn choàng này cô mua ở đâu thế?"

- "Cái này á? Làm gì ở đâu bán chứ, là tôi tự đan."

- "Hèn gì..." - Mục Tổng Thần quay đi, xoa xoa miệng.

- "Như thế nào? Tôi còn vốn định làm cho anh một cái..." - Lập An Hạ bĩu môi.

Mắt hán lóe sáng.

- "Đan đi."

- "Nhưng anh nói..."

- "Tôi nói gì chứ? Lập tức đan mau lên, tôi lạnh sắp chết rồi này." - Hán giả vờ co người lại.

Lập An Hạ xoay người mở balo, lấy ra một cây kim đan bằng gỗ khá lớn. Cô loay hoay mãi, lục lọi như đang tìm thứ gì đó.

- "Sao thế?"

- "Quên mang chỉ cuộn rồi."

- "Một cuộn cũng không còn?"

- "Còn... Nhưng mà..."

- "Thế nào?"

- "Nó giống màu của tôi..."

Mặt Mục Tổng Thần hơi nghếch ra như đang suy nghĩ, sau đó ồ-- lên một tiếng dài.

- "Đến hôn cũng hôn rồi, quàng khăn đôi thì làm sao nào?"

- "..."

Cô không thể thừa nhận, Mục Tổng Thần có những lúc mặt dày còn hơn cả Lập An Hạ!

Lúc cả hai về đến khách sạn thì trời đã tối hẳn. Không khí vô cùng lạnh lẽo và có cả những đợt tuyết nhỏ rơi lùn phùn. Ottawa vào thời gian nào hầu như cũng rất yên bình, chứ không náo nhiệt như ở Bắc Kinh. Đáng lẽ bọn họ sẽ về một trang trại nhỏ ở ngoại thành của Ottawa để nghỉ dưỡng, nhưng vì công việc của Mục Tổng Thần đòi hỏi không được chậm trễ nên đành phải đặt khách sạn ở trung tâm thành phố để tiện đi lại.

Tư Liễu cũng rất "biết điều", thấy bọn họ là vợ chồng liền cố tình đặt một phòng đôi. Bởi vì từ tháng trước cả hai không còn ngủ chung giường nữa nên việc này làm họ hơi ngại ngùng. Lúc trước ngủ chung giường với nhau là bởi "căn bệnh" ma men của Lập An Hạ, sau cô đã "tôi luyện" thành công bí kíp không sợ ma quỷ nên không sang tìm Mục Tổng Thần ngủ chung nữa. Hán cũng không nói gì, thành thử ra lại trở về như ban đầu, mỗi người một phòng. Thật ra nói "chung giường" nhưng mỗi người một đầu, không hề có chuyện gì xảy ra hết.

Lập An Hạ lúc đầu còn sợ sệt hẳn sẽ "bậy bạ" giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết "sắc" cô hay đọc. Nhưng qua một thời gian mới thấy, Mục Tổng Thần vô cùng "tôn trọng" cô, ngoại trừ mấy cái lần hôn hôn hít hít trước kia thì cũng không làm gì "vượt rào" cả.

Đáng lẽ sẽ thuê thêm phòng, nhưng điều đáng khóc là... Hết phòng! Hai người nhìn nhau, sau đó Mục Tổng Thần ho khan:

- "Cậu đi lại lấy chìa khóa đi!"

- "Oaaa..."

Quả nhiên là phòng hạng nhất có khác! Rất tao nhã và tinh tế, còn có kèm theo một chút lãng mạn và phóng khoáng, tạo cho người ta cảm giác thích thú vô cùng. Lập An Hạ chống hai tay lên cửa kính, chăm chú nhìn thành phố hoa lệ mà yên tĩnh phía dưới. Mục Tổng Thần không biết lúc nào đã đến từ phía sau, ôm lấy cô rất chặt. An Hạ hơi cứng người, cảm nhận rõ nhịp tim kinh hoàng của mình, nhưng cũng không nói gì.

- "Lập An Hạ, người cô sao lại ấm thế?"

- "Hả?"

- "Thông thường thì đàn ông luôn có thân nhiệt cao hơn phụ nữ, bởi vì trong quá trình cơ bắp đàn ông oxy hóa sẽ khiến cơ thể tiêu hao lượng calo lớn làm tăng nhiệt cơ thể, quá trình trao đổi chất của họ diễn ra nhanh khiến lượng nhiệt tỏa ra nhiều làm cho cơ thể ấm áp hơn..."

- "... Còn nhiệt độ cơ thể nữ chịu ảnh hưởng của hormon estrogen. Bởi vì tôi đang trong... kỳ, nồng độ estrogen rất cao, mạch máu giãn ra, tuần hoàn máu đến cơ thể làm tăng nhiệt độ toàn thân..."

Cả hai đồng loạt quay người nhìn nhau. Sau đó không hẹn mà cùng nói:

- "Lúc trước học y à?"

Rồi đồng loạt bật cười. Lập An Hạ xoay người nói:

- "Tôi thích mấy loại sách về vấn đề cơ thể người và y học..."

- "Tôi cũng vậy..."

- "Tôi lại tưởng anh thích kinh tế và mấy tạp chí khoa học?"

- "Cái đó là phục vụ cho công việc. Còn ngoài ra tôi cũng phải có sở thích riêng chứ?"

Xem ra đối với người chồng này, sự hiểu biết của cô về anh ấy còn rất ít!

Vấn đề tiếp theo của căn phòng này là... Giường và nhà tắm! Lập An Hạ ngồi chễm chệ trên sofa, lên tiếng "giáo điều":

- "Quy định đầu tiên... Lúc đối phương tắm, người còn lại phải đi ra ban công và tự kéo màn che lại."

- "..."

- "Quy định thứ hai, bởi vì chỉ có một cái giường nên chúng ta sẽ ngủ chung, không cần phải đi ra sofa hay xuống đất. Nhưng tuyệt đối không được nằm sát nhau. Tuyệt đối!"

- "..."

- "Quy định thứ ba, tivi có một, tôi xem, anh không cần!"

- "..."

- "Quy định thứ tư... Từ từ nghĩ tiếp!"

- "Lập An Hạ, tôi cứ nghĩ cô sẽ đuổi tôi ra sofa ngủ chứ? Xem ra cô cũng rất lưu luyến tôi..." - Còn kèm theo một nụ cười nham nhở.

- "Con người tôi đề cao sự công bằng! Và lại..." - Lập An Hạ giả giọng hân hân - "Đến hôn cũng đã hôn rồi, ngủ chung giường thì làm sao nào?"

- "Lập An Hạ, tôi vừa phát hiện ra một điều..." - Mục Tổng Thần mím môi cười.

- "Cái gì cơ?"

- "Cô rất chi là mặt dày. Hơn nữa... Chỉ đối với tôi mới mặt dày mà thôi!"

- "Hừm..." - Lập An Hạ ra chiều suy nghĩ - "Đối với một kẻ mặt dày, tôi phải mặt dày hơn mới tương xứng!"

Mục Tổng Thần đột nhiên phát hiện ra thêm một cái nữa. Đối với cô gái này, hình như hắn đã vô cùng thích! Chính là thích thích thích thích đến mức khiến hắn phát điên!

- "An Hạ, tôi đặt cho cô một nickname nhé?"

- "Được đó, nói thử tôi xem nào?" - An Hạ hào hứng cười.

- "Mine!"

- "Mine nghĩa là..." - Mặt Lập An Hạ đột nhiên đỏ lựng lên.

- "Đúng vậy." - Hắn cười - "Của tôi, chỉ có thể là của một-mình-tôi thôi!"

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, tim Lập An Hạ mất bình tĩnh mà đập nhanh như thế. Tiếng thỉnh thỉnh của trái tim cô hòa với tiếng thỉnh thỉnh của trái tim hắn, tạo nên một bản tình ca muôn màu muôn vẻ.

"Cho dù sau này có cách xa thế nào, em vẫn sẽ ghi nhớ mãi âm thanh kì diệu của lúc này. Tim em vì anh mà đập điên loạn đến thế, em cũng vì anh mà trở nên si tình như thế..."

"Cho dù sau này chúng ta có cách nhau nửa vòng Trái đất, tình cảm của anh dành cho em cũng sẽ không vì bất kì lí do gì mà thay đổi. Tim anh vì em mà đau đớn đến thế, anh cũng vì em mà thống khổ đến thế..."

Yêu nhau là một lẽ, bên nhau lại là một lẽ khác.

Duyên phận nếu đã cho họ yêu nhau sâu nặng đến thế, vì sao sau này lại nhẫn tâm bắt họ chia lìa?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúng ta hẹn hò đi!

Sáng ngày hôm sau, Mục Tổng Thần cùng Lập An Hạ đi tham quan Ottawa. Ban đầu hần muốn dùng chiếc BMW của mình để đi cho thuận tiện, nhưng cô nhất quyết muốn bắt xe bus dạo một vòng quanh thành phố. Cả hai, sau một hồi cãi qua cãi lại, cuối cùng cũng quyết định sẽ dùng xe bus cho chuyến đi lần này.

Tháng Một ở Ottawa là tháng của tuyết và sương mù. Lập An Hạ, bằng một khả năng "dị thường" nào đó, đã chính thức đan xong cái khăn len cho Mục Tổng Thần trong vòng hơn một ngày. Cả hai quàng lên, đứng nhìn nhau một hồi rồi cùng... cười hăng hắc. Mục Tổng Thần giống như sinh ra là để làm người mẫu, mặc cái gì nhìn cũng rất đẹp. Hần cao tầm hơn 1m8, An Hạ đoán vậy. Còn cô... Bi đất hơn cả bi đất! Không qua nổi 1m6 dù chỉ là một cm!!!

Xe bus khởi hành từ khách sạn của họ, đi đúng một vòng quanh thành phố và sẽ dừng lại ở những địa điểm mà khách muốn dừng lại. Trên xe có rất nhiều cặp cũng giống như họ, cũng cùng nhau đi tham quan. Họ nắm tay nhau rất chặt, thỉnh thoảng còn hôn nhau nữa chứ. Lập An Hạ hơi đỏ mặt, liếc qua nhìn Mục Tổng Thần thì phát hiện ra hần cũng đang nhìn chăm chăm vào tay cô. Bất gặp ánh nhìn của đối phương, cả hai xấu hổ đồng loạt quay đi.

Lập An Hạ nhìn ra bên ngoài rất say mê. Những bông tuyết nhỏ nhỏ bay đầy trời, sương mù mờ mờ ảo ảo.

- "Thích như vậy à?" - Hần bất ngờ lên tiếng.

- "Hả?... Ừ. Tôi rất thích Canada. Nó mang một vẻ bình yên kì lạ..."

- "Lần này đi Ottawa để giải quyết một số việc, sau này sẽ dắt cô đi Vancouver, Toronto..."

- "Sao anh biết nhiều nơi vậy?"

- "Chủ yếu là do tính đòi hỏi cao của công việc... Mine, cô biết không, mùa thu, khoảng tháng 10 ấy, ở đây sẽ rất đẹp. Lá cây chuyển hết sang màu cam vàng, rụng đầy xuống mặt đất..."

Lập An Hạ nhìn ra bên ngoài, mường tượng đến cảnh tượng đó... Lúc quay sang đang định hỏi hần một câu, thì thấy một cặp người Trung Quốc đang bắt chuyện với Mục Tổng Thần.

- "Aizz, cô em gái này của anh dễ thương quá!"

Lập An Hạ cảm nín. 1m8 và 1m6...

- "Cô ấy là vợ tôi!"

- "Vợ? Ồi..." - Anh chàng gãi gãi đầu - "Xin lỗi nhé. Tôi..."

- "Không có việc gì." - Cô xua tay.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tần Nhi và Quế Anh sau khi cả hai dừng chân tại nhà thờ Notre Dame, Lập An Hạ vui vẻ cười.

- "Hai người ấy dễ thương quá nhỉ? Nhất là Quế Anh ấy, rất yêu Tần Nhi..."

- "Dễ thương cái gì chứ?" - Mục Tổng Thần hừ mũi.

Quên nói nữa chứ, từ ngày Mục Tổng Thần đặc cho Lập An Hạ biệt danh sến súa "Mine", ngày nào hần cũng gọi. Lúc đầu cô cứ tưởng hần đùa, nhưng mà...

"Mine, cô muốn ăn gì?"

"Mine, thức ăn ngon không?"

"Mine, cô ăn nhiều thế mà sao vẫn gầy thế này nhĩ?"

"Mine..."

Nghe đến mức mòn tai, đến mức không cảm thấy ngượng nữa...

Lập An Hạ đang suy nghĩ băng quơ, đột nhiên chiếc khăn quàng cổ của mình bị người kia siết chặt thêm một vòng ấm hơn.

- "Tôi chăm sóc cho cô thế này, chẳng lẽ không bằng tên đó?"

Đối với người này, phải nói sao nhĩ?

T.T

Nhà thờ Notre Dame mang một vẻ cổ kính nhưng cũng không kém phần hiện đại. Những đường nét uyển chuyển được trạm trổ tinh xảo vô cùng, cùng các công vòm cao vút, phòng trưng bày theo tầng bậc và cửa sổ kính màu, thật không hổ danh là nhà thờ đẹp nhất Bắc Mỹ. Ở gian giữa, các công vòm tạo khung cho căn phòng dài và tiền góc nhìn hướng về phía bệ thờ. Các cột đá mỏng trổ ngụ hai bên chia tách nhiều lối đi và tạo bởi thế các công vòm hỗ trợ cho trần nhà hình vòm phía trên.

Lập An Hạ ngoắc ngoắc tay Mục Tổng Thần, tiện thể chia chiếc Samsung của mình ra.

- "Này, giúp tôi chụp một tấm đi."

- "Không cần, chụp vào điện thoại tôi là được rồi."

Mục Tổng Thần ném trả chiếc điện thoại lại cho cô, sau đó lấy điện thoại của mình ra. Lập An Hạ có gương mặt rất ăn ảnh, nếu cô cao thêm một chút nữa thì có lẽ...

Chụp vài tấm cho cô xong, Mục Tổng Thần nhìn ngó nhìn nghiêng, sau đó quyết định nhờ một gia đình người địa phương chụp giúp cả hai. Ông bố rất thân thiện, cứ luôn miệng "ok ok ok" làm An Hạ cảm thấy mình không bị "ghê lạnh" ở nơi đất khách quê người.

Kết thúc chuyến viếng thăm kì thú của mình, Lập An Hạ vô cùng sung sướng. Mục Tổng Thần cũng cười rất nhiều, mặc dù hần không biết lí do là vì sao. Cô lấy xong quần áo của mình, nghiêng người nhìn Mục Tổng Thần chờ đợi.

- "Cô nhìn tôi cái gì?"

- "Tôi tắm."

- "Thì sao? À, hay là... Cần tôi tắm giúp?"

- "Mục-Tổng-Thần. Quy ước số 2 của tôi, làm mau!"

Hắn rất ngoan ngoãn cầm cốc cà phê của mình, đi ra ngoài ban công đóng cửa, còn không quên kéo rèm.

Lập An Hạ thả mình trong bồn tắm, sung sướng lâng lâng.

- "Oa... Đứng là khách sạn năm sao có khác..."

Thư giãn một hồi, Lập An Hạ chợt nhớ ra cô còn chưa nộp tranh minh họa cho truyện trên tạp chí nên tắm sạch sẽ rồi đứng dậy. Sau đó lại chợt nhớ thêm một chuyện nữa... Khi nãy chưa mang quần áo vào. Trong bụng nghĩ tên kia đã ra ngoài, mình quần khăn rồi ra chắc cũng không sao. Cô mở cửa hé, thò đầu ra. Quả nhiên không có ai cả.

Còn một bước nữa là đến đầu giường, đột nhiên điện thoại của Mục Tổng Thần réo lên. Cô đứng hình. Sẽ không phải... Sẽ không phải. Năm giây sau, cửa ban công mở ra, Mục Tổng Thần bước vào.

Suy nghĩ lúc này của Lập An Hạ: "*Minh tuyệt đối sẽ đem điện thoại theo bên mình mọi lúc mọi nơi!*"

Suy nghĩ lúc này của Mục Tổng Thần: "*Cô ấy tắm nhanh hơn mình dự định!... Và quyến rũ hơn mình dự định!*"

Không khí đột nhiên bị ngưng trệ. Lập An Hạ ấp úng:

- "À... Tôi... Tôi vào phòng tắm trước."

Nói xong nhanh như thỏ lùi đi.

Lúc Lập An Hạ bước ra ngoài, Mục Tổng Thần vừa cúp điện thoại. Hắn ngược nhìn cô, tâm tình mang theo vài phần không ổn định. Bộ dáng của cô gái nhỏ này... Dù là lúc nào cũng thật là muốn người ta "vào tù"! Mái tóc đen dài còn nhỏ vài giọt nước. Áo đầm dài màu xanh lam hình hai con thỏ béo hôn nhau vô cùng đáng yêu. Thấy đôi phương nhìn mình mình chằm chằm như vậy làm An Hạ hơi ngượng:

- "Làm gì mà nhìn ghê thế? Dù tôi có đẹp đến mấy cũng..."

Chưa kịp nói xong, Mục Tổng Thần như sói đề An Hạ vào sát tường. Hắn kim cô ở giữa, giọng nói ma mị khẽ vang lên:

- "Mine, chúng ta hẹn hò đi, được không?"

Mặt Lập An Hạ đực ra.

Hẹn hò?

Hắn vừa nói... hẹn hò?

- "Hẹn hò, là như thế nào?"

- "Hẹn hò chính là hẹn hò. Không như thế nào cả."

- "Tôi... Anh... Chúng ta..."

Mục Tổng Thần ngang nhiên chặn lời nói của An Hạ, hôn cô ngẫu nhiên. Hình như đây giống như là một công việc thường ngày của hắn, không hề ngại ngùng gì cả. Cứ thích là làm. Cứ muốn là làm. Môi hắn nóng bỏng lạ thường, kèm sát vào đôi môi nhỏ nhắn, hòa quyện đến mức sắp tan chảy thành nước đường nước mật.

Lập An Hạ nhắm mắt, cả người buông lỏng, vô thức chìm đắm vào nụ hôn kia. Cô rướn người, đáp lại sự nhiệt tình của hắn. Cảm nhận được sự đồng thuận của đối phương, cả hai lao vào, càng lúc càng say mê cuồng nhiệt.

Giờ phút này, thời khắc này, trong đầu họ chỉ còn lại hình ảnh của người kia...

Bỗng dừng giữa vùng đất xa lạ này, tiếng hát của Trương Tịnh Đình khắc khoải vang lên:

"... Đi qua một ngã đường nào đó bạn sẽ cảm thấy

Người có thể cùng bạn trò chuyện thâu đêm ngày một ít hơn

Bạn mệt mỏi vì bị cô đơn bám lấy

Bạn muốn tìm một người mà bạn muốn gửi gắm cả đời...

... Tôi chỉ muốn trải nghiệm mùi vị được yêu bình thường...

Cuối cùng em cũng đã chờ được anh, cũng may là em không từ bỏ

Hạnh phúc khó tìm thấy

Mới khiến người ta càng thêm trân trọng

Cuối cùng em đã chờ được anh, suýt chút nữa là bỏ lỡ anh rồi..."*

*Bài Cuối cùng em cũng chờ được anh - Trương Tịnh Đình

Câu "cuối cùng em đã chờ được anh" đã được hát đi hát lại rất nhiều lần, rất nhiều lần.

Giống như muốn nói...

Họ, rốt cuộc cũng tìm thấy nhau, rốt cuộc cũng chờ được nhau, ở giữa biển người mê mông này...

Chương 23: Yêu một người vì thức ăn có được tính là yêu không?

- "Mục Tổng Thần, chúng ta đi chơi!"

Lập An Hạ kéo tay Mục Tổng Thần đi ra khỏi sảnh lớn khách sạn, bắt chuyến xe bus gần mình nhất và bắt đầu vi vu. Ở giữa quảng trường là những nghệ sĩ đường phố đang biểu diễn. Nhiều tốp đông cùng nhảy múa theo điệu nhạc. Tuyết dù lạnh đến mấy cũng không ngăn được lòng nhiệt thành của khách du lịch.

Cả hai đi dạo trong tuyết cả buổi chiều, còn mua hai que kem thì nhau ăn. Kết quả, vừa ăn xong đã phải kéo nhau vào một tiệm trà gần đấy mua hai cốc trà hoa nhài, vừa uống vừa tiếp tục đi.

- "Lâu lắm rồi mới vui như thế này. Lúc trước nhà tôi không đủ tiền, hết học lại phải làm thêm, bận tới mặt tới mày, mỗi ngày kết thúc xong đều mệt lả, không có thời gian làm việc khác."

- "Cô học Đại học gì?"

- "Đại học T."

- "Cô cũng học Đại học T à?" - Mục Tổng Thần ngạc nhiên.

- "Ách... Anh cũng vậy?"

- "Ừ. Tôi.. hình như học trước cô hai khóa thì phải? Chắc lúc đó chưa quen chưa biết."

- "Anh..." - Lập An Hạ suy suy nghĩ nghĩ, sau đó a! lên một tiếng - "Anh, Trần Hạo và Mị Mị lúc đó rất nổi tiếng nha. Bạn cùng phòng tôi đặt biệt rất thích anh đấy. Cô ấy lúc nào cũng "Thần ca ca đẹp trai như thế, con tim tớ sao chịu nổi!". Tôi nghe mồm cả tai..."

- "Đó là đương nhiên rồi."

- "Hừ... Mà này, hình như lúc anh học Đại học năm hai thì qua nước ngoài đúng không?"

- "Chính xác là New York."

- "Ồ, lúc anh đi ấy, tôi nghe cả trường ngày nào cũng ồn giống như sắp sập tới nơi. Sức ảnh hưởng của anh..."

- "Cô lúc đó không có hứng thú với tôi à?" - Hần nghiêng đầu nhún nhún.

Lập An Hạ uống một ngụm trà. Lúc đó... cô đang yêu Bạc Nhiên...

- "Tôi khi ấy... đang quen người bạn trai đầu tiên."

- "Là ai thế?" - Mục Tổng Thần đối với loại chuyện này rất... tò mò a...

- "Có nói anh cũng không biết." - Giọng điệu của An Hạ trầm ổn, nhưng nghe ra thì toàn là sự bất lực trong đó.

- "Cô yêu hắn?"

- "Lúc trước có, nhưng bây giờ thì không."

- "Vậy thì tốt."

Hần thở ra một hơi. Lập An Hạ nghiêng qua nhìn hắn, cười cười:

- "Tốt thế nào?"

- "Không thế nào cả. Tốt, chính là tốt."

Có người nói chuyện kiểu này sao?

Buổi tối, cả hai đi đến phố ăn của người Trung Quốc, nằm trên đường St Lauren. Khu này rất ấm áp, khách khá đông đúc. Cô ngồi xuống bàn, giờ tay

cầm lấy thực đơn.

- "Một bát sủi cảo cay, cho nhiều ớt một tí nhé. Một phần tôm cay. Một phần vịt quay. Mực, cá viên, gà viên, mỗi thứ hai que."

Nói xong với phục vụ, quay sang nhìn người kia. Phục vụ nhanh lẹ hỏi:

- "Anh muốn ăn gì ạ?"

- "Muốn ăn cơm vợ nấu."

Phục vụ cứng người.

- "Giống tôi, nhưng không cay" - An Hạ phản ứng lập tức.

Thức ăn được đưa lên nhìn rất ngon mắt. Lập An Hạ hít một hơi, xuýt xoa:

- "Ngon quá đi mất."

Nhìn thấy tô của cô có màu đỏ trông rất "quyến rũ", Mực Tổng Thần rung mình.

- "Mine, cô ăn cay được sao?"

- "Thức ăn càng cay càng kích thích vị giác..."

- "Tiểu nhân tâm phục khẩu phục ngài."

- "Cảm ơn cảm ơn."

Cả hai vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ. Lập An Hạ đột nhiên nghĩ... Cái này có phải là yêu nhau không?

Cô liếc Mực Tổng Thần một cái, cúi xuống ăn, rồi lại bẽn lẽn nhìn. Cô... Với hắn là như thế nào? Tại sao mỗi lần thấy hắn là tim đập thình thịch? Xa hắn là lại nhớ khủng khiếp? Nhưng về phần yêu... Cô rất sợ cái cảm giác giống như Bạc Nhiên đã từng mang đến...

Nhưng cô yêu hắn ở điểm nào chứ? Chẳng lẽ...

- "Mine..."

- "Mine..."

- "Mine!"

- "Hả?" - Lập An Hạ bưng tỉnh.

- "Nghĩ cái gì mà thất thần thế?"

- "Mực Tổng Thần..."

- "Cái gì?" - Hắn vừa múc một muỗng sủi cảo vừa hỏi.

- "Yêu một người vì thức ăn có được tính là yêu không?" - Cô giương đôi mắt ngây ngô ra nhìn hắn.

- "Phụt!" - Cái sủi cảo vừa được đưa vào miệng hắn thành công phun ra, cũng may Mực Tổng Thần phản ứng nhanh quay mặt đi, nếu không... - "Khụ... khụ... khụ..."

- "Sao thế?" - Lập An Hạ hốt hoảng chìa khăn giấy ra.

- "Cô nói cái gì vậy?" - Hắn vừa lau miệng vừa trừng mắt nghi hoặc.

- "Tôi đang hỏi đấy thôi. Nếu anh yêu một người vì người ta mang đến cho anh nhiều đồ ăn, thế thì cũng là tình yêu nhỉ?"

- "Đúng!" - Mực Tổng Thần gật đầu.

Lập An Hạ búng tay cái tách.

- "Đấy! Vậy cũng là yêu..."

- "Đó là tình yêu giữa gà và chủ."

T.T

- "Anh!" - Cô tím mặt - "Ừng là ô ô uyên, ông ó ầu óc!" (*Đúng là đồ vô duyên, không có đầu óc!*)

Bởi vì trong miệng cô còn đang nhai sùi cỏ...

- "Cô mới là không có đầu óc đấy! Người ta mà quăng một cái đuôi gà ra thì chắc nói gì cô cũng làm."

- "Tôi không phải là chó!" - An Hạ nuốt thức ăn xuống.

Ăn xong, cả hai quyết định sẽ mua vé đi xe bus một đoạn ngắn, sau đó đến trạm thì dừng lại, đi bộ về khách sạn cho tiêu cơm. Dưới ánh đèn đường nhạt, cả hai người trước kẻ sau im lặng mà đi. Tuyết rơi trùng trùng điệp điệp, không khí lạnh giá. Hai tay Mục Tổng Thần vì lạnh mà liên tục chà vào nhau. Lập An Hạ ngược nhìn, sau đó rút một cái bao tay của mình ra:

- "Này! Cho anh đây!"

Sau đó tiến lên một bước, một tay không mang găng của mình cầm khế chạm vào một tay không mang găng của Mục Tổng Thần, mỉm cười:

- "Hai tay còn lại cùng nắm vào nhau, thế nào?"

Mục Tổng Thần nhìn nụ cười của Lập An Hạ, đáy lòng thoáng qua sự rung động không thể nói nên lời. Hắn không thèm trả lời, trực tiếp vươn ra nắm lấy tay Lập An Hạ. Cho dù trời có lạnh đến mức nào đi nữa, cùng nhau nắm tay thật chặt như thế này, thì hơi ấm vẫn sẽ đông đầy khắp nơi.

Trong lòng An Hạ tràn ngập sự ấm áp và vui vẻ kì lạ. Cô cảm nhận được hạnh phúc đang ở cạnh mình, rất gần. Giống như chỉ cần nắm lấy tay người đàn ông này là đã chạm đến nó.

Có lẽ đây sẽ là phần kỉ ức tốt đẹp nhất của bọn họ về đối phương.

Cùng nhau đi dạo.

Cùng nhau ăn kem.

Cùng nhau ăn tối.

Cùng nhau nói về những thứ trên trời dưới đất.

Cùng nắm tay nhau đi qua mọi nẻo đường.

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quan tâm trở nên thừa thãi

- "Mày nói cái gì?" - Mục Tổng Thần gần như té ngã xuống sofa - "Nhắc... Nhắc lại một lần nữa."

- "Tao nói, Mục Tổng Thần, Hòa Diệu Chi còn sống!" - Trần Hạo hét lên.

Hắn thất thần nhìn vào hư không, dáng người không kim được run lên một chút. Lan Mị sắc mặt lạnh lùng, hút tiếp điếu thuốc còn đang dang dở. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình, không ai lên tiếng.

- "Cô ta còn sống thì thế nào?" - Lan Mị cười khẩy - "Điều quan trọng là bây giờ, trong trái tim của mày có ai mà thôi."

- "Mày tốt nhất nên phân biệt cho rõ, người mày yêu là An Hạ hay Diệu Chi. Sai lầm một bước trong tình cảm, đổi lấy một kết cục bi đát không thể ngờ."

- "Thần, mày hãy suy nghĩ thật kĩ."

Mỗi người một câu động viên hắn. Nhưng với Mục Tổng Thần, âm thanh nào lúc này cũng không có thần phép gì chui nỏ vào tai hắn.

Chuyến du lịch ở Ottawa kết thúc sớm hơn dự định trong sự nuối tiếc cùng cực của Lập An Hạ. Cô còn chưa kịp đi tham quan hết nữa mà đã phải về lại Bắc Kinh rồi. Chỉ bởi vì một cuộc gọi lúc nửa đêm của Mục Tổng Thần!

Lương Vũ Vy đặt một cốc cà phê nóng lên bàn làm việc của Lập An Hạ, mỉm cười:

- "Thế nào? Chuyến đi vui vì chứ? Cậu cùng tên kia phát triển quan hệ sao rồi?"
- "Phát triển... cái gì chứ?" - Cô nghĩ đến những chuyện kia, không kìm được cong khóe môi lên.
- "Hừ, mặt mày vui như sáo mà không phát triển thì là thế nào?" - Lương Vũ Vy cười "đen tối" - "Mau khai ra, cậu và hắn đã làm gì rồi? Cái kia chưa?"
- "Lương Vũ Vy!!!!" - Lập An Hạ trừng mắt, sau đó dịu giọng - "Nói chung cũng tốt lên rồi, không tranh cãi như lúc đầu nữa..."

Vì sắp đến Tết ở Bắc Kinh nên công việc lúc này chất cao như núi. Lập An Hạ đánh hết văn bản này lại chuyển sang văn bản khác, sau đó còn lập biểu đồ chỉ tần suất và thay đổi giữa tháng này và tháng trước, còn phải tính cẩn thận từng chữ số sao cho một con số cũng không được sai. Lương công việc có thể so sánh với một ngọn núi đè lên vai của mỗi nhân viên trong Nam Đoàn.

Trưa hôm nay, không hiểu vì sao tổng giám đốc cao cao tại thượng - tức Nam Ân lại xuống nhà ăn của nhân viên. Anh đi giữa hàng người nhìn mình không chớp mắt, theo sau là Nhã Thụy, thư kí đặc biệt. Lập An Hạ vừa nhìn thấy Nam Ân, giống như thấy quỷ, nắm tay Lương Vũ Vy bấu môi:

- "Vy Vy, chúng ta đi ăn."

Trong nhà ăn ai cũng trang nghiêm và say mê nhìn Nam Ân, đột nhiên có hai nhân viên nhỏ bé vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, khiến mọi người kinh ngạc đổ mắt nhìn. Bước chân Nam Ân có chút cứng lại, sau đó vội hòa nhã nói:

- "Mọi người đi ăn đi, không cần phải lễ nghi như vậy."

Nam Ân ngồi vào một góc, đằng sau dãy bàn của Lập An Hạ và Lương Vũ Vy. Nhã Thụy đặt trước mặt anh một hộp cơm, cung kính cúi người:

- "Nam tổng, mời ngài."

Hộp cơm có tận đến năm ngăn, Nam Ân chậm rãi lấy ra từng tảng, cuối cùng để riêng ra hai phần gà ác hầm thuốc bắc, nói:

- "Nhã Thụy, cô mang hai phần này đến đưa cho cô Lập và cô Lương đằng trước."

Gương mặt Nhã Thụy thoáng qua vẻ kinh ngạc, song cúi đầu:

- "Vâng thưa tổng giám đốc."

Khoảng khắc hai phần gà tiềm được đưa đến trước mặt Lập An Hạ và Lương Vũ Vy, cô ngẩng đầu ngạc nhiên. Nhã Thụy cười tao nhã:

- "Cô Lập, cô Lương, hai người ăn trưa vui vẻ. Đây là của Nam tổng đặc biệt chuẩn bị cho hai người."

Lương Vũ Vy hơi run tay, nước canh đổ một ít ra ngoài. Trái lại, Lập An Hạ cười nhạt:

- "Gửi lời cảm ơn đến Nam tổng giùm tôi nhé."

Đợi đến khi Nhã Thụy đi rồi, Lập An Hạ múc một ngụm nước gà tiềm, húp vào miệng, gật gù:

- "Ngon đấy. Vy Vy, cậu ăn thử đi."
- "Mình no rồi, không ăn đâu."
- "Thế thì phí công của Nam tổng quá đi?"

Lập An Hạ nghiêng đầu cười, vô tình mà hữu ý nhìn Nam Ân ngồi đằng sau mình một bàn. Phản ứng của anh và Lương Vũ Vy rất giống nhau, tay đang cầm muỗng run đi một chút. Hành động này bị mọi người bắt gặp, xì xào.

- "Hai người đấy sao lại có thể nói chuyện với Nam tổng như vậy nhỉ?"
- "Lập An Hạ biết Nam Tổng ư?"
- "Tại sao Nam tổng lại mang thức ăn cho hai người họ?"

Lương Vũ Vy khều chân Lập An Hạ, cúi thấp đầu.

Không phải, cái gì cũng không phải cả. An Hạ, cậu đã không hiểu được tình cảm của Nam Ân dành cho cậu. Anh ấy... Thật sự đã rất đau lòng rồi, cậu đừng khoét thêm lỗ lên trái tim anh ấy nữa, được không?

Tan ca giờ làm hôm đó, Nam Ân hẹn gặp Lương Vũ Vy. Cả hai đứng đối diện nhau, chỉ có hai mét mà xa giống như cả một vòng Trái đất. Mắt nàng hơi cay cay, trong lòng truyền đến một cơn đau đớn khủng khiếp. Tại sao bao năm rồi, nàng không thể nào buông xuống được tình cảm này?

- "Vy Vy..."

- "Tôi là Vũ Vy."

Hai tiếng "Vy Vy" đó từ miệng Nam Ân phát ra, giống như một cỗ máy lẳng tri lên lòng Lương Vũ Vy.

- "Anh... Anh xin lỗi!" - Nam Ân thật sự không biết mình phải nói gì ngoài câu xin lỗi.

- "Xin lỗi? Anh xin lỗi cái gì?"

- "Anh..."

- "Xin lỗi vì đã làm tôi thương tổn? Xin lỗi vì đã xem tôi là thể thân? Xin lỗi vì đã giết chết con của tôi?" - Vũ Vy vừa nói, nước mắt lại đột nhiên rơi xuống.

- "Anh... Vũ Vy, anh..."

- "Nam Ân, từ đầu đến cuối, lỗi không hề nằm ở anh! Tất cả là do tôi ngu ngốc, từ đầu đến cuối là do tôi tự nguyện! Tôi không trách anh, cũng không trách bất kì ai."

- "Vũ Vy, anh sẽ đền bù cho em tất cả."

- "Nhưng anh không yêu tôi, đúng không?"

Nam Ân im lặng. Chính sự im lặng này là một con dao hung hăng đâm vào tim Vũ Vy. Nàng lau nước mắt đi nhưng không cách nào xóa hết.

- "Thì ra bao nhiêu năm, người anh yêu vẫn là Hạ Hạ! Tôi biết, tôi biết anh yêu cô ấy, yêu không cách nào kiểm soát!"

- "Vũ Vy, anh... Anh yêu Hạ, không thể nào thay đổi được! Nhưng mà..."

- "Nhưng mà cái gì? Nam Ân, tôi không cần những thứ khác, tôi chỉ cần mỗi tình yêu! Tôi cần một người đàn ông che chở cho tôi, vì tôi mà chịu đựng cả gian khổ này, một mình tôi... thật sự đã quá mệt mỏi rồi..."

Lương Vũ Vy cuối cùng không cách nào dừng lại, khóc đến mức tê tâm liệt phế. Nam Ân nghẹn đau trong lòng, cổ họng giống như bị một tảng đá chặn lại.

- "Nam Ân, anh yêu Lập An Hạ... Anh yêu Hạ Hạ..."

Lương Vũ Vy lặp đi lặp lại điều này, giống như muốn cảnh tỉnh chính bản thân mình! Nam Ân, em yêu anh nên em sẽ giữ im lặng. An Hạ, mình thương cậu, nên mình cũng sẽ vĩnh viễn giữ im lặng! Cuối cùng, người phải chịu đau đớn, cũng chỉ có bản thân Lương Vũ Vy.

- "Nam Ân, chúng ta từ nay về sau, không quen không biết!"

Lúc Mục Tổng Thần về đến nhà thì đã rất tối, tầm mười giờ rồi. Trên người hắn còn có mùi rượu thoang thoảng. Lập An Hạ gấp máy tính lại, đi xuống lầu.

- "Anh ăn tối rồi nhì? Không có thừa đồ ăn cho anh đâu đấy."

- "Ừ, tôi ăn rồi."

Nói xong lẳng lẽ đi lên lầu, một câu cũng không nói nữa.

Lập An Hạ có chút ngạc nhiên, mở tủ lạnh nhìn thức ăn đã chuẩn bị đầy đủ cả, thờ dài. Chỉ muốn chọc hắn một chút, không ngờ hắn lại như vậy. Thái độ hắn cũng thật kì lạ, khác hẳn thường ngày.

Cô cầm một ly nước ép dưa hấu mang lên phòng, chìa ra trước mặt Mục Tổng Thần. Hắn đang tháo cà vạt một cách máy móc, gương mặt hiện rõ sự mệt mỏi.

- "Nước ép của anh này."
- "Tôi không uống."
- "Sao vậy?" - Cô nhú mày - "Ngày nào cũng uống cơ mà, anh..."
- "Mine, để tôi yên tĩnh một chút."
- "Tôi..."

Lập An Hạ hơi cần môi, sau đó xoay người ngồi xuống ghế sofa sát cửa sổ, một hơi uống cạn ly nước. Cô nhìn hần rất lâu, cuối cùng cũng nhận ra rằng hần hôm nay thay đổi rồi. Lập An Hạ không thể nghĩ, rốt cuộc là có chuyện gì? Hai người cô gắng lắm mới có thể trở nên như bây giờ, chẳng lẽ lại quay về khởi đầu một lần nữa?

- "Này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"
- "Không có gì..." - Hần đứng dậy lấy khăn trong tủ ra, xoay người định đi vào nhà tắm.
- "Nếu có chuyện gì thì anh cứ nói, được thì tôi sẽ giúp."
- "Tôi đã nói là không có gì."
- "Nhưng thái độ của anh..."
- "Tôi đã nói là không có gì! Cô đừng nói nữa, ồn chết đi được!"

Mục Tổng Thần hét lên. Sau đó hần đi nhanh vào nhà tắm, sập cửa lại cái rầm.

Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời mình, Lập An Hạ im lặng trước sự tức giận vô lý của người khác. Cô cứ đứng như vậy, không hiểu nổi bản thân mình bị làm sao. Cả người giống như bị đóng đinh xuống sàn. Đến khi phát hiện hai chân trở nên cứng lại và hơi nhúc, An Hạ mới bừng tỉnh và đi ra khỏi phòng ngủ xuống lầu.

Sự quan tâm của cô, có lẽ đã đặt không đúng chỗ và không đúng lúc.

Sự quan tâm của cô, có lẽ đã trở nên thừa thãi.

Tối hôm đó, bọn họ ngủ chung một giường như vẫn còn ở Ottawa, nhưng tâm trí mỗi người là một nẻo. Lập An Hạ nghiêng người sát bên mép giường phải, Mục Tổng Thần thì ngược lại. Đeo đuổi trong tâm trí họ, là một loại cảm giác không thể nói nên lời.

Có cái gì đó, thay đổi sau chuyến đi rồi sao?

—

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hủy hôn

Năm giờ rưỡi sáng, như thường lệ, đồng hồ sinh học của Lập An Hạ réo lên và buộc cô phải thức dậy. An Hạ mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh, mắt dừng lại tại chỗ trống đó. Mục Tổng Thần dậy sớm như vậy? Cô đứng dậy, phát hiện bên ngoài ban công là hình ảnh người đàn ông cao lớn đang đứng hút thuốc, mắt nhuộm tia ưu phiền.

Bước chân Lập An Hạ dừng lại trước cửa ban công, cuối cùng nhớ đến sự lãnh đạm tối hôm qua của hần, quay người đi vào nhà tắm. Cô nhìn mình trong gương, cũng không rõ loại cảm xúc trong lòng lúc này là gì. Hần nói, nói muốn hẹn hò với cô. Nhưng còn người con gái kia? Hần trân quý cô ấy như vậy, yêu thương cô ấy như vậy, bảo bọc cô ấy như vậy... Nhưng hần yêu cô ấy, tại sao còn muốn lấy cô?

Tay đang đánh răng của Lập An Hạ hơi dừng lại, sau đó cật lực lắc đầu. Lập An Hạ, đừng nghĩ nữa. Kề gối như mỳ nghĩ cả đời cũng chẳng có kết quả gì!

Đến lúc bước ra thì thấy Mục Tổng Thần đang ngồi yên trên giường, tay cầm một bức ảnh siết hơi chặt. An Hạ biết, ngoài cô ấy ra, sẽ không có ai có thể khiến Mục Tổng Thần trở nên như vậy. Một người đứng trước cửa nhà tắm, một người ngồi trên giường, thế nhưng khoảng cách lúc này lại giống như rất xa. Cô hít một hơi sâu, vừa định lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo này thì hần đã cắt ngang.

- "Mine, tôi muốn ăn cháo đậu đỏ."

- "Hả?" - Lập An Hạ ngẩn mặt ra một chút, sau đó cười - "Đi thôi, chúng ta xuống dưới nấu!"

Phòng bếp chẳng mấy chốc tràn ngập mùi hương thức ăn thanh nhã. Lập An Hạ bung hai chén cháo đặt xuống bàn, Mục Tổng Thần rót sữa tươi ra hai cốc. Cả hai ngồi xuống. Cô vừa múc một muỗng cháo, đã nghe tiếng người kia ngập ngừng vang lên.

- "Chuyện hôm qua... Tôi hơi nóng, đừng giận nhé."

- "Giận cái gì? Tính cách ấu trĩ của anh tôi cũng quá quen rồi." - Cô lè lưỡi.

- "Mine, cô..." - Hấn trừng mắt nhưng rồi lại bật cười, cũng may tính An Hạ vô tư, nếu không... - "Mine, nếu sau này có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, cô không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần tin tưởng vào bản thân tôi, tin tưởng vào tình cảm của chúng ta, có được hay không?"

- "Tình... Tình cảm gì chứ?" - Lập An Hạ bối rối nhìn hấn.

- "Tôi thích cô, thật đấy, rất thích!" - Hấn nghiêm túc nhìn cô.

- "Anh thích tôi..." - An Hạ cười một chút, sau đó chậm rãi hỏi - "Vậy còn cô ấy?"

Hai chữ "cô ấy" đập mạnh vào tiềm thức Mục Tổng Thần, nhưng hấn không còn cảm thấy đau nữa. Hấn đã suy nghĩ rất nhiều năm, cho tới ngày hôm qua biết Diệu Chi còn sống, hấn đã từng thoáng qua ý nghĩ quay lại.

- "Cô ấy..." - Mục Tổng Thần nhẹ nhàng nói - "Cô ấy là người tôi yêu."

Đáy lòng Lập An Hạ không kìm được dâng lên một cảm giác vô cùng chua xót.

- "Mine, tôi yêu cô ấy rất nhiều, cũng vì cô ấy mà không ngại làm bất kì việc gì cả. Tôi hứa với cô ấy, một ngày nào đó cô ấy nhất định sẽ là vợ của tôi, là mẹ của các con tôi. Tôi còn nói với cô ấy, chúng ta cho dù có đầu bạc răng long cũng sẽ vĩnh viễn không tách rời. Chúng tôi đã đi qua rất nhiều ngày giông bão, nhưng cuối cùng... Cuối cùng tình yêu của chúng tôi cũng không thể nào vượt qua mọi cửa ải."

- "Vậy rất tốt," - An Hạ nói - "Anh không tìm được cô ấy, cho nên tìm tôi làm người thay thế?"

- "Không phải! Mine, cô ấy là người tôi yêu, nhưng tất cả đã là quá khứ rồi! Hiện tại và tương lai, vợ của tôi chính là cô, người tôi yêu thương cũng chỉ có cô..."

Lập An Hạ đi đi chiếc muỗng, không trả lời.

- "Chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?"

- "Mục Tổng Thần, tôi không phải là cô ấy!"

- "Tôi biết."

- "Tôi là một người tính tình không nhẫn nại, hay la hét om sòm, sẽ không vì bất kì ai nhịn xuống sự tức giận của mình."

- "Tôi hiểu."

- "Tôi mất dạy, và lại còn ăn bám tiền của anh, chộc điên anh, mắng anh là đồ ấu trĩ."

- "Tôi rõ."

- "Anh khẳng định là anh sẽ không quan tâm? Anh sẽ bao dung tất cả?"

- "Sẽ."

- "Được, rất tốt!" - Lập An Hạ cười - "Đã vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau thử! Nhưng tôi nói cho anh biết một việc... Nếu sau này anh kiếm được một người khác, muốn cùng tôi ly hôn, thì anh chỉ cần nói một tiếng! Sau khi tôi đánh và mắng anh một trận nên thân xong, tặng thêm cho anh vài cú đấm, chúng ta sẽ nói lời tạm biệt, kí tên lên giấy ly hôn, và sau đó vĩnh viễn không gặp lại!"

Mục Tổng Thần bật cười, sau đó vươn tay xoa xoa đầu Lập An Hạ.

—

Cùng lúc đó tại một biệt thự ven biển...

- "Chi Chi!!! Nếu con dám hủy hôn với Gia Khiêm, từ nay con đừng hòng bước một bước vào cửa Hòa Gia!"

- "Ba! Mẹ! Con đã lớn rồi, con phải có quyền quyết định hôn nhân và tình yêu của con! Con chưa từng cãi hai người bất kì việc gì, nhưng lần này, con không thể nào làm theo ý hai người được nữa!"

- "Diệu Chi! Con học ai cái thói đối đáp vô lễ như vậy với cha mẹ hả? Mục Tổng Thần có cái gì tốt hơn Gia Khiêm chứ? Gia Khiêm vì con đã làm biết bao nhiêu chuyện, con đối xử với cậu ấy như thế hay sao?"

- "Gia Khiêm rất tốt, chỗ nào cũng tốt! Nhưng vấn đề không nằm ở chỗ đó, vấn đề là con yêu Thần! Con không thể cưới Gia Khiêm, vì con không yêu anh ấy!"

Hòa Diệu Chi lần đầu tiên trong đời thể hiện ra rõ ràng sự đối lập với cha mẹ cô. Cô yêu Mục Tổng Thần! Lễ nào chuyện này cô cũng phải nhịn xuống? Không chỉ như vậy, cuộc sống của cô còn có rất nhiều thứ khác, Hạ Hạ, Yên Lam,... Cuộc sống riêng của cô, thì cô cần phải có trách nhiệm với nó. Tại sao cô phải để cuộc đời của mình phụ thuộc vào cha mẹ?

- "Con! Được, Hòa Diệu Chi, hôm nay con dám bước ra khỏi Hòa Gia, sau này cũng đừng trở về đây nữa!"

- "Ba, người đừng ép con!"

- "Con chọn đi, hoặc là cưới Gia Khiêm, hoặc là bước ra khỏi nhà họ Hòa!"

- "Bác trai!" - Từ trong ngõ rẽ cầu thang, Vũ Gia Khiêm bước ra. - "Bác đừng làm khó Diệu Chi. Cô ấy nói đúng, nếu không yêu thì kết hôn sẽ không có khả năng hạnh phúc. Con cũng sẽ không cưới Diệu Chi, vì con không muốn một cuộc hôn nhân ép buộc!"

- "Gia Khiêm, Diệu Chi nhà bác đã nợ cháu quá nhiều!"

- "Không, cô ấy không nợ cháu gì cả. Diệu Chi, em đi đi! Anh sẽ không kết hôn với em!"

- "Gia Khiêm..."

Khóe mắt Hòa Diệu Chi ửng đỏ. Cô biết đối với người đàn ông này, cô đã mắc nợ quá nhiều.

- "Gia Khiêm, anh rất tốt và anh xứng đáng nhận được một tình yêu vẹn toàn. Chúc anh hạnh phúc. Ba, mẹ, con đi đây, hai người giữ gìn sức khỏe."

Bước ra khỏi cổng Hòa Gia, một giọt nước mắt rơi xuống gò má của cô, nhưng rất nhanh sau đó đã tan đi. Hòa Diệu Chi ngẩng đầu nhìn trời, cười rạng rỡ. Thần, em đã về rồi đây. Em đã về bên anh rồi đây! Hãy chờ em! Nhất định phải chờ em!

Hạ, Yên Lam, mình trở về với hai cậu đây!

Chỉ là nếu như biết trước chuyện đau thương sẽ xảy ra sau này, liệu ngày hôm nay Diệu Chi có bước ra khỏi Hòa Gia?

— —

Xin lỗi các cậu vì tớ ra chương chậm nha~~~~ Mong đừng lãng quên truyện của tớ mà ~ *Bắt tim*

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Ghen

Thật ra mặc dù đã cả hai đã đồng ý cùng nhau "thử", nhưng mọi chuyện vẫn cứ như cũ mà xảy ra. Như nó phải xảy ra. Hằng ngày vẫn tạm biệt nhau đi làm vào bảy giờ sáng, mười hai giờ trưa lại gọi điện nhắc nhở nhau ăn cơm nếu không về nhà được, và tối thì cả hai sẽ về đến nhà vào lúc bảy giờ. Lúc đầu Mục Tổng Thần kiên quyết muốn lái xe đón Lập An Hạ về, nhưng cô không thích để người ngoài biết mình có một ông chồng "cực phẩm" như thế.

Mà Mục Tổng Thần dù có mọc trăm cái miệng, làm sao có thể cãi lại miệng mồm giáo hoạt và tính tình bướng bỉnh của An Hạ?

Nhưng có một việc đã thay đổi.

Chính là suy nghĩ của bọn họ. Như Lập An Hạ lúc này chẳng hạn. Thời gian công việc ngày một gấp rút mà trong đầu cô bây giờ chỉ tràn ngập suy nghĩ về người kia.

- "An Hạ, bản số liệu số ba mươi bảy trang hai mươi trong tập tài liệu số 4 nằm trong tủ số 2 em đã làm xong chưa?" - Chị Trịnh từ trong văn phòng gọi với ra.

- "Em..." - Lập An Hạ giật mình, liên tục click vào mấy cửa sổ để xem mình lưu nó ở nơi nào. - "Gần xong rồi chị ạ..."

- "Gần xong là thế nào? Cho em mười lăm phút cuối cùng."

Cả Nam Đoàn như chìm trong những tiếng chuông điện thoại, tiếng lách cách của máy in, tiếng cộp cộp trong sảnh lớn, tiếng thảo luận,... Lập An Hạ lắc đầu thật mạnh, cố gắng xua đuổi những hình ảnh kia đi và uống cạn cốc cà phê thứ mười hai. Hai bàn tay cô như vũ bão trên bàn phím với tốc độ kinh hồn, tốc được búi cao lên bởi một cây bút chì. Lượng công việc thật sự quá nhiều.

Điện thoại trên bàn Lập An Hạ réo liên tục, cô liếc qua màn hình, vừa định vội vã bắt lấy thì chị Trinh bước ra:

- "An Hạ, mười bản số liệu trong tủ số 2 em làm xong rồi đúng không? Hãy nhanh chóng vẽ biểu đồ tần suất của số liệu trong bản này cho chị và hoàn thành trước giờ làm nhé."

- "Vâng ạ."

- "Xin lỗi, chị biết việc thật sự quá nhiều. Nhưng mà..."

- "Không sao, em làm được."

Chị Trinh đặt hồ sơ xuống bàn cô, vỗ vỗ vai An Hạ rồi rời đi. Cô thở dài một hơi, cuối cùng trực tiếp tắt nguồn và nhét vào giỏ xách. Chỉ có cách đó mới khiến cô hết nghĩ về Mục Tổng Thần và chăm chú làm việc.

Cùng lúc đó.

Mục Tổng Thần trừng mắt nhìn điện thoại. Cô dám ngang nhiên cúp điện thoại của hắn?! Tốt lắm! Bên tay trái Mục Tổng Thần là một chồng hộp đồng cao hơn đầu hắn, bên phải là một bản số liệu cần kí cao tương tự như vậy. Chính giữa là hai chiếc máy tính một trắng một đen đang từ từ tắt màn hình bởi vì từ này đến giờ không có ai đụng vào.

Có tiếng gõ cửa.

- "Vào đi."

Tư Liễu bước vào, nhìn hai chồng cao trên bàn mừng phát khóc.

- "Ôi Mục tổng, người đã kí xong hết rồi sao? Thật sự vô cùng cảm ơn anh, vô cùng cảm ơn anh."

Nãy giờ ngoài kia Tư Liễu còn đang sợ Mục tổng lo gọi điện và chat chit với phu nhân mà quên làm việc. Thật không ngờ Mục tổng lại nhanh như vậy! Vừa gọi điện mà vẫn có thể hoàn thành xong việc!

Mục Tổng Thần nghech mặt ra một chút sau đó khẽ tăng hắng.

- "E hèm... Tôi..."

- "Để tôi đem ra ngoài giao lại cho thư kí ạ."

- "Không... Thật ra, tôi chưa..."

- "Cái gì?! Anh chưa làm xong? Mục tổng, anh cũng đừng hại chết tôi a! Anh không làm xong cái này thì tôi không thể về nhà được a!"

- "Được rồi được rồi, bảo đảm cho cậu về đúng giờ!"

Mục Tổng Thần nhìn cái "núi" công việc của mình, thở dài một hơi. Lần đầu tiên hắn có cảm giác ghét công việc của mình như thế! Suy nghĩ một chút, cuối cùng Mục Tổng Thần cũng quyết định tắt nguồn và nhét vào tủ nhỏ, quyết định không suy nghĩ về nó nữa!!!

Mục Tổng Thần lái xe đến công ty của Lập An Hạ tầm sáu giờ, dĩ nhiên là sau khi đã cật lực vật lộn và chiến thắng áp đảo số tài liệu kia! Hắn nheo mắt, nhìn cô đang đứng cạnh một người đàn ông, tay cô cầm tay một người phụ nữ khác, lại còn trừng mắt với anh ta! Quả nhiên người vợ này của hắn, nếu không lo những chuyện 'bao đồng' như vậy thì đã không là An Hạ rồi! Nhưng hình như hắn thấy cô đưa tay lên quệt mắt. Hắn nhíu mày. Ai lại dám làm vợ hắn khóc?!

Lập An Hạ vừa định rẽ sang trái bắt xe bus về nhà thì đã thấy chiếc xe quen thuộc của Mục Tổng Thần đậu khuất sau thân cây lớn. Cô ngạc nhiên tiến lại, sau đó giờ hai ngón tay lên chào hắn, miệng còn cười rất tươi.

- "Lên xe đi."

- "Sao hôm nay lại đến đây?"

Lập An Hạ lấy khăn giấy ra lau lau tóc, cười tươi.

- "Thích thì đến, cần lí do sao?" - Hấn khởi động xe, lái về nhà.

- "Anh..."

Đương nhiên trong một số trường hợp, An Hạ đành phải chịu thua Mục Tổng Thần mà thôi!

- "Quên tính sổ với cô nữa đấy! Trưa hôm nay tôi gọi mà dám tắt máy giữa chừng?"

- "Nhiều việc quá. Không nghe kịp."

- "Bạn đến mức không thể nghe nổi một cuộc điện thoại?" - Hấn nheo mắt.

- "Gia gia, anh là tổng tài, dĩ nhiên không biết cực khổ của nhân viên rồi! Cái đưa đến tay anh là gạo đã nấu thành cơm thơm phức, anh chỉ việc đưa lên miệng mà ăn thôi! Còn giai đoạn nhặt gạo, xay gạo, lấy thóc,... Những cái cực khổ nhất, chắc chắn là những nhân viên nhỏ bé như chúng tôi phải làm rồi!"

- "Cứ làm như cô là nhân viên của công ty tôi vậy."

- "Hừm, thì nói chung công ty nào cũng vậy thôi!"

- "Này, hay cô chuyển đến công ty tôi làm đi?"

- "Không, không và không! Tôi chỉ có một cái mạng nhỏ này thôi! Chúng ta tốt nhất không nên để cho ai biết quan hệ của nhau."

- "Dựa vào cái gì chứ?" - Hấn không vui nhú mày.

- "Dựa vào..." - Lập An Hạ đảo mắt liên tục, cuối cùng cười ngọt ngào lấy lòng, tay xoa xoa tóc Mục Tổng Thần - "Người ta mà biết tôi là vợ anh thì nhất định sẽ không thương tiếc xô đẩy tôi để giành lấy anh nha, bởi tôi thật sự quá kém cỏi! Tôi không muốn mất người chồng tuyệt vời và hoàn hảo như anh đâu a! Mà tôi thì lại tranh không nổi..."

Mục Tổng Thần nhân lúc đèn đỏ, xoay đầu hôn lên môi Lập An Hạ một cái chụt sau đó cười ranh mãnh.

- "Xem như lí do tạm thuyết phục đi. Đúng là tôi rất hoàn hảo."

Lập An Hạ còn có thể nói gì hơn? T.T

Cả hai về đến nhà thì lập tức lao vào bếp nấu ăn. Lập An Hạ mặc tạo dễ vào, miệng không ngừng nói.

- "Mục Tổng Thần, măng tây cắt như cách tôi đã chỉ anh hôm trước đấy. Đập vỡ hai quả trứng vào bát, lọc lấy lòng đỏ cho tôi thôi. Sau đó, lấy thêm một viên phô mai, cùng với một ít ngò thơm để sẵn."

- "Tuân lệnh."

Chắc không ai có thể nghĩ một người suốt ngày lạnh lùng như Mục Tổng Thần bên ngoài, về nhà lại có thể mặc tạp dề có hình con gà con và nấu ăn sẽ thành ra thế nào nhỉ? Nhưng không sao, trải qua sự "tôi luyện" của Lập An Hạ, hấn bây giờ đã có thể nấu được những món đơn giản, và điều quan trọng nhất chính là ___ kĩ thuật cắt của người chồng càng lúc càng tiến bộ vượt bậc và hơn vợ mình hấn cái đầu!

Chẳng mấy chốc mùi hương thơm phưng phức của cá hồi đã tràn ngập gian bếp.

- "Mine à, cô nấu ăn ngon quá đi."

- "Dĩ nhiên. Nói thừa."

- "À, đúng rồi." - Mục Tổng Thần đang vui vẻ đột nhiên chăm chú nhìn An Hạ.

- "Gì thế? Giờ ấu trĩ của anh lại đến à?"

- "Cô! Không, tôi muốn hỏi cô, người đàn ông chiều nay cô nói chuyện là ai thế?"

- "Anh ta..." - Lập An Hạ hơi suy nghĩ - "... là tổng giám đốc của tôi."

- "Cái gì?! Chủ tịch của cô? Nam Ân?!"

- "Anh biết?"

- "Cũng hay gặp trong các buổi họp quốc tế. Chẳng phải cũng học chung trường lúc trước sao? Nhưng mà... Một người như anh ta sao có thể quen với một nhân viên nhỏ bé như cô? Còn nói chuyện nữa?"

- "Tôi và anh ấy... là bạn học cũ... Có chút xích mích..."
- "Cô còn khóc?"
- "Haiz... Chuyện của chúng tôi anh không hiểu được đâu!"
- "Chúng tôi? Chúng tôi cái gì chứ?" - Mục Tổng Thần càng nghe những lời giải thích của Lập An Hạ càng thấy đầu mình muốn bốc khói.
- "Anh ghen cái gì?" - Lập An Hạ cười tủm tỉm.
- "Ghen? Tôi... Tôi ghen lúc nào chứ?" - Hấn đỏ mặt vội vã cúi gằm mặt ăn.
- "Chứ cái sự tức giận vô căn cứ của anh là thế nào?" - Cô bĩu môi.
- "Vô căn cứ? Rõ ràng là cô và anh ta..."

Lập An Hạ bật cười lớn, nhìn chằm chằm mặt Mục Tổng Thần.

- "Thế mà còn bảo là không ghen."
- "Cô... Tôi không ăn nữa!" - Mục Tổng Thần xấu hổ đặt đĩa xuống, vội đi lên lầu.
- "Này! Anh ngưng cái gì chứ? Này!"

Lập An Hạ gọi vội theo, không kìm được cười thêm lần nữa. Hấn thật đáng yêu! Không ngờ Mục Tổng Thần lại có lúc biết xấu hổ là gì! Còn đỏ mặt tía tai nữa chứ!

- "Mục Tổng Thần, bật phim chưa?"

Cô mở cửa, trên tay là một khay bánh phô mai và sữa tươi. Không có tiếng trả lời. Nhưng có tiếng nước chảy từ trong nhà tắm truyền ra. Lập An Hạ lấy một đĩa phim, bỏ vào đầu đĩa chuẩn bị.

Lúc Mục Tổng Thần đi ra thì An Hạ đã nằm dài trên sofa, úp người xuống nệm, hai chân quấy quấy giữa không trung. Nghe tiếng động, cô ngước lên.
Oa! Oa! Oa! Giữa chốn trần này mà còn có thể nhìn thấy mỹ cảnh như vậy nữa sao?

Mục Tổng Thần chưa mặc quần áo xong, chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng quanh người dưới. Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau, nhìn chăm chú như thế. Không khí trong phòng đột nhiên tràn đầy mùi ám muội...

Một giây sau, Lập An Hạ đã phóng đến trước mặt Mục Tổng Thần, cười hí hì:

- "Cho tôi chụp hình anh nhé? Một tắm thôi! Một tắm thôi mà..."

Đối với sự mặt dày này, Mục Tổng Thần còn có thể làm gì đây?

- "Cô..."

Hấn vừa mở lời, điện thoại đã reo lên lên một hồi chuông dài. Mục Tổng Thần nói vài ba câu, sắc mặt đang vui vẻ đột nhiên trở nên tái mét. Hấn vội vã thay quần áo, vội vã rời đi, còn không quên uống hết ly sữa Lập An Hạ chuẩn bị sẵn và cầm theo một cái bánh. Hấn muốn cô biết, dù thế nào đi chăng nữa, hấn cũng sẽ không bao giờ để cô một mình.

- "Mine, tôi có chút việc đi trước. Hôm khác xem bù hết hai mùa Sherlock với cô nhé. Bánh nướng ngon lắm đấy, đi ngủ sớm đi. Tối nay chắc tôi không về đâu..."

- "Này, cầm theo bánh mà ăn!"

Lập An Hạ dúm vào tay Mục Tổng Thần một bọc bánh chesse vừa nướng xong. Cô hôn nhẹ lên môi hấn:

- "Ăn hết đi! Trong đó toàn là thức ăn bổ dưỡng không đấy!"
- "Tuân lệnh vợ!"

Cả hai chia tay nhau ở ngưỡng cửa, lưu lưu luyến luyến. Kì thực An Hạ không thấy được, lúc Mục Tổng Thần xoay đi, trong mắt hấn hiện lên lên một tầng bất lực mà đau đớn...

Sóng đến rồi!

Thi xong rồi nhất định sẽ bù cho mọi người mà ~ Hứa đấy ~ Ai còn đang đi học thì chúc thi tốt nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bây giờ anh đã không còn yêu em

- “Thế cái đó gọi là gì? Em yêu anh, Tống Thần! Và em biết rằng anh cũng yêu em! Chỉ một mình em mà thôi!”

- “Diệu Chi, em dựa vào đâu mà cho rằng tình yêu của anh không thể thay đổi? Em dựa vào đâu? Em đi xa anh bao nhiêu năm? Là năm năm! Em có quyền thay đổi, còn anh thì không?”

- “Mục Tống Thần!” - Hoà Diệu Chi rống to - “Em chưa từng thay đổi! Tình yêu của em chưa từng thay đổi!”

- “Anh có vợ rồi.”

- “Anh...” - Hoà Diệu Chi lùi về sau một bước - “Anh nói cái gì? Anh... Anh...”

- “Diệu Chi, ngày em chuyển sang Mỹ không một lời, anh đã quỳ trước cửa nhà em ba ngày ba đêm! Nhưng anh đợi được gì? Ba mẹ em hắt một chậu nước lạnh vào người anh, bảo anh hãy cút đi đi! Bởi vì em sẽ không bao giờ trở về nữa! Anh một mình chờ em, chờ em suốt bốn năm! Bốn năm em có hiểu được hay không? Nhưng rốt cuộc thì thế nào? Thời gian khiến anh nhận ra, anh và em đã không thể nào tiếp tục được nữa! Em có cuộc sống của em, mà anh, cũng bắt buộc phải bắt đầu lại cuộc sống của anh! Anh đã buông tay rồi, Diệu Chi, bốn năm trước anh đã buông tay em rồi!”

- “Không!” - Cô nức nở, nước mắt tràn ngập hốc mắt - “Tống Thần, chúng ta đã hứa, chúng ta đã hứa rằng sẽ bên nhau đến đầu bạc răng long!”

- “Em đi năm năm bất tín, không nhân nhượng cho anh một lời! Em bảo đầu bạc răng long thế nào đây? Em sống hay chết anh còn không biết, Diệu Chi, và bây giờ anh đã không còn yêu em nữa!”

- “Không... Không thể nào... Tống Thần, em yêu anh...”

Hoà Diệu Chi ngồi xồm xuống nền nhà, khóc lớn. Cô đã sai rồi. Cô cứ nghĩ Mục Tống Thần sẽ đợi cô. Cô cứ nghĩ tình yêu của hân dành cho cô có thể vượt qua mọi thử thách. Nhưng thật ra, hân còn cần cuộc sống của hân, hạnh phúc của hân, hân không thể vì Hoà Diệu Chi cô mà chờ đợi quá lâu như vậy!

Thật ra Diệu Chi không biết, Mục Tống Thần không phải là không đợi được, mà là tình yêu của Mục Tống Thần dành cho Diệu Chi tuy sâu, nhưng chưa nặng đến mức có thể không mài mòn theo thời gian! Bởi vì định mệnh đã định trước, người suốt đời cùng Mục Tống Thần, không phải là Hoà Diệu Chi.

Mục Tống Thần nghiêng người mở cửa sổ, đốt một điếu thuốc. Hân nhắm mắt, hít vị khói thơm nồng, và suy nghĩ. Hân nhớ đến nụ cười của Lập An Hạ, đến sự mặt dày không sợ trời đất của cô, và hân biết, tình yêu của hân dành cho Hoà Diệu Chi thật sự đã kết thúc. Bởi vì hân không còn đau lòng lúc nhìn Hoà Diệu Chi khóc, có chăng cũng chỉ là xót xa. Bởi vì hân không còn cảm thấy mặt trời rọi xuống tìm hân lúc nhìn Diệu Chi nữa, có chăng cũng chỉ là cảm giác giữa những người bạn. Bởi vì hân không còn nhớ nhung Diệu Chi mỗi đêm về, có chăng cũng chỉ là nhẹ nhàng lướt qua.

- “Mục Tống Thần! Em không tin! Em không tin!”

- “Em không tin là chuyện của em! Hoà Diệu Chi, từ cái ngày mà em chuyển sang Mỹ đó, đã định là chúng ta vĩnh viễn kết thúc!”

Hoà Diệu Chi khóc, ánh mắt đau thương lộ ra vài phần thù hận.

Trời mưa.

Lập An Hạ bung dù đi từ trạm xe bus về đến nhà. Không gian nhàn chìm trong tiếng mưa lách tách. Cô miên man suy nghĩ rất nhiều chuyện. Cô và Mục Tống Thần có thể cùng nhau đến khi nào? Nếu chẳng may một ngày người con gái kia tìm đến cô, nếu chẳng may một ngày hân chán ghét cô, thì cô phải làm sao đây?

Đầu óc trên mây trên gió đến mức Lập An Hạ đã xỏ dép đi vào nhà lúc nào không hay. Cô gấp dù bỏ vào tủ đựng, đặt giỏ xách lên ghế sofa. Cô mở tủ lạnh, cắt thức ăn mà cảm thấy người mình cứ trống rỗng một cách không lí giải được. Mục Tống Thần đi từ khuya hôm qua đến bây giờ cũng chưa về nhà.

Trong căn bếp vô cùng trống trải, chỉ có tiếng mưa hoà với tiếng cắt thái và tiếng xèo xèo của thức ăn. Lập An Hạ cười khổ, thì ra lúc thiếu người kia, cô lại trở nên yên lặng như vậy. Sự phụ thuộc từ lúc nào mà bắt đầu như vậy?

Nấu ăn xong thì Mục Tổng Thần vẫn chưa về. Lập An Hạ cũng không có tâm trạng, lặng lẽ đóng đồ ăn lại rồi đi lên lầu. Hoàn thành việc tắm rửa thì cũng là một tiếng sau đó, Lập An Hạ đăng nhập vào Weibo, phát hiện mình có rất nhiều thông báo. Cũng đã rất lâu rồi cô không vào đây nhỉ?

“Hạ Hạ! Đạo này thế nào rồi?”

“Hừ, Yên Lam cô nương cậu ngao du bao nhiêu phương trời vẫn còn nhớ đến tớ à?”

“Này, tuần sau tớ trở về Bắc Kinh đấy! Minh hẹn gặp đi!”

“A? Thật ư?”

“Đĩ nhiên là thật. Cậu nghĩ tớ là ai chứ? Nếu là Diệu Chi chắc chắn cậu ấy sẽ bắt đầu...”

Tin nhắn vừa được gửi đi, Lập An Hạ hơi cứng người.

“Đạo này có tin tức gì của Tiểu Chi không?”

“Không có. Cậu ấy giống như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.”

“Theo linh cảm mạch bảo tớ, cậu ấy vẫn bình an vô sự và chuẩn bị trở về gặp chúng ta!” - Lập An Hạ tin rằng, Hoà Diệu Chi chắc chắn sẽ trở lại.

“Cậu mà cũng có linh cảm sao?==)))”

“Cậu đi chết đi!”

Nhắn tin với Ninh Yên Lam khoảng chừng hơn một tiếng đồng hồ, Lập An Hạ vờn vai đứng dậy. Cô vừa rửa mặt đi ra thì thấy Mục Tổng Thần đã im lặng ngồi trên ghế nhìn ra ban công. Phòng ngủ chưa bật đèn, từng đợt bóng tối giống như muốn đem hấn hoà lẫn vào không khí. Cô cảm thấy lồng ngực hơi tắc nghẽn, sau đó bước đến, xoa xoa đầu hấn từ phía sau.

- “Ăn tối chưa?”

- “Ăn hết thức ăn bên dưới rồi.”

- “Ừ, rất tốt.”

- “Không hỏi tôi đi đâu sao?”

- “Không hỏi. Anh cần có tự do của anh.”

Mục Tổng Thần vờn tay kéo Lập An Hạ ngồi xuống đùi mình, vùi mặt vào trong hõm cổ cô. Hấn còn ngờ cô gái này sẽ tra hỏi làm hấn không biết trả lời thế nào, thì ra lại không có.

- “Anh làm sao vậy? Ai có đủ bản lĩnh khiến anh thờ dài như vậy?”

- “Ngoài kẻ mặt dày ngốc nghếch như cô thì ai còn có khả năng này?”

Lập An Hạ phì cười. Cô chưa ăn, nhưng thấy hấn đã ăn hết như vậy, bụng cũng đột nhiên rất no. Mục Tổng Thần tắm rất nhanh, sau đó một tay kéo Lập An Hạ từ bàn máy tính lên giường ngủ. Cô đỏ mặt, nghĩ thầm “Lẽ nào... Minh cuối cùng cũng trở thành nữ chính rồi sao?” Nghĩ thế mà mặt thì đỏ lựng.

- “Cô đỏ mặt cái gì thế? Đừng có nói là...” - Hấn nở nụ cười xấu xa.

- “Anh chết đi!”

- “Yên tâm, tôi phải vỗ béo cô thêm một chút nữa. Đến lúc đó ăn sẽ no và ngon hơn!”

- “Mục-Tổng-Thần!!!”

Tại sao lúc nào cô đang mơ mộng lãng mạn, hấn cũng có thể một nhát chặt đứt màu hồng kia?

Nhưng những lời tiếp theo chưa kịp nói ra đã phải nuốt vào bụng. Môi hấn phủ xuống môi cô với tốc độ nồng nhiệt và nhanh nhất, làm cho Lập An Hạ không kịp thở. Hấn giữ chặt hai tay cô trên đầu, tàn suất cháy rục đến khó tin. Môi cả hai quyện vào nhau, hơi thở gấp gáp. Lập An Hạ bị hấn hôn đến mức ruột gan lộn vòng, cô có cảm giác mình sắp nghẹt thở đến nơi. Sợ sẽ chết ngạt vì một nụ hôn, cô xoay mặt đi, thừa dịp Mục Tổng Thần ngẩng đầu, một phát đè hấn xuống dưới người mình, tranh thủ thở. Cô hít lấy mấy ngụm không khí, ngồi trên ngực Mục Tổng Thần mà khí phách thờ.

Nhìn thấy bộ dáng đồ lụng mề người của cô gái nhỏ này, đột nhiên hắn có cảm giác "hơi nào" đó của mình trương phòng lên. Hắn nghiêng chặt răng, gào lên:

- “Lập An Hạ, đi khỏi đây trong vòng năm giây đếm ngược nếu cô không muốn bị tôi ăn sạch sành sanh! Năm... Bốn...”

Lập An Hạ chậm chạp suy nghĩ, cuối cùng như bị ma đuổi đập cửa phòng ngủ chạy thẳng xuống dưới nhà. Mục Tổng Thần cũng cùng tốc độ như vậy, phi thẳng vào nhà tắm ngồi dưới vòi nước lạnh. Thật ra không phải hắn không muốn "ăn" cô, mà là hắn muốn cô phải cam tâm tình nguyện mà chịu bị "ăn" dưới trướng của hắn. Hắn sẽ chờ, chờ đến khi nào cô yêu hắn đến mức chấp nhận trở thành người phụ nữ thật sự của hắn.

Hắn thích An Hạ, nên hắn sẽ tôn trọng cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không có quan hệ huyết thống

Lúc Mục Tổng Thần nhận được tin dữ bay về thành phố T, thì mọi chuyện rốt cuộc đã "đầu vào đáy". Ông nội Mục Kỳ nhập viện ba ngày trước, cả người thần sắc nhợt nhạt nằm trên giường bệnh. Mục Kỳ Uông cả người bù xù. Mục Tổng Lâm, em trai cùng cha khác mẹ của hắn, còn có cả Lâm Tĩnh, lại hoàn toàn trái ngược, vẫn là một bộ dáng sang trọng quý phái.

- "Ba, ông nội thế nào rồi?"

Mục Kỳ Uông ngược mắt lên nhìn hắn, khẽ neho mắt, bộ dáng gần như xa lạ, sau đó chỉ tay về phía phòng bệnh. Chân mày hình kiếm của Mục Tổng Thần khẽ chau lại, chưa hiểu lắm ánh mắt của cha mình mang ý nghĩa gì. Lúc hắn đẩy cửa bước vào phòng, Mục Kỳ lập tức quay đầu nhìn, dường như đã đợi hắn rất lâu.

- "Thần Thần, đến đây."

- "Ông nội."

Hắn ngồi xuống, nắm lấy bàn tay nhăn nheo của Mục Kỳ.

- "Đã có chuyện gì xảy ra hả ông?"

- "Tổng Thần..." - Giọng ông nội hắn hơi phát run - "Cháu... Cháu..."

- "Cháu như thế nào ạ?" - Hắn nhíu mày.

- "Cháu không phải con cháu của Mục Gia."

Bụp! Đầu Mục Tổng Thần giống như bị ai lấy một tảng đá lớn ném tới. Hắn chậm chạp nghe, chậm chạp tiếp thu vào, nhưng vẫn chưa hiểu.

- "Ông nội, cháu... Ý ông là..."

- "Ba ngày trước ông nhận được bưu phẩm từ một người không có tên. Bên trong đó có một tờ giấy xét nghiệm, kết quả là cháu cùng Kỳ Uông không phải cha con. Còn kèm theo vài sợi tóc, nói đây chính là tóc của cháu. Ta đem đi xét nghiệm một lần nữa, quả thật..."

- "Dựa vào cái gì ông cho rằng đó là tóc của cháu?" - Khóe môi Mục Tổng Thần giương cao lên, một đường chua xót.

- "Ta đã xét nghiệm, Tổng Thần, và sợi tóc đó thuộc về cháu."

- "Cháu không tin. Cháu sinh ra trong Mục Gia bao nhiêu năm, lớn lên dưới sự chăm sóc của ông, cháu không tin!"

- "Ta cũng không tin." - Bàn tay già nua của Mục Kỳ nhẹ nhàng siết lấy bàn tay to lớn của Mục Tổng Thần, khóe mắt đã đầy nước - "Tổng Thần, ta tin con, nhưng ta..."

Hắn giơ bàn tay còn lại, bứt ra hai sợi tóc của chính mình, nói:

- "Cháu sẽ xét nghiệm lại một lần nữa. Cháu mang họ Mục, trong người cháu chỉ có thể chảy dòng máu của Mục Gia!"

Hắn nhận lấy tóc từ tay cha hắn. Mục Kỳ Uông có vẻ không còn cảm xúc, đáy mắt liếc qua hắn không còn có tình cảm cha con, làm Mục Tổng Thần

bỗng dưng đau xót. Hắn làm xong tất cả các bước, đi về phía dãy ghế trước phòng ông nội ngồi xuống. Mặc dù hắn có lòng tin rất vững, nhưng tâm hắn không hiểu sao vào giờ phút này hơi run run. Là ai đã gửi thứ đó tới? Là ai mà muốn hãm hại hắn. Mục Tổng Thần có rất nhiều đối thủ, nhưng người muốn dùng đến gia đình để hãm hại hắn, chỉ có thể là...

- "Ồi, đứa nhỏ này, con là con của ai thế?" - Giọng điệu chua ngoắt chua ngoa của Lâm Tinh vang lên.

- "Hừ, nuôi nó khôn lớn bao nhiêu năm, cuối cùng lại phát hiện là một đứa con ngoài giá thú!" - Mục Tổng Lâm đứng phía sau mẹ mình, bĩu môi.

- "Tổng Lâm, người ta đã tội nghiệp như vậy, con đừng ác như thế chứ!" - Cả hai mẹ con đồng loạt bật cười.

Mục Tổng Thần đứng dậy, sai những bước dài đi ra phía ban công, châm một điếu thuốc. Điện thoại bất chợt vang lên. Là Lập An Hạ gọi. Lúc này, đúng là hắn chỉ muốn nghe giọng của cô nhất.

- "Mục Tổng Thần, anh chết mất xác ở đâu rồi đấy?" - Lập An Hạ oang oang cái miệng.

- "Ăn tối chưa?" - Khóe môi hắn cong lên.

- "Ăn rồi, rất ngon nhé! Mì pasta này, gà hầm này, tôi ăn căng cả bụng! Nhưng mà..."

- "Nhưng mà thế nào?"

- "Nhưng mà thiếu mất tiếng nói của anh làm không gian thấy có chút kì lạ..." - Tiếng nói về sau đột nhiên nhỏ dần, sau đó lại to lên - "Đừng hiểu nhầm nhé, tôi không có nhớ anh đâu!"

- "Tôi đang rất nhớ cô đấy, đui gà!" - Hắn thờ dài.

- "Sao vậy?" - Lập An Hạ khản trương - "Ồn không? Đang ở đâu đấy?"

- "Khi nào về kể cho cô nghe, chuyện tạm thời còn khá rắc rối và nan giải!"

- "Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, ở thành phố T bây giờ khá lạnh đấy! Nếu buổi tối đói thì có thể mua cháo trắng ăn! Đừng ăn đồ chiên nhé, dễ bệnh lắm!"

- "Mine này, ở nhà đừng để ai kéo cô đi mất đấy nhé! Tôi biết rồi, yên tâm đi!"

Nói chuyện qua lại một hồi, hắn cúp máy, cảm thấy khá hơn rất nhiều. Mục Tổng Thần, sau một hồi dọa nạt phòng xét nghiệm, cuối cùng cũng có bản kết quả nhanh nhất trong lịch sử. Hắn không mở ra, bước vào phòng Mục Kỳ, muốn cùng ông mình xem.

- "Ông nội, con mở đây."

Khoảnh khắc mắt hắn lướt qua dòng chữ cuối cùng, đôi mắt hắn đột nhiên ướt đẫm. Mục Kỳ cũng như cháu trai mình, nước mắt rơi xuống.

- "Ông nội..."

"Mục Tổng Thần và Mục Kỳ Uông không có quan hệ huyết thống..."

- "Không..."

Thanh âm hắn khàn khàn không ổn định. Sự thật này quá mức tàn nhẫn, nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn. Mục Kỳ Uông không phải cha hắn, Mục Kỳ không phải cha hắn, trong người hắn không chảy dòng máu nhà họ Mục! Hắn không biết mình phải làm thế nào để đối diện với việc này... Hắn không biết phải làm thế nào...

- "Tổng Lâm, Mục Thị sắp vào tay con rồi!"

Bên ngoài cửa phòng bệnh, khóe môi Lâm Tinh nâng cao lên, cùng với Mục Tổng Thần độc ác nhìn về phía Mục Tổng Thần và Mục Kỳ.

—

Lập An Hạ vừa mở cửa phòng ngủ, thì một thân ảnh cao lớn đã ôm chầm lấy cô. An Hạ hơi chói với, chưa kịp nhận ra là ai thì đối phương đã khàn khàn nói:

- "Mine, mine..."

Cô ngồi xuống nệm, vỗ vỗ đầu hắn. Mục Tổng Thần ôm chặt lấy An Hạ, ôm thật chặt. Hắn vùi đầu vào lòng cô, im lặng. Lập An Hạ ban đầu không định hỏi, nhưng sau khi cảm thấy áo mình bị nước làm cho ướt đẫm, mới cả kinh mà đau lòng hỏi:

- "Mục Tổng Thần, anh làm sao? Làm sao thế? Có chuyện gì đã xảy ra vậy?"

- "An Hạ..."

Giờ phút này hắn không còn cái vẻ kiêu ngạo lạnh lùng nữa, hắn bây giờ quá mệt mỏi và điên cuồng cùng đau đớn vì chuyện đã xảy ra. Hắn chỉ muốn ôm lấy vợ hắn, muốn để cô vỗ về và an ủi hắn, muốn có một lúc mình không cần phải gánh gồng lên nữa. Hắn muốn nói, nhưng lại sợ. Hắn sợ sau khi Lập An Hạ biết mình không còn là một con đại bàng nữa, sẽ không còn ở bên hắn.

- "An Hạ..."

- "Tôi đây. Nói đi, nói ra rồi anh sẽ không còn đau buồn như vậy nữa đâu..."

- "Nếu sau này tôi không còn Mục Thị nữa..."

- "Ừ."

- "Nếu sau này chúng ta không còn có thể dư dả tiền để đi Canada nữa..."

- "Ừ."

- "Nếu sau này tôi và cô phải cùng nhau cực khổ mỗi ngày..."

- "Ừ."

- "Nếu sau này tôi trở nên nghèo khổ, lẩm lũi..."

- "Ừ."

- "Thì cô có còn ở bên cạnh tôi như thế này nữa không?"

Nghe xong câu này, Lập An Hạ đột nhiên trào nước mắt. Cũng có thể vì tiếng nói của hắn quá bi thương. Cũng có thể vì hôm nay đột nhiên hắn để cho cô thấy bộ dáng yếu đuối này của hắn.

- "Anh nói cái gì thế?" - An Hạ vỗ nhẹ đầu hắn - "Anh nghĩ tôi làm vợ anh là vì tiền của anh sao?"

- "Tôi không có ý đó..."

- "Vậy thì còn hỏi làm gì chứ? Tôi không cần một người chồng hoàn hảo như sao trên trời, bởi vì anh ta như vậy làm cho tôi có một cảm giác không cách nào với tới được. Tôi không cần tiền, không cần châu báu, không cần vinh hoa phú quý. Tôi chỉ cần một người thật sự yêu thương tôi, có thể bao dung những lỗi lầm của tôi, chỉ vậy thôi, anh có hiểu không? Tôi hứa, Mục Tổng Thân, tôi sẽ không bao giờ rời bỏ anh, một bước cũng không rời bỏ anh! Vậy bây giờ nói tôi nghe, có chuyện gì?"

- "An Hạ, tôi không phải họ Mục..."

- "Anh..." - Lập An Hạ kinh hô - "Anh? Ý anh là..."

- "Lần này tôi về thành phố T, là muốn làm rõ mọi chuyện. Nhưng thật không ngờ, An Hạ, kết quả ADN, tôi lại... không có cùng huyết thống với người họ Mục!"

Đôi vai Mục Tổng Thân run lên. Lập An Hạ thất thần trong giây lát, sau đó gơ tay chùi chùi khóe mắt. Chuyện này thật sự có trọng lượng quá lớn, là ai cũng sẽ không gánh nổi.

Hãy tưởng tượng xem, gia đình bạn êm ấm như thế, hạnh phúc như thế. Bạn sinh ra trong vòng tay yêu thương của ông bà cha mẹ, lớn lên cùng với sự săn sóc của họ, gắn kết như keo sơn. Cho đến một ngày, dùng một cái, có một người đem đến trước mặt bạn một cái bảng kết quả ADN, và thét vào mặt bạn:

- "Mày không phải con tao!"

Chuyện gì sẽ xảy ra? Bạn sẽ cảm thấy như thế nào? Khoan nói đến việc đau đớn, cảm xúc đầu tiên của bạn chắc chắn sẽ là: "Mày có tin được không??? Mày không phải là con của ba mẹ mày!"

- "An Hạ, ngày mai cả gia đình tôi sẽ đến đây. Lúc trước họ chuyển về thành phố T là để ông nội dưỡng bệnh. Nhưng từ ngày mai, có lẽ, mọi chuyện sẽ khác. Tôi đã mất rồi, thật sự chỉ trong vòng một chốc thôi, mà đã mất đi cả gia đình của tôi rồi..."

- "Tổng Thân, sẽ không sao, nhất định sẽ không sao... Còn có tôi ở đây, còn có tôi ở cạnh anh..."

Giọng Lập An Hạ nghẹn ngào, ôm chặt hắn hơn, tay xoa đầu hắn, truyền đến hắn một cảm giác ấm áp và an toàn cho Mục Tổng Thân.

Để hắn biết dù thế nào đi nữa, thì vẫn còn có cô ở đây.

Để hắn biết dù thế nào đi nữa, thì cô vẫn sẽ mãi mãi không rời bỏ hắn.

Mọi người năm mới vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chúc mừng anh thất nghiệp

"ANH MỤC - TỔNG GIÁM ĐỐC ĐƯƠNG NHIỆM XUẤT SẮC CỦA MỤC THỊ, NGƯỜI NẮM 22,6% TÍNH HOA CỦA KINH DOANH TOÀN CẦU, ĐÃ TUYÊN BỐ SẼ RỜI KHỎI MỤC THỊ..."

"HÉ LỘ LÝ DO ANH MỤC RỜI KHỎI MỤC THỊ. LIỆU ANH MỤC KHÔNG PHẢI LÀ CON CHÁU CỦA MỤC GIA???"

"PHẢI CHĂNG ANH MỤC KHÔNG HỀ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN NHÀ HỌ MỤC???"

"MỤC TỔNG LÂM CÓ KHẢ NĂNG SẼ TRỞ THÀNH TỔNG GIÁM ĐỐC TIẾP THEO CỦA MỤC THỊ? LIỆU HAI CHUYỆN NÀY CÓ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN NHAU?"

Lập An Hạ nhìn màn hình máy tính, tầm mắt bị đóng cứng lại. Mục Tổng Thần... Hắn bây giờ đang ở đâu? Hắn phải làm sao với loại chuyện này đây? Cả người cô giống như bị dán keo ngồi chặt xuống ghế, trong lòng truyền đến một cơn đau âm ỉ. Sau đó cô vội vã cầm lấy điện thoại, tay run run bấm số của Mục Tổng Thần.

"Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách..."

Cô đặt mạnh điện thoại xuống bàn, vừa lúc đó có tiếng chuông cửa. Lập An Hạ như bay phóng ra, nhưng người đang đứng đối diện cô, lại là Tư Liễu, trợ lý của Mục Tổng Thần.

- "Phu nhân, tôi nghĩ cô nên đến Mục Thị bây giờ."

- "Mine..."

Lập An Hạ vừa nhìn thấy Mục Tổng Thần, phản ứng đầu tiên chính là chạy đến ôm chầm lấy hắn. Cô cố gắng để mình không khóc, bởi lúc này hắn cần nhất chính là một điểm tựa, cô không thể yếu đuối. Lập An Hạ cười, đập mạnh vào vai hắn:

- "Sợ cái gì? Cùng lắm thì chúng ta một đời vất vả, không phải anh thích y sao? Có thể xin vào bệnh viện làm y tá nam, hoặc đi bán thuốc. Chẳng phải anh rất tài giỏi sao? Có thể xin vào phục vụ nhà hàng cơ mà. Chẳng phải anh đẹp trai thế này sao? Đi làm người mẫu cũng phải không có cách..."

Chỉ là, càng nói, Lập An Hạ phát hiện ra lòng cô càng đau đớn, nước mắt cũng rất muốn được rơi xuống. Mục Tổng Thần sắc mặt không được tươi tắn như thường ngày, nhưng vẫn cố gắng để mình không quá tiêu tụy, siết lấy bàn tay của An Hạ:

- "Ừ, nhất định sẽ không sao. Nhất định sẽ không sao..."

Lập An Hạ nhìn một lượt quanh phòng, phát hiện những đồ dùng hôm trước của hắn còn treo trên đó đã gỡ xuống hết, đóng thành từng hộp lớn để quanh phòng. Cô biết, hắn không phải họ Mục, nên bây giờ đã đến lúc phải trả lại cho những người họ Mục. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, hai thân ảnh kiêu căng ngạo mạn đi vào.

- "Anh cả, anh dọn nhanh hơn tôi tưởng đấy!"

Dựa theo sắc mặt lạnh lẽo của Mục Tổng Thần cùng giọng điệu khinh khỉnh của đôi phượng, Lập An Hạ đoán chắc đây là người nhà họ Mục.

- "Mục Tổng Lâm, mày nên chỉnh đốn lại lời nói của mày đi!" - Từng câu chữ của Mục Tổng Thần cơ hồ như rít lên khỏi kẽ răng.

- "Ồ, anh là cái gì mà ra lệnh cho tôi?" - Mục Tổng Lâm bật cười - "Mục Tổng Thần, à không, Tổng Thần, anh nên nhớ, anh không phải là người nhà họ Mục, anh chỉ là một đứa con ngoài giá thú! Nếu không phải vì trước đây ngộ nhận anh, có lẽ cái tập đoàn Mục Thị này cũng sớm thuộc về tôi!"

- "Mày!"

- "Thế nào? Tôi nói không đúng sao? Ồ, còn đây là... Nếu tôi đoán không lầm, là chị dâu nha? Mẹ, mẹ nói phải hay không?" - Mục Tổng Lâm nhìn Lập An Hạ.

- "Hừ, cùng một bộ dạng như vậy, đúng là vô cùng xứng đôi vừa lứa!" - Lâm Tĩnh khinh bỉ nhìn, sau đó cười - "Tổng Lâm à, sau này con cưới vợ, cũng phải biết lựa người một chút."

- "Không đến lượt bà nói! Cô ấy là vợ của tôi, cũng không phải là vợ của con bà!"

- "Hừ, mày còn bệnh? Không chừng con nhỏ này chính là đại sao chổi của mày đấy!" - Lâm Tĩnh cười lớn.

- "Anh hai, anh cũng có lúc biết bệnh người khác sao? Mà thôi, dù sao Mục Thị cũng sắp vào tay tôi rồi, anh bây giờ chỉ còn lại cái bộ mặt này thôi, ngoài ra một đồng cũng không có. Kể ra cũng tội nghiệp nhỉ..."

Mục Tổng Lâm không biết mình đang nói tới đâu, thì đột nhiên một luồng nước lạnh lẽo bị hất thẳng vào mặt anh ta.

- "Ồ! Cô làm cái trò gì thế???" - Lâm Tĩnh trừng to mắt, giờ tay định tát Lập An Hạ, nhưng đã bị Mục Tổng Thần mạnh mẽ giữ lại, hất ra.

- "Cảm ơn anh đã quá khen chồng tôi! Gương mặt này ra ngoài xã hội ít nhất mỗi tháng cũng kiếm được chừng mấy trăm triệu bạc đấy, chồng yêu nhỉ?" - Lập An Hạ quay sang ngọt ngào nhìn Mục Tổng Thần - "Nói về việc may mắn hay xui rủi của anh ấy, thì ít nhất các người không thấy anh ấy may mắn gấp tí lần các người hay sao? Anh ấy không phải con cháu Mục Gia, nhưng từ nhỏ lại sinh ra ở đây, hưởng vàng hưởng bạc, còn hưởng cả một cái Mục Thị to lớn này bao nhiêu năm! Nếu nói không phải may mắn thì là gì?"

- "Cô..."

- "Còn nếu nói về tại sao Mục Tổng Lâm anh không được quản lý Mục Thị, chẳng phải nên hỏi một câu khác có ý nghĩa hơn, như là... tại sao cái này và cái này của anh lại quá chậm chạp và nhỏ bé?" - Lập An Hạ chỉ tay vào sát đầu của Mục Tổng Lâm sau đó lại hướng về phía dưới, chỉ vào "cái đó" của anh ta.

Sắc mặt của hai mẹ con Lâm Tĩnh từ đen chuyển sang đỏ, rồi lại từ đỏ chuyển sang trắng bệch. Một màn biến đổi vô cùng khôi hài. Còn Mục Tổng Thần đứng cạnh bên cô, không nói gì, chỉ là khước môi hơi mân lên.

- "Cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ!" - Lâm Tĩnh tức giận đến run người.

- "Không biết xấu hổ? Nhìn lại bản thân các người đi, xem đã sánh được với trời hay với đất, chỉ giỏi bám lấy tiền người khác mà cũng đòi nói chuyện về lòng tự trọng hay sao?"

- "Bám?" - Mục Tổng Lâm nghiêng răng nhìn Lập An Hạ.

- "Ồ? Vậy xin hỏi anh Mục Tổng Lâm này, một tháng anh kiếm được bao nhiêu tiền? Một vạn tệ? Hay một tệ? Hay là ngồi dưới đất chờ cha mẹ bố thí cho anh vài đồng để ăn chơi trác táng?"

- "Cô!"

- "Đủ rồi, Mine, chúng ta về thôi! Không cần phí lời với những loại người này!" - Mục Tổng Thần nắm lấy tay Lập An Hạ, ý bảo cô không cần trang cải nữa.

- "Loại người như chúng tôi thì thế nào?" - Mục Tổng Lâm nhướn mày.

Lập An Hạ quai balo lên, nắm lấy tay Mục Tổng Thần bước đi thẳng đến cửa, còn không quên quay đầu, đáp trả lại một câu khiến người ta muốn đấm ngay một phát vào cái miệng giao hoạt của cô.

- "Chính là loại người đầu nhỏ mà cái dưới cũng nhỏ ấy, nói mãi cũng chẳng hiểu được! À mà quên, mình đâu cần tốn nước bọt với loại người này, ông xã nhỉ?"

Thêm một bước, cô lại ngoái đầu.

- "À, nhân tiện, mùi nước hoa của anh làm tôi mắc ói quá!"

Nói xong rồi cao ngạo hất tóc đi thẳng ra ngoài. Mục Tổng Lâm nghiêng chặt răng, đầu bốc khói nghi ngút:

- "Lập An Hạ, tôi không bắt cô quỳ xuống chân tôi, tôi không mang tên Mục Tổng Lâm!"

Lập An Hạ là một người rất ít khi ghét ai, nhưng một khi đã ghét rồi, nhất định sẽ "chăm sóc" người đó đến khi nào người ta sợ mà bỏ chạy. Cô rất oai phong, nói trắng là rất "chợ búa", nhưng ai cũng phải công nhận, những lời An Hạ nói ra đều không sai. Nếu cô không biết, cô nhất định sẽ không nói. Nhưng nếu cô biết chắc, cô nhất định sẽ phản bác lại. Mục Tổng Lâm chỉ mới nhìn qua, Lập An Hạ đã biết là một tên công tử trác táng. Tóc tai màu mè xanh lơ xanh léc, nước hoa nồng nặc, quần áo phẳng phiu, trên cổ đeo dây chuyền hình đầu lâu nhìn phát gớm, lối cao ngạo ấy chỉ có ở những người thích "đu cột điện" mà thôi.

- "Này, tên Mục Tổng Lâm đó là em trai của anh à?" - Lập An Hạ mang theo nhiều nghi vấn nghiêng đầu hỏi.

- "Là em trai cùng cha khác mẹ."

- "Ồ, thế sao nãy anh không nói? Tôi nhất định sẽ mắng lại anh ta là đồ con ngoài giá thú!" - Nói đến đây cô lại phát hiện mình lỡ lời, lấm lét nhìn sang Mục Tổng Thần. - "Tôi không..."

- "Không sao, về mặt cô làm tôi buồn cười lắm đấy." - Mục Tổng Thần vừa lái xe vừa xoa đầu Lập An Hạ.

- "Dừng xe!"

Mục Tổng Thần thắng lại, chưa kịp hỏi han gì thì đã thấy Lập An Hạ phóng ra khỏi xe, đi vào cửa hàng tiện lợi đối diện. Hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô, trong lòng tràn ngập rất nhiều cảm xúc. Hắn nghĩ nếu không có Lập An Hạ, cuộc sống của hắn có lẽ sẽ cuộc sống của hắn sẽ rất buồn tẻ. Làm việc, kiếm tiền, cưới một người vợ chu đáo nhưng không có nhiều tình cảm, sinh ra những đứa con rồi sống như thế đến già.

- "Về nhà ăn tiệc thôi!"

Lập An Hạ gơ ra một bọc đầy những chai rượu đủ màu trước mặt Mục Tổng Thần. Hắn hoàn hồn lại, phì cười:

- "Có ai như cô không chứ? Tôi thất nghiệp rồi lại đi ăn mừng!"

- "Điều đó có nghĩa là cuộc đời đang thử thách anh đấy! Anh sẽ có những cơ hội mới, những con đường mới và những bước đi mới! Điều đó thú vị hơn nhiều việc cứ mãi sống trong vòng an toàn của bản thân, đúng không?"

- "Ừ, nhưng mà cô học ở ai cái lối nói chuyện đó đấy?" - Nghiêm túc đến đáng sợ quá!

- "Cảm thấy thế thôi!" - Lập An Hạ nhún vai.

Tối hôm đó, cả hai người uống người nốc, người say người mơ màng. Lập An Hạ khui hết chai này đến chai khác, đưa cho người kế bên. Cả hai làm nhảm rất nhiều thứ, từ trên trời xuống đất, về những dự định trong tương lai.

- "Tương lai thế nào tôi cũng sẽ cố gắng hết sức, nhưng cô nhất định không được để tôi một mình đấy!"

- "Đương nhiên rồi! Bỏ cô nương đây sẽ không đời nào bỏ rơi một kẻ yếu đuối như anh! Chúng ta cùng nhau cố gắng, có được không?"

- "Được!"

Tiếng chai cụng nhau nhau lách cách vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

- "Mục Tổng Thần, chúc mừng anh thất nghiệp!"

- "Cảm ơn!"

Bọn họ, đúng là đã bị rượu làm đảo điên thần trí cả rồi!

Đêm đó, cả hai cùng ôm nhau ngủ rất say, miệng không ngừng gọi tên đối phương. Cuộc đời này có thể gặp được những người có khả năng làm cho bản thân mình điên đảo một lần, có lẽ cũng không còn gì để hối tiếc!

"Trái tim em ở bên anh

Chỉ cần có em, ước mơ của anh ngày càng đông đầy

Chỉ cần có em, anh sẽ càng có thêm sức mạnh

Em yêu ơi, may mắn làm sao

Khi giữa biển người anh gặp được em

Người yêu ơi, anh mong ngóng biết bao

Từ giây phút này có thể cùng em chia sẻ mọi cảm xúc..."

Bài hát **Gặp được em ở biển** người ở đâu đó ngoài kia không ngừng da diết vang lên, vọng vào khung cửa sổ nhỏ ấm áp.

Chương 30: Rời khỏi mục gia

Cả tòa cao ốc của tập đoàn Mục Thị chìm ngập trong cả biển người. Những ánh đèn flash không ngừng nhấp nháy, tiếng nói, tiếng la hòa lẫn với nhau làm mấy đoạn đường gần xa bị tắc nghẽn. Mà bên trong Mục Thị, là một màn chia tay nước nỡ.

Mục Tổng Thần ngược nhìn cả căn phòng làm việc mình đã gắn bó biết bao nhiêu năm, lòng ngực đột nhiên trống rỗng như vừa bị khoét đi cái gì đó. Hắn cúi đầu, nhìn từng tác đất, nhìn từng ô cửa, nhìn từng vật dụng trong phòng, muốn khắc ghi thật sâu trong tâm khảm. Mục Tổng Thần vừa mở cửa đi ra ngoài, thì bước chân đột nhiên dừng hẳn. Tất cả nhân viên trong Mục Thị xếp thành những hàng dài ngay ngắn nhìn chăm chăm hắn. Tư Liễu giờ tay, ra lệnh cho mọi người cúi người:

- “Tổng giám đốc Mục.”

Hắn cơ hồ muốn bật khóc.

- “Tổng giám đốc, anh đừng đi.”

Mọi người nhìn hắn, có người lên tiếng thút thít, cũng có người ra tiếng muốn giữ hắn lại. Mục Tổng Thần đã gắn bó với Mục Thị từ lúc nó chưa phát triển như bây giờ, chỉ là một công ty bình thường mà thôi. Nhưng hắn rất có năng lực, đã cùng tất cả những nhân viên trong công ty không ngừng cố gắng, để ra được một Mục Thị như ngày hôm nay. Những lúc khó khăn nhất, những lúc tưởng chừng như sắp phá sản đến nơi, Mục Tổng Thần vẫn không hề bỏ cuộc. Hắn vì công ty này hao tổn biết bao nhiêu tâm tư tình cảm, có lẽ Tư Liễu cũng hiểu được một phần nào đó.

Tư Liễu không thể nghĩ được, nếu sau này một tên ăn chơi trác táng như Mục Tổng Lâm lên làm tổng giám đốc, thì Mục Thị sẽ trở nên như thế nào đây?!

Tính cách của hắn thì cả công ty đều biết rất rõ, chính là ngoài lạnh trong nóng. Hắn là kiểu người có thể quát nhân viên vì tội làm ẩu, nhưng tối đó lại bỏ ra nửa tiếng đồng hồ để giúp người kia sửa lại. Hắn là kiểu người có thể nói cuối năm nay không có tiền thưởng, nhưng lại trích ra cho mỗi người thêm một ít vào cuối năm. Hắn là kiểu người có thể cấm nhân viên không được yêu đương trong công ty, nhưng nếu có bất gặp bất kì cặp nào trong công ty tình tứ ngoài đường cũng chỉ nường mảy rồi đi lướt qua.

Bởi hắn hiểu, cuộc sống của mỗi người đều có những khó khăn riêng. Hắn có quy định, nhưng những quy định đó chỉ dừng lại ở mức hoàn thành đủ lượng công việc, đúng thời hạn. Hắn không thể áp đặt ý kiến của mình lên mỗi người!

- “Sau này tôi đi rồi, mọi người nhất định cũng phải giữ vững ý chí kiên định trong công việc đấy nhé. Không được làm trễ hạn báo cáo, không được đi làm trễ, không được...”

Hắn càng nói, giọng càng nghèn nghẹn. Từ bỏ một việc từ lâu đã trở thành thói quen, vốn không phải là một việc dễ dàng.

- “Mục tổng, chúng tôi sẽ nhớ anh lắm.”

- “Tôi cũng sẽ nhớ mọi người. Sẽ rất nhớ đây.”

Tư Liễu chùi chùi khóe mắt, hồ hời nói:

- “Chúng ta chụp một tấm ảnh làm kỉ niệm đi!”

Mục Tổng Thần đứng ở giữa, bị mọi người kéo sát lại. Hắn nghĩ, có lẽ đây sẽ là một trong những kỉ ức khó quên nhất của hắn.

- “Mục tổng, lần nào tôi cũng làm chocolate cho anh nhưng đều bị trả lại, nhưng lần này nhất định anh phải nhận đấy!”

- “Đúng đấy! Nhất định phải nhận!”

- “Còn bánh của tôi nữa này!”

Rất nhiều đồng nghiệp nữ xông tới, đặt bánh kẹo vào trong ngực hắn.

- “Được rồi, nhất định sẽ ăn hết mà.” - Hắn bật cười.

Mục Tổng Thần đứng trước toàn thể nhân viên, nói:

- “Tôi nhất định sẽ nhớ mọi người. Nhất định.”

Cho đến khi hấn rời khỏi bằng cửa thoát hiểm, tiếng nước nở cùng cổ vũ vẫn không ngừng vang lên.

- “Đi thôi.” - Mục Tổng Thần kéo tay Lập An Hạ đi vào Mục Gia.

Hôm nay sẽ là ngày kết thúc tất cả. Và hấn sẽ bắt đầu cuộc sống của chính mình lại từ đầu. Cùng cô gái nhỏ này. Mọi chuyện sẽ trở lại điểm xuất phát của nó, không hơn. Quả nhiên lúc hấn và An Hạ đi vào, thì mọi người trong Mục Gia đã ngay ngắn ngồi trên sofa.

- “Nó đến rồi!” - Lâm Tĩnh là người đầu tiên kêu lên.

- “Chào mọi người.”

Lập An Hạ và Mục Tổng Thần gần như đồng thời nói ra câu đó. Lâm Tĩnh bĩu môi, vẻ mặt chán ghét. Mục Kỳ ngược nhìn Lập An Hạ trong vài giây, cuối cùng thốt lên:

- “Đây là vợ con?”

- “Là cô ấy, ông nội.”

- “Cháu gái, lại đây.”

Mục Kỳ lúc đầu khá bài xích và luôn trang nghiêm về việc cưới vợ của mỗi người trong Mục Gia, nhưng bây giờ ông phát hiện ra đứa cháu ông thương nhất lại không phải là cháu ruột ông. Đường như nỗi đau này đã quá mức chịu đựng, khiến cho ông không thể nào tiếp tục ngăn cản Mục Tổng Thần tự đi tìm hạnh phúc riêng của hấn.

- “Ông, cháu là An Hạ, họ Lập.” - Lập An Hạ mỉm cười nhìn ông, đáy mắt thoáng qua vẻ ưu phiền.

- “Trông có vẻ hoạt bát quá.” - Mục Kỳ ngồi trên xe lăn, vỗ vỗ mu bàn tay của Lập An Hạ - “Sau này không còn ai bên cạnh nó nữa, Hạ Hạ, cháu nhất định phải luôn ủng hộ và chăm sóc cho nó giúp ta...”

- “Cháu hiểu rồi ạ...”

- “Được rồi, ba, chúng ta cũng đã đến lúc cần giải quyết xong xuôi mọi việc!” - Lâm Tĩnh “nhẹ nhàng” lên tiếng.

- “Tôi biết rồi, cô không cần nhắc.” - Mục Kỳ nhìn Mục Kỳ Ưông - “Con có gì muốn nói với cháu ta không?”

- “Con...” - Mục Kỳ Ưông ngược nhìn Mục Tổng Thần, trong mắt mang rất nhiều tâm sự, cuối cùng lại lắc đầu - “Chỉ muốn nói với nó, hãy bảo trọng!”

- “Tổng Thần,” - Mục Kỳ đau lòng nhìn đứa cháu của mình, nhưng rồi cụp mắt quay sang luật sư, trầm ngâm mãi cũng không thể nói thành lời.

- “Ông Mục, có phải là sẽ cắt bỏ mọi quyền chức của anh Mục Tổng Thần ra khỏi Mục Gia?” - Luật sư Tiền cung kính hỏi.

- “Ta...” - Mục Kỳ run run tay - “Ta... Ta... Ta không thể...”

- “Kìa ba! Nó đâu phải con cháu của Mục Gia, còn thương tiếc làm gì?” - Lâm Tĩnh nhảy dựng lên.

- “Đúng đó ông nội, con mới là cháu đích tôn của ông đây!” - Mục Tổng Lâm nhìn Mục Kỳ.

- “Hai người im miệng!” - Mục Kỳ Ưông quát.

- “Thần Thần, con hãy ở lại Mục Gia.” - Mục Kỳ khản cầu nhìn Mục Tổng Thần.

- “Ông, con không thể.” - Mục Tổng Thần khuyu một gối xuống, nắm lấy tay ông - “Con bây giờ không còn là con cháu Mục Gia nữa. Sự thật này quá đau đớn, song nó lại là sự thật không thể chối cãi. Con ở Mục Gia từ lúc sinh ra, chưa từng có ý nghĩ rằng con không thuộc về nơi này. Nhưng bây giờ ông trời đã muốn vạch trần, thế thì con cũng phải bước ra ánh sáng thôi. Cho dù thế nào, thì trong lòng con ông vẫn luôn là ông nội của con!”

- “Mục Tổng Thần... Ta không thể... Ta không thể để con đi như vậy... Ta...”

- “Ba à, loại tạp chủng này...” - Lâm Tĩnh vừa mở miệng ra, đã phải cầm nín trước đôi mắt sắc lạnh của Mục Tổng Thần.

- “Lâm Tĩnh, bà cũng không khá hơn gì tôi đâu. Bà chỉ là vợ thứ thôi, đừng ra vẻ ngạo mạn.”

- “Mày...”

- “Tôi bây giờ cũng không phải là con bà. Muốn sỉ nhục nhân cách của tôi? Nằm mơ đi!” - Có lẽ là sống chung với Lập An Hạ khá lâu, tính cách đã bị “nhuộm đen” theo cô một phần nào đó.

- “Nhưng trước khi rời khỏi đây, tôi có vài chuyện muốn nói với ba.”

- “Ba, con xin phép, con muốn nói chuyện riêng với con trai con. Một lần sau cuối.” - Mục Kỳ Uông đứng dậy, đi về phía thư phòng.

- “Con đi đi.”

Mục Kỳ ở lại, cũng không thể làm gì hơn là bàn giao lại với luật sư. Lập An Hạ đứng một bên, cảm nhận được sự run rẩy ở cơ thể ông, làm mắt cô đột nhiên cay cay. Hai mẹ con Lâm Tĩnh ngồi nói chuyện gì đó mà cười hả hê, thỉnh thoảng tầm mắt của Mục Tổng Lâm còn rơi lên người Lập An Hạ.

- “Từ nay, Mục Tổng Thần không còn bất kì quyền hành nào ở Mục Gia nữa. Vị trí điều hành ở tập đoàn Mục Thị cũng bị hủy đi.. Sau này, Mục Tổng Thần... sẽ không... còn liên quan đến nhà họ Mục...”

Bàn tay già nua của Mục Kỳ run lên như bị giật. Lập An Hạ nắm chặt tay ông, thật chặt. Mục Kỳ ngược lên nhìn cô, khóe mắt lấp lánh ánh lệ đầy ý cười. Cô đột nhiên hiểu ra, hóa ra tình ông cháu lại là một thứ thiêng liêng đến thế. Cho dù biết đó không phải là cháu mình, vẫn có thể đau lòng mà luyến tiếc như thế. Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt cô. Hóa ra thế giới này còn tồn tại loại tình cảm này, hóa ra thế giới này vẫn còn có nhân tính.

- “Hạ Hạ, chăm sóc cho nó, cũng tự chăm sóc cho bản thân mình. Ông đưa cho con mấy vạn, con hãy...”

- “Ông nội, chúng con không cần!” - Lập An Hạ lau lau khóe mắt - “Chúng con có tay chân, chúng con có thể tự mình làm lấy. Ông đừng như vậy, cả con và anh ấy đều sẽ không vui...”

- “Vậy được rồi, Hạ Hạ, khi nào hai đứa rảnh, đến đây chơi với ông. Khi nào hai đứa cần, đến đây tìm ông.”

- “Ông nội, cảm ơn ông”

Mục Kỳ vươn tay, ôm lấy Lập An Hạ vào lòng. Có đứa nhỏ này làm vợ, Mục Tổng Thần cũng khiến ông đỡ lo hơn.

Lúc Mục Tổng Thần cùng Mục Kỳ Uông đi ra thì trời đã ngả sang màu ráng vàng.

- “Ông nội, con đi đây. Ông ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe đấy, nhớ ăn uống đầy đủ đấy. Không còn ai tùy tiện xem tivi mỗi cuối tuần cùng ông nữa đâu, ông phải biết lo lắng cho bản thân đấy. Ông nội, con... đi đây...”

Lập An Hạ có thể nhìn ra, nước mắt chứa rất nhiều trong đôi mắt sâu của Mục Tổng Thần.

- “Thần Thần, nhất định phải bảo trọng. Con nhất định phải cố gắng lên, không được để bất kì cái gì gục ngã mình. Còn có ông nội, còn có ông nội ở cạnh con...” - Mục Kỳ đưa đôi tay già nua của mình lên nắm lấy bàn tay to lớn của Mục Tổng Thần. Một màn như vậy thật khiến người khác không biết nói gì. Đến Lâm Tĩnh và Mục Tổng Lâm cũng chỉ cúi đầu im lặng.

Mục Tổng Thần cúi người, ôm lấy ông nội của mình một lần sau cuối.

- “Con hiểu rồi, ông nội. Cảm ơn ông. Ba, Lâm Tĩnh, Mục Tổng Lâm, con đi đây! Tạm biệt mọi người!”

- “Tạm biệt mọi người!”

Kì thực, lúc xoay người rời khỏi Mục Gia, nước mắt của Mục Tổng Thần rơi xuống. Rất rõ ràng, Lập An Hạ có thể nhìn thấy. Vô cùng rõ ràng và chân thực... Hóa ra Mục Tổng Thần cũng không phải thần tiên, cũng không phải là siêu nhân hay người sắt, hẳn khóc trước mặt cô đã hai lần, mà lần nào cũng tràn ngập đau thương như thế.

Hắn cũng chỉ là người, thì ra hắn cũng chỉ là một người bình thường như cô.

Mục Tổng Thần ngồi trong xe, hắt lái một mạch về đến nhà. Ngoài trời mưa rơi rất lớn, từng hạt từng hạt đập vào ô cửa kính. Hắn vẫn còn có một ngôi nhà, vẫn còn có một chiếc xe, vì đây là tiền do hắn làm ra. Như thế đã là rất tốt rồi.

Đỗ xe xong, hắn vội vã mở cửa chạy ra, đứng dưới màn mưa. Và bật khóc. Mục Tổng Thần vùi mặt vào hai lòng bàn tay, đôi vai lớn không ngừng run bần bật lên. Hắn khăn khăn mà nghẹn nghẹn nói:

- “An Hạ, tôi mất đi gia đình tôi yêu nhất rồi! An Hạ, tôi thật sự đã mất rồi!”

Tiếng nói của hắn hòa với tiếng mưa, đau đớn không cách nào tả xiết. Lập An Hạ phóng xuống xe, chạy đến bên hắn. Cô vươn người, kéo đầu hắn về phía mình, cùng khóc, vô vè:

- “Không sao đâu, vẫn còn có tôi. Vẫn còn có tôi mà. Rồi anh sẽ tìm lại được những thứ anh đã đánh mất thôi. Nhất định mà...”

- “An Hạ, tôi không thể nào chịu nổi nữa! Tôi đau lòng quá! Tôi đau lòng quá!”

Có trời mới biết, giây phút đó, An Hạ đau đến mức tê tâm liệt phế. Cô hôn lên mi mắt hắn rất nhiều lần, rất nhiều lần.

Mưa rơi như vũ bão. Như vũ bão. Và xóa sạch hết tất cả dấu tích còn sót lại.

Chương 31: Không thể buông tay (1)

Đó gọi là thói quen.

Giống như việc mỗi ngày đi mua đồ đều quen dùng thẻ.

Giống như việc mỗi ngày đều phải thức dậy vào lúc sáu rưỡi để đi làm.

Giống như việc mỗi ngày phải giải quyết vài chồng hợp đồng cao chất ngất.

Mà đã gọi là thói quen, thì hẳn nó đã ăn sâu vào trong máu. Rất khó để xóa bỏ, nhưng cũng không phải là không thể.

- “Anh định làm gì bây giờ?” - Lập An Hạ đưa một ly sữa tươi đến trước mắt hắn, gặm nốt khúc bánh sandwich còn sót trên tay.
- “... Nhân viên quèn giống cô thì sao? Cũng không tệ quá chứ.”
- “E rằng trong một ngày anh đã bị đuổi việc.” - Lập An Hạ nhún vai.
- “Vì sao? Năng lực của tôi kém như vậy?” - Hắn nhíu mày.
- “Phân tán tư tưởng, không cho những nhân viên nữ khác làm việc!”
- “...”
- “Thế này đi, anh có thể nhờ ba người kia giúp mà?”
- “Thời gian này đang là giai đoạn nhạy cảm, e rằng tôi chưa thể ra ngoài. Đi làm lúc này sẽ gây ra một tiếng vang lớn, đối với bất kì ai cũng không có lợi. Chờ những trận hợp báo và vụ xầm xì này lắng xuống rồi thì sẽ bắt đầu.”
- “Ồ, thế trong lúc này thì tôi nuôi anh á?”
- “Đành vậy thôi.”
- “Thế những card...”
- “Tài khoản đã bị đóng băng rồi, tôi cũng đã trả lại cho Mục Gia.”
- “Vậy... Chúng ta...”
- “Lương cô bao nhiêu một tháng?”
- “Cái này... Cũng không quá nhiều... 1500 tệ một tháng...”
- “Chúng ta có thể nhận thêm tài liệu về nhà phiên dịch.” - Mục Tổng Thần vươn tay kéo má An Hạ sang một bên - “Được rồi, không cần quá lo đâu, tôi dư sức nuôi cô mà! Tuy không dư dả gì nhiều, nhưng vẫn còn có thể sống qua ngày.”

Thật ra cuộc sống này vốn không đơn giản như thế. Bạn muốn yên ổn, nhưng cuộc đời lại muốn bạn phải nổi loạn.

Giây phút Lập An Hạ chạy ào vào quán cafe đông đúc và đứng sững người trước đôi phượng, cô đột nhiên bật khóc.

- “Hạ Hạ...”
- “Diệu Chi..? Diệu Chi??? Cậu.. Cậu...” - Cô lấp ba lấp bắp không sao nói được một câu hoàn chỉnh. - “Cậu là ai đấy? Cậu có phải Hòa Diệu Chi của mình không đấy?”
- “Đấy, đã bảo cậu, nó không phản ứng như thế thì đã không là Lập An Hạ rồi.” - Ninh Yên Lam nháy mắt với Hòa Diệu Chi.

- “Là tớ. Là tớ đây. Tớ trở về rồi.”

- “Đồ vô lương tâm! Giờ thì cậu đi luôn cho tớ xem nào? Còn trở về đây làm cái quái gì thế hả?” - Lập An Hạ đáng cái bóp lên vai Hòa Diệu Chi.

- “Thôi mà thôi mà, tớ biết sai rồi, biết sai rồi!” - Diệu Chi cảm tay An Hạ lắc lắc - “Lần sau nhất định sẽ không bỏ các cậu đi nữa mà, có được không? Tha cho tớ đi. Tớ dẫn cậu đi ăn một bữa hoành tráng luôn!”

- “Được, tạm tha cho cậu!”

- “Haizz... Vũ Vy và An Hạ sướng thật đấy! Làm cùng một công ty, ở cùng một thành phố, ngày nào cũng gặp mặt! Còn tớ phải qua đến tận Mỹ, mãi cũng chẳng thấy đường về!” - Ninh Yên Lam thở dài, tay chọc chọc chiếc ống hút trong cốc nước của mình.

- “Thế thì tương lai cậu mở rộng rồi còn gì? Lo gì chứ?” - Lương Vũ Vy mỉm cười.

Bốn người là bạn thời Đại học, lại còn chung kí túc xá, mức độ thân thiết chắc chắn là không cần bàn cãi.

- “Vy Vy nhà cậu càng lớn càng có tướng đấy nhé! Xem này, trời ạ, eo thon như thế kia kìa, chân dài như thế kia kìa...” - Hòa Diệu Chi xuýt xoa khen.

- “Không dám không dám. Tớ sao đủ bản lĩnh so với đại tiểu thư Hòa nhà cậu! Có Yên Lam đây rong chơi suốt ngày mới đủ khả năng đó thôi, cậu nói có phải không Hạ Hạ?” - Lương Vũ Vy nhướn mày nhìn Lập An Hạ.

- “Các cậu chết hết đi!” - Lập An Hạ nghiêng răng - “Thấy không ngắn được như chân tớ mà nói xiên nói vẹo à?”

- “Ừ đấy, ghen tị với chân ngắn nhà cậu đấy.” - Ninh Yên Lam bật cười.

- “Nào có, các cậu nói xem, trong số tụi mình, chân Hạ Hạ là dài nhất đúng không nào?” - Hòa Diệu Chi cười hề hề.

- “Đúng vậy!”

- “Các cậu đừng làm tớ tủi thân nữa...” - Cô cụp mắt xuống, rung rung.

- “Plè... Chiều đó cù rích rồi cô bạn của tôi ạ!” - Ninh Yên Lam lè lưỡi.

- “Tưởng tớ vẫn còn dễ dàng bị cậu lừa sao?”

- “Các cậu chết hết, chết hết đi cho tớ!!”

Đúng là phụ nữ có khác. Nói từ đông sang tây, từ bắc xuống nam mà mãi vẫn không kết thúc được cuộc trò chuyện.

- “Lần này tớ trở về, mong muốn có thể giành lại được anh ấy.” - Hòa Diệu Chi uống một ngụm nước, mi mắt từ từ rũ xuống.

- “Là ai vậy? Người ta nói a, Tiểu Chi, cậu nuôi tình nhân bên ngoài bao nhiêu năm như vậy cũng không thèm giới thiệu cho bọn tớ xem mặt một lần, rốt cuộc là ý gì đây?” - Lương Vũ Vy sốt sắng hỏi.

- “Là anh chàng hồi Đại học cậu say mê sao?” - Lập An Hạ nghiêng đầu.

- “Đúng vậy.”

- “Thế anh ta bây giờ thế nào rồi? Đã có bạn gái chưa?” - Ninh Yên Lam hỏi.

- “Anh ấy nói với tớ... Anh ấy kết hôn rồi...”

- “Khụ khụ khụ...” - Lập An Hạ ho sặc sụa - “Khụ... Kết... Kết hôn rồi?”

- “Sao lại ho như vậy chứ?” - Lương Vũ Vy vỗ vỗ lưng An Hạ, quay sang Hòa Diệu Chi - “Nếu anh ta thật sự đã kết hôn rồi, vậy thì không ổn đâu Chi.”

- “Tớ biết là vậy, nhưng mà...” - Hòa Diệu Chi hơi siết chặt tay - “Tớ không thể nào từ bỏ được anh ấy. Tớ không thể.”

- “Chuyện này đúng là không ổn chút nào!” - Ninh Yên Lam quả quyết gật đầu - “Kết hôn là chuyện hệ trọng cả đời người, cậu không thể nào trở thành kẻ thứ ba được đâu Chi!”

- “Nhưng tớ tin là anh ấy vẫn còn yêu tớ! Các cậu không hiểu được đâu, tình cảm giữa tớ và anh ấy rất sâu nặng, tớ không thể nói bỏ là bỏ được!”

- “Thế tại sao anh ta lại dễ dàng từ bỏ cậu như vậy?” - Lập An Hạ thờ dãi - “Chi, tớ không phải là thánh tình yêu, nhưng tớ cũng hiểu được một phần. Nếu anh ta còn yêu cậu, thì cho dù sông có cạn, đá có mòn, anh ta nhất định vẫn sẽ chờ cậu! Nhưng bây giờ anh ta đã buông tay cậu rồi, cũng chứng minh được tình cảm anh ta dành cho cậu đã bị thời gian mai một đi. Vậy thì cậu còn dám chắc được rằng anh ta chưa hết yêu không? Chi, cậu cần phải xác định rõ, tương lai của cậu không thể bởi vì một người đàn ông đã có vợ mà mất đi!”

- “Tớ...” - Hòa Diệu Chi run run tay.
  - “Không sao, Chi, thế giới này còn rất nhiều đàn ông. Một người đã có vợ thì cậu thực sự không nên dây vào!” - Ninh Yên Lam vỗ vỗ vai Diệu Chi.
  - “Chi, cậu thực sự cần suy nghĩ lại mọi việc một cách kĩ càng!” - Lương Vũ Vy đồng tình.
  - “Được rồi!” - Hòa Diệu Chi phát phát tay - “Đừng nói về tớ nữa, nói về các cậu đi! Thế nào, An Hạ, cậu tuyên bố trước hai mươi bảy tuổi sẽ cưới chồng, bây giờ hai mươi tư rồi vẫn ế chồng mông thế à?”
  - “Tớ...”
  - “Nó lạc hậu như vậy, tư tưởng cũ rích cũ xì, lại còn bảo thủ nữa chứ!” - Ninh Yên Lam bĩu môi - “Hạ Hạ, nói cho cậu biết, thời buổi này làm cái kia trước khi kết hôn là chuyện thường! Cậu mà cứ giữ khư khư như vậy thì đàn ông chán chết đấy!”
- Lương Vũ Vy là người duy nhất biết Lập An Hạ đã kết hôn. Nàng nhin cười, nhìn sắc mặt đen thui của cô.
- “Tớ kết hôn rồi.”
  - “Ừ đấy, tớ đã bảo, giờ còn chưa hẹn hò cơ...” - Ninh Yên Lam xua tay sau đó trợn ngược mắt - “Cậu nói cái gì???”
  - “Cậu kết hôn rồi?!” - Hòa Diệu Chi há hốc mồm - “Không phải đấy chứ? Cậu...”
  - “Tớ thì thế nào? Không có quyền kết hôn sao?” - An Hạ lè lưỡi - “Người đang ế chính là các cậu! Cứ giỏi nói tớ thôi!”
  - “Là ai? Là ai thế? Là ai mà số lại đen thui như vậy?” - Ninh Yên Lam sáng mắt.
  - “Cậu muốn chết à?” - An Hạ trừng mắt - “Tạm thời chưa thể công khai tên tuổi danh phận, đợi lúc khác đi!”
  - “Hừ, Diệu Chi, An Hạ, hai nàng cũng giỏi lắm! Có tình nhân bên ngoài bao nhiêu lâu mà không thèm cho trắm gặp mặt, làm như trắm đây sẽ ăn sạch sẽ người của hai nàng vậy!”
  - “Đó là chuyện đương nhiên!” - Không hẹn mà Lương Vũ Vy cùng Lập An Hạ đồng thanh nói.
  - “Arghhh...”

Bạn bè thật sự chính là, cho dù có trải qua bao nhiêu ngày tháng năm, bao nhiêu cuộc ly biệt, thì rốt cuộc khi gặp lại, cũng có thể ngồi huyên thuyên với nhau đủ thứ chuyện. Tựa như quãng thời gian xa nhau kia chưa từng có. Tựa như tất cả chỉ mới là hôm qua. Không ngại ngừng, không lúng túng, không gượng gạo. Gọi một tiếng “bạn bè”, nhưng liệu có mấy ai làm được như thế?

Chúng ta rốt cuộc thì cũng không thể nào tránh thoát khỏi số kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Không thể buông tay (2)

- “Anh nói cái gì?!” - Trong đêm tối, tiếng hét lớn của một người phụ nữ vang lên. - “Lập lại một lần nữa, mau lên!”
  - “Vợ... Vợ của người cô cần tìm, tên là... Lập An Hạ, nhân viên trong công ty Nam Đoàn. Năm nay hai mươi bốn tuổi... Nhóm máu O, chiều cao một mét sáu...”
- Chiếc điện thoại trượt từ tay Hòa Diệu Chi rớt xuống nền gạch trắng phau, phát ra tiếng cộp! mạnh mẽ. Khóe môi cô không ngừng run lên, cả người giống như muốn ngã xuống đất. Hòa Diệu Chi lặng lẽ đi về phía giường, thất thần.
- “Không thể nào... Làm sao có thể...”

Cô lắc đầu, gạt lực lắc đầu. Là Lập An Hạ! Người Hòa Diệu Chi yêu nhất, bây giờ lại là chồng của bạn thân cô! Không! Đây không thể nào là sự thật! Không thể!

Cô và Mục Tổng Thần yêu nhau khép kín ba năm, cô rời xa hắn năm năm, đến tận bây giờ đã là tám năm sau đó. Cả tuổi thanh xuân của Diệu Chi đều đổ dồn về phía Mục Tổng Thần, vì hắn mà yêu, vì hắn mà cho đi, vì hắn mà vui, cũng vì hắn mà đau lòng rơi lệ. Cô những tưởng lần trở về này có thể giành lại người mình yêu về phía mình, cô cũng đã lên kế hoạch tất cả.

Thế nhưng vào phút cuối cùng, giây phút chuẩn bị xuất binh ra trận, Hòa Diệu Chi mới phát hiện, đối thủ của cô, người mà cô cần phải hủy diệt đi, lại chính là Lập An Hạ! Là người bạn thân chí cốt cùng nhau trải qua sóng gió bao nhiêu năm của mình!

Hòa Diệu Chi đột nhiên nghĩ, hay là mình buông tay đi. Nếu Mục Tổng Thần đã vì Lập An Hạ mà rung động một lần nữa, nếu ánh mắt của Lập An Hạ đã vì Mục Tổng Thần mà sáng lên... Thì cô nên buông tay thôi, nên đi tìm hạnh phúc cho chính mình. Nhưng mà... Con người vốn là một loài sinh vật ích kỉ! Không có ai là không ích kỉ, chỉ là chưa đến lúc cần phải phô ra mà thôi. Nhất là trong tình yêu. Cô lại thoáng qua ý nghĩ khác, chắc gì Mục Tổng Thần và Lập An Hạ đã yêu nhau?! Chắc gì cô không còn nằm trong tim Mục Tổng Thần?! Nếu thật sự hai người họ không yêu nhau... vậy thì...

Lúc biết tin tức về Mục Tổng Thần trên báo chí, cô chỉ có một ước nguyện duy nhất là lao tới ôm lấy hắn, vỗ về hắn, muốn biết hắn bây giờ như thế nào...

- “Không được, mình không thể như vậy được... Hòa Diệu Chi, mày tính ra đi, đó là An Hạ, là Hạ Hạ, là người bạn thân nhất của mày...”

Cô cắn chặt răng, nước mắt tí tách rơi xuống, ướt nhoe gối. Không phải là Hòa Diệu Chi không muốn buông tay, mà là cô phát hiện bản thân không cách nào buông tay được. Cô đã yêu Mục Tổng Thần quá sâu, sâu đến mức không cách nào rút ra được.

Hòa Diệu Chi, mày phải làm gì bây giờ? Mày nên buông tay thôi... Mày không thể làm tổn thương cô ấy được...

Hòa Diệu Chi úp mặt xuống nệm, bàn tay nhẹ nhàng khe khẽ viết lên nệm một hàng chữ:

“Rất muốn buông, nhưng phát hiện ra rằng, bản thân lại không cách nào từ bỏ.”

Lập An Hạ phát hiện gần một tuần nay, ngày nào Mục Tổng Thần cũng về rất trễ. Mười giờ bốn năm tối, có tiếng mở cửa khách cách.

- “Về trễ thế?”

Lập An Hạ co người trên ghế sofa, hai tay dụi dụi mắt.

- “Xin lỗi, lần sau cô cứ ngủ trước đi nhé. Không cần chờ tôi đâu.”

- “Anh đi đâu?”

Đây là lần đầu tiên Lập An Hạ hỏi như vậy.

- “Mục Tổng Thần, một tuần nay ngày nào cũng dưới mười rưỡi anh mới về, rốt cuộc là đi đâu?”

- “Tôi đi xử lí chút việc.”

Hắn mở tủ lạnh, nhìn thấy thực phẩm đã giảm xuống rất nhiều, sắc mặt thâm trầm lại. Hắn khui một lon tonic, mùi thơm nhàn nhạt bay ra ngoài.

- “Anh giữ sức khỏe cho tốt thì việc gì cũng có thể hoàn thành. Được rồi, đi ngủ.”

- “Tài liệu hai ngày nữa giao rồi, tối nay tôi làm cho xong nốt. Cô ngủ trước đi.”

Lập An Hạ nhìn bóng lưng hắn khuất dần sau phòng làm việc, thở dài. Cô biết hắn lo về việc tiền nong. Cô cũng vậy. Lúc trước một mình cô làm việc nuôi bản thân thỉnh thoảng còn thiếu lên thiếu xuống, bây giờ phải nuôi cả hai...

Nhưng Mục Tổng Thần lại rất nghiêm túc, cô thay mặt hắn nhận rất nhiều tài liệu về nhà phiên dịch, chủ yếu là bằng tiếng Anh. Làm nhân viên văn phòng, tiếng Anh của Lập An Hạ cũng không phải quá tệ. Cô làm một giờ được khoảng ba trang giấy đầy ắp. Nhìn qua Mục Tổng Thần, lại thấy hắn đang chuyển sang tờ thứ tám! Cứ như vậy, tiền thì không thiếu, nhưng cũng chẳng đủ.

Lập An Hạ pha hai ly cà phê, đẩy cửa bước vào.

- “Tôi làm cùng anh.”

Khóe môi hắn hơi mấp mí. Lập An Hạ đẩy ghế ngồi xuống, vươn tay nhận lấy một sấp, nhưng Mục Tổng Thần đã nhanh tay hơn chuyển đến trước mặt cô một sấp khác.

- “Cái này từ ngữ tương đối đỡ rắc rối hơn. Cô làm sẽ nhanh hơn đấy.”

- “Ừ.”

Lập An Hạ mở một đoạn baroque dài ba tiếng đồng hồ. Việc này giúp kích thích bộ não, làm việc sẽ nhanh, có hiệu quả và đỡ mệt mỏi hơn.

“... average annual growth...”

Dịch thế nào cho sướng ấy nhỉ? Lập An Hạ cắn cắn môi.

- “Dịch là tốc độ tăng trưởng bình quân hàng năm.” - Giọng nói của Mục Tổng Thần nhàn nhạt vang lên.

Lập An Hạ “ồ” lên một tiếng, lăm lét nhìn qua Mục Tổng Thần. Thấy tay hắn không ngừng chuyển động trên máy tính. Cô thoáng nghĩ, lẽ nào kết cấu não của hai người thật sự khác biệt như vậy sao? Hắn hiện tại, chỉ mới một tiếng mà đã qua trang thứ chín. Giống như trang giấy đỏ là viết bằng tiếng Trung chứ không phải bằng tiếng Anh.

- “Cô không cần phải cảm thấy tự ti. Nơ-ron thần kinh của tôi liên kết mạnh mẽ hơn cô.”

Lập An Hạ cúi đầu im lặng. Bây giờ thì cô tự ti thật sự rồi.

“... circulation and distribution of commodity...”

- “Dịch như thế nào?”

- “Lưu thông phân phối hàng hoá.”

Tay cô không ngừng gõ trên bàn máy tính, một lát thì sẽ xoay sang quyển từ điển bên cạnh, một lát thì sẽ giơ lên trước mặt Mục Tổng Thần hỏi.

- “Mine, tra giúp tôi xem từ "depreciation" nghĩa là gì?”

- “Depreciation không phải là sự sụt giá sao?” - Lập An Hạ nhướn mày. Haha, đã bảo mà, con người thì phải có lúc này lúc khác!

- “Là khấu hao!” - Mục Tổng Thần thốt lên, bàn tay tiếp tục nhảy múa trên bàn phím.

Thật ra... cũng không hẳn là như vậy...

“... gross cosmetic product...”

- “Nghĩa là gì?”

- “Tổng sản phẩm quốc nội.”

- “Hả?”

- “Dễ hiểu hơn là tổng sản phẩm trong nước.” - Hắn không ngước đầu lên, trả lời.

Được rồi, Lập An Hạ thừa nhận, cô không thể nào so sánh cùng một người như Mục Tổng Thần!

Lúc Mục Tổng Thần vờn vai dọn dẹp tất cả sang một bên, thì Lập An Hạ vẫn đang cặm cụi với bản cuối cùng của mình. Hắn vờn tay cầm lấy bản, nhìn thoáng qua một lượt rồi nói:

- “Tôi dịch cho, cô đánh vào!”

Tốc độ đọc của hắn rất nhanh, vừa nhìn chữ tiếng Anh thế mà miệng lại đọc sang tiếng Trung. Đáng vẻ lười biếng mà vô cùng nhàn nhã, nhưng vẫn rất nghiêm túc làm cô thật rất thần phục.

- “Xong rồi!”

Lập An Hạ ngáp dài, tắt máy tính.

- “Anh thi tiếng Anh cấp mấy thế?”

- “Tôi không học chương trình ở Trung Quốc. Tôi học theo nước ngoài.”

- “Oaaaa... Tôi cũng vậy này...”

- “Cô thi được cái gì rồi?”

- “IELTS 7.0, TOEFL 100/120.” - Lập An Hạ nhướn mày, điệu bộ vô cùng tự tin. Điểm của cô quả thực mà nói, cũng khá cao rồi...

- “Đur tiêu chuẩn để qua nước ngoài du học, thế sao lại không đi?”

- “Lúc đó, vì một số người mà ở lại...”

Là vì Bạc Nhiên. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, sự hi sinh tương lai của cô lúc đó dành cho người kia, thật rất nực cười!

- “Còn anh?”

- “IELTS 8.5, TOEFL 117/120, SAT I 2331/2400...” - Hấn nhàn nhật nói, nhìn An Hạ mỉm cười.

- “Anh đi chết đi! Mục Tổng Thần, anh không phải là người!!”

Lập An Hạ lần đầu tiên gặp được cái gì gọi là... nhục hơn con cá nục!

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên réo rất vang lên.

- “Nghe đây.”

- “...”

- “Mày cũng thật biết giờ để gọi đi?”

- “...”

- “Cái gì?!”

- “...”

- “Được, được, được, tao lập tức đến ngay!”

Sau đó, hấn vội vã xoay sang Lập An Hạ, hốt hoảng.

- “Mine, Lan Mị bị tai nạn, đang ở trong bệnh viện thành phố!”

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Yêu thôi thì có thể làm được gì chứ?

- "Chị ấy thế nào rồi???"

- "Vẫn còn đang phẫu thuật." - Giọng Trần Hạo đầy lo lắng, Tuyệt Di đứng bên cạnh không ngừng vỗ vai hấn.

- "Rốt cuộc là có chuyện gì?" - Mục Tổng Thần day day mi tâm.

- "Mày lại hỏi anh ta đấy!" - Trần Hạo chỉ tay về phía cuối hành lang, nơi một người đàn ông đang đứng.

Dựa vào những mảng tối xen lẫn ánh sáng nhàn nhạt trong bệnh viện, Lập An Hạ hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào anh ta. Ngũ quan người đàn ông này tuyệt đối tinh tế, cao tầm 1m8, mái tóc đen hơi ép sát sang một bên để lộ đôi mắt cao thâm và sống mũi thẳng. Người đàn ông rất có khí chất, An Hạ đoán anh ta làm một nghề rất trí thức và uyên bác.

Chân cô hơi cứng, đi về phía anh ta. Nhưng Mục Tổng Thần đã nhanh hơn một bước.

- "Lục Thâm Ngạn?"

Lục Thâm Ngạn? Tên nghe thật êm tai.

Người đàn ông nhàn nhạt gật đầu.

- "Lục Thâm Ngạn, tôi không cần biết anh vì lý do gì khiến cho Lan Mị bị như vậy, nhưng nếu anh không yêu cô ấy, anh có thể nhích xa cô ấy ra một chút hay không? Đừng để cho bạn tôi phải chịu đựng những đau đớn như vậy, cô ấy không đáng!"

Hấn nói rồi bỏ đi ra ngoài ban công, châm lửa đốt thuốc. Lập An Hạ rụt rè tiến đến.

- "Chào anh, tôi là An Hạ, lần đầu gặp mặt."

- "An Hạ, Lan Mị rất hay kể cho tôi nghe về cô." - Lục Thẩm Ngan đau đớn cười.

- "Ồ?"

- "Cô ấy nói lần đầu tiên cô ấy thấy người con gái nào nhỏ nhắn mà lại hùng hổ như vậy, bình thường mã cũng quá đỗi đặc biệt như vậy, lạnh lợi mà lại nhút nhát như vậy..."

Ánh mắt của người này khi nói về Lan Mị, kì thực rất đau đớn, cũng rất bất lực, nhưng quan trọng nhất, là nó có chứa sự quan tâm và yêu thương, yêu đến chẳng dám nói thành lời.

- "Lục Thẩm Ngan, anh yêu chị Lan Mị, đúng không?"

- "Yêu hay không cũng không còn quan trọng."

- "Vì sao lại không chứ?"

Lục Thẩm Ngan im lặng. Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng:

- "Tôi và Lan Mị không cùng một thế giới, An Hạ ạ. Cô ấy theo hắc đạo, tôi lại là một bác sĩ. Cô ấy giết người không gớm tay, tôi lại là người mang lại sinh mệnh cho thế nhân này. Chúng tôi không có điểm chung, tôi và cô ấy hoàn toàn trái ngược!"

- "Nhưng anh và chị ấy yêu nhau, phải không?"

- "Yêu thôi thì có thể làm được gì chứ? Trên thế giới này còn có duyên, có nợ, có phận, có sinh, có tử, chúng ta đều không thể chống lại!"

Nói chuyện một lát với Lục Thẩm Ngan, Lập An Hạ thở dài một hơi rồi bước ra ban công.

- "Mục Tổng Thần, thật ra tình cảm của anh Thẩm Ngan dành cho chị Lan Mị rất nặng."

- "Vậy thì cứ tiến lên thôi?"

- "Nhưng anh ấy nói đúng, yêu thôi thì có thể làm gì chứ? Còn có duyên nợ..."

- "An Hạ, trên thế giới này hoàn toàn không có nợ! Chỉ cần anh yêu em, em yêu anh, thì cho dù trời có sập, đất có mòn, chúng ta vẫn mãi mãi bên nhau! Chia cắt do nợ đã đứt, kì thực chỉ là lỗi ngụy biện của những kẻ nhu nhược không có chủ kiến và muốn kết thúc một tình yêu!"

- "Vậy anh giải thích thế nào về chữ duyên?"

- "Duyên có, nhưng nợ thì không."

- "Vì sao?"

- "An Hạ, từ trước đến nay cô gặp bao nhiêu người, vì sao chỉ rung động trước tôi? Tôi từ trước đến nay gặp vạn người, vì sao lại chỉ rung động trước cô? Đó chính là do duyên đã sắp đặt từ trước! Nếu có một ngày, An Hạ, nếu có một ngày chúng ta chia cắt, thì cô nên nhớ đó không phải là vì chúng ta hết nợ, bởi nợ không tồn tại, chúng ta chia cắt là do không còn muốn bên nhau."

Quan điểm này của Mục Tổng Thần, sau này nghĩ đi nghĩ lại Lập An Hạ vẫn cảm thấy vô cùng kì lạ.

- "Chúng ta..." - Lập An Hạ nghiêng đầu, điệu bộ có chút e dè, hai má hơi đỏ lên - "Chúng ta sẽ không chia cắt, đúng không?"

- "Nhất định." - Mục Tổng Thần dập tắt điều thuốc, nghiêng người ôm lấy cô, tay xoa xoa trên đỉnh đầu An Hạ.

Mùi thuốc là xen lẫn mùi bạc hà, kèm theo một chút hương vị thuốc về riêng hần, giống như muốn chuốc say Lập An Hạ. Cô sẽ nhớ mãi mùi hương này, nhất định sẽ nhớ mãi...

- "Mục Tổng Thần, tôi đã trải qua một mối tình dài ba năm, cuối cùng lại kết thúc chỉ trong vòng một ngày. Tôi thật sự đã quá mệt mỏi rồi, tôi chỉ muốn có một gia đình, chỉ muốn có một nơi để tựa vào. Tôi không còn sức để đi tiếp nữa, vì vậy chúng ta cứ thế này mà sống, có được không? Mỗi ngày đi làm, sau đó về nhà cùng nhau ăn, cùng nhau trò chuyện, những chuyện khác đều không lo lắng nữa..."

- "Được, chúng ta sau này sẽ không cách lìa. Nhất định sẽ không." - Hần ghi chặt An Hạ vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô.

Đôi lúc hần nghĩ, trái tim hần đã thuộc về cô gái này, nhưng còn cô, liệu đã toàn tâm toàn ý yêu hần chưa? Hay chỉ là trong lúc mệt mỏi nhất muốn tìm một bến đỗ bất kì nào đó để trú vào? Cõi hần giống như một chiếc phao nổi bất đắc dĩ? Nhưng bây giờ đột nhiên hần ngộ ra, có lẽ yêu hay không yêu cũng được, bên nhau thế này đã là rất tốt rồi...

Lan Mị bị thương khá nặng, nhưng do bản tính mạnh mẽ kiên cường và sống rất lâu năm trong hắc đạo, sự hồi phục của chị ấy rất đáng kinh ngạc. Lập

An Hạ đi làm về sẽ nấu theo cháo và hầm chân giò đem vào bệnh viện, nói chuyện cùng Lan Mị. Lục Thẩm Ngạn luôn đứng một khoảng cách nhất định bên ngoài, không vào, nhưng cũng không đi khỏi đó, mắt luôn đau đáu nhìn về phía phòng bệnh.

- "Hạ Hạ, anh ta còn ngoài đó không?"

- "Anh ấy đã bao giờ di chuyển đâu ạ."

Lan Mị cúi đầu húp bát canh trên tay, viền mắt khẽ động.

- "Mị Mị, em nghĩ... Chỉ là em nghĩ thôi nhé, nếu không ở bên nhau được, thì một lần cắt đứt đi, cứ dây dưa mãi như vậy, thật không ổn. Nhưng cả chị và anh ấy đều yêu nhau..."

- "Hạ Hạ, em nói rất đúng, chị cũng đã nghĩ rất kĩ rồi, em gọi anh ta vào đây giúp chị!"

Lập An Hạ ra gọi Lục Thẩm Ngạn vào, thấy được vẻ mặt ngạc nhiên chuyển sang vui mừng của anh ấy. Chị là, không biết họ nói gì, một lát sau đã thấy Lục Thẩm Ngạn đi ra, gương mặt anh tái nhợt, thần sắc đau đớn không cách nào che giấu, phóng như bay ra khỏi bệnh viện. Cô tắt tả đi vào, thấy sắc mặt dọa người của Lan Mị, tay lem máu do kim truyền nước bị động, thất thần nhìn vào hư không.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, Lập An Hạ nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng cùng đau đớn ấy trên gương mặt của Lan Mị.

—
- "Mục Tổng Thần, anh có yêu vợ của anh không?"

- "Có."

- "Nếu ở bên cô ấy, anh sẽ mãi mãi không có vinh hoa như lúc trước, anh vẫn sẽ chấp nhận?"

- "Sẽ."

Hòa Diệu Chi hơi xoa đôi mắt nhức mỏi do mấy đêm không ngủ của mình, chết lặng. Cô đã từng nghĩ chuyện của cô và Mục Tổng Thần sẽ có một cái kết thúc vô cùng tốt đẹp, vô cùng nể nang, nhưng cuối cùng, sự thật đã chứng minh, số phận chính là một vòng quay tàn khốc! Tàn khốc như thế nào? Mười chín tuổi, bạn thích anh ấy. Hai mươi tuổi, bạn yêu anh ấy sâu đậm. Hai mươi hai tuổi, hai người giống như hình với bóng. Nhưng đột nhiên sang tuổi hai mươi ba, số phận đẩy bạn ra khỏi anh ấy trong năm năm! Và đến khi gặp lại, câu chuyện đã kết thúc, và bước sang một trang mới.

Nếu thế không gọi là tàn khốc, thì cái gì có thể gọi là tàn khốc nữa đây?

- "Mục Tổng Thần..."

Hòa Diệu Chi run rẩy gọi tên hắn, muốn khắc sâu vào trong xương cốt của mình.

- "Lập An Hạ là bạn thân của em, anh có biết hay không?"

Đôi mắt sâu của hắn vẫn điềm tĩnh như lúc trước. Hoặc là, hắn không hề cảm thấy kinh ngạc hay bối rối. Hoặc là, hắn đã che giấu quá tốt.

- "Em muốn nói về vấn đề gì?"

- "Nếu anh và cô ấy thật lòng yêu nhau, em sẽ buông tay."

- "Vậy thì bắt đầu từ lúc này, em buông tay được rồi."

- "Em..." - Hòa Diệu Chi cúi mặt, đưa tay vụng trộm lau mặt - "Xin lỗi..."

- "Không cần phải xin lỗi, em không hề sai! Chỉ là, chúng ta đã không còn cách nào có thể bên cạnh nhau nữa."

- "Tổng Thần, chúc anh hạnh phúc! An Hạ là một cô gái rất tốt, em tin anh sẽ bảo vệ được cô ấy!"

- "Cảm ơn em. Diệu Chi, anh tin rằng em xứng đáng có được hạnh phúc của chính mình! Nếu một ngày cần bất kì giúp đỡ gì, cứ đến tìm anh, nhé?"

Chỉ là Mục Tổng Thần hiểu rất rõ, Hòa Diệu Chi sẽ vĩnh viễn không cách nào đối diện với hắn một lần nữa. Như những người bạn.

- "Thần Thần, em ôm anh một cái, một cái cuối cùng thôi, có được hay không?"

Mục Tổng Thần đứng dậy, vươn hai tay hướng về phía Hòa Diệu Chi. Cô ôm chặt lấy hắn, nước mắt rơi xuống. Diệu Chi hôn lên mi mắt hắn, hôn rất nhẹ. Mùi vị này, cô sẽ mãi mãi không quên. Nhất định sẽ mãi mãi không quên.

Chỉ là cả hai không biết, lúc hai người ôm nhau, ở bên ngoài có rất nhiều tiếng chụp ảnh lách cách vang lên.

Mong rằng vào ngày Valentine này sẽ không có ai phải một mình <3 Lễ tình nhân vui vẻ mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nếu như tình yêu đã bị lãng quên rồi (1)

- "Mình nói cho hai cậu biết một bí mật... hức... người mình yêu bao lâu nay... hức... lại là chồng của Hạ Hạ... hức... các cậu thấy có buồn cười không? Hức... Hức... Ha ha ha... mình... hức... lại cảm thấy vô cùng mắc cười! Mắc cười chết mất..."

Hòa Diệu Chi say đến mức không thể nào tự chủ được bản thân của mình, tay chân vung vẩy tán loạn, miệng ngớ ra cười mà mắt thì lại đầy nước. Lương Vũ Vy hơi rút tay lại, thốt thẳng nhìn sang Ninh Yên Lam.

- "Lam, nó vừa nói cái gì thế?"

- "Không phải... Nó... Con Chi..." - Ninh Yên Lam lấp bắp, nhìn xuống gương mặt đỏ ửng của Diệu Chi.

- "Mục Tổng Thân! Mục Tổng Thân... Hức... tại sao... Tại sao anh lại là chồng của Hạ? Hức... Tại sao... Chúng ta đã hứa... Chúng ta đã hứa... mà... Chúng ta... Hức... Hạ, sao cậu lại lấy anh ấy làm chồng... Hức... Tại sao..."

Lương Vũ Vy giống như nhớ tới Nam Ân, cả người bị rút bòn sức lực, ngã ngồi xuống nệm. Người ta nói, sự thật nằm dưới đáy của ly rượu. Đúng phải không? Những lời Hòa Diệu Chi vừa nói... Thế giới này đúng là có lắm chuyện buồn cười, buồn cười đến mức quặn thắt cả ruột gan!

- "Vy Vy..."

- "Vy Vy!"

- "Hả?" - Lương Vũ Vy giật mình.

- "Chúng ta đưa nó về nhà trước đi. Ngày mai hỏi lại mọi chuyện cho thật rõ ràng."

- "Ừ."

Chúng ta từ đâu đã được gắn kết với nhau bởi một sợi dây vô hình. Một sợi dây oan nghiệt vô hình.

Lan Mị xuất viện ba ngày sau buổi nói chuyện với Lục Thẩm Ngan. Anh ấy cũng không còn xuất hiện trong bệnh viện nữa.

Mọi thứ trở về giường quay như ban đầu. À không, đúng hơn là rất nhiều chuyện đang thay đổi. Thức dậy vào lúc bốn giờ sáng để nhận thêm một chồng sách tiếng Anh nữa, tôi sẽ ngủ quá mười một giờ đêm. Mỗi sáng sẽ không còn những bữa ăn tràn trề năng lượng, tôi muộn sẽ không còn hải sản chất đầy trên bàn. Đúng là trên đời này không có tiền, thì sẽ không có chốn dung thân.

Mục Tổng Thân có vẻ như không quen với chế độ ăn uống eo hẹp như vậy, nên hắn thỉnh thoảng sẽ ngồi thừ ra trong giây lát vì mệt. Cuộc sống không phải là một chuỗi ngày sung sướng. Đã khổ thì mai sau sẽ sướng, sướng quen rồi thì sẽ ném trái mìn vị nghèo đói một lần. Cuộc đời này, có những chuyện thực sự rất công bằng.

- "Anh đói hả? Bên dưới còn bánh mì đấy."

- "Không sao."

- "À, anh... Anh đừng đi làm tới khuya như vậy, không tốt cho sức khỏe một chút nào!"

- "Đừng lo, tôi biết mà."

- "Biết cái gì? Nhìn anh chẳng lẽ tôi chẳng nhìn ra sứt đi vài cân sao?" - Lập An Hạ bĩu môi - "Bắt đầu từ sáng mai có lẽ tôi sẽ đi giao báo vào bốn giờ sáng, ngủ nhiều quá cũng chẳng dễ làm gì."

- "Ngủ nhiều? Mười hai giờ, một giờ sáng ngủ đến bốn giờ sáng thì là bao nhiêu tiếng? Đếm thử xem? Cô muốn bệnh chết à?"

- "Anh nói thì hay lắm, nghỉ việc ở cái chỗ gì đấy buổi tối đi! Tiền lương tháng này tăng lên 2500 tệ rồi."

- "Cái gì? Trong vòng một tháng tăng 1000 tệ?? Cô làm việc thế nào đấy?"
- "Ý anh là gì?" - Cô lườm
- "Nơ-ron thần kinh liên kết mạnh như vậy?"
- "Chết đi!" - Lập An Hạ ném cái gối tựa lưng đằng sau của mình về phía hắn, trừng mắt.

Mục Tổng Thần với tay chụp lấy, bật cười. Đột nhiên mặt hắn tái mét, hơi nhúm mày, trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi.

- "Lì lợm! Đã bảo ăn sáng cho no đi mà không nghe?" - Lập An Hạ hoảng hốt đẩy ghế đứng dậy, cầm lấy lọ thuốc gần tay mình. - "Có sao không?"
- Hắn lắc lắc đầu, uống nhanh hai viên thuốc. Cô xoa lưng hắn nhẹ nhàng, thở dài.
- "Cũng chưa nghèo đến mức này đâu! Anh ăn uống thế này thì có ngày chết sớm!"
  - "Được rồi, nhiều lời quá đi mất!"
  - "Tôi đi làm đây, ở nhà tự ăn uống xoay sở đi! Sữa trong tủ lạnh uống hết cũng được, dạo này ngoài siêu thị đang giảm giá."

Cô xoay người bước đi vài bước, thì Mục Tổng Thần đã níu lấy cánh tay của An Hạ, thì thầm:

- "Lâu lắm rồi chưa hôn nhỉ?"
- "Thật ra cũng không lâu lắm..." - Chính xác là tối hôm qua.
- "An Hạ, cô bị đứt sợi dây cương rồi à?"

Hắn nói rồi kéo tay An Hạ mạnh một phát, để cô ngã vào lòng mình, hôn lên vầng môi nhỏ. Chính bản thân Mục Tổng Thần cũng không biết vì sao hắn lại có thể duy trì khoảng cách và không "ăn sạch sành sanh" vợ của mình trong thời gian khá dài như thế. Hắn ôm chặt gáy của An Hạ, hôn giống như nếu ngừng lại thì sẽ chết, hôn đến mức...

- "Khụ..." - Lập An Hạ đẩy vai hắn ra, mặt hơi đỏ lên - "Anh không có cảm giác bị thiếu oxy não à? Hôn như cầm thú ấy!"
- "Nếu tôi là cầm thú thì cô sớm bị ăn uống sạch sẽ rồi, đồ ngốc ạ!"
- "Cầm thú!"
- "Thế muốn tôi làm thú à? Tốt lắm, lại đây!" - Mục Tổng Thần ngoắc ngoắc tay.
- "Cái đồ... Đồ... Đồ thiếu oxy não!"

—

Tối muộn.

- "Tada, Chi, xem tớ mang ai đến này!" - Lương Vũ Vy thò đầu vào, hai tay nắm chặt bả vai Lập An Hạ.
- "Chi Chi!" - Cô liến thoắng - "Nhà đẹp quá nhé, hôm nào cho tớ ở ké đi."

Lập An Hạ đối với những người thân quen vô cùng tự nhiên, cứ nói mãi mà không phát hiện ra sắc mặt Hòa Diệu Chi hơi tái đi từ khi cô bước vào, ánh mắt chứa đựng một tia né tránh. Lương Vũ Vy rất tinh mắt, vỗ vỗ vai Lập An Hạ:

- "Hạ, phía dưới kia có siêu thị nhỏ đó, cậu xuống mua hai chai mù tạt xanh với vài ba chai thức uống đi! Lừa kĩ một chút nhé, tớ thích vị đào, Chi thích vị nho, Lam thích kiwi đấy, còn cam là của cậu."

Lập An Hạ dường như phát hiện ra điều kì lạ gì đó, hơi nghiêng đầu nhìn ba người còn lại. Cô hiểu, đã có chuyện gì đó xảy ra, chỉ là họ không thể nào cho cô biết. Trong lòng không hiểu vì sao vô cớ xuất hiện một nỗi mất mát to lớn, bởi từ trước đến nay bốn người họ lúc nào cũng chia sẻ cho nhau từng chuyện một. Nhưng mà, đã ba năm trôi qua, mọi thứ, cũng phải thay đổi. Mà cô, cũng cần phải chấp nhận một sự thật, rằng cái gì rồi cũng sẽ khác đi. Tay cô siết hơi chặt, nhưng miệng thì lại cười rất tươi, giống như không biết gì cả.

- "Được rồi, tớ đi mua đây! Các cậu nấu cho ngon đấy nhé!"

Biết, nhưng không cần nói. Bởi có những chuyện không nói thì những người còn lại cùng thừa sức hiểu. Ý tứ vô cùng rõ ràng, chính là "Các cậu không cần ngại có tớ, muốn gì cứ nói đi."

Lúc thân ảnh Lập An Hạ khuất sau cánh cửa được khép lại, Hòa Diệu Chi ngồi phịch xuống sofa.

- "Chi, cậu nói cho rõ ràng đi." - Ninh Yên Lam khoanh tay.
- "Nói cái gì?" - Mặt cô vui trong hai lòng bàn tay, không ngẩng lên.
- "Chuyện của cậu, của Hạ, và của... người đó." - Lương Vũ Vy cắn môi.
- "Các cậu biết rồi, thì còn hỏi tớ làm gì?"

Ninh Yên Lam run rẩy nhìn Lương Vũ Vy. Chuyện giữa những người bạn thân, sợ nhất chính là ở điểm này. Không cách nào đối diện nhau, không cách nào trở lại những ngày tháng vô tư đó, không cách nào tiếp tục xem nhau là "bạn".

- "Tớ sẽ không nói gì cả. Tớ không muốn chuyện này ảnh hưởng tới anh ấy, tới Hạ, cũng như ảnh hưởng tới hôn nhân của hai người họ. Tớ sẽ đi. Trở về Mỹ."

- "Cậu..." - Lương Vũ Vy khó nhọc nói - "Diệu Chi, cậu..."

- "Tớ ở lại nơi này để làm gì nữa? Chỉ làm mọi chuyện trở nên phức tạp và đau khổ hơn nữa thôi! Anh ấy yêu Hạ, Hạ có tình cảm với anh ấy, tớ bây giờ đã trở nên quá dư thừa, quá dư thừa..." - Nước mắt chảy ra giữa hai kẽ tay của Diệu Chi, làm cho cả Ninh Yên Lam và Lương Vũ Vy đồng thời đau đớn.

Làm bạn sáu năm, cuối cùng ông trời sắp xếp họ trở thành một cục diện tàn nhẫn như ngày hôm nay.

- "Xem như hôm nay là ngày cuối cùng cùng các cậu ăn một bữa đi!" - Hòa Diệu Chi ngược mặt lên, nước mắt rơi ra mà mỉm cười - "Tớ biết hai cậu sẽ làm gì và không làm gì. Tớ và Hạ, sau hôm nay trở đi sẽ không thể làm bạn được nữa. Tớ buông tay rồi, nhưng tớ không cao thượng đến mức phải giả vờ không biết tất cả. Tớ không nói gì đâu, chỉ là, tớ phải chấm dứt với anh ấy và cả Hạ thôi. Một ngày nào đó, khi đã đủ bình tĩnh, tớ sẽ trở về để nói cho Hạ biết. Chi là... bây giờ tim tớ rất đau, tớ không thể nào đối diện với cậu ấy lúc này."

Lương Vũ Vy đột nhiên mỉm cười chua xót. Vậy hóa ra, từ trước đến nay là do cô quá cao thượng hay sao? Cao thượng đến mức không vì tình cảm Nam Ân dành cho Hạ mà vẫn tiếp tục làm bạn tốt của cô ấy?

- "Được rồi, tớ hiểu rồi!" - Khóe mắt Ninh Yên Lam ươn ướt - "Sẽ không quên cậu, sẽ không bao giờ quên những năm tháng thanh xuân rực rỡ của cả bốn chúng ta."

- "Yên Lam, Vũ Vy, xin lỗi, tớ đã quá ích kỉ, nhưng tớ không cách nào cao thượng đến mức đó."

- "Không, cậu như vậy đã là rất tốt rồi, Chi, rồi tất cả sẽ ổn thôi." - Ninh Yên Lam cúi người ôm lấy Hòa Diệu Chi.

Lương Vũ Vy xoay mặt đi, nước mắt trong phút chốc rơi ra như pha lê vỡ. Hóa ra số phận lại tàn nhẫn như vậy, hóa ra ngay từ đầu số phận đã không muốn họ có thể là bạn tốt mãi mãi...

Lập An Hạ biết ba người kia có chuyện muốn nói, cô cố tình đi rất lâu, lúc quay lại đã hơn bốn mươi lăm phút sau đó.

Không biết từ khi nào giữa bốn người đã tồn tại một loại cảm giác gọi là "gượng gạo"?

- "Tớ mua về rồi đây! Siêu thị đông quá đi mất!"

Cô đặt hai túi xách lên bàn, mỉm cười tự nhiên.

- "Ăn thôi!" - Ninh Yên Lam hồ hởi kéo ghế ra, mọi người ngồi xuống xoay quanh nồi lẩu nóng hổi.

Không gian lại rơi vào trầm mặc. Không phải Lập An Hạ không nhìn ra, nước mắt còn đọng lại dưới khóe mắt của ba người kia. Nhất là, Hòa Diệu Chi. Trong lòng cô hơi đau xót, nhưng lại không hỏi, bởi nếu muốn thì Diệu Chi đã nói cho cô nghe.

- "Ăn xong chúng ta đi bar nhé?" - Hòa Diệu Chi nhe răng cười - "Tuần sau tớ trở về Mỹ rồi."

- "Về Mỹ?" - Đôi đũa trong tay cô run lên - "Tại sao lại về Mỹ? Tại sao chưa từng nghe cậu nói đến?"

- "Tớ... Tớ có một chút việc..."

- "Khi nào trở về? Đi có lâu không? Tại sao chỉ mới trở về mà lại đi rồi?"

Rất rõ ràng, tay của cả bốn người đồng loạt run lên. Run rất mãnh liệt. Lương Vũ Vy vội vàng gấp lấy thức ăn trong nồi lẩu đút vào miệng An Hạ, cười gượng gạo:

- "Ăn đi, Hạ! Thức ăn nguội bây giờ!"

Không... Nó thật sự rất nóng... Thật sự rất nóng... Đến mức lưỡi của cô bỏng rồi đây này... Khóe mắt Lập An Hạ ướt đi, lòng rất chua cay. Nếu không

phải vì quá thân thiết với nhau, nhất định giây phút này sẽ không có cảm giác như vậy! Rõ ràng là có chuyện gì đó, tại sao cô lại không hề biết??? Tại sao họ lại không nói cho cô biết???

- "Hạ, xin lỗi! Có phải rất nóng không? Tớ... Tớ..." - Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt Lương Vũ Vy - "Nước cam này! Cậu uống đi! Tớ xin lỗi..."

- "Không sao..." - Cô cầm lấy chai nước - "Các cậu làm gì mà lại như thế này hả? Xem mặt mày mỗi người kìa! Giống như đưa đám vậy! Chúng ta lâu lắm rồi mới ăn lẩu mà, tại sao vậy..."

Nói thế, nhưng người đang khóc lại chính là Lập An Hạ. Cô không hiểu vì sao lúc này mình lại đau lòng như thế, muốn khóc như thế...

- "An Hạ, tớ xin lỗi!" - Lương Vũ Vy vỗ vỗ lưng cô - "Xin lỗi..."

- "Hạ..." - Hòa Diệu Chi và Ninh Yên Lam đồng thời gọi tên cô.

Lập An Hạ lau hết nước trên mặt với tốc độ rất nhanh, cô vươn tay gấp thức ăn vào chén của mỗi người.

- "Chúng ta còn đến bar nữa mà! Ăn đi thôi!"

Ăn xong, cả bốn người gọi một chiếc taxi đến quán bar lớn nhất thành phố. Lập An Hạ nhìn ba người kia, mỉm cười:

- "Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, bốn chúng ta vẫn sẽ mãi mãi là bạn tốt! Được không?"

- "Được!" - Lương Vũ Vy búng tay.

- "Dĩ nhiên rồi!" - Ninh Yên Lam khoác vai cô.

Thế nhưng... Hòa Diệu Chi thế nhưng lại cúi gầm mặt, rất nhanh đi vượt lên trên cô, đẩy cửa đi vào bar.

Bước chân Lập An Hạ cứng ngắc, cũng đồng thời lạnh băng... Rất lạnh... Rất lạnh...

Không, sẽ không thế nào như vậy... Tình bạn giữa bọn họ, rốt cuộc vì lý do gì mà trở nên như thế này?

— —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nếu như tình yêu đã bị lãng quên rồi (2)

Chuyện mà cô không ngờ được nhất chính là, vừa đi vào bar đã thấy được đám người của Mục Tổng Thần ở đó. Lan Mị là người đầu tiên nhận ra cô đang đi đến một mình đến quầy nước, vậy vậy tay kêu to:

- "Hạ!"

- "Mị Nhí?" - Cô tròn mắt - "Anh Trần Hạo? Hàn Thu? Còn có cả... anh?!"

- "Hừ, hóa ra tối nay cô không về nhà được là để đi đến đây sao?" - Mục Tổng Thần trừng.

- "Chị không ngờ em cũng có ngày đến nơi này."

- "Bạn em tuần sau trở về Mỹ rồi, hôm nay tụ tập một hôm ấy mà!" - Lập An Hạ cười xuề xòa.

- "Thế à? Vậy thì nhập hội luôn đi!" - Lan Mị quay sang ba người còn lại - "Ok?"

- "Bạn của mỹ nữ thì chắc cũng là tuyệt sắc giai nhân rồi! Thành toàn!" - Hàn Thu búng tay cái tách.

- "Mau kêu sang đây!" - Trần Hạo cười giống như sắp ăn được một hũ vàng. - "Thần?"

Hắn không nói gì, nhún vai.

- "Vây... Em đi gọi họ."

Mục Tổng Thần là hơi nhíu mày, giống như suy nghĩ một điều gì đó.

Lần chạm mặt này, đã định trước là không thể nào tránh khỏi.

Trong tầm mắt của Lan Mị, bốn cô gái xinh xắn đang từ từ tiến đến. Lập An Hạ cười:

- "Sớm muộn cũng có ngày phải gặp nhau thôi! Giới thiệu với các cậu, đây là... chồng tớ và bạn của anh ấy!"

Cả ba người đổ dồn ánh mắt về phía cánh tay của Lập An Hạ. Gương mặt anh tuấn của người đàn ông dưới ánh sáng đèn lò mờ của bar trở nên đầy dụ hoặc. Đôi mắt màu đen rất tĩnh, sống mũi cao thẳng ở góc nghiêng này vừa hay đẹp đến độ muốn giết chết những trái tim của nữ nhân. Viên môi rất đẹp và sắc sảo. Mái tóc đen lòa xòa trước trán tôn lên làn da màu đồng khỏe mạnh. Chiếc áo thun màu tro mặc bên ngoài kèm theo quần jeans đen, điệu bộ rất phóng khoáng.

- "Xin chào, tôi là Mục Tổng Thần, ông xã của Lập An Hạ!" - Tiếng nói của hắn vô cùng tự nhiên, dường như chẳng có chút gì gọi là ngượng ngùng.

Ánh mắt hắn liếc qua Hòa Diệu Chi không hề biểu lộ bất kỳ thái độ gì, chỉ là nhàn nhạt. Lương Vũ Vy cùng Ninh Yên Lam nhìn có chút thất thần, đều có chút không tin. Một người như vậy lại chính là chồng của Lập An Hạ?!

- "Haizz, các cậu cũng đừng say mê như vậy chứ! Anh ấy thất nghiệp rồi, rất nghèo đó! Không có tiền như mấy anh soái trong tiểu thuyết đâu nha!"

- "Chào... Chào anh, em là Yên Lam, bạn của Hạ!"

- "Em là Vũ Vy!"

- "Hòa... Hòa Diệu Chi..."

Dường như trong nháy mắt, Lan Mị, Trần Hạo và Hàn Thu đồng loạt ngớ ngàng, ánh mắt xuất hiện thập phần khó diễn tả. Cô hơi nhíu mày, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây? Tại sao trong một ngày mà lại có quá nhiều tâm tình phức tạp như vậy xảy ra?

- "Em.. Em là Hòa Diệu Chi??!" - Khóe môi Lan Mị hơi run - "Phải không?"

- "Chị Lan, là em" - Hòa Diệu Chi hơi cười. - "Anh Trần Hạo, anh Hàn Thu, Tổng... Thần."

- "Hả? Chị, cậu quen họ sao?" - Lập An Hạ mở to mắt.

- "Có gặp vài lần trong chuyện công ty của gia đình tớ." - Diệu Chi lấy đại một lý do.

- "Chúng ta đi hát karaoke đi!"

Lan Mị lên tiếng đầu tiên, muốn đập tan không khí gương gào u uất này. Thế là cả tám người kéo vào khu KTV cách bar hai tầng trên.

Trần Hạo và Hàn Thu vẫn không di chuyển được ánh mắt khỏi người Hòa Diệu Chi, nhìn rất sâu. Phải đến khi Lan Mị dùng sức đá vào chân cả hai, ra hiệu đừng làm cho An Hạ nghi ngờ thì họ mới hoàn hồn trở lại. Thật không thể ngờ được, Hòa Diệu Chi, lại chính là bạn thân của Lập An Hạ! Chuyện động trời này, đúng là không thể diễn tả được bằng lời.

- "Nào, mọi người chọn bài đi chứ!"

- "Để tớ để tớ!" - Hàn Thu nhanh tay cầm lấy remote.

- "Chọn bài này đi!"

Ninh Yên Lam là một cô gái hướng ngoại và rất hoạt bát. Trong những dịp đi chơi như thế này, sự góp mặt của cô luôn làm cho không khí trở nên bớt tẻ nhạt.

- "Diệu Chi, không phải cậu hát hay lắm sao? Hát tặng mọi người một bài đi!" - Lập An Hạ mỉm cười.

- "Được."

Bàn tay Hòa Diệu Chi rất nhanh bấm vài con số trên remote, nhanh đến mức cô còn không nhìn kịp xem bài hát Diệu Chi chọn là gì. Không hiểu sao, Lập An Hạ cảm thấy tình âm giữa cô và Diệu Chi, dường như càng lúc càng khó nắm bắt, dường như càng lúc càng xa cách.

Nhớ lại những năm Đại học tươi đẹp đó, thật sự đã bao nhiêu năm rồi vẫn không tài nào quên đi được. Cả bốn người cùng nhau lên giảng đường, cùng nhau vào khu ăn uống, cùng nhau đi mua sắm, cùng nhau trải qua những ngày có tiếng cười rộn rã nhất, cùng nhau trải qua những ngày đau buồn tột cùng xám xịt... Tình bạn của họ, rõ ràng rất sâu, rõ ràng rất gắn kết, nhưng tại sao lúc này chính cô lại có cảm giác xa xôi muôn trùng như vậy?

Đang suy nghĩ vớ vẩn, đột nhiên tay bị một bàn tay lớn khác nắm chặt lấy, kéo cô ra khỏi dòng hỗn tạp. Lập An Hạ quay đầu, vừa vặn chạm phải đôi mắt sâu của Mục Tổng Thần.

- "An Hạ, có đói không?"
- "Không đói. Tôi vừa ăn lẩu xong, no lắm!"
- "Ăn lẩu? Cô ăn lẩu ngon lành với bạn bỏ tôi một mình ở nhà gặm bánh mì???"
- "Tôi cũng không muốn nha, tại Diệu Chi sắp về Mỹ rồi..."
- "Về Mỹ?"
- "Đúng vậy! Tuần sau sẽ đi."
- "Tạm tha cho cô lần này!"

Ánh mắt hần lướt qua gương mặt ngồi đằng xa của Hòa Diệu Chi, thì phát hiện ra từ nãy giờ cô đang chăm chú nhìn mình và Lập An Hạ. Dường như bắt gặp tia nhìn của hắn, Diệu Chi bối rối quay đi.

Tiếng hát của Hàn Thu và Ninh Yên Lam hòa quyện vào nhau, len lỏi vào từng ngõ ngách trong căn phòng.

"Em yêu ơi anh mới may mắn làm sao

Khi có thể gặp được em giữa mênh mông biển người

Em yêu ơi anh mong đợi biết bao

Từ giây phút này trở đi sẽ cùng em sẻ chia vô vàn cảm xúc..."

"Chỉ cần có em bên anh, anh sẽ có thêm thật nhiều lí tưởng

Cùng với em, ta bên nhau nào khác chi ôm trọn cả thiên đường..."

- "Tống Thần..."

- "Ừ?"

- "Chị Mị Nhi dạo này... thế nào?"

- "Ồn, không có anh ta cũng không phải là không sống được."

- "Kì thực, bóng dáng của chị ấy rất cô đơn, ánh mắt chị ấy cũng rất tha thiết và đau buồn..."

- "Rồi tất cả sẽ vào guồng quay của nó mà thôi. Cái gì đến thì sẽ đến, có muốn trốn cũng không trốn được."

- "Diệu Chi, đến bài của cậu này!"

Hòa Diệu Chi từ trong thất thần đứng dậy. Đầu ngón tay của cô run lên, chậm chạp tiếp nhận micro từ tay Ninh Yên Lam. Một điệu nhạc da diết vang lên. Lập An Hạ bỗng chốc ngẩng đầu.

Nếu tình yêu đã bị lãng quên...

"Có một vài câu nói đã chẳng kịp thốt nên lời

Có một người mãi mãi là nỗi đau trong tim

Nhớ lại những lời nói ấy

Những kỉ niệm góc ngách ấy

Nước mắt lại tuôn rơi

Chỉ muốn hỏi anh một câu: "Dạo này có khỏe không?"..."

Dưới ánh sáng đèn mờ nhạt, trên mặt Hòa Diệu Chi xuất hiện một tầng bi thương không cách nào tả xiết. Bài hát này, dường như sinh ra là để dành cho cô hát. Chi mỗi cô mà thôi.

"Nếu như tình yêu đã bị lãng quên

Thì nước mắt đã chẳng còn rơi

Hạnh phúc kia hãy để cô ấy thay em bước tiếp

Nếu đã hiểu được giá trị của tình yêu và lời ước hẹn

Những gì không thể cho em, anh cứ dành hết cho cô ấy đi..."

Một dòng lệ lấp lánh rơi xuống gò má tái nhợt của Hòa Diệu Chi. Không phải vì hết yêu, mà là vì yêu, cho nên cuối cùng đành phải buông tay. Tình yêu này sẽ vĩnh viễn không bị lãng quên.

Mọi người trong phòng dừng hẳn mọi hoạt động, chỉ chăm chú nghe Hòa Diệu Chi hát, nghe đến mức nhập tâm vào từng lời. Tiếng hát của cô ấy quá đau đớn, quá bi thương, vang vọng khắp khán phòng. Mục Tổng Thần nhắm nghiền mắt, ngửa người ra đằng sau dựa vào ghế, tay vẫn nắm chặt tay Lập An Hạ.

Không phải hẳn không hiểu được giữa hẳn và Hòa Diệu Chi đã từng sâu đậm đến mức nào, thế nhưng bây giờ tất cả đã thực sự chấm dứt. Nếu lúc này hẳn còn dây dưa, thì kết quả cả ba sẽ cùng trượt chân vào một vòng xoáy không lối thoát. Hẳn buông tay Diệu Chi, chính là muốn cô ấy sẽ có một con đường mới. Có rất nhiều thứ một khi đã bỏ lỡ, quay đầu lại đã là chuyện của quá khứ, thứ còn nắm được trong lòng bàn tay cũng chỉ là hoài niệm của ngày hôm qua. Hẳn và Diệu Chi đã bỏ lỡ nhau, hay nói đúng hơn duyên đến không đúng lúc, yêu, nhưng lại phải chia cắt vì ngoại lực tác động.

"Nếu như tình yêu đã bị lãng quên

Thì nước mắt đã chẳng còn rơi

Hạnh phúc kia hãy để cô ấy thay em bước tiếp

Nếu đã hiểu được giá trị của tình yêu và lời ước hẹn

Những gì không thể cho em, anh cứ dành hết cho cô ấy đi..."

Tiếng hát day dứt cuối cùng cũng kết thúc. Thế nhưng lưu lại trong phòng, vẫn là một cảm giác tĩnh lặng như lúc ban đầu. Mỗi người đều ngập trong suy nghĩ của chính bản thân mình, dường như vẫn chưa thể nào thoát ra nổi.

Những gì không thể cho em, anh cứ dành hết cho cô ấy đi...

Anh cứ dành hết cho cô ấy đi...

Dành hết cho cô ấy đi...

"ĐƠN TRIỆU TẬP TÒA ÁN

Anh Mục Tổng Thần, ngụ tại XXX XX XXXX...

Được mời đến phiên tòa Tòa Án Hội đồng nhân dân tối cao vào ngày XX tháng ZZ năm YYYY

Trong vụ: mưu sát người lao động với mục đích cướp của.

Khi đến dự, vui lòng..."

Ngón tay của Lập An Hạ hơi dừng lại, vài giây sau quay mặt sang nhìn Mục Tổng Thần, ha ha ha cười:

- "Ê, anh xem nè, đến đưa thư mà cũng đưa nhầm người nữa! Chúng ta..."

- "Mine, mục đích của tờ giấy này là nhắm vào tôi."

Mục Tổng Thần ngửa đầu uống hơn nửa bình nước lọc, bắt chéo chân bình thản ngồi nhìn cô. Đầu óc Lập An Hạ quay cuồng vài giây, sau đó run run hỏi:

- "Ý anh là gì?"

- "Cô đọc như vậy rồi mà còn không hiểu hay sao? Có kẻ muốn hại chúng ta."

- "Không thể nào..." - Cánh môi cô run - "Hại gì chứ?! Chúng ta trước giờ chưa từng đắc tội với ai..."

- "Sai rồi, chúng ta đã từng đắc tội với rất nhiều người, cô gái 'đao to búa lớn' ạ!" - Hấn kéo cô ngồi xuống, bật cười - "Tiểu thư Lâm Di của Lâm Gia, kẻ óc nhỏ mà 'cái đó' cũng nhỏ của Mục Gia, lẽ nào cô quên hết rồi sao?"

Lập An Hạ thờ mặt ra, sau đó trợn ngược mắt.

- "Sẽ không... Sẽ không phải vì những lần đó..."

- "Tôi không chắc, nhưng tám mươi phần trăm..."

- "Sao lại có thể?"

- "Mine, cô cần hiểu, trên đời này không phải mình công bằng, mình sống tốt là được đáp ứng! Đây chính là hệ quả, người ta xấu xa, tham những, vị kỷ, cô tốt bụng, cô là bậc hảo hán, cô vạch trần người ta, thì người chết là cô! Họ sẽ nghiền nát cô, cô có hiểu hay không?"

- "Vì sao chứ?"

- "Bởi vì họ có tiền!"

Bởi vì họ có tiền... Bởi vì họ có tiền... Bởi vì họ có tiền... Lập An Hạ siết chặt tay hấn, mím môi. Cô đã từng nghĩ, rằng tiền không là gì cả, rằng có tiền cũng không có gì ghê gớm! Tiền có mua được công bằng không? Tiền có mua được lí trí không? Tiền có mua được con tim không? Tiền có mua được sự anh minh không? Tiền có mua được lẽ phải không? Không! Tiền không mua được! Thế nhưng, đó chỉ là suy nghĩ trước kia của cô...

- "Mục Tổng Thần, bây giờ chúng ta phải như thế nào đây?"

- "Tôi sẽ suy nghĩ."

- "Anh gọi thử cho Trần Hạo xem sao?"

- "Sẽ gọi, nhưng chưa phải lúc này."

- "Chúng ta có lẽ phải, chúng ta sẽ thắng!"

- "Không, Mine, xã hội này rất tàn khốc! Chúng ta không có tiền, chúng ta vĩnh viễn không đấu lại những kẻ có tiền! Rồi cô sẽ hiểu, có tiền thì có thể xui mà khiến quý!"

Mục Tổng Thần im lặng, sắc mặt hơi trầm xuống. Cô hiểu, chuyện này vô cùng nghiêm trọng. Người đưa đơn kiện một khi đã đưa, nhất định là muốn ép bọn họ vào ngõ cụt, sau đó giết không tha. Nhưng cô vẫn không hiểu, vì sao lại đưa đơn kiện? Mục đích là gì? Nhưng nếu muốn trả lời những câu hỏi này, điều đầu tiên cần làm đó chính là phải tìm ra, người đưa đơn kiện rốt cuộc là ai?

Lập An Hạ suy nghĩ. Nếu nói bênh vực lẽ phải là 'đắc tội' với người khác, vậy thì chắc cô đã 'đắc tội' với số người đếm không xuể!

Nhưng hai từ khóa lớn và nguy hiểm nhất ____ chính là...

Lâm Di.

Mục Tổng Lâm.

Lâm Di? Mục Tổng Lâm? Ai có khả năng hơn? Nếu xét về khía cạnh đắc tội, thì những lời lẽ lúc đó cô nói đối với Mục Tổng Lâm sắc nhọn hơn so với Lâm Di rất nhiều. Nhưng nếu nói về mặt thể diện, thì lúc đó cô đã lột sạch hết mặt mũi của cô ta trước mặt bàn dân thiên hạ...

Là ai?

Đột nhiên lúc này, một tràng điện thoại dài vang lên. Mục Tổng Thần nhìn sang Lập An Hạ, khóe môi hơi mân lên, thái độ giống như là đã biết trước được điều này. Hấn định bắt máy, nhưng Lập An Hạ đã nhanh tay hơn ấn phím loa ngoài. Cô nhất định phải biết!

- "Anh hai, anh đã nhận được đơn từ tòa án chưa?"

Là giọng nói đầy giễu cợt của Mục Tổng Lâm! Không thể nhầm được!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vì anh, chuyện gì tôi cũng có thể làm!

- "Anh hai, anh đã nhận được đơn triệu tập từ tòa án chưa?"

- "Anh con mẹ nó đúng là tiểu nhân! Chơi miệng không nổi, phải dùng đến chiêu này sao?"

Dường như lúc này máu nóng trong người Lập An Hạ đã dồn hết lên não!

- "Ồ?" - Từ trong điện thoại vang lên tiếng cười khinh khinh của Mục Tổng Lâm - "Chị dâu? Ai da, anh hai à, anh cũng thất bại quá đi! Phải bám vấy vợ mình như thế cơ à?"

- "Mục Tổng Lâm, anh ngậm miệng cho tôi! Tôi..."

- "Mine!"

Mục Tổng Thần quay sang nạt lớn, làm Lập An Hạ im bật, nhưng ngực vẫn phập phồng vì tức. Lời nói của con người trong lúc tức giận, rất không nên nghe...

- "Mục Tổng Lâm! Tôi nhớ tôi và anh không còn bất kì quan hệ nào? Sao dùng một cái lại tặng tôi một món quà lớn như thế?"

- "Hahaha, có phải rất lớn hay không? Tôi cũng định là không tặng, bởi thấy anh cùng đường rồi, nhưng mà anh xem, chị dâu vẫn cứ không biết điều như thế! Làm sao tôi chịu được? Một tháng trước còn nói năng lớn tiếng trước mặt tôi ở văn phòng, lẽ nào quên hết rồi sao hai người?"

- "Mục Tổng Lâm, người nói anh là tôi! Không phải là Mục Tổng Thần! Có muốn làm lớn chuyện lên thì hãy tìm đến tôi!"

- "Vậy sao... Thế nhưng tôi lại thích thì làm thế nào bây giờ?"

- "Tổng Lâm, cậu tìm được ở đâu thông tin có người chết vì bị cướp của rồi gán cho tôi thế?"

- "Ồ công trường anh đang làm đây, anh hai yêu quý!"

- "Công trường??!" - Lập An Hạ nghe như có tiếng sấm ngang tai - "Mục Tổng Thần, anh đi làm trong công trường??? Anh... Anh..."

- "Ồ, tình thân hi sinh vì nhau cũng cao đão đề nhĩ? Chồng đi làm trong công trường lao lực cực khổ từ sáng đến tối giấu vợ! Vợ ở công ty nhận thêm hồ sơ làm bán sống bán chết không có thời gian ăn uống nghỉ ngơi đến mức có lần ngất trong cơ quan đi giấu chồng! Whoaaa, tình yêu của hai người thật khiến tôi muốn phát khóc nha!"

Lập An Hạ và Mục Tổng Thần đồng loạt quay sang trừng mắt nhìn nhau.

- "Anh..."

- "Cô..."

- "Để tôi kể tiếp, ông chủ thầu của anh vừa bị giết lại mất hết tài sản, thời gian lại trùng khớp với lúc ông ta gọi anh vào văn phòng nói chuyện! Camera quay được lúc anh đi ra khỏi chỗ làm, nhưng lại không quay được lúc anh ở trong phòng!"

- "Cậu nói thế, tức là biết tôi không phải là hung thủ?"

- "Dĩ nhiên là không, bởi vì... Người giết ông ta, là tay sai của tôi! Ông ta phát hiện tên đó vào văn phòng trộm đồ của mình, rồi hai người giằng co, sau đó, ông ta chết!"

- "Anh không sợ chúng tôi ghi âm lại sao?"

- "Sẽ không, các người sẽ không. Tôi dám chắc. Một người trọng tình nghĩa, một người là bậc hảo hán, sẽ không giờ trò đó!"

- "Cậu có mục đích gì? Muốn lấy thứ gì ở tôi?"

- "Rất đơn giản, mục đích của tôi.... chính là... chị dâu!"

- "Anh muốn gì?" - Thanh âm lạnh lẽo của Lập An Hạ vang lên.

- "Ngày mai, tại khách sạn Thế kỉ, chị đến phòng 308 tìm tôi!" - Ý cười đậm hiện rõ trong từng lời nói của Mục Tổng Lâm.

Tay Mục Tổng Thần siết chặt thành nắm, nổi cả gân xanh. Hắn cười, một nụ cười vô cùng rợn gai ốc:

- "Cậu đang mơ sao? Tỉnh lại đi, đồ khốn!"

- "Nếu tôi nói không?" - Lập An Hạ cao giọng.

- "Vậy thì... chờ anh ta vào tù đi! Các người không có tiền, thuê nổi luật sư sao?"

- "Mục Tổng Lâm, dừng lại mọi việc trước khi nó lệch khỏi đường ray! Anh không thể kiểm soát được những gì anh đang làm đâu!" - Cô rút lên.

- "Thế nhé, khách sạn Thế kỷ, bảy giờ tối mai, phòng 308!"

Rồi Mục Tổng Lâm cụp máy.

- "Mine, đừng nghĩ nhiều về lời tên khốn đó nói! Tôi sẽ đi tìm cách!"

Lập An Hạ im lặng vài giây, sau đó vô cùng kiên quyết nói.

- "Tối mai, tôi sẽ đi."

- "Cô bị điên sao? Cô không hiểu hẳn muốn thứ gì ư?" - Mục Tổng Thần khản trương.

- "Thì sao? Tôi chính là để xem, một kẻ tiểu nhân như anh ta có thể giờ được trò khốn nạn gì nữa!"

- "Không, bằng mọi giá tôi nhất định sẽ không để cô đi!"

- "Thế thì anh sẽ vào tù!"

- "Cùng lắm thì tôi vào tù, nhưng tôi tuyệt đối không thể mất đi cô!"

- "Mục Tổng Thần, người điên chính là anh!"

- "Điên gì chứ?! Tôi muốn bảo vệ người quan trọng nhất đối với tôi, chính là điên hay sao?"

Người quan trọng nhất đối với hắn... Là cô sao?

Lập An Hạ vươn tay ôm lấy Mục Tổng Thần, vùi mặt vào trong ngực hắn. Giọng cô rất trầm, cũng rất nhỏ.

- "Anh cứ yên tâm, bốn cô nương đây cho dù thế nào cũng không để anh một mình! Vì anh, tôi có thể hi sinh cả một núi thức ăn! À không đúng, không đúng, nói tóm lại là vì anh, chuyện gì tôi cũng có thể làm!"

Hắn phì cười, xoa đầu cô rối rồ.

- "Đồ ăn, trong đầu cô còn chứa cái gì trong đó không?" - Sau đó giọng hắn trầm xuống - "Xin lỗi, tôi vô dụng quá, không thể nào..."

- "Tên thần kinh này, anh lại phát bệnh hả?! Chúng ta đã nói rồi, sẽ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn gian trở! Tôi sẽ không bỏ rơi anh! Tôi không cần giàu sang, không cần!"

- "Thế cô cần gì chứ?" - Hắn nhú mày.

Lập An Hạ ngẩng lên, nhìn sâu vào trong đôi mắt đen của hắn. Rồi cô hơi ngượng, vùi mặt vào ngực hắn lần nữa, sau đó tiến đến gần tai hắn, nhỏ nhẹ thốt lên:

- "Có anh là được rồi!"

Mục Tổng Thần vòng tay qua eo cô, hôn xuống. Hắn có thể mất đi tất cả, nhưng cô gái này thì tuyệt đối không! Cùng lắm là vào tù, sợ gì chứ?! Vào tù nhưng tâm trong sạch, vào tù vì bị kẻ xấu hại thì chẳng có gì đáng xấu hổ cả! Hắn không thẹn với lòng hắn, vợ hắn hiểu được sự sạch trong của hắn, hắn còn cần gì hơn thế?!

Lập An Hạ mỉm cười ngọt ngào trong lòng. Thời khắc này, thế là đủ. Cô, bằng mọi giá, nhất định sẽ cứu hắn ra khỏi rắc rối lần này. Vì hắn, cô có thể làm tất cả. Cô không sợ chết, cũng không sợ hiểm nguy, chỉ cần có hắn bên cạnh, mọi chuyện cô đều có thể làm được.

Chung quy, tất cả đều là vì một tiếng "yêu".

- "Mục Tổng lâm, tôi nghĩ Lập An Hạ nhất định sẽ không tới!"

- "Tới, nhất định sẽ tới! Nếu cô ta không tới, còn gì là chuyện hay?" - Mục Tổng Lâm xoay xoay ly rượu trong tay, cười nham hiểm - "Lâm Di, không phải chưa gì hết cô đã sợ?"

- "Làm sao có thể?" - Lâm Di bĩu môi - "Hai người bọn họ một cái cũng không có, tôi sợ cái gì?"

- "Đừng quên, họ con Trần Hạo, còn Hàn Thu, còn Lan Mị..."

Nghe đến ba cái tên này, Lâm Di đã nổi cả da gà. Đặc biệt là Lan Mị. Lâm Di thích Lục Thắm Ngan, thích từ lúc cha của hai người quen nhau. Thế nhưng không biết từ đâu Lan Mị lại như một khúc gỗ chắn ngang đường, ngang nhiên giành lấy Lục Thắm Ngan của cô ta! Thì rồi cũng như trong tiểu thuyết, đi đánh ghen, kêu gọi đại ca xã hội đen đi dẫn mặt Lan Mị. Nhưng nói ra thì thật nực cười, một cô tiểu thư suốt ngày ngồi trong thư phòng khuê các, lại muốn đi cảnh tỉnh thủ lĩnh của thế giới ngầm? Lâm Di vĩnh viễn không quên được giây phút vừa nhìn thấy Lan Mị, bao nhiêu "trợ thủ" cô ta vừa phải đến lập tức sợ hãi cúi người thấp xuống, đồng loạt hô to:

- "Lan Lão Đại!"

Nếu không phải nhờ có cha cô ta ra nói giúp một tay, e rằng bây giờ Lâm Di cũng chết không thấy xác.

- "Nếu vậy... Nếu vậy... Chúng ta..."

- "Mục Tổng Lâm tôi là ai chứ? Bây giờ rồi! Chúng ta đi xem kịch thôi!"

Mục Tổng Lâm ngửa đầu uống cạn ly rượu đỏ, đáy mắt hiện lên sự nhẫn tâm không cách nào che giấu.

Lập An Hạ sốt ruột nhìn đồng hồ chậm chậm trôi qua từng giây, lại nhìn sang Mục Tổng Thần đang ngồi trên sofa dịch tài liệu. Cô đảo mắt qua lại một chút, cuối cùng cũng mỉm cười đi đến cạnh hắn.

- "Mục Tổng Thần..."

- "Nếu cô muốn đi đến khách sạn để gặp tên đó, thì đừng cầu xin vô ích nữa."

- "Không phải."

- "Vậy chứ cái gì?"

Lập An Hạ cầm giấy tờ bút viết trong tay hắn đặt xuống bàn, chớp chớp mắt.

- "Tôi nay chúng ta làm một bữa tiệc hẹn hò đi."

- "Hẹn hò? Không phải cô sốt đấy chứ?" - Hắn nghi hoặc hỏi.

- "Không phải anh không muốn tôi đi sao? Vậy thì chúng ta ăn chơi no say một bữa, sau đó sẽ nghĩ cách đối phó với tên Mục Tổng Lâm! Thế nào?"

- "Cũng không tệ..." - Mục Tổng Thần vuốt vuốt cằm, ra chiều suy nghĩ.

- "Phải là quá tuyệt mới đúng chứ!" - Lập An Hạ búng tay - "Vậy nhanh đi tắm đi! Tôi đang nướng bánh ngọt uyên ương đó, còn có rượu trái cây nữa..."

- "Lập An Hạ, tốt nhất cô đừng giờ trò!" - Mục Tổng Thần phì cười sau đó ngoan ngoãn đứng lên đi vào nhà tắm.

Lập An Hạ thấy Mục Tổng Thần đóng cửa phòng tắm lại thì đi vào bếp, cố tình hát to lên.

"If I could just say the words

All the secret in my heart

And in my soul you'll hear

Can you see the love I hide

Slip through my eyes..."

An Hạ nhanh chóng đưa tay bấm phím thu âm giọng hát của mình để sẵn trong nhà bếp, chậm chậm đếm ngược.

- "Muời... Chín... Tám... Bảy... Sáu... Một... Mục Tổng Thần, tôi đi cứu anh đây!"

Mục Tổng Thần đi ra ngoài, lau lau tóc, gọi to:

- "Mine, tôi tắm xong rồi!"

Không có tiếng trả lời. Nhưng có tiếng hát.

- "Mine, chúng ta đi hẹn hò!"

Không có tiếng trả lời. Nhưng vẫn còn tiếng hát.

Hắn nghi hoặc đi về phía phòng bếp.

- "Mine!"

Mục Tổng Thần trở mắt nhìn máy ghi âm để trên kệ chén, thất thần vài giây sau đó rút lên qua kẽ răng:

- "Mine!!!!!!!"

8/3 vui về nhé các cô gái

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kết cục thảm hại

Lúc Lập An Hạ đứng trước cửa phòng 308, đồng hồ vừa vặn điểm đúng 8 giờ. Cô hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân trở nên bình tĩnh. Mục Tổng Thần, lần này là vì anh! Cô gỡ tay, gỡ một tràng dài.

Mục Tổng Lâm xuất hiện ở ngưỡng cửa, cười tự nhiên.

- "Chị dâu! Em biết thế nào chị cũng tới!"

- "Cảm ơn cậu! Đặt một phòng trong khách sạn này chắc cũng mất tầm hơn nửa tháng lương của tôi."

Cô cười đáp lại, thông thả đi vào trong. Nhưng không ai có thể biết được lúc này, lòng cô đang có bao nhiêu sợ hãi và lo lắng. Cô ngồi xuống sofa trong phòng, nhìn một lượt xung quanh.

- "Anh hai cho chị đến đây sao?" - Mục Tổng Lâm đưa một ly rượu đến trước mặt Lập An Hạ.

- "Mục Tổng Lâm, anh đã 'mời' tôi đến, thì dĩ nhiên phải biết kết quả là tôi nhất định đến, có đúng không? Vậy thì đủ rồi, với những kẻ như anh, chỉ cần biết kết quả mà không cần nghe đến quá trình!"

- "Chị dâu, miệng lưỡi chị cũng thật sắc bén và thông minh!" - Hắn cười phá lên, sau đó còn kèm thêm một câu khiến cô rợn tóc gáy - "Tôi rất thích!"

- "Cảm ơn cậu, người thích tôi nhiều không kể xiết, tôi cũng chẳng buồn bận tâm!"

Lập An Hạ nói tự nhiên. Thật ra suy nghĩ trong lòng cô lúc này chỉ có một cụm từ: Đồ siêu cấp biến thái lẫn chứng tâm thần lâu năm không được chữa trị

- "Được rồi, vào vấn đề chính đi! Chú em kêu tôi đến đây có việc gì?"

- "Chị uống hết cốc rượu đi rồi nói!"

- "Đổi cho tôi một ly nước chanh đậm đặc đi! Thật đậm vào nhé! Tôi quen uống thế rồi."

- "Dạ dày chị cũng khỏe lắm! Được thôi!"

Mục Tổng Thần gọi phục vụ, sau đó nói nhỏ vào tai cô ta một điều gì đó, còn chia ra vài tờ tiền.

Vài tờ tiền gói bên ngoài một bao thuốc màu trắng.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Lập An Hạ nhìn về phía cửa, đánh giá, hai tay vô thức siết chặt vào nhau. Cô buôn chải ngoài đời từ rất sớm, tuy không thông minh lắm, thậm chí còn hơi ngốc, nhưng về một số phương diện lại đặc biệt thận trọng và linh hoạt.

Mục Tổng Thần... Mục Tổng Thần... Tôi nhất định phải cứu được anh...

Một sát sau, hắn ta trở lại với ly nước trên tay.

- "Của chị."

- "Cảm ơn." - Lập An Hạ ngửa cổ uống cạn. Nụ cười càng lúc càng sâu của Mục Tổng Lâm.

- "Chắc chị cũng biết được tôi có ý gì?"

- "Chú em không nói làm sao tôi biết?"

Thật ra: Mày có không nói thì bà đây cũng thừa hiểu cái loại súc sinh như mày muốn cái gì!

- "Được rồi, vậy xem ra tôi cần phải nói thẳng! Chị lên giường với tôi một đêm, tôi cho anh ta được 'trong sạch'!"

- "Anh ấy trong sạch sẵn rồi, không cần bất kì ai bổ thí! Nếu tôi nói không?"

- "Chị đã đến đây, tức là chị nói có!"

Mục Tổng Lâm nhìn gò má Lập An Hạ dần dần trở nên đỏ rực, trong bụng rất phấn khích! Thuốc có lẽ đã phát tác dụng, làm cả người Lập An Hạ vừa nóng vừa ngứa ngáy, bằng chứng là tay chân cô cứ quơ qua quơ lại loạn xạ không ngừng.

- "Chú em bỏ thuốc trong rượu?"

- "Đến bây giờ chị mới nhận ra sao? Có một ít thuốc ngủ, còn bao nhiêu là... thuốc... kích... dục..." - Giọng hắn ta kéo dài đầy dâm dăng.

Mục Tổng Lâm cầm lấy cánh tay gờ lên trong không trung của Lập An Hạ, cười gằn.

- "Đề tôi giúp chị!"

Sau đó ôm cô đi đến phía giường lớn. Thuốc vào, tức là lí trí không còn. Mục Tổng Lâm hài lòng nhìn đôi mắt dần dần điu lại của Lập An Hạ, ha ha cười như một kẻ điên. Hắn ta cúi người xuống, bờ môi rớt lên gò má của cô.

- "Lập An Hạ, để tôi xem lần này chị làm sao phản kháng!"

- "Mục... Tổng Lâm... cậu..." - Lập An Hạ thều thào.

Mục Tổng Lâm vừa vươn người cởi áo ra, thì đèn trong khách sạn đột nhiên tắt cái phụt! Hắn ta kêu lên:

- "Cái gì thế này?"

Có một ánh sáng nhỏ rực lên. Tay Lập An Hạ run rẩy đang cầm đèn pin, khoe môi khẽ khàng nhếch lên một đường rất nhạt, nhưng tiếc thay Mục Tổng Lâm hoàn toàn không để ý đến.

- "Ồ, đi đến gặp tôi mà chị cũng mang theo đèn pin à?"

Hắn ta vừa đưa tay lên cầm, một luồng xung điện từ đầu giật thẳng các đầu ngón tay làm hắn tê dại. Mục Tổng Lâm hoảng hốt rút tay lại:

- "Ồi!"

Thì cùng lúc đó, một loạt hỗn tạp tiêu đen và bột ớt cay xè xịt thẳng vào mắt làm hắn ta quần quai trong đau đớn, tay chân điên cuồng vùng vẫy.

Còn Lập An Hạ, một giây trước đang mê man trên giường lớn, lập tức bật dậy như một cái lò xo. Cô kéo sợi chỉ mảnh trong tay mình một cái roẹt, điện lại bật sáng như ban đầu.

- "Lập An Hạ!!! Cô làm cái trò khôn khiếp gì đó!??? AAAAA.... Đau quá...."

- "Chú em, còn non tay lắm! Đừng có đấu với bà chị già này!" - Lập An Hạ cười đắc thắng - "Ngu mà còn muốn trở thành tướng cướp sao? Thật là thảm hại!"

- "Rõ ràng tôi đã bỏ thuốc vào rượu! Tại sao chị... chị..."

- "Chú em xuẩn ngốc à, để chị chỉ cho chú! Thuốc kích dục không thể nào hòa tan cùng một loại nước có chứa chất axit cực cao! Cho nên nói trắng ra, lúc chú tự tay mình đổi cho chị một ly nước chanh ĐẬM ĐẶC cùng BAO THUỐC thì chính là tự tay chú không cho nó được phát huy tác dụng! Mà tính chị cũng cẩn thận lắm, uống xong một ly kia của chú còn uống thêm một cốc chanh đậm đặc tự pha thêm mang theo nữa! Vì vậy, tiền của chú đốt vào chỗ thuốc kích dục kia, rất là lãng phí nhé! Chú nói xem, nếu chị ăn không no, hai ly nước chanh đậm kia đủ để khoét lỗ cái bao tử nhỏ này của chị chứ nhỉ?"

- "Chị... Chị... AAAAA...." - Mục Tổng Lâm ôm lấy mặt mình, rên lên thảm thiết.

- "Không cần khen chị thông minh đâu chú à, lúc trước chị học chuyên Hóa! Còn chú, kiến thức đơn giản thế này cũng không nắm được, lúc trước chắc

đứng bết lớp môn Hóa nhĩ?"

- "Chị... Chị... Vậy thì chị hãy giải thích hết một lần cho tôi hiểu đi! Tất cả các mảnh khóc điện rò kia!"

- "Chị nghe nói khách sạn này không gắn camera, thế nên sáng hôm nay chị đã lên vào đây trước và nhìn sơ qua một lượt kết cấu của phòng này! Tiện thể làm một chút ứng dụng nhỏ từ công tắc đèn đến ngay giường ngủ để dễ dàng tắt mở, rồi thì như chị đã nói đó, bởi vì chú quá xuẩn ngốc, cho nên không thể đầu lại chị được đâu! Hay là nên nói diễn xuất của chị quá tốt nhĩ? Ồi!"

Mục Tổng Lâm cố gắng mở ra đôi mắt đỏ ngầu vì cay và tức, bất ngờ cảm lấy chân của Lập An Hạ, kéo xuống.

- "Lập An Hạ! Hôm nay chị đừng hòng thoát khỏi đây!!!"

Lập An Hạ nhanh tay bật mở cái đèn pin của mình. Lại thêm một dòng điện lửa trắng vào cổ Mục Tổng Lâm, làm hấn rụt người rớt xuống nệm.

- "Chú em, cái này chỉ bỏ ra hai tháng tiền lương, hơn năm ngàn tệ để mua nó đó! Biết cái gì không? Là đèn pin roi điện! Chú thử đến gần chị thêm một bước nữa, chị tăng điện lên cho chú biết mặt! Ha ha ha!!!"

Cùng lúc này, cánh cửa phòng bật tung ra, Mục Tổng Thần thờ hồng học kêu lớn:

- "Lập An Hạ!"

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hấn im bật. Đờ đẫn nhìn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- "Mục Tổng Thần?"

- "Cô...?" - Hấn ngỡ ngàng, không thể nào nói nên lời.

Theo sau là ba thân ảnh khác cũng không kịp thở: Trần Hạo, Hàn Thu và Lan Mị. Và lúc này, cả bốn người đều nhìn cảnh tượng trong phòng bằng ánh mắt không-thể-nào-tin-được!

- "Hạ Hạ..."

- "Lập An Hạ!!! Chị chờ đó đi!!!"

Lập An Hạ lắc lắc cái bình xịt trên tay hai cái nữa, không quên mang khẩu trang vào sau đó xịt xung quanh cả người Mục Tổng Thần, làm hấn vừa hắt xì vừa rít lên:

- "An Hạ! Chị....! Chị!!!!!! Ách xì... Ách xì... Chị.... Ách xì..."

- "Ồi, còn quay lại cả phim cơ à?" - Lập An Hạ buồn cười, cầm cái máy quay phim để ngay trong góc. - "Chú em tưởng quay được cảnh gì hot lắm cơ à? Những điều chú vừa trải qua cũng hot không kém đâu! Để tôi tung lên mạng giúp nhé?"

- "Chị...Chị..."

- "Nên biết sức mình mà dừng lại đi! Nào, nói, bây giờ chú muốn 'chết' vì điện giật và thuốc xịt cay, hay là tự nguyện kí vào bản hợp đồng thừa nhận Mục Tổng Thần trong sạch và rút đơn triệu tập từ tòa án?"

- "Chị..."

- "Một... Hai... Ba..."

- "Tôi kí! Tôi rút!"

Mục Tổng Lâm nhin đau đớn, vươn tay cầm lấy cây bút, run run kí lên tờ giấy mà chưa kịp đọc xem nó viết cái gì.

- "Hừ, tiểu tử, trước khi làm bất cứ thứ gì nên lượng sức mình! Cậu có tiền, nhưng cậu chưa chắc đã thắng! Cậu nên khắc sâu vào trong đầu kết cục thảm hại này và ghi nhớ: Lập-An-Hạ tôi một khi biết chắc mình thua cuộc thì ngay từ đầu sẽ không xuất quân! Hôm nay đến đây, là lần đầu tiên tôi tự cược với chính bản thân mình và may rằng, lần này tôi thắng! Còn nữa, Mục Tổng Lâm, muốn bản thân được hạnh phúc, thì trước hết nên ủng hộ và tôn trọng quyền hạnh phúc của người khác!"

- "Mục Tổng Thần, anh không phải giận tôi chứ?"

- "..."

- "Nè nha, tôi tốn bao nhiêu công sức và tiền bạc mới lập được một cái bẫy như thế để cứu anh đó!"

- "..."

- "Nhìn nè, tôi cũng đâu có bị sao đâu! Tay chân nguyên vẹn, thân thể nguyên vẹn... cái kia... cũng nguyên vẹn mà..."

- "Kít!"

Mục Tổng Thần thắng xe vào trong bãi đỗ, mặt vô cùng lạnh đi vào nhà. Lập An Hạ cũng vội vã đi theo sau hần, miệng không ngừng oang oang:

- "Mục Tổng Thần ơi Mục Tổng Thần à..."

- "Ít ra anh cũng phải cảm ơn tôi một tiếng chứ..."

- "Cái đồ mặt lạnh đáng ghét này..."

- "Cái tên tiểu tử vô ơn này..."

- "Mục Tổng Thần, anh bị điếc à..."

- "Lập An Hạ!!!" - Mục Tổng Thần kêu lớn - "Cô ngừng một giây thì sẽ chết à?"

- "Đúng vậy."

- "Cô! Tôi nói cho cô biết, ai cho cô chưa được phép tôi mà đã tự động bỏ đi như vậy hả? Lại còn máy ghi âm cơ đấy! Còn một buổi hẹn hò cơ đấy! Còn đi tắm đi cơ đấy! Lập An Hạ! Cô muốn chọc tôi tức chết đúng không?"

- "Tôi..."

- "Cô có biết ngay giây phút đó tôi muốn giết cô thế nào không? Há? Tôi đã bảo cho dù có đi tù thì cũng không cần cô phải tới đó! Tại sao cô không nghĩ đến trường hợp hần trở nên lợi hại hơn? Tại sao cô không nghĩ đến trường hợp hần có thể phòng ngừa được tất cả? An Hạ, nếu hần đủ bản lĩnh để chống lại cô, thì bây giờ mọi chuyện đi đến bước đường như thế nào đây???"

Lập An Hạ cúi đầu rất thấp, im lặng lắng nghe. Cô chưa bao giờ có cảm giác muốn khóc như lúc này. Thật sự rất muốn khóc. Cô vì hần mà hao tâm tổn lực nhiều như vậy, thế nhưng giờ đây hần lại cứ đứng đó mà không ngừng la mắng cô... An Hạ xoay người đi vào phòng ngủ, một câu cũng không nói nữa.

Mục Tổng Thần cảm thấy mình vì lo lắng mà tức giận thái quá, liền im bật. Hần dựa người vào tường, nhắm chặt mắt. Thật sự giây phút đó, hần rất muốn có thể tự mình bóp chết Lập An Hạ! Nếu cô có chuyện gì... Hần thật sự không dám nghĩ nữa...

Mục Tổng Thần đi vào phòng, thấy Lập An Hạ cuộn người nằm trong chăn. Hần nhẹ nhàng đi đến nằm xuống từ phía sau, ôm lấy cô. Người cô rất 'mềm', ôm rất thích.

- "Mine, xin lỗi."

- "Tôi.. Lúc đó tôi thật sự rất lo cho cô nên đã nặng lời..."

- "Mine..."

- "Mine, đừng giận nữa..."

- "Mine, tôi nói với cô cái này, cô nhất định không được quay mặt lại đâu đấy..."

- "Mine, tôi thích cô. Rất thích."

Giọng hần rất nhẹ, khẽ vang lên bên tai Lập An Hạ.

- "Tôi đã từng nghĩ có lẽ cuộc hôn nhân này sẽ không kéo dài qua nổi một tháng. Tôi cũng không biết vì sao giây phút đó tôi lại đến hỏi cô có muốn làm vợ tôi không, tôi càng không hiểu vì sao cô lại gật đầu đồng ý, thế nhưng giây phút này... Mine, tôi thật sự muốn chúng ta cứ mãi như thế này. Mỗi ngày trải qua cùng nhau, vô cùng bình dị, vô cùng nhẹ nhàng..."

- "Mine..."

- "Cái đồ con gà này, tôi khó khăn lắm mới nói được hết lòng mình cho cô nghe, sến súa chết đi được, thế mà cô lại ngủ ngon lành từ nãy giờ như thế sao???"

Mục Tổng Thần xoay mặt cô lại, nhìn chăm chăm hai mi mắt nhắm chặt của Lập An Hạ, cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên từ trong ngực mình!

- "Cô..."
- "Không nghe cũng tốt..."
- "Ngủ thôi."

Chỉ là Mục Tổng Thần không biết, lúc hắn ôm cô vợ nhỏ của mình vào trong lòng nhắm mắt, cô ấy nở một nụ cười rất tươi, rất mãn nguyện, trên mí mắt cô ấy cũng lăn xuống một giọt nước trong suốt. Giọt nước của hạnh phúc.

Viết xong chương này một đừ người. Có thể có vài chỗ chưa được rõ ràng nhưng mong mọi người thông cảm nhé, mình sẽ chỉnh sửa lại khi có thời gian <3

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Châm ngòi cho pháo nổ

"Tình cảm của bọn họ có lẽ vì đến quá sớm nên ông trời sợ chưa đủ sâu đậm, cứ hết lần này đến lần khác thử thách, thử thách mãi..."

Sân bay Quốc Tế.

- "Tổng Thần, em đi đây! Anh có điều gì muốn nói với em không?"
- "Anh tưởng ngày mai mới là ngày em bay? Hạ nói ngày mai sẽ đi tiễn bạn của cô ấy."
- "Em muốn dời lại một ngày."

Để có thể tránh mặt cô ấy và gặp anh...

- "Diệu Chi, em đi đi, đừng lưu lại bất kì điều đau đớn gì trong lòng! Chúng ta ai rồi cũng sẽ hạnh phúc. Anh mong em đừng vì anh mà suy nghĩ quá nhiều nữa."
- "Mục Tổng Thần, bây giờ anh có còn yêu em không?"

Hòa Diệu Chi luôn nghĩ, tại sao Mục Tổng Thần lại không như những nam chính trong mấy bộ truyện ngôn tình online cô đọc trên mạng? Nam chính luôn vì bạn gái cũ mà khiến nữ chính đau lòng, nam chính luôn không thể nào phân biệt được anh ta yêu ai...

- "Không! Đây là lần thứ bao nhiêu anh trả lời em câu này rồi chứ?"
- "Mục Tổng Thần! Sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy? Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm, vì sao... Vì sao..."
- "Diệu Chi, vấn đề giữa hai chúng ta đã giải quyết vô cùng triệt để! Anh nói anh không còn yêu em, tức là đã thật sự không còn yêu nữa! Em nên biết anh rất ghét những thứ mập mờ dây dưa, giữa chúng ta chỉ còn có thể là bạn!"
- "Mục Tổng Thần, em làm tình nhân bên ngoài của anh, anh đồng ý không? Hạ sẽ không biết, sẽ không có ai biết..." - Hòa Diệu Chi nở một nụ cười thê lương.
- "Hòa Diệu Chi! Em nói năng lộn xộn gì đó?"
- "Em không nói năng lộn xộn! Em yêu anh, Mục Tổng Thần, em yêu anh!"

Tại sao thế giới này lại bất công như vậy? Tại sao Mục Tổng Thần lại không còn yêu cô? Tại sao Lập An Hạ và Mục Tổng Thần lại là vợ chồng?

- "Diệu Chi, em đừng vượt quá giới hạn của anh! Đừng để anh từ đây về sau không còn có thể nhìn mặt em nữa! Một lần sau cuối, anh sẽ nhắc lại ba vấn đề quan trọng nhất! Đầu tiên, anh hoàn toàn không còn yêu em. Thứ hai, nếu em vẫn đồng ý chúng ta là bạn, thì sẽ là bạn. Cuối cùng, anh mong một ngày nào đó, khi em thật thanh thản mà quay về, mong rằng hai chúng ta có thể nói rõ ràng mọi chuyện với Hạ. Hòa Diệu Chi, chúc em lên đường bình an! Mong em vui về!"

Nói xong, hắn lạnh lùng xoay người, cao ngạo bước đi. Hòa Diệu Chi nhìn theo bóng lưng thẳng đến mức tuyệt tình ấy, rơi nước mắt. Cô chạy theo, ôm thật chặt hắn từ phía sau.

- "Tống Thần, em xin lỗi! Mong anh và Hạ hạnh phúc! Em tin rằng... tin rằng... Thời gian rồi có thể khiến em quên được anh..."

Những tấm ảnh đó được gửi đến trong lúc Lập An Hạ cùng Mục Tống Thần đang nằm ườn trên nệm xem How I Met Your Mother.

- "Ông Ted này dễ thương quá đi mất..."

- "Haha, nhìn Marshall và Lily kia..."

"Ting"

Lập An Hạ vừa cười sảng sặc vừa giơ tay cầm lấy điện thoại. Mắt cô lướt qua màn hình, ba giây sau tầm mắt hơi đóng băng lại, nhúu mày. Mục Tống Thần thấy cô không cười nữa, nghiêng đầu nhìn.

- "Sao thế?"

- "Nè, anh xem đi."

Lập An Hạ ném chiếc Samsung đến tay hắn, sau đó tiếp tục chăm chú xem phim, nhưng độ tập trung thì đã giảm đi vài phần.

- "À, một cô bạn của tôi đi nước ngoài..."

- "Bạn?! Ôm thế này mà gọi là bạn?"

- "Tôi..."

- "Chưa hết, nhìn tiếp đi, trong sân bay, trong quán cà phê, hai người làm bạn cũng vụng trộm ghê gớm nhỉ?"

- "Không phải, Mine, tôi và cô ấy... Thật ra..." - Mục Tống Thần gãi gãi tóc, không biết phải giải thích như thế nào.

- "Thật ra thế nào?" - Lập An Hạ ngồi dậy, khoanh tay ngược nhìn hắn.

- "Thật ra là... là... là... Tôi và cô ấy chỉ là bạn thôi! Thật đấy, bạn thân, cho nên... Cho nên những hành động như thế này... Thế này cũng không có gì là quá..."

- "Không có gì là quá??!" - Cô tròn mắt - "Ôm chặt thế này mà còn không quá sao? Vậy theo anh thế nào mới được gọi là quá? Hôn, ngủ hay..."

- "Mine! Cô đừng nói chuyện theo lối đó có được không? Tôi đã nói chúng tôi chỉ là bạn! Tôi và cô ấy..."

Lập An Hạ cúi đầu nhìn bức ảnh chăm chăm vài giây, đầu ngón tay đột nhiên run rẩy. Đáy mắt cô thoáng qua một tầng hơi nước, sau đó ngẩng lên, giọng rất nhẹ:

- "Là cô gái đó, có đúng không?"

Mục Tống Thần mím môi, im lặng vài giây.

- "Là cô ấy."

- "Cô ấy có biết anh kết hôn rồi không?"

- "Có."

- "Biết anh đã kết hôn rồi? Thế mà vẫn còn như thế này?"

Giọng cô cao lên. Gương mặt hơi đỏ gay vì giận. Cô không thích những loại phụ nữ như thế. Biết đàn ông đã có chồng mà vẫn khư khư dính lấy vô cùng tự nhiên? An Hạ là một con mọt ngôn tình, mỗi lần cô đọc tiểu thuyết đến đoạn này, máu nóng giống như tràn lên cả đại não. Thế nhưng bao nhiêu lần nhìn, cô cũng không thể nào thấy rõ được gương mặt của người này! Tại sao chứ? Không muốn cô đi đến "day dỗ" cô ta? Chụp hình tởm cáo mà sao cũng có "tâm" đến mức này chứ?

- "Cô có thể đừng dùng giọng điệu đó để nói chuyện với tôi không?"

- "Chứ anh bảo tôi dùng giọng gì đây? Một người vợ biết chồng mình có tình nhân bên ngoài thì nên dùng giọng gì?"

- "Cô ấy không phải là tình nhân, và tôi càng không bao giờ đi ngoại tình!" - Hắn rít lên - "Từ trước đến giờ cô vẫn chưa bao giờ tin tưởng tôi, đúng không? Cô luôn cho những điều cô nhìn thấy là đúng, phải vậy không?"

- "Thế anh nói tôi nên tin điều gì bây giờ? Hai người yêu nhau sâu đậm như vậy, tại sao lại không đến bên nhau? Hôm nay lại ôm nhau như vậy giữa chốn

đồng người, anh bảo tôi nên tin như thế nào??!"

- "Mine, cô ấy đã là quá khứ..." - Giọng hần ghi xuống vì không muốn hai người phải cãi nhau chỉ với một vài tấm hình như thế này.

- "Nhưng những bức ảnh này là hiện tại, Mục Tổng Thần! Nó phản ánh lại anh và cô ấy đang làm gì và mối quan hệ của hai người!"

- "Vậy là cuối cùng, cô vẫn không tin tôi?"

Mục Tổng Thần cay đắng cười.

Lập An Hạ im lặng.

Mà sự im lặng của cô vào giờ phút này, chính là hành động châm ngòi cho pháo nổ.

- "Tốt! Rất tốt!"

Hắn đi vào nhà tắm, sập cửa cái rầm. Lập An Hạ nhìn màn hình tivi đang chiếu đến khúc tấu hài, thế nhưng lúc này cõi lòng cô lại ngập tràn chua xót cùng hụt hẫng và đau nhói. An Hạ vươn tay bấm remote tắt tivi, lấy chiếc áo khoác dài màu xanh lục đậm quen thuộc của mình, mở cửa phòng đi ra ngoài. Mà cô cũng không hiểu vì sao, mình lại đột nhiên rơi nước mắt.

Little Sadness vẫn còn sáng đèn. Đây là tiệm cà phê mà Lập An Hạ thích nhất. Mỗi lúc có chuyện không vui, cô đều lê la đến đây.

- "Một Latte macchiato và một mousse bạc hà nhé!"

Lập An Hạ gọi xong đồ uống thì đặt giỏ xách lên cái bàn nằm khuất trong góc và có thể nhìn ra cửa sổ. Cô úp mặt xuống bàn, cho đến khi nghe tiếng gõ gỗ bên tai thì mới ngẩng lên, mắt hơi đỏ và đầy nước. Là một người thanh niên tầm tuổi Mục Tổng Thần.

- "Đây là đồ gọi của cô."

- "Cảm ơn nhé."

Lập An Hạ vươn tay cầm lấy muỗng, vít một ít bánh cho vào miệng.

- "Anh vừa đến đây làm đúng không? Tôi đến đây khá thường xuyên nhưng lại không thấy anh."

- "Tôi làm được hai ngày rồi."

Mười giờ. Quán cũng gần đóng cửa. Quầy phục vụ chỉ còn mỗi anh ta. Một chàng trai với dáng người dong dong và gương mặt ưa nhìn. Hình như là con lai.

Tô Trạh Hiền ngược nhìn cô gái cuối cùng ngồi trong góc. Có lẽ cô ấy vừa có chuyện buồn, người thân đi xa, bị cấp trên khiển trách hoặc cũng có thể là cãi nhau với người yêu? Gương mặt cô ấy cúi thấp từ lúc vừa vào, có lẽ không muốn người khác nhìn thấy nước mắt của mình. Tô Trạh Hiền đột nhiên mỉm cười.

- "Cô có chuyện gì buồn à?"

- "Hả?" - Lập An Hạ ngược đầu, sau đó vội vã cúi xuống - "Một vài chuyện lật vạt ấy mà..."

- "Có muốn thử bánh mới không?"

- "Được sao?" - Hai mắt cô sáng lên.

- "Cô là người đầu tiên." - Tô Trạh Hiền bê ra hai đĩa bánh, nói - "Đây là Macaron được biến tấu, nhân làm bởi trà xanh và thạch. Còn đây là Cupcake, nhân làm bởi chocolate cay và thịt xông khói xay nhuyễn."

- "Cupcake... mặn?!" - Lập An Hạ nhú mày.

- "Ăn trước đi rồi nói."

An Hạ từ từ cầm chiếc bánh lên, ăn nhồm nhoàm trước mặt Tô Trạh Hiền. Anh có chút buồn cười, giờ tay lên che miệng.

- "Ngon quá đi..."

- "Thật không?"

- "Thật đấy! Ngon lắm!" - Lập An Hạ vừa ăn vừa liếm môi - "Lần đầu tiên tôi ăn cupcake có nhân đấy! Lại còn nhân mặn!"

- "Thế thì tốt rồi, ngày mai tôi sẽ bắt đầu bán."

- "Tôi hỏi anh cái này nhé..."

- "Ừ?"

- "Nếu anh là một người đàn ông đã có gia đình, thế nhưng tình cũ đã từng rất sâu nặng trước đây đột ngột trở về, còn níu kéo anh, thì... anh có đồng ý không?"

- "Đã có gia đình?" - Tô Trạh Hiên chổng cằm - "Tôi chưa có nên cũng không chắc, nhưng tôi nghĩ... nếu anh ta là một người đàn ông đúng nghĩa, thì chắc là sẽ không."

- "Vì sao?" - Lập An Hạ chăm chú nghe.

- "Anh ta đã đồng ý cưới vợ, tức là đã không còn yêu người cũ nữa rồi! Mà đã không yêu..."

- "Thế nếu vẫn yêu thì sao?"

- "Nếu anh ta vẫn còn yêu thì cưới người khác làm gì?" - Tô Trạh Hiên nhún mày.

- "Ai biết được..." - Lập An Hạ làm bầm - "Trong tiểu thuyết vẫn thế đấy thôi..."

- "Sao cô có thể so sánh đời thực với tiểu thuyết thế nhỉ? Thật ra trong ngôn tình hay miêu tả những người đàn ông vẫn còn yêu sâu nặng người cũ mà cưới vợ mới, mục đích là để "giải tỏa", còn nói anh ta rất hung ác, rất soái, rất giàu có... Chung quy chỉ là để lấp đi một thói xấu của những tên đó thôi, chính là... nhu nhược!"

- "Nhu nhược?" - Cô nheo mắt.

- "Một người đàn ông đến bản thân yêu ai còn không biết, lại nhẫn tâm đi làm tổn thương cùng một lúc hai người phụ nữ, người vợ hiện tại của mình lại đi "ngược" thế thâm bán sống bán chết, để sau này lúc hối hận rồi thì lại cầu xin cô ấy tha thứ? Đúng là nhục cười! Đó là một loại đàn ông nào đấy và quan trọng nhất, chính là cực-kì-nhu-nhược!"

Lập An Hạ im lặng. Cô xoay xoay chiếc ống hút trong ly, rất lâu sau cũng không nói gì.

- "Cô đã... cưới chồng rồi?!"

- "Sao... Sao anh biết?" - An Hạ kinh ngạc.

- "Nghe cách cô nói chuyện là biết rồi."

- "... Đúng vậy..."

- "Cô và chồng có xích mích đúng không?"

- "Đúng là hơi có chút chuyện..." - Lập An Hạ thờ dãi.

- "Bây giờ xã hội này thật không biết làm sao nữa! Cứ cưới nhau về rồi bắt đầu hiểu lầm sau đó nộp đơn ly hôn. Nếu ngay từ đầu chưa tìm hiểu kĩ thì kết hôn làm gì?" - Tô Trạh Hiên lắc đầu - "Kết hôn một lần là tình nghĩa trăm năm, thế mà..."

- "Không phải! Chúng tôi cưới nhau... Mà thôi, có nói anh cũng không hiểu!" - Lập An Hạ cầm giỏ xách đứng lên, tay quệt mắt - "Bánh ngon lắm, bán đi, tôi nhất định sẽ ủng hộ!"

Cô xoay người đi được vài, đột nhiên quay lại mỉm cười.

- "Cho tôi biết tên đi?"

- "Tô Trạh Hiên." - Anh dọn dẹp - "Còn cô?"

- "Mùa hạ an lành và bình yên..." - Lập An Hạ nhẹ giọng nói thế rồi đi thẳng ra ngoài, không ngoái đầu thêm lần nào nữa.

- "Hà?" - Tô Trạh Hiên ngăn người.

Mùa hạ an lành và bình yên?

"An Hạ."

Lập An Hạ ngửa đầu nhìn trời. Cô không biết quyết định kết hôn như vậy với một người đàn ông là có đúng hay không. Cô không biết khi nào thì mình và hắn sẽ ly hôn. Cuộc hôn nhân này quá đột ngột và nhanh chóng, đến mức khiến cho An Hạ có cảm giác rất không chân thực. Cô chẳng thể hiểu nổi vì sao lúc Mục Tổng Thần ngờ ngẩn lao tới hỏi mình câu đó, cô lại mơ màng gật đầu đồng ý trở thành vợ hắn. Một cuộc sống vô tư tự tại, có thể gọi là siêu nhàn chán của cô, đột nhiên từ giây phút đó trở đi lại được tô thêm nhiều màu sắc mới.

Cái gì cô cũng không rõ, cái gì cô cũng không dám chắc.

Vậy mà, cô lại biết một thứ, thật sự biết rất rõ một thứ. Lập An Hạ cô, thật sự đã thích hắn mất rồi. Đã thích rất nhiều mất rồi.

Nhưng có lẽ tình cảm của bọn họ vì đến quá sớm nên ông trời sợ chưa đủ sâu đậm, cứ hết lần này đến lần khác thử thách, thử thách mãi...

Cô cúi người, những ngón tay lướt đi trên màn hình điện thoại, cũng là lúc một giọt nước mắt rơi xuống, nhưng rất nhanh sau đó biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khoảng cách giữa hai chúng ta (1)

"Chúng ta dừng lại một tuần thôi. Suy nghĩ về cuộc hôn nhân đột ngột này thật kĩ. Mục Tổng Thần, anh hiểu ý tôi mà, đúng không?"

Trong đêm tối, Mục Tổng Thần nhắm mắt tựa người vào bức tường lạnh lẽo, tay nắm chặt điện thoại. Hắn biết cô muốn gì, hắn biết ý của cô là gì. Cô muốn hắn đừng đi tìm cô, cô muốn hắn hãy thật bình tâm suy nghĩ, cô muốn hắn hãy xem lần kết hôn này có thể tiếp tục được hay không. Thế nhưng, tại sao cô lại không hỏi hắn muốn gì? Tại sao cô lại không chịu tin tưởng hắn?

Mục Tổng Thần không phải chưa từng suy nghĩ đến những vấn đề đó, thậm chí đã nghĩ đến rất nhiều lần. Hắn biết mình không còn yêu Hòa Diệu Chi, hắn biết nếu hắn thiếu An Hạ thì cuộc sống của hắn sẽ u ám đến mức độ nào. Thế nhưng hắn không thể phủ nhận một điều, Lập An Hạ vô cùng ương bướng và luôn chống lại hắn. Nói trắng ra, kết hôn được bốn tháng, không có ngày nào là họ không tranh cãi, từ những việc nhỏ xíu cho đến lớn nhất.

- "Mục Tổng Thần, mày nghĩ đi, nghĩ xem mày có cần cô ấy nữa hay không?"

Hắn rít một hơi thuốc, cả người ngập trong những làn khói trắng xám ma mị lẫn lộn.

Lập An Hạ bắt chuyến tàu gần nhất đến Tô Xuyên, muốn thoát khỏi cuộc sống thường nhật của mình sau khi đã gọi điện đến công ty xin nghỉ một tuần. Cô quyết định sẽ không sống tạm bợ như vậy nữa. Nếu không cần nhau, sẽ ly hôn. Nếu thật sự không thể từ bỏ, vĩnh viễn ở lại. Cô ghét sự tạm bợ, từ trước đến nay vẫn luôn một lòng một dạ ghét nó như vậy.

Lập An Hạ nhìn thoáng qua màn hình điện thoại. Quả nhiên hắn không hề gọi cho cô, cũng không nhắn lại bất kì thứ gì. Đây đúng là những gì An Hạ muốn, thế nhưng không hiểu sao lúc này, lòng cô vẫn không kìm được cảm giác hụt hẫng. Chỉ một chút thôi.

- "Hạ Bình An?!"

Một bàn tay khẽ chạm nhẹ vào vai cô. Lập An Hạ ngạc nhiên xoay người.

- "Song Đại Tỷ?!"

- "Là tao!"

Lương Y Song! Thật không ngờ lại có ngày gặp cô ấy ở đây!

Y Song là bạn học cấp ba của Lập An Hạ. Tính tình Lương Y Song thẳng thắn nhưng lại hay gây gỗ, trong trường nổi tiếng là học sinh hư đốn, đi đến đâu là bị người khác vừa khinh thường vừa sợ sệt. Người ta đồn rằng cô ấy dựa vào gia thế giàu có của mình đi ăn hiếp người khác, cha mẹ không chịu dạy dỗ Y Song... Đến Lập An Hạ cũng nghĩ như vậy và không ưa cô ấy một chút nào, cứ mỗi lần chạm mặt là lạnh nhạt lướt qua. Sau đó Lương Y Song bị hiệu trưởng chuyển vào lớp An Hạ, xui xẻo thay lại còn ngồi cùng bàn với cô! Cả hai suốt ngày cãi nhau ầm ĩ, học lực của An Hạ cũng theo Lương Y Song mà kéo xuống tận đáy, cuối cùng cô của An Hạ tức giận đòi giáo viên chuyển chỗ, thế nhưng Lương Y Song lại nhất quyết không chịu. Lập An Hạ ừ hừ vài tiếng khuyên nhủ giải thích với cô chủ rồi thôi, mọi chuyện lại êm xuôi đầu vào đấy.

Lúc thân quen rồi, Lập An Hạ mới phát hiện ra hoàn cảnh gia đình Lương Y Song thật sự rất đáng thương. Cha mẹ cô ấy đi làm từ sáng đến tối, ở trong một căn biệt thự lớn như một tòa lâu đài mà xung quanh chỉ có không khí lạnh lẽo cùng đám người giúp việc. Mỗi ngày Lương Y Song đều phải ăn một mình, chơi một mình, ngày họp phụ huynh cũng chỉ có bác quản gia đi giúp. Lương Y Song nói với cô rằng, cô ấy có một người chị họ thất lạc nhiều năm.

Năm bốn tuổi, Lương Y Song cùng chị họ cô ấy bị một bọn người xấu bắt cóc. Y Song lúc ấy còn nhỏ nên chẳng cách nào phản kháng, chỉ biết rằng họ đưa cả hai đến một khu nhà rất tối và đầy mùi nước ảm mốc, sau đó bị bịt thuốc mê bất tỉnh. Lúc cô ấy tỉnh dậy thì đang nằm trong bệnh viện, thế nhưng người chị họ kia thì lại biến mất không dấu vết. Suốt nhiều năm qua vẫn không thể nào tìm thấy. Vốn dĩ là chị họ và Y Song ở cùng nhau, nhưng sau sự việc đó xảy ra, cô chủ của cô ấy, tức là cha mẹ của người chị họ kia lại quyết định dọn ra ngoài sống. Tuy không ai nói nhưng Lương Y Song lại hiểu rõ, cô chủ chính là trách móc cô về sự việc kia, âm thầm nghĩ ngợi trong lòng rằng tại sao người biến mất lại là còn họ mà không phải là Y Song cô.

Gia đình Lương Y Song và cô chủ kia cãi nhau một trận kịch liệt, cuối cùng đường ai nấy đi. Mỗi lần họp mặt gia đình, cô chủ lại không còn yêu thương chiều chuộng cô như lúc trước nữa, ánh mắt tràn đầy sự xa cách và ganh ghét. Lương Y Song còn nhỏ đã phải tự mình lớn lên như vậy, hình thành một thói quen lắm lì nhưng lại thích có người nói chuyện với mình. Vậy nên bắt đầu đi gây sự, bắt đầu hư hỏng, bắt đầu muốn có người chú ý đến mình...

Lương Y Song còn nói với cô: "Hạ Bình An, nếu không có mày, tao nghĩ thực sự suốt đời này tao chẳng thể nào có bạn! Bên mày tao cảm thấy rất tốt, cảm thấy thế giới này không chỉ có mỗi một mình tao! Mày là mùa hạ bình an, thật sự rất bình an..."

Lương Y Song gọi cô là Hạ Bình An. Cô ấy muốn cô cứ mãi bình an như vậy, khiến cho Y Song có cảm giác nhẹ nhàng khi đến gần...

Lập An Hạ gọi cô ấy là Song Đại Tỷ. Cô muốn cô ấy cứ mãi làm đại tỷ, làm công chúa của chính mình, làm những gì cô ấy muốn, khiến cho cô thêm tự tin về bản thân khi nhìn thấy Y Song.

- "Này, Hạ Bình An, đến Tô Xuyên làm gì thế?!" - Y Song nhướn mày.

- "Chả có lí do gì cả, thích thì đến thôi."

- "Tên họ Bạc của mày sao rồi?" - Lương Y Song khoác vai Lập An Hạ, cùng nhau đi trên con phố đông người.

- "Kết hôn rồi..."

- "Hả?! Mày kết hôn với hắn ta?! Nhanh như vậy ư?!"

- "Không phải không phải! Tao chia tay với Bạc Nhiên rồi, đã kết hôn với một người khác."

- "Gì cơ???" - Lương Y Song sững sờ.

Chuyện tình hoàng tử và lọ lem của Bạc Nhiên và Lập An Hạ lúc đó thật sự rất nổi tiếng! Tin này truyền từ đại học T của An Hạ đến đại học A của Lương Y Song. Ai cũng nghĩ rằng họ sẽ vĩnh viễn không cách lìa, thế nhưng ai học được chữ ngờ...

- "Ngạc nhiên như vậy làm gì? 'Cái bánh đầu tiên' tao làm ra luôn là tệ nhất, không có hứng thú để ném thư 'mùi vị'..."

- "Thế mà cũng nói được!" - Lương Y Song phì cười.

- "Thế mày với tên Vũ Gia Khiêm kia sao rồi?"

- "Tao chưa nói với mày hắn ta có hôn thê rồi sao?"

- "Hả?"

- "Vừa hủy hôn với hôn thê tròn hai tháng!"

- "Cô gái nào lại đi hủy hôn với con trai tập đoàn nhà họ Vũ vậy?" - Lập An Hạ bật cười - "Đối tượng được săn đón đông đảo của các cô gái..."

- "Tiểu thư nhà họ Hòa, Hòa Diệu Chi!" - Khóe môi Lương Y Song giương lên cao, chua xót - "Thế nào? Có phải rất bất ngờ không?"

- "Hòa Diệu Chi???" - Lập An Hạ ngẩn người - "Mày không làm đấy chứ? Không thể nào!"

Hòa Diệu Chi quen biết Vũ Gia Khiêm? Lại còn hủy hôn?! Tại sao cô chưa từng nghe cô ấy nói đến?

- "Tao lừa mày làm gì chứ?" - Lương Y Song thờ dãi - "Anh ta yêu Diệu Chi, Hạ ạ, yêu sâu lắm rồi..."

- "Thế còn mày?" - Lập An Hạ dừng bước, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của cô bạn cùng bàn cấp ba của mình.

- "Tao chỉ là đơn phương từ một phía, có tư cách gì lên tiếng chứ?" - Lương Y Song lắc đầu. - "Thôi bỏ đi, đàn ông trên thế giới này còn nhiều, Y Song tao cố gì phải vì một người không yêu tao mà tự mình đi đau khổ!"

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi Lương Y Song, thế nhưng Lập An Hạ vẫn cảm thấy nó rất gượng gạo, cũng rất giả tạo...

Lương Y Song mời Lập An Hạ về nhà mình ở cùng, biết được cô ấy đã rời nhà ba mẹ sống được một thời gian, cô gật đầu đồng ý.

Tối muộn, cả hai chui vào chăn nằm.

- "Tối mai mấy đứa cấp ba cũ của mình ở đây đi họp lớp, mày đi không?"

- "Nhiều lắm à?"

- "Cũng tạm, tại mấy đứa trên thành phố nghỉ xả hơi về Tô Xuyên..."

Lập An Hạ suy suy nghĩ nghĩ, cuối cùng quả quyết gật.

- "Tao đi! Cũng lâu lắm rồi mà, muốn xem tụi nó như thế nào thôi!"

Buổi họp lớp được tổ chức ở quán bar Thiên Lạc, địa điểm bar lớn và hoành tráng nhất ở Tô Xuyên. Lập An Hạ nhìn những thân ảnh trước mặt, có xa lạ, mà cũng có cả quen thuộc... Đường như những năm tháng tươi đẹp và hồn nhiên của cô đều đang tái hiện lại ngay tại đây.

- "Hạ? Lập An Hạ...? Là mày, nữ thần môn Hóa của lớp?" - Ánh Linh, cô bạn ngồi cách bàn An Hạ lúc trước hai dãy ngạc nhiên lên tiếng.

- "Thánh Hóa? Là mày thật sao?"

- "Cứ tưởng mày chẳng bao giờ tham gia những sự kiện này chứ?"

Những tiếng chào hỏi và vui mừng xen lẫn ngạc nhiên không ngừng vang lên. Lập An Hạ cười cười:

- "Tưởng chúng mày quên sạch sẽ tao rồi đấy chứ!"

- "Làm sao mà quên nổi?"

- "Đúng vậy nha!"

Nói chuyện vài ba câu, Lập An Hạ thu mình ngồi trong một góc nhỏ của bàn ngay sát cửa sổ. Cô vén màn he hé, nhìn ra dòng đường náo nhiệt bên ngoài, suy nghĩ rất nhiều chuyện. Về Mục Tổng Thần, về tương lai của bọn họ, về tình cảm cô dành cho hắn, về cuộc hôn nhân vội vã của cả hai...

- "Hạ, ra nhảy thôi!"

- "Không nhảy, mệt rồi!" - Lập An Hạ xua tay - "Mày chơi thoải mái đi rồi về! Tao đi trước!"

- "Đi đâu?" - Lương Y Song nhủ mày - "Mày có biết đường phố gì ở đây đâu mà đi? Sao thế? Không khỏe à? Tao đưa mày về?"

- "Không cần, tao đâu phải trẻ con lên ba!" - Cô phì cười trước sự lo lắng thái quá của Lương Y Song.

- "Năm lớp 12 mày còn không nhớ nổi đường từ nhà ra tiệm sửa xe đấy, con ạ!"

- "Được rồi được rồi, mày ở lại chơi đi! Tao bắt taxi về, có gì thì gọi!"

- "Nhưng mà..."

- "Không nhưng nhĩ gì cả! Bye bye! Đừng về khuya quá nhé!"

Lập An Hạ quai balo lên, không muốn làm phiền mọi người nên mở cửa sau đi thẳng ra ngoài. Cô không gọi taxi, đột nhiên nổi hứng muốn đi bộ một mình. Đường phố Tô Xuyên buổi tối lạnh lạnh, rất thích hợp để tản bộ. Ánh đèn đường trên cao rọi xuống, phản chiếu lên mặt đường hình dáng một mình của cô. Những xe bán đồ ăn khuya vô cùng náo nhiệt khách khứa, hương thơm lan tỏa trong không gian ẩm ướt. An Hạ dừng chân, mua hai que thịt lợn viên rồi tiếp tục cầm cúi bước đi.

Tan trong không khí, rất nhanh, là mùi của nỗi nhớ.

Cả hai đã ba ngày không gặp nhau.

- "An Hạ, mày có thích Mục Tổng Thần không?"

Lập An Hạ ngồi xuống ghế đá ven đường, thần thờ ăn. Cô nhìn xung quanh, không biết đây là đâu, chắc rằng mình đã bị lạc. Nhưng cô không quan tâm nữa. Cô cần phải biết câu trả lời thật sự của lòng mình. Tay Lập An Hạ lần tìm đến túi quần, cầm điện thoại lên. Cô mở khóa màn hình, siết chặt.

- "Gọi hay không đây? Đã ba ngày rồi..."

Nhìn dãy số quen thuộc trước mắt, chỉ cần bấm nút "call" là sẽ có thể nghe được giọng của người cô rất nhớ, thế nhưng sao Lập An Hạ lại cảm thấy đây là một công việc quá đỗi vất vả và nặng nề. Cô thừa nhận, cô rất bướng bỉnh và khó bảo. Đã bao nhiêu lần chống đối lại ý kiến hắn, Lập An Hạ thật sự không nhớ nổi. Thế nhưng... Thế nhưng... Rốt cuộc cô lại không hiểu vì sao cô lại muốn ở bên hắn đến thế, mặc dù cô biết rõ, không có hắn cô vẫn có

thể bình thường mà làm việc, mà ăn, mà ngủ...

Trong lúc thất thần suy nghĩ, ngón tay cái của An Hạ không biết từ lúc nào đã bấm gọi đi. Cô giật mình hốt hoảng, vừa định tắt máy thì cũng là lúc giọng người kia khàn khàn vang lên.

- "Nghe đây..."

Lập An Hạ đột nhiên có cảm giác muốn òa khóc. Lẽ nào... Cô đã nhớ hẳn đến mức điên cuồng như vậy rồi sao?

- "Mục Tổng Thần..." - Giọng An Hạ khẽ run lên, không biết là vì phải kìm nén điều gì đó, hay là vì trời lạnh...

- "Nói đi."

- "Chúng ta..." - Tay Lập An Hạ lại run lên - "Chúng ta từ lúc nào đã tồn tại khoảng cách?"

Cô dường như nghe thấy, tiếng thở của hắn nặng hơn và dài hơn...

- "An Hạ..."

An Hạ, chứ không phải là Mine. Cô cần môi.

- "Cô nghĩ khoảng cách giữa hai chúng ta, là bao xa?"

Lập An Hạ cúi thấp đầu, nước mắt rơi xuống. Trời ạ, cô vội vã quệt mắt, từ lúc nào mình trở nên yếu đuối như vậy? Thế nhưng cô vẫn không sao kìm được những ánh lệ trong suốt như pha lê trong đêm tối.

Thì ra... Thì ra... Chính hắn cũng có thể thấy được, giữa hai người họ, thật sự đã xuất hiện một khoảng cách mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Khoảng cách giữa hai chúng ta (2)

"Cô nghĩ khoảng cách giữa chúng ta, là bao xa?"

- "Tôi không biết... Không biết..." - Giọng cô lạc đi - "Tôi không biết vì sao chúng ta lại có khoảng cách, Mục Tổng Thần... Tôi không biết..."

- "An Hạ, vậy thì cô nghĩ cho biết đi!"

Nói xong câu đó, hán lạnh lùng tắt máy khiến Lập An Hạ ngẩn người ra. Cô run rẩy cầm chặt chiếc điện thoại của mình, vài giây sau túi thân òa khóc. Nước mắt rơi xuống gương mặt cô nhoe nhoẹt, làm cõi lòng An Hạ sinh ra một cảm giác nhớ nhung và đau đớn.

Cô nhắn tin cho Lương Y Song.

"Y Song, đến cứu vớt tớ đi! Tớ lạc đường rồi!"

Mục Tổng Thần, tôi ghét anh. Anh là ai mà dám cúp điện thoại của tôi giữa chừng? Anh là ai mà dám làm cho bồn cô nương tôi khóc? Anh là ai? Là ai? Là ai?

Lúc Lương Y Song dẫn tay Lập An Hạ vào nhà, người cô vẫn chưa thôi lạnh. Y Song pha hai cốc cacao nóng hổi, đưa tới trước mặt cô.

- "Có việc gì hả?"

- "Song Đại Ty..." - Lập An Hạ phiền muộn kéo chăn, cầm lấy cốc - "Ty, tao..."

- "Gặp rắc rối với tên chồng? Hấn đối xử với mày tệ?"

- "Không phải! Chỉ là... Chỉ là tao có cảm giác... Không, cả anh ấy cũng có cảm giác, tụi tao đang trôi dạt khỏi nhau..."

- "Không khuyên nhủ mày gì cả, chỉ nói một câu thôi: Hôn nhân quan trọng nhất là tin tưởng vào nửa kia và tình cảm dành cho nhau! Hiểu không?"

Đêm đó, Lập An Hạ ngủ không được.

Mục Tổng Thần vừa nhận được cùng một lúc tất cả những đơn mời vào làm việc của các công ty hân nộ hồ sơ. Trong đó có cả Bernice, công ty tài chính vô cùng giàu mạnh ở châu Á. Suy đi tính lại, hân vẫn quyết định sẽ vào đây làm. Tuy ban đầu sẽ có chút khó khăn, vì trước đây hân và Bernice vốn là đối thủ trên thương trường, nhưng hân vẫn tin rằng sẽ vượt qua được.

Đóng tài liệu và laptop lại, Mục Tổng Thần ảo não treo lên giường. Hân sắp phát điên lên rồi đây... Hân sắp nhớ cô gái kia đến phát điên rồi đây... Tuy rằng có Lập An Hạ ở bên thì tai hân sẽ không có phút nào được nghỉ ngơi, thế nhưng vắng một cái là lại thấy râm ran khó chịu! Mục Tổng Thần ngồi dậy, vừa định đi đặt một vé máy bay online đến Tô Xuyên, nhưng rồi chợt khựng người lại. Hân nhìn vào ví tiền, trong bụng dấy lên những ưu tư phiền não.

Mục Tổng Thần, mày chấp nhận đi! Mày không còn là một tổng tài cao cao tại thượng nữa rồi! Mày bây giờ chỉ là một người đàn ông bình thường, thậm chí đến vợ còn nuôi không nổi! Hân biết chỉ cần gọi Trần Hạo một cuộc, trong vòng mười lăm phút sau sẽ có ngay một vé đi Tô Xuyên khoang hạng nhất. Nhưng hân lại im lặng. Và quyết định sáng mai sẽ đón xe buýt để tìm cô.

- "Mục Tổng Thần, từ khi nào mày đã trở nên vô dụng như vậy?"

Kì thực, hân có rất nhiều điều muốn nói với cô. Hân muốn nói rằng, không có cô hân vẫn có thể sống một cách bình thường và chẳng có bất kì chuyện gì xảy ra. Hân muốn nói rằng, không có cô thì mặt trời vẫn sẽ mọc lên hằng ngày, gió vẫn thổi và chim vẫn hót. Hân muốn nói rằng, thiếu mất cô trong cuộc sống cũng không phải là hân sẽ chết.

Thế nhưng, nếu không có cô, thì bao nhiêu chuyện đẹp đẽ trên thế giới này đối hân cũng chẳng là gì cả. Một cuộc sống tẻ nhạt vô vị, mỗi ngày tự mình đi làm về rồi ăn uống, sau đó tìm hiểu đối tượng rồi kết hôn, sinh con đẻ cái.

Cuộc đời cứ thế mà trôi dạt đi, không có tình yêu mãnh liệt, không có một mối tình nào khắc cốt ghi tâm, không có ai có thể khiến hân mỗi ngày hao tâm tổn lực.

Vậy mà, hân lại không muốn.

Hân chỉ muốn có Lập An Hạ thôi.

Còn cô? Liệu cô có cần một người bắt tài như hân làm chồng không?

- "Nam Ân! Anh buông tay tôi ra!"

Lương Vũ Vy điên cuồng gào lên. Nam Ân, người nhuộm hơi say chất ngất, đôi mắt đỏ ngầu đè sát Vũ Vy lên bờ tường đối diện, lâm nhâm:

- "An Hạ... An Hạ..."

- "Anh nhìn cho kỹ, tôi là Lương Vũ Vy!"

- "Em nói đi, tại sao em lại kết hôn? Tại sao em lại không chịu chờ tôi?" - Anh thống khổ hét lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào nàng. - "An Hạ, em không được cùng người đàn ông khác! Tôi không cho phép!"

- "Nam Ân!" - Cõi lòng Lương Vũ Vy đau xót - "Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không phải là Lập An Hạ..."

Lời nói còn chưa kịp dứt, môi Nam Ân đã tàn nhẫn phủ xuống đôi môi mềm mại của Lương Vũ Vy. Nàng giãy nảy như một con cá bị bắt lên cạn, đồng thời nước mắt rơi xuống như vũ bão. Đã qua bao nhiêu năm, hóa ra anh vẫn còn yêu Lập An Hạ! Đã qua bao nhiêu năm, hóa ra nàng lúc nào cũng chỉ là thế thân cho người con gái trong lòng anh! Đã qua bao nhiêu năm, hóa ra nỗi đau này vẫn chưa từng thuyên giảm! Hôm nay một lần nữa, nó bị khơi dậy mạnh mẽ, giống như một con dao hai lưỡi vô cùng sắc nhọn cắt vào tim Lương Vũ Vy.

- "Buông ra...! Nam Ân! Buông tôi ra!"

Thế nhưng Lương Vũ Vy càng kháng cự, sức lực Nam Ân càng tăng mạnh thêm. Dường như anh đã mất đi lý trí, dường như anh đã không còn kiểm soát đầu óc của mình do men rượu... Cánh tay rắn rỏi của Nam Ân từ từ trượt xuống thân thể kiều diễm của Vũ Vy.

- "Nam... Ân! Buông..."

Đây là nơi công cộng! Đây là ở bar! Họ đang cư nhiên ở cổng sau bar vắng vẻ đi làm chuyện này! Lương Vũ Vy khóc đến cạn khô nước mắt, bàn tay của Nam Ân vừa chạm sau lưng váy của nàng, một tiếng thét như trời giáng vang lên:

- "Nam Ân?! Vy Vy?!" - Là Lập An Hạ!

Trong phút chốc, Lương Vũ Vy đột nhiên hiểu ra tất cả. Thì ra địa điểm công tác lần này Nam Ân chọn cho chuyến hoạt động sắp tới là Tô Xuyên, bởi

vì anh biết Lập An Hạ xin nghỉ phép để đến đây!

Khóe môi nàng cong lên một đường chua xót, thật tiếc, không ai có thể thấy được.

- "Khôn khiếp! Anh đang làm gì cô ấy hả? Nam Ân!" - Lập An Hạ vội vã chạy đến, nhìn đôi môi bị hôn đến sưng dập lên và những vệt nước mắt dài còn vương trên gương mặt trắng nõn của Lương Vũ Vy, cô không kìm được giờ tay đẩy Nam Ân một cái mạnh - "Anh bị điên rồi sao? Anh có còn là con người không???"

- "Hạ Hạ..." - Vũ Vy không chế cảm xúc của mình, nhẹ giọng gọi Lập An Hạ.

- "Tại sao cậu và hắn ta lại ở đây?"

- "Đi công tác, có một số chuyện..."

- "Làm sao lại khóc như vậy?" - Cô xót xa hỏi, vuốt vuốt mặt Vũ Vy - "Nếu không phải mình đang cùng hội bạn ở đây..."

- "Hạ, anh ấy làm vậy với mình, mà lại gọi tên một người con gái khác!" - Lương Vũ Vy bật cười - "Cậu tin được không, hả? Anh ấy xem tớ là thể thân... Luôn luôn như vậy... Luôn luôn là như vậy..."

Nam Ân ngồi sụp xuống đất, lắc thật mạnh đầu mình. Rồi anh ngẩng đầu lên, đầu đón bật cười.

- "An Hạ, là em đấy sao?"

Lương Vũ Vy hít một hơi thật sâu, cánh tay đã run lên.

- "Nam Ân, anh có tin là tôi lập tức phanh thây anh không hả?" - Lập An Hạ trừng mắt - "Anh có biết anh vừa làm gì cô ấy không?"

- "Hạ Hạ, anh không có sai!"

- "Anh xem Vy Vy là gì chứ? Anh xem cô ấy là người thể thân cho cô gái trong lòng anh sao? Anh có phải là đàn ông không? Anh có phải là con người không???"

Lương Vũ Vy lại bật cười to hơn, nước mắt trào ra. Hạ Hạ, là anh ấy gọi tên cậu, cậu có hiểu không, cậu có biết không...

- "Hạ Hạ, anh yêu em, anh không có sai!"

Một câu nói này, giống như sét đánh ngang tai của cả hai người cô gái. Lương Vũ Vy giật giật mắt trái, trong lúc đầu đón kinh hoàng mở lớn mắt! Không! Không! Nam Ân không thể nói ra được sự thật này... Không thể...

Lập An Hạ... Lập An Hạ nhất định sẽ không thể nào chịu được... Không...

- "Vy Vy, anh ta vừa nói cái gì?" - Cô cười cười - "Đúng là vợ vẫn chết đi được!"

- "Anh không nói bậy! An Hạ, anh yêu em, anh không có sai... Anh không sai..."

- "Nam Ân! Anh im ngay!" - Lương Vũ Vy thét lên - "Anh có biết anh đang nói cái gì không hả? Anh không được nói nữa! Hạ, anh ấy say rồi, cậu mau về trước đi!"

Chỉ là không biết vì cái gì, chân Lập An Hạ nhấc lên không được...

- "Vy Vy, Nam Ân... Anh ta... Anh ta nói cái gì?"

- "An Hạ! Cậu mau đi đi! Cậu không cần ở lại đây nữa! Tớ tự giải quyết được!"

Lương Vũ Vy biết, say rồi, sự thật mãi mãi cũng chỉ là sự thật. Thế nhưng đoạn tình cảm này cả ba người họ đã gìn giữ biết bao nhiêu năm, nàng cũng đã đau đớn cố gắng không phá hoại nó biết bao nhiêu năm, không thể chỉ vì một giây phút lầm lỡ mà mọi thứ đổ vỡ được!

Vậy mà, lí trí Lương Vũ Vy lại không ngừng gào lên: "Lương Vũ Vy, tại sao mày lại ngốc như vậy? Nếu An Hạ biết, mày sẽ không cần phải chịu đau thương một mình nữa! Tại sao lúc nào mày cũng chỉ biết nghĩ cho người khác! Tại sao mày không nhìn mày xem đã có bao nhiêu vết thương rách toạc chảy máu trên người đi?"

- "An Hạ, anh yêu em, từ cả quãng đường thanh xuân đã yêu em... Anh không hề thấy hối hận... Thế nhưng tại sao... em lại bỏ đi... Tại sao người chịu tổn thương sâu nặng nhất... lại chính là Vy Vy..." - Nam Ân đã say đến mức vút đi đầu óc ở một nơi nào đó trong bar.

- "Vy Vy..." - Giọng Lập An Hạ run lên như một nhánh cây bị gió bão thổi đi trong một đêm phong ba bão táp - "Nói với tớ, cậu nói với tớ... Là do Nam Ân say quá nên mới như thế có đúng không... Cậu nói đi... Nói với tớ đi..."

- "An Hạ, anh yêu em... Anh yêu em..."

Hai tay Lương Vũ Vy buông thõng xuống, ngồi bệt xuống nền đất lạnh đầy bụi bẩn. Gương mặt nàng tái nhợt đi, trong phút chốc mọi sinh lực đều biến mất. Mỗi câu "Anh yêu em" của Nam Ân, là một chiếc cung tên cắm vào đích, mà cái đích này, lại chính là trái tim của nàng...

Trời đang yên lành đột nhiên sấm sét đùng đùng nổi lên, vài phút sau, một cơn mưa giông lớn xuất hiện. Mưa ướt sũng cả ba thân ảnh người đứng người ngồi, cảnh tượng thê lương đến mức không thể nói thành lời.

Đến nước này, còn có thể giấu gì đây?

- "Vy Vy, nói với tớ đi!" - Lập An hạ quẹt hết nước trên gương mặt xuống - "Nói với tớ, rằng những gì Nam Ân nói đều là vớ vẩn, là không đáng tin, là do anh ấy đã say, là do..."

- "Tất cả những gì Nam Ân nói đều là sự thật!"

Không...

Vũ Vy, chỉ cần cậu nói đó là giả, tớ sẽ lập tức tin...

Nhưng vì sao... Cậu lại nói đó là thật?

Dưới mưa, tất cả chỉ còn là sự thật...

—

Thành thật xin lỗi mọi người, thời gian quá tớ bận quá!

Mong mọi người đừng lãng quên truyện tớ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không thể tiếp tục cao thượng

Lúc Nam Ân vừa mở mắt tỉnh dậy, toàn bộ không gian trong phòng đều đã được ánh sáng chói chang phủ đầy. Anh đau nhức cựa người, mơ hồ nhớ lại những chuyện hôm qua. Nam Ân đột nhiên cảm thấy có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra, bầu không khí im lặng đến trầm mặc, nên đứng dậy vào phòng vệ sinh rồi mở cửa xuống lầu.

Đây là nhà của ai? Tại sao anh lại ở đây?

- "Cậu muốn cái gì nữa đây?"

Một giọng nói gắt gỏng vang lên làm Nam Ân giật mình, vội vã đi vào phòng bếp. Rồi anh cứng người. Lương Vũ Vy? Lập An Hạ? Tại sao cùng một lúc cả hai người họ lại ở đây?

- "Tớ còn có thể muốn cái gì?" - Lập An Hạ ngẩng đầu lên - "Cậu bảo tớ còn có thể muốn cái gì nữa đây!"

- "Hạ? Vy? Sao hai em lại ở đây? Mà đây là đâu thế?" - Nam Ân bước vào, làm không khí đã rất căng thẳng càng trở nên đến đỉnh điểm.

- "Nam Ân..." - Giọng Lương Vũ Vy lạnh ngắt - "Anh cuối cùng cũng dậy rồi? Em còn tưởng anh để cái vụ lùm xùm này cho hai đứa em tự nhau giải quyết..."

- "Em nói cái gì thế?" - Anh khẽ nhú mày.

- "Anh yêu tôi?" - Lập An Hạ nhìn thẳng vào mắt Nam Ân, giống như muốn soi rõ từng lời tiếp theo anh sẽ nói ra - "Nam Ân, nói đi, anh yêu tôi?"

- "Em... Em nói cái gì vậy..." - Nam Ân ngập ngừng, lảng tránh nhìn đi chỗ khác - "Anh làm thế nào lại đi yêu em..."

- "Thế nhưng đêm qua anh đã nói như vậy... Thế nhưng đêm qua trong cơn say chính anh đã thốt lên câu đó!"

- "Em điên rồi, Hạ Hạ! Em điên rồi! Anh làm sao lại nói ra những lời vô lí đó được? Là em nhầm thôi..." - Sau đó anh quay sang Vũ Vy, mắt khẩn thiết - "Vy Vy, có đúng không?"

- "Đến nước này anh còn muốn giấu cái gì nữa!" - Lương Vũ Vy mặt mũi - "Anh còn muốn giấu cái gì? Anh sợ cô ấy biết thì sao đêm qua còn nói ra?"

Anh nói rồi thì dừng cảm mà đối mặt đi chứ! Nam Ân, trời biết, đất biết, anh biết, em biết, người anh yêu từ trước tới giờ, chỉ có một mình Lập An Hạ!"

Giọng Lương Vũ Vy lên cao vút. Sự bao dung của nàng không thể nào lớn thêm được nữa. Nam Ân mặt mày tái mét, dựa hẳn người vào tường. Sau đó, anh chậm rãi ngẩng lên, từ trong đôi mắt ánh lên sự đau đớn không cách nào thấu được:

- "Hạ, xin lỗi, anh biết nếu em có được sự thật này, em sẽ không chịu nổi... Anh sợ cả ba chúng ta không thể nào mãi mãi bên nhau như lúc đầu được... Anh sợ anh và em sẽ vĩnh viễn không cách nào trở thành bạn được nữa... Anh sợ anh sẽ không thể nào quang minh chính đại ở gần em, nói chuyện với em... Anh rất sợ, thực sự rất sợ..."

Lập An Hạ gần như không còn cảm thấy gì nữa. Hóa ra, từ trước đến nay, những đòn đau người bạn thân Lương Vũ Vy của cô phải chịu đựng, đều là do cô? Hóa ra, từ trước đến nay cô đã ích kỉ và không có lí trí mắng nhiếc Nam Ân như thế? Hóa ra, từ trước đến nay, Nam Ân... yêu cô?

- "Vũ Vy..." - Nam Ân khàn giọng gọi - "Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh đã quá ích kỉ, anh đã quá nông cạn..."

- "Không," - Lương Vũ Vy lắc đầu, một mảng chua xót to tướng chặn ngang họng - "Yêu là ích kỉ, em hiểu được. Chỉ là, Nam Ân, anh tất cả đều vì An Hạ, vậy có từng lần nào nghĩ đến em chưa? Thực sự nghĩ đến em?"

Nam Ân im lặng. Và sự im lặng này, đã làm cho Lương Vũ Vy hiểu tất cả.

- "Thôi, em hỏi thừa quá rồi nhỉ! Em đi trước đây, tạm biệt hai người!"

Khoảnh khắc nàng xoay người xách túi rời đi, Lập An Hạ kịp thời nắm lấy cánh tay Vũ Vy, cánh tay cô đã từng ôm lấy mà khóc nức nở, mà cười vui vẻ suốt những năm tháng Đại học...

- "Vy Vy, chúng ta... còn có thể là bạn hay không?"

Hỏi câu này, nhưng thật ra đáy lòng cô đã rõ một câu trả lời.

- "Cậu cảm thấy còn có thể không?" - Đáy mắt nàng phấp phồng - "Thực xin lỗi, Hạ, bây giờ tớ đã không thể tiếp tục giả vờ cao thượng được nữa rồi! Bao nhiêu năm qua tớ đều cố gắng, nhưng lúc này tớ rất mệt, rất rất mệt... Tớ không cố nổi nữa!"

Hòa Diệu Chi đi rồi...

Bây giờ Lương Vũ Vy cũng rời xa cô...

Tiếp đến sẽ là Ninh Yên Lam sao?

Vì cái gì mà những người cô yêu quý nhất đều lần lượt bỏ cô đi?

Rốt cuộc là vì cái gì???

- "Mine, uống sữa đi..."

- "..."

- "Cô có muốn ăn gì không?"

- "..."

- "Hay là chúng ta đi ra ngoài?"

- "..."

- "Mine, có chuyện gì?" - Mục Tổng Thần mắt kiên nhẫn ngồi xuống mép giường, đưa tay xoa đầu Lập An Hạ.

Cô đang vui mặt vào hai đầu gối, và đã giữ tư thế này rất lâu rồi. Sáng sớm hôm mới soạn đồ, vừa mở cửa định đi ra ngoài đón xe bus thì cũng là lúc thấy An Hạ ngăn người đứng trước cửa nhà. Sau đó cô lầm lũi đi vào phòng, và cho đến bây giờ vẫn không nói tiếng nào.

- "Có chuyện gì đã xảy ra trong lúc cô đi?"

- "..."

- "Mine!"

Hắn đứng dậy định đi ra ngoài, thì Lập An Hạ thò bàn tay nhỏ ra níu chặt lấy tay áo hắn, giọng khàn khàn thút thít:

- "Có thể dừng đi hay không?"

Giây phút đó, Mục Tổng Thần thấy tim mình lệch đi một nhịp...

- "Không đi nữa, ở đây với cô."

Hắn tiến đến, ôm trọn cả người cô vào lòng. Dáng Lập An Hạ khá thấp, người không béo, thành ra khi ôm như thế này hắn có cảm giác cô rất nhỏ, nhưng lại mềm như bông. Đôi vai An Hạ đã không run lên nữa, thế nhưng ửng lạng trầm mặc vốn dĩ không phải là tác phong của cô. Mục Tổng Thần khẳng định có chuyện gì rất khủng khiếp vừa xảy ra với Lập An Hạ.

- "Được rồi, tôi không hỏi nữa. Khóc đi, khóc xong rồi cô sẽ cảm thấy nhẹ hơn rất rất nhiều..." - Hắn vỗ vỗ nhẹ lưng cô.

Lập An Hạ đột ngột bật dậy ôm chặt Mục Tổng Thần và òa lên khóc. Cô đã định sẽ không khóc nữa, cô đã định sẽ không rơi nước mắt nữa, mặc dù lòng cô rất nặng, nhưng khi nghe hắn nói thế... Đường như tất cả đã không thể nào kiềm lại, hóa thành một dòng suối chảy bất tận...

Ngoài kia, mưa bắt đầu rơi những hạt nước đầu tiên. Khung cửa sổ để mở, ủa vào những đợt gió đầy hơi nước mát lạnh. Chiếc xích đu khẽ đung đưa, đung đưa...

- "Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi! Nhất định rồi sẽ ổn mà. Tôi ở đây, sẽ luôn ở đây cùng cô..."

- "Mục Tổng Thần, tôi kể cho anh nghe... một câu chuyện, có được không?" - Trong màn nước mắt, Lập An Hạ thút thít hỏi.

- "Kể đi, tôi nghe đây."

- "A, B và C là anh em, cùng nhau học chung suốt những năm Đại học. A và B là bạn cùng phòng, rất thân rất thân. Họ cùng nhau sẽ chia thật nhiều chuyện... A quen với C qua B, A rất quý C, giống như quý B vậy. B và C là một đôi kim đồng ngọc nữ, ai cũng công nhận họ rất xứng. A vui mừng, không ngừng cố gắng mang họ về bên nhau... Thế nhưng điều A không ngờ nhất, chính là... Chính là..."

- "C yêu A?" - Mục Tổng Thần khẽ lên tiếng.

Lập An Hạ im lặng một lúc, sau đó khẽ gật.

- "Đúng vậy, điều A không ngờ nhất, chính là C đã yêu A, đã yêu A từ những năm tháng tuổi trẻ đó... Cả ba người họ lúc này, thật sự không cách nào có thể trở lại như ban đầu rồi..."

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

- "Thế thì cả ba người họ cũng không cần nghĩ quá nhiều như thế chứ. Lương duyên đã sắp đặt từ trước, vốn không cách nào có thể cải lại. Đó không phải là lỗi của C, không phải là lỗi của B, và càng không phải là lỗi của A. Tình yêu trước giờ chưa từng có đúng có sai, có trước có sau, chỉ là nhiều hay ít, sâu hay nhạt, hiểu không? Tình yêu là loại thuốc phiện độc nhất trên thế giới này, trúng phải nó, thì vĩnh viễn không thể nào giải được. Trừ khi, người mắc bệnh tự mình muốn khỏe mạnh trở lại, tự mình muốn thoát ra khỏi nó, bằng không, cả đời cứ thế mà quần quai trong đau đớn..." - Mục Tổng Thần nhẹ nhàng nói.

- "Thuốc phiện, tình yêu đúng là thuốc phiện..." - Lập An Hạ lầm bầm.

Cô đã trúng phải nó một lần, nhưng là, còn kịp thời giải được...

- "Vậy cho nên, A đừng nghĩ nhiều nữa, được không?" - Hắn nâng cằm cô lên, mỉm cười.

- "Này, ai bảo A là tôi chứ?" - Cô lúng túng quay đi.

- "Ừ, cô không phải là A. Không phải là A. Nhưng chúng ta vẫn đi ăn một bữa ra trò, nhé?"

- "Đi thôi!"

Nhờ có Mục Tổng Thần, nỗi day dứt buồn phiền của Lập An Hạ đã vơi đi rất nhiều.

Sáng hôm sau, cô còn đang suy nghĩ làm thế nào để đối mặt với Nam Ân và Lương Vũ Vy thì đã bắt gặp cảnh tượng xôn xao trước cửa phòng kinh doanh. Lập An Hạ vừa đặt túi xách xuống, mọi người đã nhanh chóng vây lấy cô:

- "Hạ, cậu thân với Vũ Vy như vậy, có biết tại sao cậu ấy nghỉ việc không?"

- "Đúng đấy, tự dung Vũ Vy lại làm đơn xin nghỉ việc rồi, là tại sao thế nhỉ?"

Tai cô lúng búng lên.

- "Các cậu nói gì? Vy Vy... nghỉ việc?!"

- "Đúng vậy! Trưởng phòng Trịnh vừa thông báo với bọn mình!" - Lan Hiểu Hiểu gật đầu.

- "Cậu cũng không biết lí do sao?"

Lập An Hạ vội vã cầm lấy điện thoại, bấm số gọi đi. Thế nhưng câu nói cô nhận được, lại là "Số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại, xin quý khách vui lòng..."

Cô ngồi phịch xuống ghế, hai mắt thần thờ nhìn vào thỉnh không. Không... Không... Đây không thể nào là sự thật... Lương Vũ Vy, đã bật vô âm tín mà rồi đi rồi sao? Lập An Hạ cảm thấy lòng mình nhói lên, giống như bị kiến bu đầy không ngừng chích chích chích vào. Thật sự vô cùng đau nhói.

- "Mọi người nhanh chóng chuẩn bị, tổng giám đốc Nam sắp có một buổi họp toàn thể nhân viên trong Nam Đoàn!" - Trưởng phòng Trịnh vội vã đi vào, nói to.

Mọi người xung quanh sững sốt, không ngừng nhìn nhau, xì xầm.

Buổi họp kết thúc một tiếng sau đó. Lập An Hạ nán lại cuối, muốn nói chuyện với Nam Ân. Đợi cho căn phòng không còn ai ngoại trừ hai người họ, cô bắt đầu. Khó nói, nhưng lúc này buộc phải hỏi, vì e rằng, say này cũng không còn cơ hội...

- "Anh muốn rời khỏi Bắc Kinh?"

- "Ừ, anh sẽ về Úc."

Lập An Hạ hít một hơi thật sâu.

- "Nam Ân, tôi xin lỗi. Thật sự xin lỗi vì... lúc trước đã ăn nói không phải với anh. Tôi... bây giờ... bây giờ tôi không biết phải làm thế nào cả... Vy Vy..."

- "Đừng nghĩ nhiều quá. Thẳng thắn một lần như vậy cũng tốt." - Nam Ân nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, mỉm cười - "Em đừng lo cho Vũ Vy, cô ấy nhìn dịu dàng mềm yếu thế đó, nhưng bản tính rất mạnh mẽ, nhất định sẽ ổn thôi."

- "Được rồi, tôi đi đây." - Cô ngửa đầu nhìn trần, để nước mắt không trào ra - "Nếu anh có gặp phải Vy Vy, nói với cô ấy giúp tôi, chỉ cần cô ấy hạnh phúc và vui vẻ, là được rồi! Cả anh nữa, sư huynh, tôi chúc anh sẽ luôn mỉm cười với cuộc sống. Còn nữa... Có thể... đừng nghĩ về tôi nữa, được không? Đừng yêu tôi nữa, được không?"

Nam Ân cười. Héo mòn và chua xót, nhưng đầy tin tưởng.

- "Anh sẽ. Tuy bây giờ chưa thể, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng hết sức."

- "Nam Ân, ai cũng xứng đáng có được một tình yêu trọn vẹn. Tôi không thể cho anh, cũng không nên có được tình yêu của anh..."

- "Được rồi, anh biết rồi! An Hạ, chúc em hạnh phúc với chồng mình! Hôn nhân viên mãi!" - Nam Ân cầm lấy xấp tài liệu, đứng lên - "Tạm biệt, hẹn gặp lại!"

Anh biết, nếu mình còn nán lại một giây nữa thôi, sợ rằng sự đau đớn sẽ không giấu được nữa...

Lập An Hạ nhìn dáng người anh tuần kia khuất khỏi phòng, ngồi phịch xuống ghế. Mắt cô cay cay, nhưng không còn nước rơi xuống nữa rồi. An Hạ nhìn từng vạt nắng đang xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt mình, mỉm cười.

Đã là một ngày mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nguy hiểm

Mọi chuyện cứ thế, chậm rãi trôi qua.

Một đêm đã trôi qua trong tĩnh lặng.

Mục Tổng Thần nghiêng người ngồi bên một góc giường, thần sắc vô cùng u ám. Gương mặt hân lạnh như băng, đầu tóc bù xù, hai mắt hằn lên những tia đỏ ngầu. Không ngủ cả buổi tối qua chính xác là những gì hắn đã làm. Gió ngoài kia cuồn cuộn ulla vào những đợt mạnh làm tấm rèm bay mảnh liệt, phát phơ che cả khung cửa sổ để mở.

Có tiếng gõ cửa lộc cộc vang lên. Theo sau đó, Lan Mị và Trần Hạo đi vào.

- "Có cần ăn chút gì đó không?"

- "Đã có tin gì chưa?"

Hai cái lắc đầu cùng một lúc.

- "Ra ngoài đi, để tao ở đây."

- "Nhưng..."

- "Được rồi Mị, chúng ta ra ngoài thôi!"

Hắn nhắm nghiền mắt, dựa hẳn cả thân trên vào vách giường. Mọi thứ xung quanh dường như không có gì có thể làm hắn bận tâm đến nữa. Nhưng rồi lại xuất hiện những tiếng động ồn ào:

- "Thần, tên bắt cóc gọi đến rồi!"

Hắn vội vã phóng ra phòng khách như tên bắn.

- "Alo..."

- "Chắc anh cũng biết tôi gọi đến làm gì rồi chứ? Muốn cứu vợ thì nhanh chóng một mình đi đến địa chỉ tôi chuẩn bị gửi đến đây! Nhớ kỹ, một mình! Anh dẫn theo những người vô can, thì chỉ làm liên lụy đến họ mà thôi!"

- "Này..."

"Tít... Tít... Tít..."

Trên màn hình xuất hiện một tin nhắn.

Đường XX, hẻm Y, khu Z...

Lúc Lập An Hạ mở mắt nhìn trần nhà, thì trời đã sáng bóng mắt. Cô cố gắng hé mắt, quan sát mọi thứ xung quanh và hoảng hốt nhận ra: Ôi không, mình bị bắt cóc thật rồi! Cô vừa đi làm về, định ghé vào Little Sadness mua một ít bánh thì đột nhiên bị người ta bịt thuốc mê, sau đó đã không biết gì nữa.

Nơi bọn bắt cóc giam An Hạ là một căn nhà hoang vắng, tối tăm và đầy mùi ẩm mốc. Rêu phủ đầy trên những bờ tường và cái mùi hôi thối lâu năm làm cho cô cảm thấy buồn nôn. Len qua khe cửa, những tia sáng làm căn phòng bớt tối đi một chút. Cánh cửa bằng sắt lỏng lẻo, dường như sắp rơi ra. Và ngoài đó, là những tên cận kề đang ngồi ăn uống. Lập An Hạ còn có thể thấy vài cô gái đang vuốt ve chúng.

- "Không được, phải nghĩ ra cách gì đó thôi..." - Cô lẩm bẩm

Đứng rồi, điện thoại! Hình như lúc trước Mục Tổng Thần có bảo gắn định vị vào điện thoại của mình thì phải? Lập An Hạ cẩn thận nhìn ra ngoài, sau đó vận vẹo người... Nhưng là... Điện thoại cũng bị chúng lấy đi rồi! Và chắc chắn... định vị cũng bị chúng tìm thấy sau đó hủy rồi... Nếu không, vì sao bây giờ Mục Tổng Thần vẫn chưa tìm thấy cô???

- "Mình không thể chết khi người vẫn còn trong sạch và xinh đẹp như thế này được..."

Đang suy suy nghĩ nghĩ thì đột nhiên có tiếng nói lớn:

- "Bánh giao đến rồi đây!"

Hơ, giao bánh ư? Bọn người kia cũng thật rảnh rỗi quá đi! Ồ, khoan đã... Giọng nói này... Lập An Hạ cố gắng nhướn người ra. Sao lại thấy quen quen nhỉ? Đã gặp ở đâu rồi... Là Tô Trầm Hiên!

- "Đưa tiền cho cậu ta đi!" - Tên trùm sò ra lệnh.

- "Tiền của anh đây."

- "Cảm ơn, tôi đi trước!"

"Xoảng!" - Một tiếng động lớn vang lên bất thành linh. Tô Trầm Hiên dừng chân, quay đầu nhìn. Tên trùm sò hơi tái mặt đi, thét:

- "Cậu nhìn cái gì? Mau đi đi!"

Đợi cho đến khi tên giao bánh đi mất dạng, tên trùm mới gần giọng:

- "Mày mau đi xem xem có việc gì!"

Lập An Hạ sợ đến mất đi nhịp tim, vội vã nằm sấp xuống, vờ nhắm mắt úp mặt xuống sàn. Tên kia nhìn cô một lát, sau đó xoay qua chỗ có tiếng võ, rồi lại đi ra ngoài.

- "Không có gì đại ca ơi, con nhỏ đó chưa tỉnh! Gió mạnh quá nên cái ly rơi xuống vỡ ấy mà!"

- "Nó còn chưa tỉnh? Mày cho thuốc mê đủ để nó an giấc ngàn thu luôn hả?"

- "Dạ đâu có đâu, em cho đúng mà!"

- "Thằng ngu!"

- "Mà đại ca cho em hỏi, con nhỏ này mình bắt cóc nó được gì? Nghe nói ông chồng nó thất nghiệp rồi, một xu dính túi cũng không có nữa!"

- "Ngu ngu ngu! Mày có biết chồng nó là ai không? Là Mục Tổng Thần đó! Lúc trước anh ta gây họa với bao nhiêu người, làm cho ông chủ của chúng ta đại thù! Ông ta nói với tao, lần này nếu thành công dụ được Mục Tổng Thần ta, còn làm hấn một phen sống dờ chết dờ, tiền sẽ về đầy túi chúng ta!"

- "Thật ư?..."

Ông chủ? Lập An Hạ nhú mày. Tức là... Đám người này chỉ là tay sai? Vậy Mục Tổng Thần... chết tiệt!

- "Ta đã đưa cho hấn địa chỉ rồi, chắc cũng sắp tới đây thôi!"

- "Còn con nhỏ kia, mình chơi một chút có được không?" - Tên thuộc hạ cười dâm dăng.

- "Con nhỏ đó hả? Nhìn cũng không phải thuộc dạng nóng bỏng gì, nhưng cũng tạm! Để tao chơi trước rồi tới mày! Mà nhớ kỹ, nó mà bị cái gì, thì chúng ta ăn cám luôn biết chưa!"

- "Dạ dạ em biết rồi!"

- "Ngồi xuống đi, ăn uống no say rồi tỉnh tiếp!"

Lập An Hạ lơ mơ nghe được những suy tính khùng khiếp đó, rùng mình. Không được, phải nghĩ ra cách gì đó... Phải nghĩ ra cách gì đó... Nhân lúc bọn chúng còn chưa đến... Cô đột nhiên nhớ ra trong túi quần có một cây son nước màu đỏ và kẻ mắt đen. Cần thêm một ít...

- "Kia rồi!"

Ngay phía chân tường là một thùng sơn màu đỏ đã voi đi một ít, vôi bong ra rơi đầy. Mối An Hạ đột nhiên nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

Khoảnh khắc cả hai tên bước vào căn phòng đó, gai ốc họ đột nhiên nổi lên khắp cả người. Cô gái nằm dưới đất, trên người loang lổ những vết da nám đỏ, hít thở một nhọc giống như đang hấp hối. Tên trùm vội vã bước đến, nhưng lại không dám tiếp cận trong cự ly gần, chỉ đành nhắm nhe hơi:

- "Cô... Cô bị gì thế?"

- "Anh hai à... Anh giết tôi đi... Tôi không sống nổi nữa đâu... Tôi thật sự không thở nổi nữa..."

- "Mày, tới xem cô ta bị làm sao!" - Tên trùm đẩy thuộc hạ của mình về phía trước.

- "Không! Anh đừng tới gần tôi!" - Lập An Hạ cật lực lắc đầu - "Tôi bị bệnh da liễu từ nhỏ, cứ thỉnh thoảng nó phát lên như thế này. Hai anh mà đến gần, lỡ như có lây thì coi như tiêu đời. Bác sĩ bảo tôi sống không được lâu nữa, tôi còn mới phát hiện mình bị ung thư. Anh thấy không, còn có cả vết lở loét màu đen này, chỉ cần cả cái vết đỏ này bị màu đen kí sinh, da tôi phần đó sẽ bị hoại tử, còn bốc mùi nồng nặc... Tôi cũng quen với cái này rồi, không thấy sợ nữa, các anh nếu ai muốn chết thì cứ lại gần đây với tôi, tôi sẽ giúp hai anh toại nguyện..."

Hai tên kia vừa nghe thế, vội lùi về sau ba bước.

- "Lại gần đây đi, tôi không muốn chết đâu... Chết một mình rất cô độc, hai anh cùng chết với tôi đi... Hư hư hư... Lạnh quá... Tôi không thở được... Giúp tôi... Hư hư hư..."

Có lẽ vì điệu bộ của Lập An Hạ quá thảm hại và ghê gớm nên mấy tên kia đành bắt lực.

- "Cô... Cô đừng có chết đó! Cô nhất định không được chết đâu!" - Tên trùm hoảng sợ thốt lên.

- "Tôi sẽ không chết đâu... hư hư hư... nhưng các anh đừng tốn công làm gì. Một người như tôi bây giờ ai còn có thể cứu? Chồng tôi cũng không có tiền, các anh muốn anh ấy đến đây làm gì chứ?"

- "Chỉ cần anh ta đến, tôi lập tức có tiền."
- "Hư hư hư, vậy... Các anh không phải chủ mưu sao? Ai... Ai là chủ mưu thế?"
- "Cô hỏi làm gì!" - Tên trùm quát.
- "Anh xem đi, tôi góm như thế này rồi.. Hư hư hư.. Không chừng anh ta đến thấy tôi thì cũng chạy về thôi... Tôi chết khi nào cũng không biết, nói với tôi thì cũng đâu có ai biết được... Hư hư hư..." - Tiếng rên của Lập An Hạ càng lúc càng mãnh liệt hơn.
- "Thật ra, tôi cũng không biết ai là chủ mưu! Anh ta gọi điện thoại cho tôi, còn nói giá tiền vô cùng hậu hĩnh, thế là..."
- "Ông chủ, anh ta đến rồi!" - Tên thứ ba từ ngoài cửa ghé đầu vào nói lớn.
- "Hư hư hư... Đau quá..." - Cô kêu lên- "Anh hai à, anh bảo anh ấy về đi, sau đó giết chết tôi, giải phóng cho tôi..."
- "Câm miệng!" - Tên cầm đầu rít - "Cô đừng có mà lộn xộn!"

Lúc thân ảnh của Mục Tổng Thần xuất hiện ở ngưỡng cửa, Lập An Hạ cảm thấy khóe mắt của mình rất cay rất cay. Cô đột nhiên muốn khóc, nhưng phải tự mình kiềm lại, cố gắng ngửa lên trần nhà để không rơi lệ. Sau đó cô nhìn hắt, vụng trộm nháy mắt ra hiệu.

Mục Tổng Thần vừa nhìn thấy cô gái nằm trong xó, lập tức muốn xông đến ôm chầm lấy cô. Có phải yêu chính là thế này? Người kia không ổn, bản thân liền lập tức bỏ ăn bỏ ngủ, vô cùng bất an. Người kia gặp nguy hiểm, bản thân liền không màng gì hết chỉ muốn dùng tất cả sức lực bảo vệ cho đối phương. Đây chính là... tình yêu?

- "Mục Tổng Thần, vợ mày đang ở kia! Có thấy không?"
- "Ồ, anh nói cô ta ư?" - Hần nhanh chóng giấu hết cảm xúc, trưng ra một bộ mặt rất chi là "khinh bỉ". - "Không phải lại đến giờ chứ?"
- "Cái gì?!" - tên trùm đen mặt lại.
- "Aiz, anh hai à, cô ta bị như thế đã bao lâu rồi chứ, tôi nhìn còn thấy phát ghê! Nếu không phải ba mẹ tôi bắt kết hôn, tôi đời nào lấy chứ?"
- "Thế tại sao bây giờ anh lại đến cứu cô ta?"
- "Đại ca, nói đi cũng phải nói lại! Tình nghĩa bao nhiêu năm, cô ta hôm nay gặp nạn tôi cũng đâu thể bỏ xó. Hay là thế này, anh có gì bắn chết cô ta một phát! Về nhà tôi nói với ba mẹ là cô ta quy tiên rồi, tôi đi tìm vợ mới, có phải tốt hơn không?"
- "Đại ca, không phải ông chủ trên nói hai người này tình cảm rất tốt sao? Làm thế nào mà..."
- "Tao cũng đâu có biết..."

Thừa dịp tên nào đó nản lòng không chú ý, Mục Tổng Thần nâng chân đá một phát vào thẳng cẳng tay tên kia. Súng văng ra, rơi thẳng vào bờ tường, phát ra tiếng cạch lớn.

- "Chết tiệt!" - Tên đại ca rống lên, vừa quay sang Lập An Hạ thì cô đã rên lớn hơn - "Hư hư hư, tay tôi sắp bị hoại tử mất rồi... Hư hư hư..."

Mọi chuyện xảy ra nhanh đến mức hai tên kia chưa kịp phản ứng. Tên thuộc hạ thứ hai vội vã bừng tỉnh, bắn một phát súng về chỗ Mục Tổng Thần. Hần nghiêng người, trong giây lát viên đạn ghim thẳng vào tường.

- "Lập An Hạ!" - Hần vừa định phóng đến chỗ vợ, thì tên cầm đầu đã xông tới.
- "Mục Tổng Thần, tao nhất định phải giết mày! A Khinh, tao giao con nhỏ kia cho mày! Giết chết nó đi! Tụi mày được lắm, chọc cho tao điên lên!"

"Đoàng!"

Một tiếng súng như trêu ngươi vang lên, theo sau đó là âm thanh của một người đổ gục xuống.

- "Tô Trạh Hiên!"

Huhu thế là phải nói tạm biệt với mọi người trong vòng một tháng nữa rồi=((Cuối tháng tư - đầu tháng năm nhớ vào lại để theo dõi tiếp truyện nha.

Chúc những ai đang phải bù đầu bù cổ học như tác giả thi tốt <3 Fighting.

Goodbye and see you again.

Chương 43: Tôi thích anh

Ấn tượng ban đầu của Lập An Hạ về Tô Trạh Hiền thật ra cũng không có gì quá đặc sắc. Một chàng trai cao ráo, dáng người ưa nhìn, thêm gương mặt nam tính cùng những đường nét sắc, có lẽ rất thu hút ánh nhìn con gái. Đã vậy còn biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề lại cao, giọng nói ôn hòa dễ nghe, tính tình trầm ổn. Nói chung chừng chạc và rất tốt.

Thế nhưng cho dù là mơ, cô cũng không thể tin được lại có một ngày người này, người gặp cô mới đúng có một lần trong hoàn cảnh kì lạ ở tiệm bánh vào một ngày đã lâu, lao vào đỡ cho An Hạ một phát đạn. Là một phát đạn!

- "Tô... Tô Trạh Hiền..." - Lập An Hạ ngây ngốc, âm thanh phát ra từ miệng chứa đầy sự khó tin.

Tô Trạh Hiền chống tay phải, sườn mặt tái mét nghiêng đi không để cho người khác thấy sự đau đớn trên gương mặt mình, chắn trước mặt cô. Mục Tổng Thần nhìn tên cầm đầu cứng đờ ra vì bất ngờ, nhanh chóng một quyền đập đầu hắn vào cột, làm hắn bất tỉnh nhân sự lăn đùng ra đất.

- "A..." - Rắn mắt đầu, tên đàn em tay run đi vì không biết phải làm gì. - "Tụi mày... Tụi mày..."

Sau đó hắn ta xoay súng, định bắn thêm một phát nữa. Nhưng Mục Tổng Thần không cho hắn làm thế, cả hai giằng co khẩu súng trên tay.

- "Em trai à, lần đầu làm chuyện này phải không?" - Đôi môi hắn hơi nhếch lên - "Buông súng đi!"

- "Không, mày mới là người buông!"

"Đoàng!"

Lại một tiếng súng nữa vang lên. Lập An Hạ trừng lớn mắt, nhìn máu tuôn xối xả từ một bên hông của Mục Tổng Thần. Tên cầm đầu nghiêng rằg ôm lấy một bên đầu nửa ngồi nửa nằm, nhìn Mục Tổng Thần đầy hả dạ. Bắn xong một phát, hắn thở hồng hộc, có lẽ vì mất sức mà tay run đi, khẩu súng rơi xuống đất.

Giây phút đó, cô thấy đầu mình ong lên một tiếng, trước mắt chỉ toàn là màu đỏ tươi của máu. Tô Trạh Hiền đang đau đớn nằm kế bên cũng không còn tồn tại trong đầu óc cô nữa.

An Hạ giống như phát điên, cầm cây súng ban nãy bị tên kia đánh rơi chưa kịp nhặt, liên tục nhắm vào hai tên kia mà bắn, bắn, bắn... Cô không biết mình đã bắn hết bao nhiêu viên đạn, chỉ thấy cả hai tên kia rùng lên rồi gục xuống. Mục Tổng Thần thở hồng hộc nằm trên đất, cố gắng dùng sức lực cuối cùng gờ ngón trỏ hướng lên về phía cô. Sau đó, hắn không còn cử động nữa.

- "Mục Tổng Thần!!!"

Lập An Hạ đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cảm giác này cũng giống như lúc ba cô bị tai nạn vào bệnh viện, thật sự rất sợ... Thế nhưng cho dù cô có sợ đến mức nào, ông ấy cũng không thể quay trở lại được nữa... An Hạ vội vã bò đến chỗ hắn. Nhưng có một bàn tay níu cô lại.

- "Mùa hạ an lành... Cô là An Hạ, có đúng không?... Đừng lo, tôi đã gọi cảnh sát rồi... Rất... nhanh thôi, họ sẽ đến đây..."

Tô Trạh Hiền suy yếu nhắm mắt, thiếp đi. Cả một căn phòng ẩm ướt giờ đây ngập tràn một mùi máu tanh dơ bẩn. Lập An Hạ ngồi ngầy ra, nhìn cả bốn tên đàn ông nằm dài trên đất.

Cô tiếp tục bò về phía Mục Tổng Thần. Lập An Hạ nâng đầu hắn lên, ôm cả người hắn vào lòng.

- "Nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ không sao... Mọi chuyện, rồi sẽ ổn cả thôi..."

An Hạ cố gắng để bản thân bình tĩnh, nhưng cô không kìm được nước mắt nữa. Từng giọt nước như pha lê rơi xuống gương mặt Lập An Hạ, tràn vào cõi lòng cô đầy buốt giá. Trái tim cô đau nhói, thật sự rất đau rất đau. Nước mắt làm cho những mảng sơn đỏ và sơn trên mặt Lập An Hạ cố gắng dựng hình bóc ra, để lại làn da vuron những vết đỏ. Nhưng cô không màng đến.

- "Mục Tổng Thần, anh nhất định sẽ không sao... Tô Trạh Hiền cũng sẽ không sao... Có đúng không?"

Lần này Mục Tổng Thần lại không trả lời cô nữa. Hắn nằm yên như vậy, tay chân lạnh ngắt như vậy, cũng không còn ôm cô vào lòng mà nói: "Không được khóc, chúng ta cần phải bình tĩnh đối mặt với vấn đề và giải quyết nó. Nín đi..." Lập An Hạ chỉ còn có thể tự cổ vũ chính bản thân mình.

- "Mục Tổng Thần... Mục Tổng Thần... Mục Tổng Thần..."

Cô gọi tên hắn rất nhiều lần, rất nhiều lần. Cô chỉ muốn hỏi: "Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, có đúng không?"

- "Mục Tổng Thần!" - Lập An Hạ bừng tỉnh dậy từ trong cơn mê, thờ hồng hộc.

Mọi thứ xung quanh làm cho cô nhận ra đây chính là bệnh viện thành phố. Trong phòng không có ai, vô cùng tĩnh lặng. Bình truyền nước vẫn từng giọt nhỏ xuống, nặng bên ngoài hanh hao tràn vào qua cửa sổ. Cô vừa định đứng dậy khỏi giường, thì cửa phòng bệnh mở ra.

- "Mì Nhi?"

- "Em tỉnh rồi à? Có thấy mệt không? Đau ở đâu không?" - Lan Mị vội vã đi tới hỏi thăm cô.

- "Hơi đói một chút, nhưng không sao." - An Hạ lè lưỡi - "Tên kia... Hắn vẫn khỏe chứ chị?"

- "Tên đó thì có thể xảy ra chuyện gì? Hắn vừa phẫu thuật xong một lúc..."

- "Phẫu thuật sao?" - Lập An Hạ trừng mắt - "Hắn có sao không? Là phẫu thuật đó..."

- "Em yên tâm đi, không sao! Hết thuốc sẽ tỉnh thôi mà!" - Lan Mị cúi đầu nhìn đồng hồ, trông có vẻ hơi vội.

- "Chị bận thì cứ về đi ạ! Em ổn rồi, không sao đâu!"

- "Nhưng mà..."

- "Được rồi, chị cứ đi đi! À, chị cho em hỏi, mấy tên bắt cóc kia..."

- "Em gái, bắn cũng hay lắm đó! Yên tâm, bọn đó không dám làm gì đâu, em cũng không hại chết ai! Chúng mà dám làm càn, đã có chị ở đây!"

An Hạ chỉ còn biết lè lưỡi.

Lập An Hạ chống cằm ngồi nhìn Mục Tổng Thần rất lâu. Gương mặt hắn trắng bệch, hai mắt bình thần nhắm chặt, cả thân thái đều vô cùng an tĩnh, nhưng lại toát nên một sức hút rất kì lạ.

- "Mục Tổng Thần..." - Cô nhẹ nhàng gọi tên hắn.

- "... " - Đáp lại cô chính là tiếng thở đều đều.

- "Anh có biết không, ngày ấy ba tôi vào bệnh viện cấp cứu, tôi cũng có loại cảm giác như thế này. Rất bất an, dây thần kinh căng hết mức có thể, tay chân lạnh ngắt... Ông ấy cứ vậy, mà lìa xa tôi..."

- "... "

- "Lúc tôi gọi tên anh, lúc tôi hỏi anh rằng mọi chuyện có phải rồi sẽ ổn không, Mục Tổng Thần, tại sao anh lại không thèm trả lời chứ?" - Đáy mắt An Hạ lung tung - "Ai cho anh không trả lời? Há? Anh nói đi! Anh có biết tôi sợ đến mức nào không? Bình thường anh khi nào cũng quát tôi, cũng vỗ về tôi, tại sao lúc tôi sợ nhất anh lại yếu ớt nằm ra đất thế kia? Há?"

- "... "

- "Mục Tổng Thần, anh muốn tôi tức chết phải không? Tại sao không trả lời tôi? Trả lời tôi đi, trả lời tôi đi chứ..." - Cô cắn môi, muốn khóc đến điên rồi.

- "Ồn ào chết đi được..." - Mục Tổng Thần lẩm bẩm - "Người ta ngủ cũng không cho ngủ..."

- "Anh..." - Nhất thời, đầu óc An Hạ chậm chạp phản ứng, sau đó cô òa lên - "Hu hu hu hu Mục Tổng Thần... Hu hu hu..."

- "Lại sao nữa thế?" - Mục Tổng Thần hốt hoảng - "Khóc cái gì, cô cũng không phải phẫu thuật như tôi..."

- "Tôi khóc cho anh chứ bộ!" - Lập An Hạ phụng phịu - "Anh có đau không? Có sao không?"

- "Không sao, hơi đau một chút thôi. Cô ổn là được rồi."

Trong lòng Lập An Hạ đột nhiên trào lên một luồng cảm xúc rất mãnh liệt. Cô rụt rè hỏi hắn:

- "Mục Tổng Thần... tôi..."

- "Gi?"

- "Tôi ôm anh có được không?"

Thoáng thấy mặt Mục Tổng Thần hơi nghếch ra, An Hạ xua tay:

- "Không cần thiết lắm đâu, chỉ là tôi..."

Hắn dang tay, bất ngờ kéo cô vào lòng. Mục Tổng Thần vùi mặt vào trong tóc Lập An Hạ, khe khẽ:

- "Không có ai muốn ôm người khác mà hỏi như cô đâu, Gà Tò ả..."

Khóe môi An Hạ cong lên một đường, cô siết chặt vòng tay mình một chút nữa, cảm nhận rõ ràng hơi ấm đông đầy. Lập An Hạ hơi nhắm mắt, rồi cô nghe giọng mình nhẹ nhàng vang lên.

- "Mục Tổng Thần, tôi thích anh."

Không gian trong phòng đột nhiên trở nên im lặng. Mục Tổng Thần dịu dàng hôn lên trán cô, một nụ hôn chứa đầy thâm tình, ôn nhu như nước. Hắn khẽ cong môi, thốt lên:

- "Thích thì cứ thích đi, tôi cũng không ngăn cản."

- "Anh!... Ồ, đúng rồi, còn Tô Trạ Hiệ..."

- "Là tên đã đỡ cho cô một phát đạn?" - Mục Tổng Thần nheo mắt.

- "Đúng vậy. Tôi và anh ta chỉ mới có gặp một lần thôi. Sau đó đi giao bánh cho tên cầm đầu, tình cờ nhìn thấy tôi... Không được, tôi đi tìm anh ta đây."

- "Tôi đi cùng cô."

- "Nhưng mà..."

- "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

- "Tô Trạ Hiệ..." - Lập An Hạ khẽ gọi nhỏ - "Là tôi."

- "An Hạ?" - Tô Trạ Hiệ hơi khó khăn ngồi dậy - "Cô có sao không?"

- "Không sao. Thực xin lỗi..." - Lập An Hạ cắn cắn môi - "Tôi... Ngoài cảm ơn và xin lỗi ra thì tôi không biết còn có thể nói gì nữa..."

- "Tôi không để trong lòng, cô xin lỗi cảm ơn cái gì chứ? Có gì sau này đến tiệm bánh thường xuyên là được rồi..."

- "Không cần, chúng tôi sẽ trả tiền viện phí cho anh, còn gửi cho anh thêm một số tiền nữa. Như vậy là không ai nợ ai... Ồi!"

Lập An Hạ trừng mắt nhìn Mục Tổng Thần, sau đó đập một phát lên chân hắn.

- "Được rồi được rồi, tôi sau này nhất định sẽ thường xuyên đến tiệm bánh ủng hộ anh mà!" - Cô mỉm cười, cong tay làm thành chữ OK - "Anh còn đau ở chỗ nào không? Tôi gọi y tá đến khám cho nhé."

Tô Trạ Hiệ chỉ khẽ lắc đầu, sau đó rút người nằm xuống nệm, nhắm mắt. Cô đoán anh không muốn nói chuyện nữa nên cũng chỉ rót nước ra cốc để sẵn trên đầu giường, kéo chăn lên rồi kéo Mục Tổng Thần đi ra ngoài. Hắn nghiêng răng nhìn An Hạ, hùng hùng hổ hổ:

- "Cô lo như vậy làm cái gì? Tôi mới là người cô cần lo đây này!"

- "Anh còn nói nữa? Người ta là ân nhân cứu mạng của tôi đó! Nếu không có anh ta..."

- "Đồ ngốc, tôi cũng rất thích cô!"

Bất ngờ, Mục Tổng Thần áp sát người cô vào tường, bờ môi hắn với tốc độ nhanh như một con báo săn mồi phủ xuống môi An Hạ. Cô chưa kịp phản ứng thì đã ngoan ngoãn chìm đắm vào trong nụ hôn vô tận kia. Thời gian trôi qua, dòng người xuôi ngược, nhưng dường như lúc này không gì có thể ngăn cách bọn họ được nữa...

Chỉ là, cô không biết. Khoảnh khắc cô cùng Mục Tổng Thần đóng cửa phòng bệnh lại kia, Tô Trạ Hiệ đau đớn ngồi dậy, nhấn phím trên tường để gọi y tá:

- "Hình như vết thương của tôi chảy máu, cảm thấy rất đau..."

___ Hết chương 43 ___

30/4 - 1/5 nghỉ lễ vui vẻ mọi người ơi <3 Có ai đã quên mất truyện mình chưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (1)

Mục Tổng Thần xuất viện hơn một tuần sau đó, Lan Mị tổ chức một chuyến đi du lịch. Thật ra là để chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của chị ấy. Lập An Hạ lúc đầu còn hơi ngại ngùng và đắn đo, nhưng khi nghe Lan Mị nhấn mạnh, thức-ăn-chất-đầy-trong-mọi-ngõ-ngách thì lập tức gạt đầu đồng ý không do dự nữa. Lần này địa điểm là một thành phố biển rất lớn và đông đúc.

Đám nhãi kia đã cao chạy xa bay sau khi bị Lan Mị dọa mất hồn bạt vía, thế sẽ không bao giờ dám bén mảng đến gần họ.

Trước đó vài ngày, cô còn cùng Mục Tổng Thần đi chọn quà sinh nhật cho Lan Mị. Buổi tối, cả hai thức khuya soạn quần áo, rồi làm nhảm rất nhiều thứ. Hậu quả là trễ giờ.

- "Gà Tò, thức ăn đang xa dần tầm với của cô đó!!!" - Hấn vội vã bật dậy khỏi giường, hét lớn.

- "Ồi!" - Cô giật mình tỉnh giấc, đầu tóc rối bù - "Azzzzzz, tại sao đồng hồ lại không kêu chứ?"

- "Chính xác là cô đã phang một phát cho nó bất tỉnh nhân sự!" - Hấn từ bên trong phòng tắm nói vọng vào.

Lập An Hạ vội vã ngồi dậy, kiểm tra đồ dùng cá nhân cần thiết, tắm rửa, thay quần áo, và mặc dù không kịp trang điểm, thì khi hai vợ chồng đến nơi cũng đã làm mọi người một phen hoảng hốt.

- "Tối qua có phải vận động kịch liệt quá sức không hả?" - Trần Hạo cười ranh mãnh.

- "Tao còn tưởng tại đây gặp phải chuyện gì không đâu trên đường rồi! Nếu không phải nhờ cái miệng dẻo như cao su của Trần Hạo thì giờ này máy bay đã đi xa!" - Lan Mị trừng mắt.

- "Được rồi được rồi, mấy đại ca à, có muốn bay nữa không thế?" - Hàn Thu thở dài.

- "Đã bảo đi máy bay tư nhân đi mà không nghe..." - Lan Mị lầm bầm.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đầu vào đấy. Lập An Hạ ngượng ngùng trở về chỗ ngồi. Lần sau nhất định sẽ đặt thêm năm, sáu cái đồng hồ báo thức nữa!!!

Điểm đến mở ra trước mắt An Hạ một vùng trời mới toanh. Cô căng mắt nhìn chăm chú từng chút một, đến mức máy bay đã đáp xuống từ lúc nào cũng không biết.

- "Mine, cô còn định ngồi đó đến khi nào?" - Hấn khẽ lay người, làm Lập An Hạ bừng tỉnh.

Lúc này, cô mới quay đầu nhìn xung quanh, và phát hiện ra rằng, chuyến đi này có khá nhiều người, tầm hai, ba chục gì đó. Có lẽ là bạn bè của Lan Mị. Điều này càng khiến cô thêm phần lúng túng, bởi Lập An Hạ là một người không được coi mở cho lắm và cô đặc biệt dị ứng với những nơi đông người. Dường như đoán được những gì Lập An Hạ đang nghĩ, Mục Tổng Thần cười:

- "Không cần để ý đến họ! Trong mắt cô chỉ cần thấy tôi là được!"

- "Tôi thêm vào!" - Nói thế nhưng môi cô lại hơi cong lên, và mặt khẽ ửng hồng.

Đến nơi, theo lịch trình thì mọi người sẽ về khách sạn nhận phòng. Lập An Hạ và Mục Tổng Thần, dưới sự sắp xếp vô cùng tài tình của Lan Mị, thì sẽ chung một chỗ.

Chuyến này cũng không có gì lạ, nhưng đột nhiên bị nhiều người tầm tầm như vậy nhìn vào, còn thêm những ánh mắt đầy vẻ không-được-trong-sáng của họ, cô chẳng biết có thể kiếm ở đâu một cái hố để chui vào. Thế là Lập An Hạ chỉ biết cúi đầu che đi gương mặt đỏ, nấp sau lưng Mục Tổng Thần. Hấn chỉ khẽ nhếch môi, ra vẻ cũng không tệ, cầm lấy chìa khóa phòng rồi nắm tay cô kéo đi.

Mỗi khi bước vào một căn phòng của khách sạn bất kỳ, việc đầu tiên Lập An Hạ sẽ làm là chạy đến và mở toang cửa ngoài. Cảm tình của cô dành cho một khách sạn cũng chỉ vì khung cảnh bên ngoài cánh cửa này mà tăng lên hoặc giảm đi. Bên ngoài là một chiếc bàn gỗ kèm theo hai chiếc ghế dài cũng

bằng gỗ tốt. Một chén nước có ngâm những cánh hoa oải hương lẫn với hồng nhung tỏa mùi thơm dịu dịu. Cô vườn người ra khỏi ban công, thích thú nhìn ra xa. Mục Tổng Thần chia trước mặt Lập An Hạ ly matcha trà xanh đã tan ít đá, dựa vào lan can cạnh cô, đưa mắt nhìn ra.

- "Rất đẹp, đúng không?" - Cô lẩm bẩm - "Màu xanh trái dài bất tận, thật tuyệt..."

- "Ừ, rất tuyệt, một ngày nào đó cô sẽ còn có thể thấy những điều tuyệt vời hơn thế nữa..." - Mục Tổng Thần cười dịu dàng, vườn tay xoa đầu cô.

Căn phòng của cô và Mục Tổng Thần thật sự chính là những gì Lập An Hạ từng thấy trên tạp chí thời trang hàng đầu thế giới. Cửa lớn và ba khung cửa sổ nhỏ được phủ kín bởi lớp vải nhung mềm màu lam, toát lên vẻ dễ chịu nhưng không kém phần quý phái. Trên trần là một chùm đèn thả, màu đen xen lẫn giữa những ánh sáng vàng dịu, vô cùng ấm áp. Chiếc giường ngủ được đặt giữa phòng, trải drap màu xanh dương nhạt nốt. Sát tường là một chiếc tủ bằng gỗ cao và lớn, mở ra bên trong sẽ thấy gương và vài đồ dùng cần thiết, kèm theo móc treo trên giá và hai đôi dép bông cũng là màu lam. Cạnh giường ngủ là hai chiếc tủ đầu giường sơn màu gỗ, đặt trên đó là hai cây đèn kiểu dáng đơn giản tinh tế. Căn phòng rộng sang phía trái, với một chiếc TV màn hình phẳng đặt đối diện với giường. Tủ đặt TV kéo dài đến nửa chiều dài căn phòng, là kệ dành cho khách đặt đồ, còn kèm theo hai cái micro, dàn loa lớn và cuốn sách để chọn nhạc. Trên tủ còn đặt một nhánh Forget Me Not. Mở cửa đi vào bên trong phòng tắm, sự ngạc nhiên càng dâng cao lên. Một bồn tắm và một buồng đứng. Những cánh hồng nhung được rải đầy trên mặt sàn. Cả căn phòng ngập tràn hương hoa thanh khiết. Bồn tắm hướng ra cửa sổ, được phủ hai lớp màn, lam bên ngoài và trắng bên trong. Những công cụ tắm hiện đại và sang trọng nhất mà Lập An Hạ từng được thấy. Chéch về phía bên trái một chút so với phòng tắm là bàn trang điểm lớn và tinh tế cùng một vài lọ che khuyết điểm, phấn nền,... cơ bản. Sát trần là máy điều hòa hai chiều đang tỏa ra những đợt không khí mát lạnh. Cả căn phòng ngập tràn trong sắc xanh lam huyền ảo và mùi hoa cỏ thơm dịu dàng.

Lập An Hạ ngây dại ra một chút, không thể tin được. Đây... Đây thực sự nơi cô sẽ ở trong vòng gần một tuần nữa sao? Một nơi xa hoa sang trọng không lời nào để diễn tả hay sao?

___ Hết chương 44 ___

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (2)

Màn đêm dần phủ xuống cả không gian rộng lớn. Phía xa, những ánh đèn màu nhấp nháy, dòng xe qua lại không ngừng, những tòa nhà cao đồ sộ vươn lên cao. Đứng từ ban công trên cao vườn người ra ngoài xa, có thể hít thấy cả vị biển lẫn cát nhướm trong lồng ngực. Cảm giác thật sự rất tuyệt. Nhưng đó không phải là những gì Lập An Hạ sẽ trải qua tối nay - yên tĩnh và trầm lặng. Đêm nay là đêm của nổi loạn, và cô sẽ đi, dù không có ý định tham gia một-cách-chính-chức. Ăn một bụng no căng rồi từ từ chuẩn về phòng xem phim - kế hoạch tác chiến của An Hạ chính là như thế.

Bờ biển lúc này bắt đầu đông người. Lập An Hạ sóng vai cùng Mục Tổng Thần đi qua vài bãi, cuối cùng cũng đến nơi diễn ra iệc. Cả một phần bãi ở đây được Lan Mị bao trọn. Hải sản và đủ loại rau củ, thịt được đặt lên vỉ nướng, khói tỏa ngun ngút xen lẫn mùi thơm khó có thể cưỡng lại hòa cùng hương vị nặn của biển phía xa tràn vào. Lúc này khách càng đông hơn nữa, còn có cả một tốp người Mỹ đang đứng đằng xa cười đùa. Lập An Hạ cố gắng đi vòng đường sau để không ai nhìn thấy, Mục Tổng Thần cũng không có ý định phản đối, thế nhưng đột nhiên...

- "Hạ Hạ, Thần!" - Lan Mị gọi lớn - "Đến rồi sao? Mau lại đây nào?"

Trên trần cô lập tức hiện lên ba vạch đen.

- "Hết cách rồi, đi thôi." - Mục Tổng Thần nhún vai, miễn cưỡng choàng vai Lập An Hạ kéo cô đi. - "Hãy nhớ chúng ta đã là vợ chồng rồi nhé!"

Lập An Hạ khẽ cúi mặt, đắm nhẹ vào ngực hắn một cái, còn trong lòng thì đang cười ngất ngây.

Hôm nay có vẻ ai cũng rất xinh đẹp và chăm chút kĩ lưỡng cho vẻ ngoài của mình, nhìn thật không khỏi trầm trồ. Những cô gái đa phần mặc bikini cùng cardigans màu sắc sặc sỡ phía ngoài. Chiều cao cùng thân hình nóng bỏng của họ khiến Lập An Hạ không kìm được nhìn lại bản thân mình. Những quý ông lại diện những chiếc quần ngắn thoải mái cùng áo thun, trông rất điển trai. Trần Hạo đã thay một bộ quần áo mới, một chiếc quần kaki màu kem nhạt cùng áo thun trơn màu xám đi với đôi dép lê. Bộ dáng này của Trần Hạo làm Lập An Hạ đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười. Một người chăm chút vẻ ngoài như anh ấy lại thế này? Hàn Thu coi trần để lộ cơ thể săn chắc đầy quyền rũ, chỉ khoác trên người một chiếc khăn dày, mái tóc còn vườn vài giọt nước, có lẽ vừa từ biển đi lên. Một vài cô gái bắt đầu đi đến bu quanh hai chàng lãng-tử.

Và tâm điểm của buổi tiệc, chắc chắn là Lan Mị. Trong bộ jumpsuit ngắn với những họa tiết màu đơn giản nhưng sang trọng phủ bên ngoài cardigan xám dài tay xắn đến tận khuỷu, Lan Mị đã thu hút hầu hết toàn bộ sự chú ý về phía mình. Dáng người hoàn hảo khiến người khác phải ghen tị. Tóc chị ấy vẫn gọn lên, để lộ chiếc cổ cao và thon gầy. Trên cổ là sợi dây chuyền dài bằng gỗ có hoa văn công phu, nhìn thật đẹp. Từng tốp thanh niên không ngừng tiến về phía Lan Mị, mời rượu chị ấy. Lan Mị cũng không từ chối, ngược lại còn nói chuyện rất vui vẻ. Lập An Hạ càng nhìn càng thấy ngưỡng mộ...

- "Đừng nhìn nữa, càng nhìn cô sẽ càng tự ti đó!" - Gương mặt Mục Tổng Thần không biết từ khi nào đã áp sát mặt cô.

- "Anh!..."

Lập An Hạ vừa định quay sang phản bác thì có lẽ do cự li quá gần, môi cô vô tình chạm phải má hắn. Năm giây đầu trôi qua trong sững sờ, năm giây sau lại bình thường trở lại. Thật ra là cả hai đều có hơi đỏ mặt và lúng túng, nhưng đã kịp giấu nhem đi.

- "Rất lâu rồi chúng ta chưa có hôn môi nhỉ?" - Hắn cười gian xảo.

- "Hai người thủ thi thì thầm cái gì mãi đấy?" - Trần Hạo bắt ngờ từ đâu hùng hổ xông tới - "Thật làm người ta ghen tị nha..."

- "Mày nhìn lại cái bộ dáng của mày đi..." - Hắn trừng mắt - "Mặc cái loại gì thế này?"

- "Còn không phải tại cái vali chết tiệt rơi xuống hồ ướt hết sao?" - Trần Hạo bắt đầu dī thờ dài.

Lập An Hạ để hai người tiếp tục nói qua nói lại, một mình đi đến bàn thức ăn. Cô có lẽ là người ít được chú ý nhất trong đêm nay. An Hạ không phải là một tín đồ thời trang, mắt nhìn quần áo còn có phần tệ hại. Cho nên tối nay, quần lửng và áo dài tay cứ thế mà xuất hiện. Cô cảm thấy như vậy cũng không có gì tệ, ít ra là có thể sống một cuộc sống bình thường, không trở thành tiêu điểm của đám đông. Lập An Hạ cầm một xiên thịt bò sốt BBQ nướng thơm phức, sau đó một mình ngồi vào một góc trống đối diện biển không có ai để ý, thả mắt nhìn ra xa. Từng đợt sóng tới tấp tràn vào bờ, mang theo cả những đợt gió mát lạnh sáng khoái.

- "An Hạ?"

Cô ngước lên, trong vài giây đầu sự ngạc nhiên tốt độ hiện rõ trên gương mặt.

- "Tô Trạh Hiệh? Là anh? Tại sao anh lại ở đây?"

- "Tôi là bếp trưởng trong đại yến tiệc lần này được Lan Gia mời đến mà." - Anh nháy mắt, kèm theo nụ cười xán lạn - "Chúng ta rất có duyên, nhỉ?"

- "Whoa, anh thật giỏi nha. Rốt cuộc có bao nhiêu công việc mà tôi không biết thế? Hôm trước còn làm thêm trong tiệm bánh, dùng một cái lại trở thành bếp trưởng rồi!"

- "Nhiều lắm, đếm không xuể đâu!" - Tô Trạh Hiệh ngồi xuống cạnh cô, ngửa đầu uống một ngụm trà lạnh - "Cô quen Lan Mị phải không?"

- "Chỉ ấy là bạn thân của... à... ừm... chồng tôi..." - Cô cười cười, ngập ngừng nói ra tiếng "chồng" kia. - "Mà này, vết thương của anh..."

- "Khỏi hấn rồi!"

- "Vậy thì tốt..."

Tô Trạh Hiệh mỉm cười, đột nhiên quay sang khẽ hỏi:

- "Có muốn tôi thắt tóc cho không?"

Thế là Lập An Hạ ngoan ngoãn xoay đầu về phía anh, chờ đợi. Tô Trạh Hiệh cười, đặt chai nước xuống, lau lau tay vào khăn giấy trên túi rồi bắt đầu. Gió tiếp tục thổi, ngoài buổi tiệc nhạc đã mở lớn hơn. Là Let Me Love You. An Hạ khẽ lẩm nhẩm lời.

- "Trà? Theo tôi biết thì ở độ tuổi anh trà không được chuộng lắm..."

- "Tôi không quen uống những loại nước khác lắm, trà bao nhiêu năm qua vẫn là lựa chọn hàng đầu của tôi."

- "Lúc trước ba tôi hay bảo, những người thích trà đều vô cùng thanh tao, như chính tách trà mà họ uống vậy. Trà không phải ai cũng thưởng thức được, xem ra đến bây giờ tôi hiểu được một chút rồi..."

Bàn tay Tô Trạh Hiệh thoăn thoắt lướt đi trên mái tóc cô. Hình dạng đã dần được định hình. Anh chỉ có một cảm nhận duy nhất, cô gái này có mái tóc đen thật tuyệt.

- "Có phải mượt lắm không?"

- "Đúng vậy, rất mượt."

- "Tôi không chăm sóc gì đâu nhé, gội đầu bình thường thôi, lúc vò tóc còn vò như thế này này..." - Hai bàn tay của An Hạ chụm lại làm ra thứ động tác vô cùng mạnh mẽ, làm anh bật cười. - "Thế mà nó vẫn mượt như vậy đấy..."

- "An Hạ, có ai nói cô đáng yêu chưa?"

- "Hả?" - Cô khẽ nhướn mày, gương mặt lộ ra chút vẻ tỉnh ranh - "Chưa có ai cả..."

- "Thật sao?" - Một cô gái dễ thương như thế này mà lại không có ai khen?

- "Người ta nói tôi rất đáng yêu, chỉ có mỗi anh là nói tôi đáng yêu thôi đó!"

Tô Trạh Hiên phì cười, khẽ đẩy nhẹ đầu cô gái nhỏ một cái.

- "Mine!" - Một giọng nói giận dữ đột ngột cắt ngang đoạn hội thoại của hai người - "Cô làm gì ở đây thế?"

- "Đợi một chút, đợi anh ấy thất cho tôi xong đã... Ồi!"

- "Không thất gì cả! Đi với tôi!" - Mục Tổng Thần cúi người, nắm một tay Lập An Hạ kéo lên.

Tô Trạh Hiên không kịp giữ, thế là cả mái tóc được thắt kì công nãy giờ... Tất cả biến thành cát bụi... Giây phút nhìn từng lọn tóc trở về nếp như ban đầu, không hiểu sao trái tim anh đột nhiên hụt đi một nhịp.

- "Anh! Anh làm trò quỷ gì vậy?" - Cô trừng mắt, xoay đó quay sang người kia - "Thật xin lỗi, tôi..."

- "Không sao đâu."

- "Đi!" - Nói xong dứt khoát kéo cô đi thẳng.

Tô Trạh Hiên chỉ biết lắc đầu cười khổ, cầm chai trà lên uống thêm một ngụm. Từ trước giờ luôn như vậy, trong những buổi tiệc trọng đại, người cô đơn luôn chỉ có một mình anh. Lúc này còn cô gái kia cùng nói chuyện, bây giờ lại trở về như ban đầu rồi. Tô Trạh Hiên phóng mắt về phía xa, ánh mắt tràn ngập sâu thẳm và tê nhạt.

Không phải là không có ai đến bắt chuyện cùng anh, chỉ là tính tình Tô Trạh Hiên vốn ưa tĩnh, không có hứng thú với loại chuyện tung bưng náo nhiệt thế này.

- "Xin chào."

Có một cô gái xinh đẹp đột nhiên cất tiếng chào với Tô Trạh Hiên.

- "Chào cô."

- "Chúng ta có thể nói chuyện được không, hai kẻ cô đơn?"

- "Được thôi. Cô cũng trong buổi tiệc đó à?"

- "Không phải, tôi đi công tác, vô tình men theo bờ biển từ khi kia sang khu này, thấy đông đúc một hồi như vậy mới biết nơi đây đang tổ chức tiệc. Có vẻ như trong khung cảnh này, chỉ có hai chúng ta là lạc lõng."

- "Tô Trạh Hiên."

- "Tôi là Hòa Diệu Chi. Có thể hiểu là một nhánh cây đầy sức sống, tuy nhìn diệu hiền nhưng lại vô cùng kiên cường mạnh mẽ..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (3)

Tiệc ăn tàn, cũng là lúc thú vui chơi nổi lên. Lan Mị cầm micro đứng giữa gian phòng lớn, hô to:

- "Chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã cùng tôi tham gia buổi tiệc sinh nhật này! Chúng ta hãy cùng nhau bắt đầu mở màn cho một đêm hoan lạc nhé?"

Phía dưới lập tức hình thành từng đợt sóng mạnh mẽ hưởng ứng, tiếng hú hét to như tiếng sấm rền. Trái ngược với khung cảnh kia, Lập An Hạ cùng Mục Tổng Thần thu mình vào trong một góc nhỏ. Cô khuấy đều ly cocktail trái cây hòa với rượu rum, mắt bắn đầy những tia thèm thuồng. Mục Tổng Thần nhìn đáng vẻ của cô, bật cười.

- "Ăn ăn ăn, cô còn có sở thích nào nữa không?"

- "Anh đi chết đi!..."

Đang nói giữa chừng, Lập An Hạ đột nhiên vội vã đặt ly cocktail xuống, sau đó phóng như bay ra khỏi cửa. Mục Tổng Thần phản ứng không kịp, liền đi theo sau.

- "Sao thế? Có chuyện gì?"

- "Không..."

Không có gì cả. Chỉ là, dường như cô vừa nhìn thấy một hình bóng rất quen thuộc.

Hòa Diệu Chi, có thể nói cho tớ biết, vì sao lúc đó cậu lại rời đi không?

Tầm hơn mười một giờ, mọi người bắt đầu hạ nhiệt xuống. Nhưng vẫn chưa có ai là muốn đi ngủ, những ai mệt thì đã lui về phòng trước từ lâu. Lan Mị có vẻ rất vui vẻ và sáng khoái, nháy mắt với Lập An Hạ một cái. Tối nay, cô thật sự không ngủ được nên mon men ra đây.

- "Chúng ta chơi trò nhỏ trước khi ai về phòng nấy nhé, Sự thật - Mạo hiểm, được không?"

- "Chơi chơi chơi!" - Trần Hạo và Hàn Thu vô cùng cao hứng, không hẹn cùng ngồi ngay ngắn vào vị trí.

- "Vậy chúng ta..."

- "Tiểu thư, có người muốn gặp chị."

Lan Mị hơi nhú mồm, sau đó không nhanh không chậm đứng lên. Mọi người gần như đổ dồn về phía cửa ra vào, mong chờ xem ai là người muốn gặp Lan Mị vào buổi khuya thế này. Một cô gái! Cô ấy mặc một chiếc đầm trắng vô cùng thuần khiết, tóc để xõa dài tự nhiên, gương mặt xinh đẹp cùng dáng vóc mảnh mai, thêm nụ cười rất tươi. Mọi người cũng không để ý quá nhiều, có lẽ là một người bạn của Lan Mị.

Nhưng Lập An Hạ thì mở lớn cả mắt. Mục Tổng Thần chỉ khẽ nhấp một ngụm rượu, không nói gì. Trần Hạo và Hàn Thu đồng loạt quay sang nhìn nhau. Chuyện gì đang xảy ra?

- "Chị Lan."

- "Diệu Chi? Em..? Sao em lại ở đây?"

- "Em tình cờ có chuyến công tác đến đây, không ngờ lại trùng ngày sinh nhật chị..."

- "Nào, mau vào đây, tụi chị cũng vừa định chơi trò cuối trước khi ngủ!"

- "Nhưng mà..."

- "Đi mau!"

Hòa Diệu Chi vừa bước vào, lọt vào trong mắt nàng vừa vặn là hình ảnh Mục Tổng Thần đang uống rượu, và kế bên... là Lập An Hạ! Bàn tay nàng hơi siết chặt lại sau tà váy, nhưng môi vẫn cười.

- "Hạ.."

- "Chị Chi?" - Sự tình cờ này khiến cô ngỡ ngàng - "Cậu..."

- "Ôi Trạh Hiên, bếp trưởng tài ba của tôi, mau đến đây!" - Lan Mị gọi lớn.

Tô Trạh Hiên khẽ cười, dập tắt điếu thuốc dưới chân rồi đi vào. Lướt qua Lập An Hạ, anh vui vẻ nói hai tiếng xin chào. Mục Tổng Thần lại trông không có gì là phấn khích, hần chỉ khẽ siết chặt tay An Hạ khi thấy cô đáp lại anh.

- "Mọi người, cùng chơi đi!" - Lan Mị quay đầu về phái đám đông, chỉ thấy tất-cả vô cùng hứng thú nhìn bảy người bọn họ.

- "Tuyên bố không chơi! Tôi thích xem những người nổi tiếng thường hỏi nhau những gì thôi."

- "Bảy người chơi đi, chúng tôi chỉ nghe và tung trên trang báo những gì hay ho thôi."

- "Phải đó..."

- "Được rồi, vậy theo đề nghị của mọi người, chúng ta bắt đầu! Sự thật - Mạo hiểm, không cần giải thích thêm nữa nhĩ? Mỗi người sẽ có một chai rượu, ai uống hết chai rượu đó sẽ thua nhé!"

Vậy mình sẽ uống hết đầu tiên, sau đó rút khỏi cuộc chơi một cách an toàn. Lập An Hạ nhủ thầm.

- "Nhưng lần này ai là người thua đầu tiên, sẽ phải cởi áo nhảy xuống biển bơi hai vòng trước sự chứng kiến của mỗi người xung quanh!"

- "Cái gì?" - An Hạ tròn mắt - "Quy định gì thế kia?"

- "Vui mà vui mà!" - Trần Hạo vỗ vai cô.
- "Đúng đấy Tiểu Hạ Hạ, chúng ta chơi thôi!" - Hàn Thu mong chờ.
- "Mọi người muốn ai xoay trước nào?" - Lan Mị nhìn về phía đám đông.
- "Cô gái lạ mặt vừa đến!"
- "Diệu Chi, nào!"

Hòa Diệu Chi bẽn lẽn nở một nụ cười. Nàng cầm lấy chai rượu, và xoay. Mọi người chăm chú nhìn và chờ đợi. Bong!

- "Anh Hàn Thu..." - Nàng ranh mãnh nói. - "Anh chọn gì đây?"
- "Mạo hiểm mạo hiểm!"
- "Được thôi, hãy hôn một chàng trai mà anh cho là xứng đáng làm thụ nhất đi nào!"

Đám đông ồ to lên. Trần Hạo cười ha hả.

- "Em gái à, em độc thật đấy!"
- "Được thôi!" - Hàn Thu nhún vai tỏ vẻ bất cần sau đó chạy tới và hôn... vệ sĩ của Lan Mị!
- "Phụt!!!" - Vài người phun hân ngum rượu ra khỏi miệng, đám đông cuồng nhiệt vỗ tay lớn hơn.

Chàng vệ sĩ "xấu số" sững người ra, lúng túng không biết phải làm gì. Hàn Thu nháy mắt với Hòa Diệu Chi:

- "Đúng ý em rồi chứ?"
- "Vâng, chính là nó!"

Mọi người cười nghiêng ngả. Lướt xoay tiếp theo...

- "Hehehe, Thần à..." - Hàn Thu kéo dài giọng ra. - "Có phải nên chọn mạo hiểm một chút không?"
- "Sự thật." - Hân lạnh lùng nhả ra hai chữ.
- "Sự thật thì sự thật..." - Hàn Thu nhếch môi - "Tư thế yêu thích nhất của hai người khi làm cái đó là gì?"
- "Khụ khụ khụ..." - Vài giọt cocktail vừa chui vào họng An Hạ đột nhiên trào lên làm cô không kịp phản ứng.

Mục Tổng Thần chỉ khẽ cười khẩy, nhưng mắt thì phóng dao hướng về phía Hàn Thu. Lan Mị và Trần Hạo có lẽ là hai người tò mò nhất, nhìn biểu hiện đôi vợ chồng nào đấy mà cười tít mắt. Lập An Hạ đỏ lựng cả mặt, mồ hôi lạnh túa ra cả hai lòng bàn tay. Đám đông lại càng thích thú tợn, đầy thú vị nhìn về phía hân. Chi có, Hòa Diệu Chi sắc mặt thoáng vẻ tái nhợt nhưng cúi thấp đầu để che đi, hai bàn tay run rẩy bấu chặt vào nhau giấu dưới hai mép váy.

- "Trả lời đi nào, cậu bạn!" - Hàn Thu chớp mắt ra vẻ vô tội - "Hay là cậu muốn uống rượu đây? Cởi đồ nhảy xuống biển bơi đấy nhé... Mọi người đếm nào..."

"Một... Hai... Ba..."

- "Trong bồn tắm, tôi dưới, cô ấy ở trên..." - Mục Tổng Thần nhấp thêm một ngum rượu, vênh vao một nụ cười, còn quay sang Lập An Hạ - "Phải không nào, em yêu?"

Lập An Hạ cắn chặt răng, trong đầu vang lên vô số câu nói nguyên rủa cái tên kia và cả người đặt câu hỏi ngu ngốc đó! Tư thế cái beep! Mặt mũi cô sau này giấu đi đâu đây hả?

Hòa Diệu Chi đưa cánh tay hơi run cầm lấy ly nước lọc trên bàn uống một ngum, cố gắng giấu đi sự đau đớn của mình. Nhưng là, trông mặt ướn ắt của nàng vẫn không thoát khỏi tầm nhìn của Lan Mị. Lan Mị khẽ thờ dài trong lòng.

- "Oah, thật ngưỡng mộ họ nha!" - Vài cặp đôi tíu tít - "Người bạn trai kia thật đáng yêu quá đi!"
- "Hai người cũng ghê gớm lắm nha..." - Lan Mị khẽ cười tà - "Thần, xoay đi!"

Có lẽ về mặt lạnh lùng của hân làm mọi người hơi căng thẳng. Đám đông chăm chú nhìn theo chai bia từ từ chuyển động, từ từ xoay... Và... Nó muốn Hòa Diệu Chi! Đồng loạt, Trần Hạo, Hàn Thu và Lan Mị quay sang nhìn nhau. Lập An Hạ vẫn không nói gì, bởi căn bản cô không biết mối quan hệ của hai người họ.

- "Chọn đi?" - Hân nhướn mày.

- "Sự... Sự thật."

- "Cô bây giờ đã có người yêu chưa?"

Lập An Hạ khẽ cau mày. Câu hỏi này có hàm nghĩa gì? Mục Tổng Thần từ trước đến giờ vẫn đâu có quan tâm đến vấn đề này? Huồng hồ, hình như đây là lần thứ hai cả hai gặp mặt.

Mục Tổng Thần khẽ hỏi, tay nhịp nhịp trên bàn. Hân chỉ muốn Hòa Diệu Chi ổn, bởi dù gì hai người cũng từng là... người yêu cũ. Khi gặp lại, người ta chỉ thường hỏi những vấn đề thế này. Trong lòng Hòa Diệu Chi lại khẽ rung lên một tiếng. Tại sao anh ấy lại hỏi mình vấn đề này? Lẽ nào... anh ấy vẫn còn quan tâm đến mình? Anh ấy vẫn còn... yêu mình?

- "Vẫn chưa..." - Nàng thỏ thẻ nói.

Kì thực, dáng vẻ của Hòa Diệu Chi vẫn luôn làm người ta yêu mến. Nhẹ nhàng mà dịu dàng, toát lên vẻ nữ tính cùng mềm mại, lại xen kẽ một chút tinh nghịch bốn cọt, khiến cho người ta sinh ra một cảm giác muốn che chở và yêu thương. Từ thời đi học, Hòa Diệu Chi đã được rất nhiều nam sinh theo đuổi. Đến Lập An Hạ còn cảm thấy rất thích cô bạn này.

- "Em gái, có gì làm bạn gái anh nhé!"

- "Anh đặt hàng trước rồi này!"

Một vài tên trong đám hò lên.

- "Các anh xếp hàng đi nhé!"

Tô Trạh Hiên từ đầu đến cuối chỉ cười cười, bởi anh không hòa hợp được với những người này. Nhưng mà, tiếp đó chai rượu từ tay Hòa Diệu Chi lại gọi tên anh!

- "Anh chọn cái gì, bếp trưởng?"

- "Mạo hiểm đi!" - An Hạ gợi ý.

- "Mạo hiểm thử xem..." - Lan Mị gật gù.

- "VẬY... mạo hiểm đi!" - Tô Trạh Hiên gật đầu.

Hòa Diệu Chi khẽ suy nghĩ, trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ... độc và táo bạo. Nàng cười mỉm.

- "Anh... hôn An Hạ đi!"

Bùm! Đầu óc của Lập An Hạ bỗng chốc nổ tung. Cậu ấy vừa nói cái gì thế kia?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (4)

- "Anh... hôn An Hạ đi!"

Bùm! Đầu óc Lập An Hạ chậm rãi nổ tung một tiếng. Cô ấy vừa nói cái gì thế kia?!

Mọi người xung quanh xì xầm bàn tán. Họ vô cùng thắc mắc, chẳng phải cô An Hạ đó cùng Mục Tổng Thần là một đôi sao? Lí do gì cô gái mới đến này lại đưa ra một yêu cầu "quá đáng" như vậy? Hôn bạn gái của mình trước mặt bạn trai, chẳng phải là rất "không nên"? Thật ra họ chưa rõ một điều, hai người này không đơn giản chỉ là tình nhân, mà chính là... vợ chồng!

Mục Tổng Thần nhú mày, ánh mắt nhìn Hòa Diệu Chi đầy vẻ bức bối. Rõ ràng đây là chuyện không nên xảy ra! Rõ ràng nàng biết hẳn cùng An Hạ đã thiết lập mối quan hệ vợ chồng, vì sao còn vô lí như vậy? Chẳng lẽ... Hòa Diệu Chi thực sự vẫn chưa buông bỏ được chuyện trước kia?

- "Yêu cầu này..." - Lan Mị khẽ do dự - "Có phải..."

- "Đây là luật chơi mà, đã chơi thì phải tuân thủ thôi!" - Hòa Diệu Chi nháy mắt.

Đúng. Đây là trò chơi, có luật lệ, quy tắc đảng hoàng. Người chơi một khi đã chấp nhận chơi thì yêu cầu cho dù có vô lí như thế nào cũng bắt buộc phải tuân theo.

Tô Tràm Hiên trong lòng là một mảnh bối rối, không biết phải làm gì. Anh khẽ nhìn An Hạ, thấy cô cúi gằm mặt, lại càng lúng túng hơn.

- "Nào, Trạm Hiền, mau thực hiện đi chứ!"

Đám đông dường như có chút phản kích bạo, không biết ba người này sẽ xử sự như thế nào.

- "Cái này..." - Anh gỡ gỡ tóc - "Chúng ta..."

- "Nào, chỉ là một-nụ-hôn thôi mà!" - Nàng cười - "Anh Mực sẽ không bảo thủ như vậy chứ hả?"

Lập An Hạ nhìn Hòa Diệu Chi, không hiểu nàng muốn làm gì. Tại sao..? Cậu biết tớ và Mục Tổng Thần là... vợ chồng, vì sao lại còn cố tình đặt ra yêu cầu này chứ..?

- "Chỉ là một nụ hôn thôi mà..." - Khóe môi Mục Tổng Thần nhếch lên cao - "Phải không, Mine?"

Sắc mặt Lập An Hạ hơi tái lại. Không phải Mục Tổng Thần chấp nhận đề cô hôn Tô Trạh Hiền chứ? Cô vừa suy nghĩ, thì đột nhiên cánh tay của Mục Tổng Thần vươn ra, kéo tay Tô Trạh Hiền đang sững sờ và... Không gian tựa như ngừng lại, tất cả trùng to mắt nhìn hai người đàn ông đang... hôn nhau! Và gần như mọi thứ năm giây sau đó vỡ tung!

[illegible]

Mắt Lập An Hạ tròn to, khó tin nhìn hai người tuần tú kia đang hôn-nhau. Là hôn-nhau! Đến Lan Mi, Trần Hạo và Hàn Thu còn run lẩy bẩy. Hòa Diệu Chi tái mặt. Đám đông im phăng phắc trong vài giây, sau đó cả tràng âm thanh bốp bốp đồng loạt vang lên.

- "Xong rồi!" - Hấn ngồi lại chỗ, lau lau khóe môi - "Chẳng phải chỉ là một nụ hôn thôi sao? Tôi cũng đâu có bảo thủ đến thế!"

- "Nhưng mà người em muốn Trăm Hiên hôn..."

- "Cô chưa nghe câu tuy hai mà một, tuy hai mà một à? Cô muốn An Hạ hôn anh ta thì tôi hôn cũng như vậy thôi mà?" - Mục Tống Thần nhún vai, tỏ vẻ thần nhiên.

Đám đông tràn đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn hai người họ. Lập An Hạ quay sang nhìn Mục Tổng Thần, thấy hắn đang nở một nụ cười tự hào nhìn cô. An Hạ hích mạnh vào sườn ngực hắn, thế nhưng môi lại không kìm được cong lên một đường. Tô Trạh Hiền mấy giây đầu còn hơi sững sờ, nhưng sau đó chỉ khẽ lau đi khóe miệng, cười giễu một tiếng.

Lan Mị bắt đầu cảm thấy trò chơi này nếu tiếp tục kéo dài có lẽ sẽ không ổn, cho nên vội đứng dậy.

- "Nào, mọi người, có muốn hít một ít hương vị biển trước khi về phòng ngủ không? Hàn Thu có guitar đó, cùng ra ngoài biển đốt lửa hát đi!"

- "CÓ!!!"

- "Mau, lấy lại đây!"

Mục Tổng Thần kéo tay Lập An Hạ đứng dậy, cả hai cùng nhau đi ra ngoài phòng hương về phía bãi cát thắm đỏ vị mặn của biển. Thế nhưng một màn này, trong mắt Hòa Diệu Chi trở nên vô cùng gai góc và đau đớn. Nàng siết chặt tay, hít một hơi sâu giúp bản thân bình tĩnh trở lại.

Tình yêu này, ngay từ lúc bắt đầu đã không buông xuống được rồi.

Mọi người ngồi xung quanh bãi cát thành một vòng tròn lớn. Lan Mị ra lệnh cho người hầu đốt một đóm lửa ở giữa, hơi nóng tỏa bùng lên, hòa lẫn với gió biển càng làm mọi người thêm thích thú. Tiếng lách tách từ những đóm lửa vang lên, ầm ập vô cùng. Tóc An Hạ tung bay, Mực Tống Thần đầy yêu chiều vuốt lại cho cô.

Hàn Thu, với chiếc guitar màu cà phê, đã xuất hiện trở lại. Anh vỗ vỗ tay:

- "Mọi người, hôm nay để một người đặc biệt chơi một chút nhé?" - Còn nhường mày nhìn Mục Tổng Thần, chỉ thấy hắn khẽ trừng mắt.

- "Là ai thế?" - Đám đông xông xáo.

Hàn Thu nhẹ nhàng đi đến, đặt vào lòng Mục Tổng Thần cây guitar, làm hắn trở tay không kịp. Mọi người ngạc nhiên trong vài giây đầu sau đó vỗ tay mạnh hơn. Ôi trời, có lẽ trong mắt mọi người anh ấy trở thành một huyền thoại rồi cũng nên. Lập An Ha ào nào nghĩ.

- "Chơi đi nào!"

- "Chơi đi!"

Hòa Diệu Chi khẽ mỉm cười, nhớ về những năm tháng đó. Hấn và nàng cùng nhau ngồi dưới ki túc, hấn đệm nhạc, nàng hát, bài hát vang vọng cả một góc sân nhỏ, len lỏi vào từng ngóc ngách trong trái tim khẽ động của nàng. Nhưng tiếc rằng, đó đã là hồi ức, là dĩ vãng không thể trở lại.

- "Được rồi!" - Hấn gõ gõ vào thân đàn, quay sang hỏi Lập An Hạ - "Tôi đánh, cô hát, được không?"

- "Không... Tôi..." - Hát hò vốn dĩ là sở thích của Lập An Hạ, thế nhưng nhiều người như thế này...

- "Em hát đi!"

- "Đúng đó! Hát đi!"

- "Hát đi! Hát đi! Hát đi!..."

Mọi người hò rất to rất to, giống như lúc chúng ta xem phim và thấy cảnh "Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!..." Cô bối rối xoa xoa mặt, sau đó gật gật đầu.

- "Được rồi, hát thì hát..."

Đám đông vỗ tay một tràng dài rồi dừng lại. Mọi người chờ đợi để được nghe cặp đôi của ngày hôm nay cùng song ca.

- "Perfect two?"

Một cái gật đầu thay cho câu trả lời.

Mục Tổng Thần khẽ nhếch môi, tay bắt đầu lướt đi trên những dây đàn một cách điêu luyện. Một tràng âm thanh dịu dàng xuất hiện. Cô xoắn những ngón tay của mình vào nhau, và môi khẽ mở.

"You can be the peanut butter to my jelly

You can be the butterflies I feel in my belly

You can be the captain

I can be your first mate

You can be the chills that i feel on our first date... "

Đúng lúc này, âm thanh trầm thấp của Mục Tổng Thần đột nhiên cất lên.

"You can be the hero

I can be your side kick

You can be the tear

That i cry if we ever split

You can be the rain from the cloud when its storming

or u can be the sun when it shines in the morning... "

Sau đó, tiếng hát của cả hai dường như hòa vào nhau, tạo thành một bản hòa âm khiến tất cả cùng không nhận được đắm chìm vào trong đó.

"... You can be the hero

I can be your side kick

You can be the tear

that i cry if we ever split

You can be the rain from the cloud when its storming

or u can be the sun when it shines in the morning

Don't know if I could ever be

without u cause boy u complete me

and in time I know that we'll both see

that we're all we need

Cause you are the apple to my pie

You are the straw to my berry

You are the smoke to my high

and you are the one I wanna marry

...

Cause you are the one for me for me

and I'm the one for you for u

U take the both of us of us

and we're the perfect two

We're the perfect two

We're the perfect two

Baby me and you

We're the perfect two..."

Khoảnh khắc những nốt nhạc cuối cùng kết thúc, Mục Tổng Thần khẽ cúi đầu, chỉ còn một tay lướt trên đàn, tay kia cầm lấy tay cô chạm vào cây guitar, ý muốn cô cầm đàn giúp hắn. Mái tóc hắn bị cơn gió lướt qua thổi bay, từng sợi, từng sợi,... chảy tràn vào tâm trí Lập An Hạ. Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn xoáy vào mắt An Hạ làm trái tim cô đập mạnh liệt từng hồi. Trong đáy mắt cả hai ngoài hình ảnh của đối phương ra thì không còn bất cứ thứ gì tồn tại nữa.

Và rồi, hắn đột nhiên mỉm cười ngọt ngào nhìn cô, trong nháy mắt, môi hắn phủ xuống môi cô. Tràn đầy âu yếm và vị của kẹo tằm đường, thật sự rất ngọt, rất ngọt...

You can be the prince and I can be the princess.

Don't know if I could ever be without you cuz boy you complete me.

And in time I know that we both see that we're all we need.

We are the perfect two.

We are the perfect two...

__ Hết chương 47 __

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (5) [H nhẹ]

Tan buổi tiệc nhỏ trên biển, ai trở về phòng nấy mà ngủ. Lập An Hạ vẫn còn bị nụ hôn ban nãy của Mục Tổng Thần làm cho đại đi, bao nhiêu tế bào cảm xúc vẫn còn đang lừng lờ ở tận đâu. Có thể là do đây là lần đầu tiên hắn làm như vậy trước mặt đông người, hoặc chỉ đơn giản là do cô luôn nhạy cảm với những vấn đề đó như vậy, nhưng tim An Hạ khi đó dường như, ngừng đập luôn rồi! Khoảnh khắc môi hắn chạm vào môi cô, khoảnh khắc không gian im phẳng phắc kia chỉ còn đọng lại tiếng vỗ vào bờ của sóng, khoảnh khắc sóng mũi cao thẳng của hắn dán chặt vào gò má cô, mọi thứ trên thế giới này, hình như đều đã trở nên vô nghĩa. Một luồng điện chạy dọc sống lưng An Hạ, lấy đi mất linh hồn cô.

- "Mine," - Mục Tổng Thần chui vào nhà tắm, nói vọng ra - "Tôi tắm trước đây, cô ngủ đi."

- "Tôi còn chưa tắm mà ngủ gì chứ!"

- "Không cần tắm nữa, người cô tuyệt lắm rồi!" - Hấn còn gần chữ "tuyệt" rất sâu rất sâu.

- "Háo sắc, anh cút đi!" - Mặt An Hạ đỏ bừng.

Mục Tổng Thần tắm xong đã là hơn mười hai giờ ba mươi, sau đó Lập An Hạ cũng tắm, cả quá trình hoàn thành xong là vào lúc một giờ sáng. Một bờ hơi tai, cả hai người quyết định trèo lên giường ngủ ngay tắp lự. Nhưng thật kì lạ, một bao nhiêu, thì nằm xuống giường lại tỉnh rụi bấy nhiêu. Cả hai mở hai mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, đeo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

- "Khi này... Có phải rất tuyệt không?" - Hấn giọng mờ mờ ám ám, bắt ngờ lên tiếng.

- "Hả?... À, anh đàn rất tuyệt đó. Mục Tổng Thần, bây giờ tôi mới biết anh có thể chơi guitar!"

- "Đương nhiên rồi, lúc trước còn học phổ thông, tôi là cây guitar của cả trường! Có một hai lần gì đấy, một tạp chí ảnh mời tôi về chụp ảnh, nhưng tôi nhất định không chịu đấy..."

- "Khoe khoang!" - An Hạ bĩu môi, nhưng trong lòng vẫn thầm hô hoán. Người đàn ông này đúng là có chút... cực phẩm!

- "Nhưng mà này," - Mục Tổng Thần đột nhiên nhích người sát lại cô, thì thầm - "Nụ hôn đó còn tuyệt vời hơn nữa, có đúng không?"

Bang! Chuẩn xác một trăm phần trăm! Trong lòng An Hạ nảy lên đầy những suy nghĩ phản chủ, nhưng miệng cô lại nói.

- "Cái tên lưu manh này, anh có biết xấu hổ không thế?" - Lập An Hạ quay sang, để một nắm đấm trước mặt hấn.

- "Chết tiệt rồi, em yêu!" - Hấn khẽ rủa thầm.

- "Dừng ngay cái giọng đó đi! Chuyện gì hử?"

- "Anh lại muốn hôn em rồi!"

Hấn lưu manh cười, một giây sau không đợi đối phương trả lời đã bá đạo vòng tay sang gáy cô, tiến sâu vào. Môi hấn càn quét khắp nơi trong vòm miệng Lập An Hạ, làm cô thiếu không khí vô cùng. Hương vị bạc hà mát lạnh xen lẫn mùi nam tính chỉ có ở riêng hấn giống như muốn nuốt say cô, làm cô không nhận được đáp trả lại. Hấn hôn rất sâu, hai cánh môi quện chặt vào nhau, hận chỉ muốn hòa tan hai thành một mà không được! Mặt ngọt dâng lên đầy trong lòng An Hạ.

Sự cọ xát quá mức làm Mục Tổng Thần nhận ra, thú tính của hấn vào lúc này lại bộc phát! Mùi sữa tắm dịu dàng cùng một ít mùi táo từ nước giặt đồ còn đọng lại từ quần áo và cơ thể của cô gái nhỏ này làm hấn nảy-sinh-khó-chịu.

- "Mục... Mục Tổng Thần..." - Mặt Lập An Hạ đỏ bừng - "Khốn kiếp... Anh... Anh phải để tôi thở nữa chứ!"

Mục Tổng Thần dừng lại, rút tay ra khỏi gáy Lập An Hạ, cuộn chặt. Hấn cần để bản thân tỉnh táo lại. Nếu không...

Nhưng dường như Lập An Hạ lại không nhận ra điều đó. Cô vồn vã thở, thở giống như chỉ cần ngừng lại là sẽ chết. Bộ ngực theo đó mà không ngừng lên xuống lên xuống. An Hạ không phải là một cô gái đầy đặn. Nhưng cô có vòng một khá chuẩn, vòng hai thì hơi phải bàn và vòng ba tuy hơi nhỏ nhưng vẫn có thể tạm gọi là đạt. Đặc biệt cặp chân của An Hạ rất đẹp, có lẽ cũng sinh ra từ dáng người vốn mảnh mai của cô. Ánh trắng bên ngoài tràn vào, soi rõ từng nét trên cơ thể Lập An Hạ qua chiếc áo T-shirt mỏng, làm Mục Tổng Thần dùng một cái trở nên ngứa ngáy toàn thân. Bộ phận nào đó phía dưới của hấn căng trướng lên! Hấn, thật ra chưa từng làm loại chuyện kia với bất kì cô gái nào. Điều này nghe có vẻ khó tin, nhưng, lại là sự thật. Thế mà đột nhiên lúc này lại nảy sinh cái ham muốn rất không nên này! Chết tiệt! Đúng là chết tiệt!

- "An Hạ," - Hấn giờ giọng khàn đục, không nhìn cô nữa mà hỏi - "Cô.. Cô... Cô đã từng... làm cái... cái chuyện abcxzy gì gì kia chưa?"

Mặt Lập An Hạ đỏ rực ra trong ba giây đầu, sau đó ửng lên một chút rồi ho khan.

- "Dĩ nhiên là chưa rồi! Anh nghĩ tôi như thế nào chứ?"

- "Vậy... Bây giờ chúng ta cùng làm, được không?"

Lập An Hạ vốn đang hít từng đợt không khí để thông cuống phổi lại, lúc này lại mở to mắt nhìn hấn. Bàn tay cô run run siết lấy drap nệm, đầu óc chậm chạp đi chuyển. Hấn vừa nói cái gì thế kia? Làm... Làm cái chuyện abcxzy gì gì đó? Nhưng... Nhưng...

- "Tôi... Tôi..."

Cô lo đến mức lú cả lú, không biết phải nói gì cả. Lập An Hạ còn chưa suy nghĩ đến chuyện này! Bấy lâu nay cô đều quên mất việc cần phải thực hiện chuyện vợ chồng. Cô đã quên mất! Nhưng cả hai đều không có động tĩnh gì... Làm thế nào bây giờ lại... phát sinh?

- "Thôi, quên đi!"

Mục Tổng Thần dường như là phóng ra khỏi giường và chạy vào nhà tắm. Nhưng tiếng nói của Lập An Hạ đã nhanh hơn một bước.

- "Thật ra làm cũng không sao..."

Lại là miệng nhanh hơn não! Cô vừa thốt ra xong câu đó, đã muốn cắn lưỡi ngay tắp lự. Mục Tổng Thần dừng chân lại, nhưng không quay đầu. Hơi thở của hắn đã trở nên dồn dập. Lập An Hạ lấp ba lấp bấp, bị bộ dáng này của hắn dọa cho sợ.

- "Tôi... Tôi và anh đã là vợ chồng... Chuyện đó, chuyện abcdxyz đó, thật ra, thật ra cũng không có vấn đề gì. Đúng là ban đầu tôi có hơi bài xích, bởi vì con người tôi rất cổ hủ, tôi thậm chí còn chưa biết anh là người thế nào... Cho nên vấn đề này vào lúc đó tôi rất không muốn... Nhưng mà bây giờ, bây giờ... Mục Tổng Thần, tôi nhận ra anh rất tốt, tuy có hơi... ầu trĩ nhưng lúc nào cũng bảo vệ tôi, còn... còn có... Tôi phát hiện, mình đã thích anh rồi... Thật sự là rất thích đó... Cho nên là... tôi..."

Những lời sau đó chưa kịp thốt ra từ miệng Lập An Hạ đã phải nuốt vào. Mục Tổng Thần giống như một con thú, lao tới đè cô xuống dưới mình. Tay hắn khóa trụ hai tay Lập An Hạ trên đỉnh đầu, môi hắn ấn mạnh xuống môi cô. Nhiệt độ trong phòng tăng lên vùn vụt, nóng bỏng không ngừng. Từng đợt hôn của hắn như vũ bão xông tới, làm cô không kịp phản ứng. Bàn tay hắn lướt qua vùng cổ của An Hạ, sau đó đến xương quai xanh nổi rõ. Hơi thở cả hai dồn dập hơn bao giờ hết...

- "Mine," - Hắn thở gấp, dừng lại vài giây để nói - "Nơi này, thật đẹp..."

- "Uhm..." - Lập An Hạ khẽ ngo ngoáy, hơi nóng như thiêu đốt từ hắn làm cô chưa tiếp nhận nổi. - "Mục... Mục Tổng Thần... Từ từ..."

Nhưng là, Mục Tổng Thần bị cảm giác ham muốn mãnh liệt này bức điên rồi! Tay hắn từ từ vén chiếc áo trắng mỏng của Lập An Hạ lên, lướt khẽ qua vùng bụng phẳng mịn của cô.

- "Ư... A..." - Việc làm này kích thích toàn bộ tế bào cơ thể của Lập An Hạ, làm người cô bùng lên một ngọn lửa. - "Không... A..."

Từ trên vầng trán cao nổi gân xanh của hắn rơi xuống một giọt mồ hôi, lặng lẽ chảy xuống gò má An Hạ, rồi càn cò thon gầy của cô, tạo nên sự ám muội không thể nói nên lời. Cả người cô hơi phát run, vừa phấn khích lại vừa lo sợ. Thân mật đến thế này, thực sự là lần đầu tiên Lập An Hạ nếm trải. Tay cô khẽ gấp lại, nín lấy cổ hắn, giọng nói mơ hồ cũng run theo:

- "Từ từ, chậm một chút được không, để tôi thích... nghỉ... A..."

Mục Tổng Thần cắn nhẹ vào bả vai An Hạ, bàn tay không ngừng ma sát eo cô. Hắn kéo hắn áo cô sang một bên, hôn lấy hôn để, hôn không ngừng nghỉ. Thôi rồi, thú đói nuôi lâu ngày, được dịp xổng chuồng, hậu quả chính là thế này đây! Cảm nhận cái kia càng lúc càng trưởng, cực kì khó chịu, động tác Mục Tổng Thần thập phần gấp gáp hơn. An Hạ ngượng chín cả mặt, vội vã nhắm mắt lại, nhưng hắn đã cúi người cắn lên vành tai cô, khàn khàn cất tiếng.

- "Nhìn... tôi!"

- "Ừ..."

Cảm giác cả người mình vừa ngứa ngáy vừa nóng rực làm An Hạ không chịu được, cô chủ động vòng tay lên cổ hắn, hơi cong người hôn lên đôi môi đẹp như tạc tượng của Mục Tổng Thần. Hắn có hơi bất ngờ trong giây lát, nhưng vẫn cuồng nhiệt đáp trả. Tay hắn lần xuống thắt lưng. Chuẩn bị, súng ống đã sẵn sàng.

Mọi chuyện đang xảy ra vô cùng tron tru, Mục Tổng Thần chuẩn bị cởi bỏ hết áo quần của cả hai, thì dừng một cái, chuyện xảy ra làm cặp đôi xấu số này phải bất ngờ dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (6)

"Cốc cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên làm hai con người đang quấn quýt nhau trên giường khẽ nhú mảy, nhưng động tác dường như không ai ngừng lại.

"Cốc cốc cốc cốc..."

Tiếng gõ lại càng lớn và dồn dập hơn nữa.

- "Chết... tiết!" - Mục Tổng Thần trầm thấp cất giọng, hơi thở đầy gấp gáp và phẫn nộ.
  - "Mau..." - Lập An Hạ "lợi dụng" lúc hắn dừng lại vài giây để điều chỉnh nhịp thở - "Đã khuya thế này rồi, gọi chúng ta khẳng định là chuyện rất gấp..."
  - "Nhưng mà..." - Hắn cúi người xuống, hôn mạnh vào cổ cô - "Chúng ta còn chưa xong màn dạo đầu..." Thậm chí áo còn chưa...!
  - "Uhm... Mau đi, chuyện này... tính sau!"
- "Cốc cốc cốc..."

- "Tốt lắm, nếu không phải là chuyện gấp, thì các người chết chắc!" - Hắn chỉnh sửa lại áo quần, bước ra mở cửa, mặt mày đen như dím lọ.
- "Thần!" - Là Lan Mị.
- "Có chuyện gì? Mày có biết đã mấy giờ rồi không hả?" - Hắn nghiêng răng.
- "Không xong rồi! Hòa Diệu Chi đã biến mất!" - Lan Mị giọng hơi hốt hoảng.
- "Biến mất?"

Lập An Hạ khoác thêm ngoài áo rồi bước ra cửa. Nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Lan Mị, cô khẽ hỏi.

- "Mị Nhi, sao thế?"
- "Diệu Chi biến mất rồi, Hạ Hạ!"
- "Biến mất?" - Cô nhúm mày - "Biến mất... là thế nào?"
- "Không có trong phòng..."
- "Cô ta không có trong phòng mà liên khẳng định biến mất?" - Mục Tổng Thần dụi dụi đầu vào vai An Hạ - "Cô ta cũng không còn là trẻ con nữa, biết đâu lại đi dạo đâu đó? Mà không phải công ty cô ta ở đây sao? Chắc là trở lại đó thôi?"
- "Công ty Diệu Chi vừa quay về Cali tối hôm nay! Nó bảo muốn ở lại đây chơi với nhóm chúng ta ít hôm nữa." - Lan Mị khẽ lắc đầu - "Nó nhắn tin bảo muốn có người tâm sự..." - Nói xong Lan Mị lại khẽ liếc An Hạ - "Có lẽ nó có tâm sự..."

Cái liếc này nghĩa là gì?

- "Nhưng tao qua phòng tìm thì không thấy Diệu Chi đâu cả. Tao tưởng nó ngồi bên ngoài đợi nên ra tìm mấy vòng cũng không thấy..."
- "Mày tốt nhất nên quay về phòng đánh một giấc đi! Cô ta không phải là con nít, biết mình cần cái gì!" - Mục Tổng Thần lắc đầu ngán ngẫm, vòng tay ôm eo Lập An Hạ - "Tao với vợ còn cần phải ngủ nữa!"
- "Mị Nhi, chúng ta cùng đi tìm cậu ấy!" - Lập An Hạ sốt sắng trong bụng, đẩy đẩy tay Mục Tổng Thần ra.

Hòa Diệu Chi không phải là một cô gái như vậy. Cô ấy không thích để người ấy phải bận tâm về mình, không muốn người khác vì mình mà phải chịu phiền phức. Lại nói, tại sao người Hòa Diệu Chi nhắn tin muốn tâm sự không phải là cô, mà lại là Lan Mị? Tình bạn của họ bao nhiêu năm nay, rốt cuộc vì cái gì mà thay đổi rồi đây? Suy nghĩ làm trái tim An Hạ khẽ co rút, một cảm giác hụt hẫng xen lẫn đau nhói tràn vào mọi giác quan của cô. Nếu không phải là bạn thân, sẽ không có cảm giác này...

Mục Tổng Thần trưng ra bộ mặt bất đắc dĩ, sau đó khóa cửa phòng rồi nhanh chóng chạy theo hai người kia. Gần hai giờ sáng, gió biển lạnh từng đợt không ngừng ủa vào bờ. Lập An Hạ rút vai lại, nhưng mắt vẫn không ngừng tìm kiếm. Một chiếc jacket đen ẩm sực đột nhiên được phủ lên vai cô. Quay đầu, An Hạ nhìn thấy Mục Tổng Thần bặm môi:

- "Mặc vào rồi tìm!"

Sau đó nhanh chóng đi lên trước. Cả ba đi vòng quanh resort nhưng không thấy bóng dáng của Hòa Diệu Chi, định tìm cách khác thì đột nhiên nghe tiếng kêu hải hùng của Lan Mị:

- "Diệu Chi!"

Cả Mục Tổng Thần và Lập An Hạ nhanh chóng dời mắt theo hướng tay Lan Mị chỉ. Cô ấy đang nằm ngửa trên mặt biển phía xa! Những mảng đen tối của sắc trời làm cô không nhìn rõ được gương mặt của Diệu Chi hoàn toàn, nhưng nhìn dáng người và bộ quần áo kia, khẳng định chính là cô ấy! Đầu ngón tay An Hạ run rẩy, miệng lúc đầu còn lắp bắp nhưng sau đó nhanh chóng hết lên:

- "Cứu cô ấy! Nhanh cứu cô ấy! Diệu Chi!"

Lan Mị và Lập An Hạ chạy ra gần bờ, vừa định nhảy xuống thì Mục Tổng Thần đã nhanh hơn một bước. Hắn ném vào khoác vào lòng An Hạ, sau đó

tung một sợi dài rồi biến mất xuống lòng biển. Trái tim cô hụt mất một nhịp. Nhưng rất nhanh sau đó, Mục Tổng Thần đã bơi đến chỗ Hòa Diệu Chi. Chi thấy cô ấy không cử động, được hắt diu vào bờ.

- "Diệu Chi!"

Lập An Hạ sợ đến mức toàn thân run run, lay người Hòa Diệu Chi nhưng thấy mắt cô ấy vẫn nhắm nghiền.

- "Phải hô hấp nhân tạo thôi!" - Mục Tổng Thần cười nửa miệng, sau đó cúi xuống gần tai Diệu Chi, thì thầm - "Diệu Chi, hoặc là mở mắt, hoặc là hô hấp nhân tạo..."

Nhưng Hòa Diệu Chi vẫn không có bất kì phản ứng gì.

- "Mục Tổng Thần, anh mau chóng hô hấp nhân tạo cho cô ấy đi!" - Mặc dù có chút... keo kiệt, nhưng Lập An Hạ cũng không còn cách nào khác.

- "A! Chú ơi, chú mau lại đây giúp cháu hô hấp cho cô gái này với! Cháu không biết phải làm thế nào!"

Hắn đột nhiên vẫy tay về phía xa. Lập An Hạ đực mặt ra một chút, quay đầu nhìn, làm gì có ai? Lan Mị thì chỉ nở nụ cười nửa miệng đầy thú vị. Quả nhiên...

- "Khụ... Khụ... Khụ..." - Hòa Diệu Chi bật họ sặc sụa, nhưng khi thấy xung quanh không có một bóng người, trong lòng lại khẽ mắng thầm - "Khụ..."

Hắn thu tay lại, nhếch mép đứng về phía sau An Hạ.

- "Diệu Chi, cậu bị điên hả? Hai giờ sáng lại xuống biển, muốn chết à?"

- "Em đó, tại sao lại xuống biển giờ này chứ!" - Lan Mị tặc lưỡi - "Trúng gió thì có mà về chào ông bà, thật là!"

- "Tại em không ngủ được ấy mà..." - Hòa Diệu Chi ảo não đứng dậy - "Cảm ơn Hạ, cảm ơn chị, còn có... anh Mục! Em về phòng trước đây!"

- "Để mình đưa cậu về!" - An Hạ bước lên phía trước một bước.

- "Được rồi, Hạ Hạ, chúng ta cùng đi!"

Để hai cô gái sống vai nhau đi về phòng trước, Lan Mị mới vỗ vai Mục Tổng Thần:

- "Xem ra, con bé có kế hoạch cả rồi!"

- "Tao chỉ sợ An Hạ bị lợi dụng! Cô ấy ngốc không chịu nổi!"

- "Bạn bè ấy mà, thân như thế cuối cùng lại vì một người đàn ông mà trở mặt!" - Còn liếc ai kia - "Mày nên lựa lời nói cho Hạ Hạ hiểu, kéo sau này con bé bị người gọi là bạn thân cầm sừng mà không biết!"

Lan Mị nói thế rồi cũng trở về phòng, để lại một mình Mục Tổng Thần đứng đó. Hắn thần người ra vài giây sau đó đi theo hai người kia.

Dừng trước cửa phòng mình, Hòa Diệu Chi khẽ xoay người, cười với Lập An Hạ:

- "Cảm ơn cậu, mình có thể tự vào phòng rồi!"

- "Diệu Chi... Cậu có thể... đừng nói cảm ơn không?"

Hòa Diệu Chi trầm mặc trong vài giây.

- "Bởi vì khi cậu nói hai từ đó, mình cảm thấy chúng ta thật xa lạ... Không phải, từ lúc cậu rời khỏi Bắc Kinh, cậu đã trở nên vô cùng xa lạ rồi! Nói cho mình biết đi, được không? Vì sao mà..."

- "Hạ!" - Hòa Diệu Chi day day mi tâm - "Mình vào phòng đây! Cậu về ngủ trước đi!"

Lập An Hạ cúi đầu, không nói gì, rồi lại khẽ gật đầu. Cô cười khổ trong lòng. Xem ra, đúng là đã xa lạ mất rồi! Trước khi cánh cửa phòng khép lại, Diệu Chi còn khẽ cười với cô:

- "Hạ, cậu hãy ghi nhớ một điều, ai rồi cũng phải thay đổi!"

Rồi cửa đóng, Lập An Hạ bàn thần nhìn cánh cửa trước mắt. Có lẽ từ giây phút này, giữa hai người đã chính thức hình thành một rào cản lớn. Một rào cản vĩnh viễn không thể xóa bỏ. Tuy vô hình, nhưng kì lạ thay, cô lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó vô cùng rõ ràng. Đã từng hứa sẽ là bạn cả đời, vì sao không nói không rằng gì đã trở nên như thế này rồi?

Đầu óc còn đang mông lung, thì phía sau truyền đến một vòng ôm rất chặt.

- "Về phòng thôi, chú gà ngốc nghếch. Đừng nhìn nữa, mọi chuyện rồi sẽ lại ổn cả mà!"

Kì thực, rõ ràng là muốn mỉm cười, nhưng khi xoay đầu nhìn Mục Tổng Thần, nước mắt cô lại không kìm được khẽ trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chuyến du lịch ngoài dự liệu (7)

Hòa Diệu Chi có một giấc mơ rất lạ. Trong mơ, nàng thấy mình cùng Lập An Hạ và Mục Tổng Thần ngồi trên một cái xích đu. Nàng ngồi ở giữa, cả hai ngồi hai bên, cùng nhau cười rất vui vẻ. Chiếc xích đu đưa lên cao, rất cao rất cao, cao đến chín tầng mây, cho đến khi quay trở lại mặt đất lần nữa, thì nàng đã bị ngã ngồi dưới cỏ. Nhưng hai người kia thì không. Lập An Hạ và Mục Tổng Thần vẫn ngồi trên xích đu đung đưa qua lại, nhìn nhau cười ngọt ngào, sau đó cả hai còn nắm tay nhau, rồi hôn nhau. Hai người nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại, đồng loạt nói:

- "Diệu Chi, thật xin lỗi!"

- "Không, đừng bỏ rơi mình mà! Thần, tại sao anh lại để em một mình ở đây?"

Nhưng hai người họ không nghe thấy tiếng khóc của nàng. Họ cùng nhau đu xích đu cao thật cao, thật cao, bỏ nàng lại ngửa cổ lên trời, nhưng mãi mãi cũng không chạm tới được...

- "Không!!!"

Hòa Diệu Chi thét lên, giật người tỉnh giấc từ trong giấc mộng. Trán nàng đầm mồ hôi lạnh, hai tay siết chặt lại. Diệu Chi thở hổn hển, để cảm xúc của mình dần tỉnh lại. Nàng nhìn ra ngoài hiên, thấy những ánh dương đầu tiên đã xuất hiện. Đồng hồ đã điểm gần năm giờ sáng. Vậy là nàng vừa chợp mắt được hai tiếng hơn. Hòa Diệu Chi nhanh chóng vùi mặt vào hai đầu gối, thở dài đầy mệt mỏi.

- "An Hạ..." - Nàng kêu to tên của người bạn mà nàng gọi là "thần" suốt bao nhiêu năm qua, trong lòng truyền đến một cơn đau đốn tê dại. - "Tại sao lại là cậu? Tại sao nhất định lại là cậu? Ông trời còn muốn tước đoạt cái gì từ mình nữa đây? Năm năm qua ông ấy đã lấy đi người mình yêu, năm năm sau còn muốn triệt tiêu cả người bạn mình thương nhất nữa hay sao!?"

Nàng ném chiếc gối dội vào bờ tường lạnh, môi run lên đầy khó nhọc. Lập An Hạ từ trước đến nay vẫn luôn đối tốt với nàng, vẫn luôn giúp đỡ và chở che nàng những khi nàng cần nhất. Thế nhưng tại sao số phận lại xếp đặt oan nghiệt như vậy? Tại sao năm năm qua không để nàng yêu Vũ Gia Khiêm? Tại sao năm năm qua không để nàng quên Mục Tổng Thần đi? Tại sao lại để Mục Tổng Thần và Lập An Hạ trở thành vợ chồng?

- "Tại sao???" - Hòa Diệu Chi hét lên, nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt - "Vì cái gì, vì cái gì lại đối xử với tôi như vậy..."

Nàng biết nàng ích kỉ. Giấy phút nàng lệnh cho Tô Trầm Hiên hôn Lập An Hạ, nàng biết con mả ích kỉ đã xâm chiếm lấy cõi lòng nàng rồi. Nhưng nàng thật sự không kiểm soát được! Tình yêu của nàng, sự ham muốn của nàng, đã che lấp đi cả tình bạn mà nàng và An Hạ đã gây dựng bao nhiêu năm tháng qua! Nàng không còn cách nào khác! Giấy phút nàng giả vờ ngợp nước mà nhắm mắt, nàng biết nàng đã trở nên đầy tính toán rồi! Nàng yêu Mục Tổng Thần, yêu đến chết rồi! Cho nên nàng mới nhẫn tâm như thế... Cho nên nàng mới vị kỉ như thế...

- "An Hạ, thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Mình không làm được... Mình tưởng rời khỏi Bắc Kinh mình có thể quên được anh ấy, có thể để anh ấy cho cậu... Nhưng mà mình thật sự không làm được, mình thật sự không thể làm được..."

Tiếng khóc bi thống của Hòa Diệu Chi vang lên. Nàng khóc, bởi vì nàng biết từ giây phút này trở đi, nàng sẽ chính thức trở thành một kẻ tồi tệ, một kẻ đi giết chồng của bạn thân mình! Trước đây nàng vẫn khinh bỉ những kẻ như vậy, không nghĩ đến một ngày, nàng lại trở thành loại đó! Nàng khóc, bởi vì nàng không muốn tình bạn giữa nàng và Lập An Hạ mất đi! Bởi vì nàng thật sự rất thương An Hạ!

Nhưng mà, nàng không làm được. Nàng không cao thượng như vậy được.

An Hạ, thật xin lỗi! Từ đây trở đi, chúng ta đã không còn là bạn được nữa rồi!

Lập An Hạ khẽ chớp mắt, liếc nhìn đồng hồ đã là năm giờ sáng. Một đêm không ngủ, hai khóe mắt còn có chút ướt át. Thật không thể tin được, cô lại có lúc yếu đuối mềm nhũn như vậy. An Hạ hơi cười, xoa xoa đôi mắt sưng của mình một cách mệt mỏi, cõi lòng nguội lạnh đến mức không còn cảm thấy gì nữa. Một tiếng "bạn", cũng đã thay đổi theo chừng ấy năm tháng mất rồi.

- "Mine..."

Một vòng ôm mạnh mẽ siết chặt lấy cô từ phía sau. Hơi thở trầm ổn của hắn phả từng đợt ấm áp lên mang tai của Lập An Hạ, làm cô khẽ ngo ngoáy.

- "Nằm yên xem nào. Ngủ đi, cả một đêm trôi qua rồi."

- "Ừ, ngủ thôi!"

Ngủ thôi, còn nghĩ làm gì nữa chứ? Nếu đã không thể làm rõ sự rạn nứt ấy, vậy thì thôi đi. Sống đơn giản một chút, không nghĩ được nữa thì đừng nghĩ. Trên đời này đâu phải cái gì cũng cần một nguyên do, người đã muốn quay lưng, níu lại cũng chẳng còn có nghĩa lý gì.

Nhưng là, sau bao nhiêu chuyện, ngoảnh đi ngoảnh lại, khi tất cả đều đã rời bỏ Lập An Hạ, thì ít nhất cũng còn có Mục Tổng Thần ở bên cô.

Cả hai ôm nhau, chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên. Là một đoạn nhạc lạ lẫm phát ra từ điện thoại Mục Tổng Thần. Cô còn tưởng hắn chuẩn bị trốn ra một tràng chửi rủa, thì Mục Tổng Thần đã vội vã ngồi dậy bắt máy. Cô hơi nhướn mày, là ai lại làm hắn khẩn trương như vậy chứ?

- "Alo, sếp, là tôi."

- "..."

- "Vâng, tôi sẽ soạn ngay và gửi trong sáng nay."

Lập An Hạ tròn to mắt. Là sếp của hắn? Mục Tổng Thần tắt máy, thở ra một hơi dài. Hắn vươn tay xoa xoa đầu cô:

- "Ngủ đi, tôi phải làm việc rồi!"

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn ngồi tập trung trên bàn làm việc cùng chiếc máy tính, tâm trạng bỗng chốc trở nên phức tạp không thể tả. Trước đây Mục Tổng Thần là sếp người ta, hắn nói một không ai dám cãi hai. Thế mà bây giờ... Hắn lại phải vâng vâng dạ dạ trước người khác. Có lẽ, ông trời vừa muốn trêu đùa, lại vừa muốn thử thách hắn. Mục Tổng Thần là một người có lòng tự tôn rất cao, hắn cúi mình như vậy, khẳng định là rất khó chịu. Cô đã từng nghĩ thế. Nhưng lúc này, dường như hắn lại rất chuyên tâm với công việc, không hề lộ ra sự bất mãn hay bức bối. Quả nhiên, cái gì mới rồi cũng sẽ thành cũ, cái gì lạ rồi cũng sẽ thành quen.

Lập An Hạ mỉm cười, nhìn hắn thật lâu thật lâu. Cô chỉ thầm cầu nguyện, rằng hắn sẽ có đủ nghị lực và kiên nhẫn để vượt qua giai đoạn này.

Bởi vì dù thế nào, vẫn còn có cô ở đây.

Chuyến đi kết thúc, nhưng vẫn còn lưu lại rất nhiều dấu ấn trong lòng An Hạ. Tô Trầm Hiên trước khi quay về còn tặng riêng cho cô một chiếc bánh mousse nhỏ, có hình mặt chú gà con rất đáng yêu. Chuyến đi của Lan Mị còn phần cuối, chính là leo núi và ngắm hoàng hôn, nhưng do công việc của cô và hắn không cho phép, nên đành phải trở về sớm hơn dự định.

Tháng 12 sắp đi qua, vậy là, một năm mới lại chuẩn bị đến.

Lập An Hạ gõ lóc cóc trên máy tính, xung quanh là những thân ảnh không ngừng chuyển động, người lên người xuống, người gọi điện, người trao đổi tài liệu,... Đột nhiên, chị Tiểu Châu ngồi cạnh cô kêu lên:

- "Chết rồi, dạo này bạn công việc quá nên chị quên mất hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của chị và chồng! Tiếu rồi!"

- "Em thì có khác gì chị chứ? Sinh nhật chồng em hai tuần trước mà đồng sở sách này có buông tha em đâu! Quên mất làm ông giận tới giận lui!" - Dịch Phấn thở dài.

- "Chịu thôi, cuối năm rồi, làm sao không bận cho được!"

- "Phải đó, ráng một chút, tết đến thì sẽ nhẹ nhõm hơn!"

Thế là mỗi người một câu, phòng kế toán chẳng mấy chốc trở nên rộn ràng hơn. Trưởng phòng Trịnh cũng bị núi công việc đè muốn chết, thành thử ra để cho họ muốn làm gì thì làm, chỉ cần công việc hoàn thành xong là được.

Lập An Hạ vẫn tập trung làm việc, thỉnh thoảng góp vào vài tiếng cười. Nhắc đến ngày cưới mới nhớ, hình như cô với hắn kết hôn đến tận nay cũng tầm khoảng đã xấp xỉ bảy tháng rồi? Ôi trời! Thời gian thế mà thật nhanh! Dường như chỉ mới chớp mắt một cái mà bảy tháng đã đi qua rồi sao!? Cô và hắn... cứ như vậy mà ở bên nhau đã bảy tháng? Thật ra, con số ấy không nhiều, nhưng ít ra nó gấp bội những gì Lập An Hạ từng nghĩ! Kết hôn cùng một người đàn ông chưa quen chưa biết, cô tưởng cuộc hôn nhân đó tầm một tháng là cùng! Thật không ngờ... Hai chữ "duyên phận", đúng là chẳng thể nói trước được.

Cô từng nghĩ đến chuyện tại sao lúc trước mình lại đồng ý cưới người đàn ông này. Thế nhưng, chính bản thân cô cũng không biết. Họ đến với nhau không phải vì tiền tài hay danh vọng, cũng không phải vì ba mẹ bắt ép, không phải vì cô cần tiền từ hắn để cứu giúp gia đình hay gì đó như trong tiểu thuyết vẫn có... mà hình như... là vì cô đơn! Phải, chắc có lẽ lúc đó, là vì cô đơn, là vì đồng cảnh ngộ, nên cả hai giây phút đó mới quyết định đi vào Tòa dân chính.

Lập An Hạ cúi đầu nhìn hai bàn tay chuyển động không ngừng trên bàn phím của mình, bật cười. Đúng là cả hai chẳng có gì như vợ chồng cả! Thứ đơn giản nhất, chính là một đôi nhẫn cũng không. Cô thầm nghĩ, có lẽ cuối tuần này sẽ cùng hấn đi mua.

Điện thoại reo lên một hồi chuông dài. Cô liếc mắt sang, nhưng vẫn không ngừng tay.

- "Nghe đây..."

- "An Hạ, tối nay có lẽ tôi sẽ tặng ca, cô về thì ăn trước rồi ngủ đi nhé! Không cần đợi tôi!"

- "Tặng ca? Máy giờ xong?"

- "Cũng không chắc, khoảng chín mười giờ gì đó! Thế nhé."

Rồi cúp máy. Vội vội vàng vàng như thế, chắc là bận chết rồi.

- "An Hạ, tụi chị định đi ăn lẩu ở phố Tam, em đi cùng chứ?"

- "Em có chút việc bận, hẹn mấy chị hôm khác." - Cô cười cười.

- "Tiếc thế... Vậy, tụi chị đi trước đây!"

Mọi người bắt đầu lũ lượt ra về. Lập An Hạ đứng dậy vươn vai mấy cái liền, tiến về phía bàn nước pha cốc cà phê thứ bảy trong ngày. Cô vận động cổ và tay cho đỡ mỏi, sau đó cầm lấy ly và ngồi xuống tiếp tục xem sổ sách. Không sao, hoàn thành được bao nhiêu thì đỡ bấy nhiêu. Với lại, tối nay Mục Tổng Thần cũng về muộn, một mình ở nhà cũng chẳng có gì làm, nên chiến tiếp thôi!

"Ăn tối cho đàng hoàng đó. Đừng làm việc khuya. Không chừng tối nay trời có mưa, tan tầm nhớ dùng la cà, kéo mưa ướt nhem lại bệnh."

Mười lăm phút sau, một tin nhắn được gửi đến từ

Mèo con nhảy cảm? Haha, không biết nếu Mục Tổng Thần biết mình bị cô vợ nhỏ đặt cho cái biệt danh này, hấn sẽ có phản ứng thế nào?

"Mèo con, lo làm việc của mi cho xong đi."

"Nói ai là mèo hả?"

"Chỉ có hai người chúng ta nhắn tin với nhau, tôi là gà, ai còn có thể là mèo?"

"Phải phải, con gà lai sói hoang. Bản tính hung hăng." - Còn kèm theo icon

"Ai hung hăng chứ? Không lo làm việc lại dám chat chit trong giờ tặng ca. Mách sắp trừ lương bây giờ." - Icon

"Được rồi, không phải là vì lo cho con gà lai sói đáng ghét kia sao? Không nói thì không nói nữa." - Icon

"Này, không chat nữa thật à?" - Icon

Mỗi người cứ gõ một câu rồi lại một câu, khoe môi cả hai cứ không ngừng nâng lên rồi hạ xuống. Lập An Hạ cười ha hả nhưng còn phải cố nhịn, hai chân để trên ghế không chịu được lại vẩy vung.

Mà bên kia, Mục Tổng Thần vừa đặt điện thoại xuống đúng ba giây lại không chịu được phải cầm lên, chờ người kia hồi âm, rồi lại nhắn tiếp. Trước đây hấn luôn nghĩ thầm trong lòng, mấy cái trò nhắn tin này đúng thật là vớ vẩn, hóa ra lúc này mới biết có Wechat mới tiện lợi và thú vị biết bao! Hấn vừa đọc tin nhắn vừa đưa tay che miệng, môi cong lên làm gương mặt giãn ra, nét điển trai lại càng thêm nổi bật. Hấn chưa bao giờ có cảm giác bản thân lại vụng trộm như thế này! Thảo nào mấy cặp đôi yêu nhau lại thích lên lên lút lút đến thế.

Có lẽ chuyện này sẽ còn tiếp diễn, nếu không phải sắp của cả hai bắt chợt đi đến và rống lên.

- "Lập An Hạ, cô muốn bị khai trừ phải không???"

- "Mục Tổng Thần, có tin là tôi lập tức trừ tiền lương của cậu không hả???"

Tình yêu, một giọt mật.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Về thăm mẹ vợ

- "Mẹ, con rốt cuộc có phải là con gái của mẹ hay không? Tại sao mẹ lúc nào cũng nghiêm khắc với con như vậy?"

- "Con còn hỏi! Còn vì tên Hạ Nhất Kỳ bòn rút bao nhiêu tiền của gia đình ta, lẽ nào con quên hết rồi sao? Mẹ chưa tìm đến tận cửa đòi lại tiền bạc là may lắm rồi, còn ở đó nhiều lời!"

Tạ Kim Dật ngán ngẩm nhìn đứa con gái lớn của mình, tức giận nói.

- "Mẹ, còn An Hạ? Sao mẹ không bao giờ nói đến nó?"

- "Hạ Hạ đi làm ở xa, nó lại là đứa hiểu chuyện, tuy không ngoan ngoãn nhưng ít ra cũng làm mẹ an lòng hơn con! Con cùng Hạ Nhất Kỳ, nhanh chóng kết thúc đi! Nó không phải là đứa tốt, tại sao con không chịu hiểu?"

- "Thế An Hạ nó cưới chồng rồi, mẹ có biết gì không?" - Lập An Vy nhìn mẹ, trong mắt hiện lên chút bức bối không cùng.

- "Nực cười! An Hạ nó cưới chồng, chuyện này còn khó tin hơn cả việc Hạ Nhất Kỳ cùng con mỗi ngày không lăn lộn trên giường mỗi ngày!"

- "Mẹ!" - Mặt Lập An Vy rộ lên nhiều màu sắc - "Nó chính là đã cưới chồng rồi! Mẹ không tin có thể tìm nó mà hỏi!"

- "Con đừng có vì mẹ suốt ngày mắng con mà tìm cách đổ tội trạng lên đầu em! Có người chị nào như con không chứ?" - Mặc cho An Vy nói gì, Tạ Kim Dật cũng nhất quyết không tin, nâng tách trà uống một ngụm - "Thật là, con lúc nào cũng khiến mẹ lo lắng, còn An Hạ, nó..."

- "Mẹ, chị hai nói đúng, con kết hôn rồi!" - Lập An Hạ bất thình lình xuất hiện, hai tay xách bao nhiêu túi đồ linh tinh, bước vào.

"Phụt!" - Tạ Kim Dật hết hồn phun cả ngụm nước lớn ra, không kịp được ho lớn. Lập An Vy vừa vỗ lưng mẹ, vừa bĩu môi.

- "Con đã nói rồi, mẹ không chịu tin!"

- "Con... An Hạ, cái gì? Con... Con... Con kết hôn rồi? Kết... Kết hôn... Con kết hôn thật rồi?"

- "Haiz, mẹ, cũng chỉ là kết hôn thôi mà, mẹ làm sao lại phải bất ngờ như vậy chứ?" - Cô thản nhiên đi vào bếp.

- "Là ai? Là ai?" - Bà Lập không ngừng hỏi, mắt mở lớn.

- "Mẹ, mẹ vẫn quan tâm con như vậy sao?" - Lập An Hạ hớn hờ chạy ra, ôm lấy mẹ - "Thật cảm động quá đi..."

- "Không có, là mẹ thương tiếc cho con rể của mẹ, tại sao số nó lại đen đui như vậy..." - Tạ Kim Dật lắc lắc đầu, thờ dãi.

- "Mẹ!!!!!!!"

- "Ha ha ha, An Hạ à, bao nhiêu năm qua em vẫn không biết mẹ luôn muốn đuổi em đi sao? Em chưa có chồng ngày nào thì mẹ thấp thỏm ngày đó đó!" - Lập An Vy búng tai cô - "Còn tưởng mẹ thương em sâu sắc? Quên đi nhé!"

- "Chị! Còn có mẹ, hai người lúc nào cũng chỉ lừa nhau chọc con!" - Lập An Hạ nghiêng răng nghiêng lợi - "Chị chờ đi, chị rồi cũng không thoát khỏi đâu!"

- "Được rồi được rồi, hai chị em cứ gặp nhau là như chó với mèo, hòa thuận một chút sẽ chết à?" - Tạ Kim Dật lắc đầu.

- "Còn không phải tại mẹ sao?" - Đồng loạt cả hai bặm môi nhìn bà Lập.

Bà chỉ ngó ra một chút rồi bật cười. Thật tốt, bao nhiêu năm đã trôi qua mà gia đình vẫn như vậy, thật sự rất tốt!

Cả ba huyền thuyên một thôi một hồi rồi kéo nhau vào bếp nấu bữa trưa. Không biết giống ai, nhưng Lập An Hạ cực kì thích nấu ăn, trái ngược hoàn toàn với Lập An Vy, tay chân lóng ngóng vụng về.

- "An Vy, chị dùng máy đánh trứng đi! Chị tự đánh thì biết bao giờ mới xong!"

- "An Vy, chị làm cháy rau rồi kìa!"

- "An Vy, cái khăn bếp dính lửa rồi!"

- "Trời ơi!!! Chị đi, đi ra ngoài cho em! Ngồi yên ở đó lột vỏ hành tỏi đi!"

- "Hả? Chỉ là lột hành thôi mà chị cũng đứt tay nữa? Thôi chị tránh ra giùm em đi! Đi ra ngoài xem TV đi! Đúng là vô dụng quá thế!"

- "Này, con nhóc kia, ai mới là chị mày vậy hả?" - Lập An Vy mếu máo băng ngón tay - "Chỉ là chị không biết nấu nướng thôi mà, có cần phải làm như thế không?"

- "Con đó, coi chừng sau này khỏi kiếm chồng!"

- "Mẹ, con có Hạ Nhất Kỳ rồi, mẹ đừng nói nữa!"

- "Hạ Nhất Kỳ?" - Tay Lập An Hạ đang đảo đều chảo thức ăn hơi ngưng lại, nghĩ đến chuyện kia lại không khỏi tức giận, liếc An Vy - "Một lát em sẽ nói rõ ràng với chị!"

Một nhà ba người ăn uống rất vui vẻ, Tạ Kim Dật cười rất nhiều, đó có lẽ là những nụ cười sáng khoái nhất của bà trong vòng ba năm nay, từ lúc Lập An Hạ cùng Lập An Vy đến Bắc Kinh làm việc. Bà một mình ở đây, kì thực cô đơn, nhưng bà lại lựa chọn như vậy, một phần vì không muốn làm tổn hại phiền phức đến hai đứa con gái, một phần là muốn nhang khói cho ba của chúng cùng ông bà tổ tiên. Và lại, dù gì xung quanh cũng có hàng xóm lời ra tiếng vào, không hẳn quá tĩnh mịch hay chán chường.

- "Tụi con ăn xong rồi thì đi lên trước nói chuyện đi, chị em lâu ngày mới gặp mặt! Mẹ dọn một chút là xong ngay."

Lập An Hạ kéo tay chị mình ra ngoài phòng khách, nhón một miếng lê rồi nhướn mày.

- "An Hạ, thôi lão đi! Chị mày dù sao vẫn lớn hơn mày nhé."

- "Ha ha ha, chị hai à, chị lần này không nói rõ cho em chuyện hôm trước thì đừng hòng em buông tha cho chị!" - Cô nở một nụ cười vô cùng "ngọt ngào".

- "Chuyện gì?" - An Vy nhìn màn hình TV đang chiếu Now You See Me yêu thích chăm chú.

- "Dự án Hoàn Cầu, chuyện của Hạ Nhất Kỳ..."

- "Khụ..." - Không nghĩ tới em gái lại hỏi điều này, cô khẽ sặc - "Khụ..."

- "Chị nói đi chứ?"

- "Thì... thì nó vốn là như vậy..."

- "Nhưng Hạ Nhất Kỳ vốn dĩ không hề bị bệnh! Đúng không?"

- "Em... Làm sao em biết?"

- "Nhìn thái độ dửng dưng này của chị là đoán ra ngay! Hơn nữa, từ đó tới bây giờ cũng hơn năm tháng, khẳng định nếu tên chết bầm đó bị bệnh nan y thì bây giờ cũng rũ rượi, chị phải cạnh hẳn ta mới đúng!" - Lập An Hạ nghiêng răng - "Lập An Vy, chị đúng là bị hẳn ta chuốc độc được, làm thần hồn điên đảo rồi! Chị có biết vì chị... mà em cùng anh ấy giống như muốn tan vỡ luôn không? Cái người này, sao chị có thể bị một tên không ra gì lừa dối như vậy!"

Càng nói, hốc mắt Lập An Hạ càng nhuốm đỏ. Cô vừa tức vì Lập An Vy ngu muội, vừa tức vì chị ấy quá yêu Hạ Nhất Kỳ! Càng tức hơn nữa vì Hạ Nhất Kỳ mà cô cùng Mục Tổng Thần chiến tranh lạnh, cô còn làm tổn thương đến sự tin tưởng của hắn. Nhưng trên hết, là cô tức giận bản thân mình.

- "Ai da, em gái, bảo bối, An Hạ, được rồi, chị xin lỗi, xin lỗi em, thật xin lỗi..." - Lập An Vy hối lỗi ôm An Hạ vào lòng, vỗ vỗ lưng cô - "Chị xin lỗi, bởi vì anh ấy rất cần nó, rất cần nó mà..."

- "Vậy chồng em không cần sao?" - An Hạ uất ức kêu lên - "Chị! Em thật chẳng biết nói gì với chị nữa!"

- "Được rồi, vậy thì đừng nói, không cần nói nữa! Chúng ta xem phim thôi!"

Cả hai một thôi một hồi rồi cũng im lặng chăm chú xem phim, thỉnh thoảng cười rộ lên đầy thích thú. Tạ Kim Dật nhìn cảnh như vậy, cảm thấy lòng mình ngập tràn hạnh phúc. Bà bưng một đĩa trái cây to lên đặt trên bàn, sau đó cười nói:

- "Xem cái gì đó, cho mẹ cùng xem với!"

- "Mẹ, mau đến đây!"

- "Mẹ ngồi ở giữa đi!"

Thế là cả ba người quây quần bên sofa, cùng nhau vừa trò chuyện, vừa xem phim, mãi đến khuya.

- "Haiz, hai đứa này thật là! Lúc nào cũng cứ vô tư ngủ như vậy!"

Nhìn hai đứa con gái ngủ khò khò dựa vào người mình không biết trời trăng mây đất gì nữa, bà Lập cười yêu chiều. Đột nhiên điện thoại trên bàn của An Hạ sáng màn hình, một cuộc gọi đến. Tắt loa, hèn gì chiều giờ không có âm thanh nào. Bà nhìn đứa con gái đã say ngủ, khẽ đứng dậy bắt máy.

- "Alo."

- "An Hạ, cô đang ở đâu thế? Tại sao giờ này còn chưa về nhà? Tôi gọi cô này giờ hơn năm mươi cuộc cô cũng không bắt máy? Đi khắp nơi trong thành phố tìm cũng không thấy cô! Có phải muốn bức tôi điên không?" - Trong điện thoại truyền đến một giọng nói cực kì tức giận. - "Này, sao không nói gì hết? Mine, Gà Tồ, cô sao thế?"

- "Alo, chào anh, tôi là mẹ của An Hạ..."

Một khoảng im lặng dài xuất hiện, sau đó có tiếng ho khẽ.

- "Dạ, chào.. chào mẹ ạ... Con... Con là... ông xã của An Hạ, con... con chỉ muốn biết cô ấy bây giờ thế nào ạ? Cô ấy đang ở đâu, có... mẹ... có thể cho con biết địa chỉ nhà không ạ?"

- "Bây giờ đã mười một giờ hơn rồi, nó đang ở với tôi, cậu không cần lo, sáng mai con bé sẽ về."

- "Không sao đâu ạ, mẹ cứ nói với con địa chỉ, con sẽ tới ngay. Con muốn thấy cô ấy, thế mới yên tâm được ạ..."

- "Vậy cậu đến theo địa chỉ này..." - Tạ Kim Dật nhẹ nhàng đọc ra một dãy số.

- "Vâng, mẹ.. ạ, con tới ngay đây!"

Tạ Kim Dật cúp điện thoại, cười cười. Nếp nhăn trên đuôi mắt dường như giãn ra đôi chút. Bà cẩn thận đỡ Lập An Vy vào phòng ngủ. Đưa chị lớn lên khỏe mạnh, làm người già như bà thật có chút khó khăn để đem vào phòng. Tạ Kim Dật vừa trở ra thì đã nghe tiếng xe hơi đỗ vào trong sân nhà. Theo sau đó, là một thân ảnh cao lớn. Đứa trẻ này nhìn rất thuận mắt, gương mặt đẹp không tí vết, tóc đen rất hợp với mặt, cơ thể lực lưỡng khỏe khoắn, tầm hơn 1m8 chút, là một điệu bộ chín chắn hiểu chuyện. Bà âm thầm nhận xét trong lòng. Thế nhưng lúc này, trên mặt hân lại xuất hiện một tầng ngại ngùng, sau đó thờ phào khi thấy Lập An Hạ nằm yên trên sofa khò khò ngon giấc.

- "Mẹ, con chào mẹ ạ..."

- "Ừ, mau, phụ tôi đưa con lợn nhỏ này vào trong phòng! Thật nặng chết người đi!" - Tạ Kim Dật chỉ chỉ lên sofa.

- "Vâng ạ."

Mục Tổng Thần cúi người nhẹ nhàng ôm Lập An Hạ lên. Cơ thể nhỏ gầy của cô dường như lọt thỏm trong vòng tay của hắn. Mục Tổng Thần khẽ hôn lên trán An Hạ, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng thâm tình. Cô gái này, sức ăn thật lớn, nhưng người lại chẳng thể lớn nổi!

Tạ Kim Dật lặng lẽ nhìn, khóe mắt cay cay, rồi mỉm cười. Con gái nuôi bao nhiêu năm, hóa ra cuối cùng cũng thành của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Về thăm mẹ vợ (2)

Tối hôm đó, Mục Tổng Thần cùng Tạ Kim Dật ngồi trước sân nói chuyện. Bà rót trà hoa cúc thơm phức ra hai cốc, sau đó nhẹ nhàng mở lời.

- "Cậu uống đi."

Hắn cúi đầu nhấp một ngụm, cảm thấy cuống họng như vừa được ướp qua một lớp hương vị thanh tao không thể nói nên lời.

- "Có phải rất khác không?"

- "Đúng vậy ạ, con chưa từng uống qua vị trà này."

- "Tôi pha thêm một ít lá bạc hà và vỏ quýt, hai chị em nó từ trước đến nay đều thích như vậy."

Tạ Kim Dật ngược đầu nhìn trăng tròn vành vạnh trên cao. Mục Tổng Thần im lặng. Trời đã khuya lác khuya lo, yên tĩnh vô cùng.

- "Tôi cũng không biết nói gì, trước giờ tôi vốn không giỏi ăn nói. An Hạ bây giờ là người của cậu rồi, tôi cũng chỉ muốn cậu chăm sóc nó, trân quý nó một chút. Con bé nhìn như thể chứ hay mè nheo lắm, miệng mồm nó với người thân quen trong nhà thì sang sảng, thế nhưng cứ gặp người lạ là lại ngượng ngùng, tính cách thật chẳng biết nói gì!" - Bà lắc đầu khe khẽ nhưng lại cười đầy yêu thương - "Nhưng nó không phải là người xấu. Cậu chắc cũng biết, nó gặp người khác bị bắt nạt là một hai cậu bênh vực, vờ như trượng nghĩa lắm nhưng lại không biết lấy một ngón vồ, nhiều khi để nó ở ngoài như vậy tôi lại rất sợ! Thà nó làm nger tôi không lo, chứ nó cứ bao đồng như vậy thì sớm muộn gì cũng tự chuốc họa vào thân..."

- "Mẹ, mẹ yên tâm, có con ở đây rồi, con nhất định không để cô ấy chịu thiệt lấy nửa phần." - Hắn nói rất chắc chắn.

- "Được như vậy thì tôi cũng yên tâm, cảm ơn cậu. Còn có, hôm nào mời ba mẹ cậu về nhà ăn một bữa cơm, tuy không có sơn hào hải vị gì nhưng có cái gọi là gia đình."

- "Con biết rồi, mẹ ạ." - Kì thực, hấn vẫn chưa tìm thấy ba mẹ mình...

- "Cậu hiện đang làm gì? Sao lại quen với đứa con gái nhà tôi? Tôi thật không nghĩ nó lại cưới được người đàn ông trông đến là được như cậu!"

- "Con cũng chỉ là một nhân viên bình thường như cô ấy thôi ạ, làm việc lâu ngày rồi quen. Con thấy cô ấy rất khác với những phụ nữ ngoài kia nên muốn tìm hiểu, lâu dần thành yêu thích, rồi từ từ tiến đến hôn nhân. Do bận quá nên bọn con không kịp báo với mẹ một tiếng... Con thay cô ấy xin lỗi mẹ ạ..."

- "Ừ, biết xin lỗi là tốt, tôi chỉ lo nó bị kẻ xấu bắt đi. Cậu trai, tôi tin cậu, cậu nhất định phải làm nó hạnh phúc, chính mình cũng phải vui vẻ, hiểu chưa?"

- "Vâng ạ..."

Đêm hôm đó hấn cùng mẹ vợ nói rất nhiều chuyện. Tự dưng hấn nảy sinh một cảm giác quyến luyến dành cho người mẹ này. Mục Tổng Thần trở về phòng ngủ, ôm lấy Lập An Hạ vào trong lòng. Hơi thở của cô vô cùng trầm ổn, cơ thể mềm mại làm hấn không kìm được cúi xuống hôn lên trán cô.

- "Ừ..." - An Hạ giẫy người một chút.

- "Mine, cô có một người mẹ thật tuyệt..."

- "Mục Tổng Thần... cái đồ chết tiệt nhà anh... anh ôm đóng công việc của anh đi luôn đi..." - Cô quơ tay múa chân, không ngừng lăm bằm trong con mē

- "Bây giờ tôi về nhà mẹ ở... cho anh biết mặt... đồ đáng ghét..."

Mục Tổng Thần phì cười, sau đó ôm chặt Lập An Hạ hơn một chút nữa. Hấn cúi đầu vào cổ cô, thì thầm:

- "Xin lỗi mà, sau này sẽ không thế nữa..."

Tiếng nói nhỏ dần, sau đó tắt hẳn. Cả căn phòng chìm trong bóng tối mờ ảo. Ánh trăng bên ngoài nhẹ nhàng rọi vào trong qua song cửa, tô điểm hai gương mặt ửng niềm hạnh phúc.

Sáng hôm sau cả hai quay trở về thành phố như thường lệ, bắt đầu lại công việc bù đầu bù cổ trước khi nghỉ Tết. Chuyện mua nhẫn cưới cũng theo đó mà trôi vào quên lãng, biến mất tăm không chút dấu vết. Tối muộn, Lập An Hạ đang đọc bản thảo kinh doanh trên giường, Mục Tổng Thần thì bận rộn với chiếc laptop trên bàn, không ai nói với ai điều gì cả. Cô chán nản buông sách xuống, nhìn đồng hồ. Chín giờ ba mươi. Xem tivi một chút rồi ngủ vậy. An Hạ nghĩ thế liền cầm lấy remote, bật xuống loa thấp nhất có thể để yên cho người kia làm việc.

Trên TV đang chiếu một bộ phim Âu Mỹ có phụ đề tiếng Trung. Đúng lúc hai vợ chồng nhà này lại "ông xã, bà xã". Cô khẽ liếc mắt, thấy hấn vẫn không có vẻ gì là hết bận rộn. Đã cố gắng không làm phiền rồi, rất cố gắng rồi, nhưng một lát sau...

- "Mục Tổng Thần..."

- "Ừ..."

- "Chúng ta..."

- "Sao?"

- "Chúng ta có phải nên..."

- "Làm gì?"

- "Có phải nên..."

Điện thoại reo! Mục Tổng Thần vội vã nhấc máy, không thèm đếm xỉa đến Lập An Hạ nữa. Điều bộ hấn hấp ta hấp tấp, trông như người mắc vệ sinh từ đời nào mà bây giờ mới tìm thấy toilet!

- "Alo..."

- "..."

- "À đúng rồi Tiểu Tây, là số của tôi."

- "..."

- "Cô nhắc tôi mới nhớ, đúng rồi, bản hội thảo của dự án Thạch Túy đó đúng là có sai số liệu. Trang ba đến trang bảy, đúng, số liệu nhầm cả rồi. Phiên

cô sửa lại giúp tôi nhé. Còn có, biểu đồ thống kê mà giám đốc Tần muốn tôi cũng đã gửi qua file word cho cô, nếu không có gì thì cùng thống nhất sau đó nộp cho cấp trên."

- "..."

- "Thật ngại quá, đã khuya rồi còn làm phiền cô."

- "..."

- "Mai gấp, ngủ ngon."

Cái gì? Mai gấp?! Còn ngủ ngon?! Lập An Hạ trừng mắt nhìn, nhưng hần căn bản là đang quay lưng lại nên không hề hay biết gì. Mục Tổng Thần, tôi biết ngay với bản lĩnh của mình thì anh nhất định đi đâu sẽ dẫn dắt phụ nữ đi đến đó! Đúng là chướng tai gai mắt! Lại còn dám lơ đẹp tôi!

- "Mục Tổng Thần..."

- "Cô ngủ trước đi, hết ngày mai tôi không bận nữa sẽ dắt cô ra ngoài nhé."

Tốt! Rất tốt! Trán An Hạ hiện lên ba vạch đen, cô nghiêng răng kéo chần lên đắp ngang người. Một lát sau, lại có thêm một cuộc điện thoại.

- "Biểu đồ thống kê đó ư, cô cứ làm như Tiểu Tây đã chỉ. Không hiểu à? Tức là thế này... thế này..."

Lập An Hạ lẩn lộn qua lại trên giường, trong lòng cực kì tức giận. Đã khuya vậy rồi còn muốn gọi điện? Có phải bất lịch sự quá không chứ?

Rồi, một cuộc nữa lại đến.

- "Cô muốn biết gì cứ gọi điện cho sếp Tần, hỏi tôi cũng không có tác dụng gì đâu... Ủ."'

- "Muốn gọi gì thì ra ngoài mà gọi, ở trong đây ồn ào chết đi được!" - Lập An Hạ giờ giọng gay gắt. - "Khuya rồi còn không cho người ta ngủ..."

- "Ủ, vậy tôi ra phòng sách làm việc cho cô ngủ nhé!" - Mục Tổng Thần hoàn toàn không biết mình đã làm nên chuyện gì, vô cùng ngây thơ bật ra một câu hỏi.

- "Anh!" - Cô rửa thắm sau đó cười cười - "Có thể cho tôi mượn điện thoại chút không? Chơi game một tí rồi ngủ!"

- "Không được!"

A, lại dám không được!

- "Tại sao lại không được?"

- "Tôi nói không được thì tức là không được! Cô lo ngủ đi! Đã hơn mười rưỡi rồi!"

- "Thế sao anh không ngủ?"

- "Tôi đang làm việc để nuôi đồ heo nhà cô đó!"

- "Tôi không cần! Ai cần anh nuôi tôi chứ? Đưa điện thoại cho tôi mượn!"

- "Không được là không được!"

- "Mục Tổng Thần!" - Cô uất ức kêu lên - "Anh giấu tiểu tam trong điện thoại hay sao mà dám không cho tôi mượn? Anh làm chuyện gì bạ bạ phải không?"

- "Mine, có phải cô ăn nhiều đến mức thần hồn điên đảo rồi không?"

- "Vậy đưa điện thoại đây!"

- "Đừng dùng chiêu khích tướng với tôi! Không có tác dụng đâu!"

- "Mục - Tổng - Thần!!!!!! Anh có đưa cho tôi không thì bảo?"

- "Không đưa, ngủ đi!"

- "Anh! Được, ngủ thì ngủ! Anh nhớ đó!"

Lập An Hạ ôm lấy một gói tức giận chui vào trong chăn. Cô nghiêng răng, không ngừng chửi rủa người nào đó. Nhất định là có cái gì mờ ám trong đó nên mới dám không cho mình xem!

Tối hôm đó, cô đang say ngủ thì đột nhiên có một vòng ôm ấm áp bao trọn lấy từ đằng sau. Hơi thở nam tính tràn đầy trong các giác quan làm cô không tự chủ được khẽ co người.

- "Tránh ra, đi với cái điện thoại của anh đi!"

- "Thôi nào, đừng giận nữa. Cô cũng biết dùng điện thoại vào ban đêm là không tốt mà. Có thể gây viêm giác mạc, còn có tăng nguy cơ ung thư, sau đó hai mắt thị lực không đều... Rất ghê đó! Tôi nghĩ cho cô nên mới không chia điện thoại ra..."

- "Cái miệng giảo hoạt! Tạm thời tha cho anh!" - An Hạ khẽ cười, đắm nhẹ vào ngực hắn. Trong cơn mơ ngủ, cô thì thầm - "Mục Tổng Thân, chúng ta thay đổi xưng hô đi..."

- "Thay đổi thế nào?" - Hắn hôn lên đỉnh đầu Lập An Hạ.

- "Anh và em, ông xã, bà xã, rất tuyệt, đúng không..."

- "Ừ, rất tuyệt. Bà xã..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lễ thành lập tập đoàn (1)

"Mine, tối nay công ty tôi kỉ niệm ngày thành lập, cùng đi nhé?"

- "Hả? Tối nay sao?" - Lập An Hạ nghiêng người nghe điện thoại, hai tay vẫn bận rộn trên bàn làm việc.

- "Đúng vậy, cấp trên báo từ đầu tuần rồi nhưng tôi quên mất. Sao thế? Tối nay cô bận à? Tăng ca sao?"

- "Ừ, nhiều thứ còn dở dang quá... Bận chết đi được..."

- "Ừ nhỉ, cũng là cuối năm rồi. Hay cô cứ làm nhanh cho xong đi, tôi có thể đi một mình, hoặc là mời đại một cô gái nào đó đi cùng cũng được..." - Mục Tổng Thân vô cùng "tinh" thốt lên một câu.

- "À thật ra là tôi xong rồi, đi thì đi, sợ gì chứ!" - Chưa kịp để đầu dây bên kia nói xong, Lập An Hạ đã vội cắt ngang - "Yên tâm đi, nhất định tôi sẽ đến!"

- "Vậy trước công ty cô vào sáu giờ chiều nhé?"

- "Không cần, tôi còn phải trang điểm lâu lắm, cứ nhắn địa chỉ qua máy đi!"

- "Được không đấy? Hay là để tôi đến đón đi?"

- "Có gì mà không được chứ?"

Cúp điện thoại, Lập An Hạ khẽ gãi gãi đầu. Chết mất thôi, trong một phút "liều mình giữ chồng" nông nổi cô đã lỡ nhận lời rồi. Nhưng mà... mình thế này thì đi gặp ai bây giờ? Cô không quen trang điểm, gu thời trang lại tệ hại, lại là đi dự tiệc tập đàn, không khéo trở thành trò cười trong mắt người khác cũng nên! Phải chi... Cô thử dài nhìn ra ngoài cửa sổ... Có Lương Vũ Vy ở đây thì thật tốt!

Đang ảo não suy nghĩ làm thế nào thì đột nhiên chị Tiểu Châu cất tiếng:

- "Sao thế An Hạ? Làm gì mà mặt em như đưa đám vậy?"

- "Dạ? Đâu có..."

- "Chị em không mà, có gì thì cứ nói ra đi tụi mình giúp cho!" - Dịch Phấn lên tiếng.

- "Tối nay mình cùng... bạn trai đi dự tiệc công ty anh ấy. Mà cậu biết rồi đó, mình đâu có giỏi mấy cái vụ trang điểm chọn đồ gì đó đâu, chỉ sợ người khác lại lòi ra tiếng vào..."

- "Ồi giỏi An Hạ, thế thì có gì mà phải lo!" - Trang Diễm cười ha ha - "Có tụi mình ở đây cùng chị Châu, cậu cứ yên tâm đêm nay cậu sẽ là Nữ hoàng!"

- "Đúng vậy!" - Chị Tiểu Châu nháy mắt - "Tối nay em không đẹp nhất, chị không dám tên Châu nữa đâu!"

- "Yên tâm đi nhé!" - Dịch Phấn nói lớn.

Được mọi người động viên và hứa giúp đỡ như vậy, Lập An Hạ đột nhiên phấn chấn lên hẳn. Cô cười thầm trong bụng, Mục Tổng Thần, tôi sẽ cho anh thấy tôi xinh đẹp như thế nào! Đừng có hòng mà ra ngoài tìm tiểu tam! Nghĩ thế, sự tự tin nhanh chóng bao vây lấy tinh thần cô.

Là phụ nữ, ai chẳng muốn xinh đẹp chứ. Lập An Hạ cũng không ngoại lệ, vì cô chỉ là một cô gái bình thường thôi mà. Sau khi nói với Mục Tổng Thần cô sẽ tự mình đến chỗ tiệc, thì lèm bèm và lo lắng một hồi xong, hân cũng đồng ý. Và dĩ nhiên ngoài đời thì không thể nào giống như trong tiểu thuyết, chính là nam chính sẽ dắt nữ chính đến một khu cao cấp sau đó nhân nhả đọc báo rồi chờ người khác trang điểm giúp...

Lập An Hạ cùng ba người Dịch Phấn, Trang Diễm và chị Tiểu Châu đến trung tâm mua sắm thương mai.

- "An Hạ, mau, đến thử cho chị cái này!"

- "An Hạ, cái này mình thấy hợp với cậu!"

- "An Hạ, cái này trông được đến đấy!"

- "An Hạ..."

- "An Hạ..."

- "An Hạ..."

Lập An Hạ cảm thấy mình vô cùng vô cùng vô cùng sai lầm khi đã đồng ý đi dự tiệc với hân! Đầu óc cô bây giờ xoay như chong chóng rồi này! Nhưng thật may, cuối cùng cũng tìm được một chiếc đầm cuối cùng, ưng ý. Cô chỉ vừa bước ra, ba người kia đã ồ lên kinh ngạc.

Chiếc đầm màu xanh lam rất nhẹ, hoa văn chính ở giữa là hai đóa hồng được thêu rất tinh tế bằng tay, có một bông màu tím, một bông màu xanh lục đậm. Áo hở vai, tay lỡ, phần eo có một sợi thắt lưng bằng vải cùng màu trông rất đẹp. Chiếc đầm dài trên gối một chút, vừa hay tôn lên vóc người mảnh mai của Lập An Hạ.

- "Mua, mua ngay!"

- "Đi, chị dắt em đi thanh toán!"

Phản ứng như vậy làm cô có chút không kịp theo, cúi xuống nhìn mình rồi hỏi:

- "Sao thế? Tìm thấy trong bộ đầm trong truyền thuyết cho em rồi à?"

- "Đúng vậy, rất hợp đó!"

- "Chính là nó!"

- "An Hạ, cậu mặc bộ này đúng là không chê được!"

- "A ha ha, em đã bảo mà, em không trung thì thôi, trung rồi thì ai phải thèm chuộng!" - An Hạ đầy cao ngạo nhướn mày - "Đúng không?"

- "An Hạ, em đâu mất rồi?" - Chị Tiểu Châu sau một khắc yên lặng đột ngột lên tiếng.

- "An Hạ, cậu vừa đứng cạnh mình đây mà, chạy đi đâu mất rồi?"

- "An Hạ, cậu chạy đi đâu rồi hả?"

- "Các cậu..." - Mặt cô chuyển từ đỏ sang hồng, từ hồng sang đen, trông đến là khôi hài.

- "Hihi, đùa em thôi, bây giờ mình đi tính tiền, rồi còn trang điểm và chọn trang sức nữa!"

- "Cái gì???"

- "Chết rồi, nhưng phải trang điểm ở đâu đây?"

- "Bây giờ đã là hơn năm giờ rồi?"

- "Em có cách!"

Sau một hồi thờ hồng học không ra hơi, Lập An Hạ cuối cùng cũng được đẩy ra trước bàn trang điểm. Nhờ miệng lưỡi của Dịch Phấn, bốn người đã xin

được vào khu trang điểm dành cho cô dâu - bây giờ đang đóng cửa và có đầy đủ mọi vật dụng trang điểm từ đơn giản đến phức tạp nhất.

- "Được rồi, An Hạ, em hãy nhìn chị biến em thành Nữ hoàng, Nữ hoàng chứ không phải là công chúa nhé! Dịch Phấn, Trang Điểm, mau phụ chị!"

Vừa gấp rút trang điểm, cả bốn người vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.

- "Chị Tiểu Châu, sao chị lại giỏi trang điểm thế này?"

- "Lúc học Đại học, chị bị mê make up í, rồi cũng xin vào làm trong mấy showroom, xong đến trang điểm cô dâu, rồi người mẫu tạp chí..."

- "Oa, khủng thế?"

- "Ừ, chị còn định theo nghề đó, nhưng sau thấy nên kiếm một công việc vững chắc hơn, đời ấy mà, đâu có theo những gì mình muốn. Bây giờ thỉnh thoảng chị vẫn trang điểm cho chị em bạn dì, cũng thấy vui, như nghề tay trái..."

- "Thế hôm nào dạy em trang điểm với? Muốn trở cho bạn trai xem nhưng tài lại không có."

- "Em cũng học."

- "Em cũng muốn."

- "Ba đứa chúng bây xưa giờ có diện đâu mà làm thế? Dạy thì dạy, nhưng nói trước phải trả tiền đấy nhá!"

- "Haha, chị chỉ giỏi nói, em có đem tiền nhét vào áo chị cũng lật ra trả mà thôi."

- "Trang Điểm, em làm kiểu tóc búi cuộn và tết tóc mai yêu thích của em cho An Hạ đi. Còn Dịch Phấn, mau đến đây, kẻ môi giúp chị." - Chị Tiểu Châu đánh trống lảng.

Những nhát phấn và kẻ mắt, môi không ngừng múa loạn xạ trên mặt An Hạ. Cô không thể thấy mặt mình như thế nào, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay điêu luyện của chị Tiểu Châu đang di chuyển với tốc độ trên trời lướt qua gò má mình. Một lát sau, khi trước mắt không còn trở ngại gì nữa, Lập An Hạ mới ngơ ngàng nhìn mình trong gương. Cả Trang Điểm và Dịch Phấn cũng đứng người, chỉ có chị Tiểu Châu là cười hài lòng.

- "Thế nào hả Nữ hoàng?"

Ôi trời, Lập An Hạ, một đứa như mây mà lại có ngày trở nên thế này sao? Cô nhìn người trong gương như nhìn thấy quý, chỉ thiếu chút nữa chồm lên để xem cho kĩ hơn. Hai gò má cao màu đỏ hồng, viền mắt cùng màu nhưng tone nhạt hơn, thêm son màu san hô bóng bẩy dưới ánh đèn, còn có mascara, chuốt mi, viền môi, kem nền,... Mái tóc búi gọn phía sau đầu, hai bên được thắt gọn sau đó cuộn tròn lại cùng phần tóc búi, kẹp thêm một cái kẹp hình lá màu xanh trông thật trang nhã. Tất cả hòa quyện với nhau chỉ trong vòng một nốt nhạc. Chị Tiểu Châu kéo cô đứng dậy đi về phía gương lớn giữa phòng.

- "Trời ạ An Hạ, mình thật sự là sắp không nhận ra cậu luôn rồi!"

- "Chúa ơi, cậu đẹp thật..."

- "Aaaaaaaa, đây không phải là em, trời ơi, em không nhìn ra em nữa rồi!" - An Hạ trừng to mắt nhìn chính mình - "Không phải chứ, sao em không thấy em đâu cả?"

- "Haha, tối nay em là Nữ hoàng, em không còn là em của bình thường nữa rồi, An Hạ!" - Chị Tiểu Châu vỗ vỗ vai cô - "Tự tin lên, bạn trai nhất định sẽ yêu em chết mất thôi!"

- "An Hạ, hơn sáu giờ mười lăm rồi, cậu nhanh lên kéo trễ!"

- "A, mình đi thôi."

- "Nhanh, tháo đôi bata của em ra, mang giày cao gót vào!"

- "Cao gót? Thôi mà, em mang thế này nhìn..."

- "Cậu thấp thế này thì nên mang cao gót đi, và lại dù sao nhìn cũng hợp hơn đó..." - Dịch Phấn lè lưỡi.

- "Không nhiều lời, thay đôi cao gót này vào nhanh lên!"

- "Được rồi, em thay ngay đây!"

Lúc Lập An Hạ bắt taxi chạy đến khách sạn, đồng hồ đã chỉ bảy giờ kém mười lăm. Cô trả tiền bước xuống xe thì thấy Mục Tổng Thần đang đưa bộ mặt lo lắng khẩn trương nhìn ra ngoài. Hắn liếc nhìn cô, sau đó... lướt qua chỗ khác! An Hạ há hốc mồm. Không phải chứ?! Đến hắn cũng không nhận ra cô sao?

Thế là Lập An Hạ từ từ bước đến trước mặt hắn, khẽ kêu nhỏ như tiếng mèo.

- "Mục Tổng Thần..."

Hắn không quan tâm lắm, chỉ lặng lẽ bấm số điện thoại định gọi. What the hell? Mục Tổng Thần, anh thực sự không nhận ra tôi sao? Chỉ khi tiếng chuông điện thoại của An Hạ kêu lên mấy tiếng, hắn mới ngẩng đầu nhìn cô. Một giây... Hai giây... Ba giây... Mặt hắn cũng giống như cô khi thấy bản thân mình, là gặp quỷ!

- "Mine, là cô đấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lễ thành lập tập đoàn (2)

Đến tận lúc cả hai bước vào trong sảnh lớn của buổi tiệc, Mục Tổng Thần vẫn chưa lấy lại được hồn phách của mình. Hắn nhìn An Hạ với đôi mắt còn hon-nhìn-thấy-quỷ, mãi không rời đi được. Áo đầm? Giày cao gót dây mảnh? Tóc búi điệu dàng? Cái điệu bộ "kinh hoàng" gì đây? Lại còn khoác thêm bên ngoài áo choàng dài, chắc có lẽ là ngại ngùng và chưa quen với "hình ảnh thực nữ" của chính mình?

- "Thế nào? Có phải chị đây rất đẹp không?" - Lập An Hạ nhướn mày - "Haha, nhìn ánh mắt của anh thì tôi thừa biết là tôi rất đẹp rồi!"

- "An Hạ, cô có phải... có phải..." - Những lời định nói chỉ đành nuốt xuống bụng, bởi vì cô đã sớm dùng cái liếc mắt như dao găm của mình cảnh cáo hắn nói ra những từ "vô duyên". - "Bỏ cái áo khoác dày sự đó ra đi! Cô sợ gì chứ!"

- "Tôi có sợ gì đâu..." - Lập An Hạ vỗ vỗ trán sau đó từ từ cởi áo khoác dày ra.

Mục Tổng Thần càng sững sờ hơn! Nếu không bàn đến phần kì cục đó nữa, thì không thể phủ nhận Lập An Hạ đêm nay thật sự rất đẹp. Những sợi tóc mai rơi xuống trước ngực toát lên vẻ dịu dàng trầm mặc, gò má ửng hồng dưới ánh đèn vàng, chiếc đầm vừa hay tôn lên bờ ngực cao và vòng eo thanh mảnh, cùng cặp chân... không được dài cho lắm nhưng lại trắng mịn và rất thon. Còn có... xương quai xanh hiện lên vô cùng rõ ràng, trông thực gọi cảm. Đôi guốc tằm năm phần màu xanh lam cùng màu áo càng làm cho An Hạ trở nên nữ tính hơn. Và mùi hương thường ngày của cô dường như có trộn lẫn một chút nước hoa. Là Magie Noire của Lancome. Mục Tổng Thần ngửi qua một lần là nhận ra ngay. Bởi hắn thật sự vô cùng ấn tượng với loại nước hoa này. Nó là hỗn hợp giữa hoa lan dạ hương, cam Bergamot, hoa hồng Bulgary, hồng trắng, ngọc lan tây, gỗ tuyết tùng và thêm nhiều loại thảo mộc được pha chế cực kì độc đáo và phức tạp.

Hắn nhìn đến ngây người. Nhưng sự ngây người đã không thể nào kéo dài lâu hơn nữa.

- "Mục Tổng Thần, chào anh!" - Một cô gái xinh đẹp đột nhiên bước tới, theo sau đó là ba, bốn người bạn nữa.

- "Tiểu Tây!" - Hắn khẽ gật đầu, tỏ ý chào hỏi.

- "Anh Mục à, anh có thể mời tôi một ly rượu không?"

- "Anh Mục, anh đã có bạn gái chưa?"

- "Tôi rất ấn tượng với anh từ ngay lần đầu tiên gặp mặt..."

- "..."

Chẳng mấy chốc, Lập An Hạ bị cả một đám phụ nữ đông đúc đẩy ra xa khỏi Mục Tổng Thần. Có bạn gái chưa? Đây, tôi đã là vợ anh ấy rồi! Lập An Hạ bất lực nghĩ. Cũng phải, hai người không đeo nhẫn cưới, người khác không nhận ra cũng là chuyện thường tình. Nhưng mà... Cô thật sự không có thích cái cảnh chồng mình bị hội phụ nữ vây quanh như gấu tìm thấy mật ong thế này đâu!

- "Đây đây đây, các cô..." - Hắn bị đám người này làm cho khiếp sợ, chưa kịp phản ứng thì một bàn tay nhỏ đã nắm chặt tay hắn.

- "Anh yêu à, chúng ta đi thôi!"

- "Hả? Anh yêu?"

- "Cô là ai thế? Sao lại tự động đến đây đòi nhận người ta làm anh yêu?"

- "Thế các cô vẫn chưa biết à? Tôi là... bạn gái anh ấy!" - Lập An Hạ làm bộ giương đôi mắt ngạc nhiên - "Thôi nhé, chúng tôi có chút chuyện, gặp lại sau!"

- "Ồ này..."

Lập An Hạ giận dữ kéo Mục Tổng Thần đi rất xa khỏi những người phụ nữ đó, vừa đi vừa giậm chân giống như sợ sấn không sập. Hấn bị một cỗ máy nhỏ lôi đi, chỉ có thể ngoan ngoãn theo và khẽ phì cười.

- "Anh cười cái gì? Cười cái beep gì hả?"

- "Không phải chứ? Đầu cô đang bốc khói kìa, trên mặt còn viết rõ tổng ngôn chữ "Ghen" to tướng đó!" - Hấn hài lòng nhìn biểu hiện của cô vợ nhỏ.

- "Lúc nào chứ!" - Lập An Hạ hơi ngượng xoa xoa mặt, sau đó cao giọng - "Mà nếu tôi ghen thì sao? Anh đứng trong cái đám phụ nữ xinh đẹp đó, còn tôi là vợ anh thì bị đẩy ra, thế mà xem được à?"

- "Tại sao lại không được?" - Mục Tổng Thần ngây thơ hỏi.

- "Anh..! Được, tôi không thêm đề ý đến anh nữa!"

Lập An Hạ vừa xoay người định bước đi trong tức giận thì đã bị một vòng ôm từ đằng sau giữ chặt lại. Hấn thì thầm trên đỉnh đầu cô:

- "Được rồi được rồi, bà xã vẫn là xinh đẹp nhất, được chưa?"

- "Góm nhà anh..."

- "Thế không phải cô muốn đổi cách xưng hô còn gì?"

- "Lúc nào chứ?"

- "Lập An Hạ, cô đừng có mà lật lọng! Chẳng phải tối qua cô gọi tôi là muốn nói chuyện đó còn gì? Tôi chưa kịp đề ý nên cô mới giận, đúng không? Tối đó còn ngủ mơ, đòi chúng ta phải thay đổi cách xưng hô đó..."

- "Vớ vẩn!" - An Hạ bị hấn nói làm cho ngượng chín cả mặt.

- "Thế bây giờ có chịu đổi không thì bảo?" - Hấn siết chặt vòng ôm hơn.

- "Không đổi..."

- "Vậy..."

- "Tổng Thần! Đi đâu này giờ thế? Chúng tôi tìm cậu này giờ!" - Một nhóm đồng nghiệp nam gọi lớn - "Ồ, bạn gái đấy à? Dẫn lại đây xem nào!"

- "Các cậu đừng nhiều lời, đợi một lát đi!"

- "Này..."

Không đợi những người kia phản ứng, hấn kéo cô vào trong khu trống phía trong buổi tiệc. Mục Tổng Thần như sói đê An Hạ sát vào bờ tường lớn, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười quyến rũ, ma mị ghé vào tai cô:

- "Có chịu gọi ông xã không thì bảo?"

- "Không.. Không quen... Không quen tôi gọi không được..."

Lập An Hạ cúi gằm mặt, hai tay xoắn vào nhau. Cô thực sự không quen gọi như thế! Tức thì... một nụ hôn như vũ bão ập tới. Mục Tổng Thần cố định tay Lập An Hạ trên tường, sau đó nhanh như cắt thực hiện "ý đồ" của mình. Hấn không ngừng hôn sâu vào trong, hai đầu lưỡi va chạm tạo nên một dòng điện chạy giật mạnh chạy qua người cả hai. Môi An Hạ làm hấn không nhịn được, muốn lại càng muốn thêm nhiều hơn nữa. Mục Tổng Thần có cảm giác chỗ nào đó của mình lại căng phồng lên!

Sự thân mật gần nhau như vậy làm mùi hương nam tính của Mục Tổng Thần chui vào mọi giác quan của Lập An Hạ không phanh. Thần hồn điên đảo, cô mất tự chủ vòng tay lên ôm lấy cổ hấn, nồng nhiệt đáp trả. Lúc này An Hạ chỉ có một suy nghĩ: muốn dừng mà không dừng được. Bởi vì cô đã hết không khí để hô hấp rồi!

- "Có chịu gọi không hả?" - Hấn dừng lại, thờ dầy gấp gấp áp chặt trán vào trán An Hạ, đôi mắt đã nhuộm màu đỏ ngầu.

- "Gọi, gọi mà..." - Cô hồng học thờ, nói trong ngất quãng... sau đó, ngai ngừng ôm lấy vai hấn, nhắm mắt khẽ gọi - "Ông xã..."

- "Ồi giỏi ạ! Hóa ra người ta trốn trong đây để làm loại chuyện này nha!"

- "Mục Tổng Thần à, cậu cũng được lắm đó! Rất đàn ông!"

- "Haha, tôi đã bảo mà, hai người này lủi đi ngay chỉ có thể là để làm thế này thôi!"

- "Các cậu..." - Mục Tổng Thần nghiêng rằng, bao nhiêu ân ái này giờ coi như tan biến hết.

Lập An Hạ... chỉ muốn chết đi cho xong!

Bên ngoài đèn đột nhiên tắt phụt, một đoạn nhạc êm tai như tiếng suối chảy vang lên.

- "Tiệc bắt đầu rồi, đi thôi!"

Cả đám người cùng tiến ra sảnh lớn. Mục Tổng Thần nắm chặt tay Lập An Hạ, hướng mắt lên phía sân khấu. Một cô gái đang ngồi chơi piano ở phía bên trái sảnh. Những ngón tay thon dài trắng mịn của cô ấy lướt trên những phím đàn, lên xuống dứt khoát. Từ người cô gái toát lên một loại khí chất, chính là một loại khí chất thanh cao cùng dịu dàng khiến người ta phải ngưỡng mộ. Mái tóc đen dài như suối đổ nằm gọn trên bờ vai, gương mặt thanh tú xinh đẹp động lòng người.

- "Này, cô ấy là ai thế?" - Lập An Hạ hỏi nhỏ.

- "Không biết, có lẽ chỉ là một cô gái đơn thuần đến chơi đàn, hoặc là có chút quan hệ ở đây." - Hắc nhàn nhật cất lời, nghiêng người cầm ly một ly nước ép nho xanh chia cho An Hạ - "Uống không?"

- "Tôi còn tưởng anh ghiền rượu vang chứ!"

- "Nghèo rồi, tiền bay sạch rồi, không thể tiếp tục uống loại rượu gây nghiện đó nữa!" - Hắc nhún vai, thản nhiên cất lời.

Lập An Hạ phì cười.

- "Kính chào quý vị! Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian để đến ngày tiệc 60 năm thành lập tập đoàn Bernice. Sau đây xin mời ông Tư Diệp Viễn, chủ tịch đương nhiệm của Bernice lên phát biểu vài lời..."

Và theo đó dĩ nhiên là một tràng thuyết minh về lịch sử, truyền thống tập đoàn, chất lượng, hiệu quả, thành tựu... mà ai cũng biết rõ và nắm trong lòng bàn tay. Cho đến khi ông ấy bắt đầu xưng tên:

- "Tôi muốn giới thiệu với mọi người một người, sẽ là một thành viên trong Bernice của chúng ta trong thời gian tới, Hòa Diệu An!"

Mục Tổng Thần nghiêng người uống cạn ly nước ép, sau đó nhắc một xiên que bào ngư đưa cho An Hạ.

- "Ăn đi."

- "Hòa Diệu An... Tôi còn tưởng là có cậu ấy... Tên như vậy thật dễ lẫn lộn nhỉ? Đùng là có chút trùng hợp..."

Không phải trùng hợp. Cuộc đời dĩ nhiên không thể cho ba con người vô duyên vô cớ trùng hợp nhiều lần đến mức phi lý như vậy, đến mức bất kì ai nghe cũng không tin được như vậy. Đó chính là, một sự sắp đặt tài tình, vô cùng tài tình từ trước!

Hắc khẽ nhếch môi, chậm rãi nghĩ. Nhưng xem ra cô gái này vẫn chưa hiểu lắm. Nếu hắc đoán không lầm, tối nay, Hòa Diệu Chi có mặt ở đây.

- "Quả nhiên có rất nhiều thứ trùng hợp..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lễ thành lập tập đoàn (3)

Ngày trước Lập An Hạ cũng như bao cô gái khác, thích được người lớn kể cho mình nghe về chuyện cổ tích thuở "ngày xưa ngày xưa". Ở trong đó, sẽ có hoàng tử và công chúa, sẽ có cảnh hai người cầm tay nhau nhảy múa xoay tròn trong điệu nhạc dịu dàng thơ mộng... Có lẽ chỉ bấy nhiêu đó thôi là cũng đủ để bất cứ cô bé nhỏ nào xiêu lòng rồi. Nhưng lúc này đây, cũng trong một đoạn nhạc êm tai nhẹ nhàng, cũng trước mặt là một chàng hoàng tử xán lạn, thế mà Lập An Hạ lại không ngừng cảm thấy người mình càng lúc càng bốc lên mùi "giấm chua" nồng nặc.

- "Em gái, em đang giẫm lên chân của anh đấy!"

Nếu không phải MC yêu cầu chọn ngẫu nhiên một bạn nhảy nào đó, cô sẽ tiện tay vỗ lấy anh chàng lấm mồm này mà chưa kịp nhìn kĩ mặt? Mục Tổng Thần lại cả gan trong lúc cô loay hoay mà biến đi đâu mất! Dưới ánh đèn mờ ảo của sảnh tiệc, lại cộng thêm khoảng cách quá xa, Lập An Hạ hoàn toàn không nhìn ra được người đang khiêu vũ cùng hoàng tử của mình là ai.

Kiên Phàm khẽ nhếch môi cười, mắt hướng về phía An Hạ nhìn cô, rồi nhíu mày. Cô gái này... trông đến là quen?

- "Sao vậy? Người yêu nhảy với người đẹp ghen hà em gái? Không lo, em cũng rất đẹp nha, còn có anh đây, nhất định sẽ hầu hạ em."

- "Anh có bệnh à? Dựa vào con mắt nào mà anh thấy anh có khả năng lọt vào mắt xanh của tôi chứ?" - Lập An Hạ vẫn không thèm đưa mắt nhìn người đối diện một cái.

Kiên Phàm - cậu chủ, người thừa kế đương nhiệm của tập đoàn Kiên Thị. Nhắc đến anh ta, dĩ nhiên phải nhắc đến vẻ đẹp bất cần ma mị, là một trong những đại thiếu gia sở hữu số lượng sòng bạc, cùng khu bar và tài sản hùng hậu nhất ở thành phố A. Gương mặt của Kiên Phàm chính là gương mặt trong truyền thuyết được mọi người gọi "gương mặt không góc chết." Vóc người thì dĩ nhiên là khôi phái bần tơi nữa rồi.

Nhưng quả nhiên đối với một cô gái đã có "ý trung nhân" của mình, thì người đối diện có đẹp bao nhiêu cũng không thành vấn đề nữa. Có thể lấy cô gái đứng trước mặt hắn đây làm một ví dụ sinh động.

- "Này, nếu anh..." - Lúc này cô chỉ đánh ra một hơi thở dài, vì cô không biết bọn họ đang thủ thi với nhau chuyện gì, và nhìn người mình đang nhảy cùng sau đó, tiếng nói biến mất.

Kiên Phàm vô cùng hài lòng nhìn biểu hiện của Lập An Hạ, trong lòng còn cười ha ha ha. Biết ngay mà, từ trước đến nay cô gái nào có thể qua được cửa ải của hắn chứ.

- "Kiên Phàm?"

- "Ồ, em gái, em biết anh sao?"

- "Anh không nhớ em sao? Em là An Hạ, em gái của An Vy đây!"

Lập An Vy... Ba chữ này giống như một nhát dao đâm thật sâu vào trong lòng Kiên Phàm, cho dù đã băng bó bao nhiêu năm qua, thế nhưng dường như chỉ một đụng chạm thật nhẹ cũng có thể khiến nó bật máu như lúc ban đầu. Quả nhiên, vẻ giễu cợt thành tính trên mặt anh đã biến mất.

- "An Hạ, là em..?"

- "Cũng phải nhỉ, đã hơn sáu năm rồi, anh không nhận ra em cũng phải."

- "Còn không phải vì cái điệu hóa trang này của em? Đúng là nhìn quý còn tốt hơn!" - Kiên Phàm khẽ bĩu môi.

- "Thế mà anh còn vừa định tán tỉnh em cơ đấy!"

- "Thời nào, mà nói anh nghe, cái người kia là ai đấy? Sao em lại nhìn người ta và cô gái xinh đẹp kia như muốn lột da thế? Ôi trời, mùi dấm chua đây kia rồi, thật không chịu nổi!"

- "Anh ấy... là chồng em..."

- "Cái gì cơ??!" - Kiên Phàm bất ngờ đến mức đập nhảm lên giày An Hạ làm cô kêu lên. - "Chồng... Em... Em... có chồng?"

- "Thôi đi, mẹ em đã không tin rồi, An Vy đã không tin rồi, giờ đến cả anh cũng cùng giuộc với họ sao? Em có chồng thì thế nào? Người tài sắc vẹn toàn như em có chồng sớm là điều dĩ nhiên mà!" - Lập An Hạ lắc lư theo điệu nhạc, cố gắng không nhìn về phía kia để ăn thêm "giảm" nữa.

- "Được được được, anh biết em là đẹp nhất! Nhưng chồng em... cũng không phải hạng vừa nha? O? Không phải là Mục Tổng Thần sao?"

- "Anh biết anh ấy à?"

- "Sao lại không biết? Trong mấy buổi họp cấp cao anh thấy hoài ấy mà! Nhưng mà hình như..." - Kiên Phàm có chút e ngại nói.

- "Đúng vậy, bị cắt chức rồi."

- "Rốt cuộc là vì sao thế?"

- "Không phải chuyện của anh, quản nhiều!"

- "Ồi, sao lại đập chân anh!"

Nếu bên này là một điệu múa chẳng đâu vào đâu, thì ở phía Mục Tổng Thần lại đang có một điệu Valse vô cùng ăn ý. Hắn cùng Hòa Diệu Chi dường như đi lướt trên mặt sàn, cả hai chẳng khác nào một cặp đôi hoàn hảo.

- "Diệu Chi, em có ý làm tắt cả chuyện này là muốn gì?"

- "Mục Tổng Thần, đã lâu không gặp, anh đừng nói những lời vô ích này được không?"

- "Em thông minh như vậy, hẳn có thể hiểu được ý anh là gì."

- "Không phải người ta vẫn nói, nếu sau cùng vẫn thuộc về nhau thì từ đầu đã là của nhau, nếu không phải của nhau thì mãi mãi vẫn không cách nào đến gần được. Nếu anh và Hạ yêu nhau thật lòng, sợ gì ngoại lực tác động chứ?" - Hòa Diệu chỉ nở một nụ cười quyến rũ, rướn người ghé vào tai hắn thì thầm - "Anh đã không muốn, em làm thế nào cũng vô dụng thôi. Chỉ bằng... cứ mặc kệ em đi..."

- "Diệu Chi, em đã thay đổi rồi! Anh thật sự không còn nhận ra em nữa! Nhưng nhớ kĩ, em nhất định không được động vào An Hạ. Cô ấy xảy ra chuyện gì, anh không thể bảo đảm với em là anh sẽ làm gì đâu!" - Mục Tổng Thần cười khổ, trong nụ cười khổ ấy còn có cả một sự cảnh cáo và áp lực vô cùng to lớn. - "An Hạ, cô ấy là người anh yêu..."

Đúng lúc này nhạc đổi, và tất cả mọi người đều phải lần lượt tìm bạn nhảy mới, theo luật đã công bố từ trước. Lưu lại một bóng lưng thẳng tắp tuyệt tình, Mục Tổng Thần nhanh chóng đi về phía An Hạ. Hòa Diệu Chi khẽ ngửa đầu nhìn chiếc đèn lồng ánh trên trần, cười. Hóa ra, mình thật sự đã thay đổi rồi. Mà anh ấy, cũng đã yêu cô ấy mất rồi...

Kiên Phàm bị một cuộc gọi khẩn cấp nên phải rời đi, Lập An Hạ còn chưa biết mình phải làm gì thì một giọng nói đột ngột vang lên.

- "Gà béo, có thể hân hạnh mời em nhảy không?"

- "Anh cũng còn nhớ đến tôi sao? Không phải đang bận rộn với cánh người đẹp?"

- "Người thì đúng là đẹp thật, nhưng làm sao đây, đã lỡ mua một con gà thơm ngon về nhà rồi, không ăn thì sẽ ôi thiu mất..."

- "Ừ, tôi biết cái miệng của anh được làm từ kẹo kéo đấy!" - An Hạ bật cười, chìa tay mình ra - "Được rồi, vậy người có muốn nhảy cùng gà không?"

Một tay Mục Tổng Thần vươn ra ôm nhẹ lấy phần eo thon của Lập An Hạ, phì cười. Hòa lẫn cùng ánh đèn vàng sẫm và tầng tầng lớp lớp không khí chứa đầy mùi của quý tộc, gương mặt người kia dịu dàng hiện lên như thế. Lập An Hạ ngây ngốc nhìn hắn. Mục Tổng Thần có một gương mặt chết người, từng đường nét được ông trời vô cùng chăm chút và ưu ái, đẹp đến mức khiến người ta muốn rời mà không được. Bộ comple đen sang trọng, được cắt may vô cùng tinh tế, vừa vặn tôn lên được cái vóc dáng cao lớn vững chãi và khí chất không-phải-ai-cũng-có từ hắn. Mái tóc đen tự nhiên vén qua bên trái, mềm mại và khéo léo để lộ đôi mắt đen sâu thâm trầm. Tất cả, thật giống Apollo thời xưa.

- "Mine!"

- "An Hạ!"

- "Gà Tô!"

- "Này!!!"

- "Hả?" - Lập An Hạ giật mình, sau đó nhanh chóng lắc đầu nguầy nguậy để xua đuổi những hình ảnh mang tính "quyến-rũ" kia - "Gọi tôi cái gì?"

- "Cô làm gì mà nhìn tôi như muốn nuốt chửng vào bụng luôn vậy! Hehe, có phải rất đẹp trai hay không?"

"You're in my arms, and all the world is calm.

The music playing on for only two.

So close, together.

And when I'm with you

So close, to feeling alive..."

- "Oh, là So Close!" - Lập An Hạ khẽ réo lên khi nghe giọng hát của Jon McLaughlin nhẹ nhàng truyền đến tai.

Các cặp đôi trong hội trường đồng loạt cùng nhau khiêu vũ. Giai điệu nhẹ nhàng của bài hát len lỏi vào từng phần tử không khí, tạo nên một cảm giác dễ chịu không thể nói nên lời. Những bước chân của An Hạ dường như lướt đi trên mặt sàn, cô không còn cảm thấy gì nữa. Trong đáy mắt cả hai lúc này, ngoài đối phương thì cũng chỉ còn có đối phương. Mục Tổng Thần mỉm cười ngọt ngào nhìn Lập An Hạ, cô cũng dịu dàng đáp lại hắn. Trống ngực của An Hạ đập nhanh đến cuồng quật, nhưng lại không thể nào thành tiếng.

- "Cô biết khiêu vũ cơ đấy! Thật không ngờ nha!"

- "Haha, có gì mà tôi không biết chứ? Không nhiều lắm đâu, vừa đủ để không dẫm nát chân anh thôi!" - Cô nháy mắt.

- "Cái gì cũng đáp trả được! Miệng lưỡi ở đâu thế không biết!" - Hắn đã quá quen với cách đáp trả một-chọi-một của An Hạ.

Mục Tổng Thần nắm lấy tay An Hạ để cô quay một vòng, sau đó áp nhẹ gương mặt nhỏ kia vào ngực mình. Trong lúc mọi người không ngừng chuyển động, chỉ có cả hai đứng yên.

- "Mine, nghe thấy không? Tiếng tim của tôi..."

Lập An Hạ nhắm mắt. Mọi thứ, dường như vào giờ phút này không gì có thể chia cắt được bọn họ.

--Thình thịch... Thình thịch...--

Từng nhịp tim của hắn đập dồn, vững chãi mà êm tai, Lập An Hạ tin rằng đây là âm thanh hạnh phúc nhất mà cô từng nghe. Cô áp tai thật lâu, muốn trọn đời trọn kiếp được nghe mãi thứ tiếng này. An Hạ vươn tay ôm lấy bả vai hắn, cảm động không thôi.

- "Nghe thấy, rất rõ, cũng rất dồn dập..."

Tình yêu, có lẽ chính là thế này đây?

Sau đó, là một nụ hôn dài. Thật dài.

"... And now forever I know

All that I want is

To hold you..."

- "Hey, hai người này nha, cũng thật là chói mắt quá đi!"

- "Mục Tổng Thần, cậu có cần phải đói khát thế này không hả?"

Đúng là...

- "An Hạ, giới thiệu với em, đây là Tửu Thành, còn đây là Lưu Đại, kia là..." - Một loạt cái tên được xướng ra từ miệng hắn. - "Em yên tâm, bọn họ mặt mũi không giống nhau, họ tên gia phả không giống nhau, nhưng tuyệt đối là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!"

- "Chào các anh ạ!" - Lập An Hạ cúi người, bối rối nói.

- "Aiyo em gái, em rất không tệ nha..." - Lưu Đại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt.

- "Mục Tổng Thần à, cậu xem, người ta ôm yếu thế kia, liệu có chịu nổi một cú nhấn chìm của cậu không thế?" - Người tên Tửu Thành vô cùng ung dung mở miệng ra hỏi một câu mang tính...

- "Đi thôi, không phải sắp đang chờ chúng ta sao?" - Hắn nhanh chóng kéo cả bọn rời đi, cứu nguy cho gương mặt cà chua của An Hạ, còn không quên nháy mắt với cô.

Lập An Hạ khẽ thở dài, nhưng sau đó nhanh chóng nhớ đến chuyện chính. Phải rồi, cô vẫn chưa ăn bất cứ thứ gì từ lúc bước vào đây. Nghĩ thế, cô rào bước nhanh về phía dãy bàn chứa đầy cao lương mỹ vị.

Đang thưởng thức ngon lành xiên bò nướng thứ ba, đột nhiên một đôi cao gót xuất hiện trong tầm mắt An Hạ.

- "Xin chào, Lập An Hạ."

- "Chào cậu, đã lâu không gặp." - Lập An Hồi bất ngờ khi thấy Diệu Chi, nhưng cũng chỉ cười cười.

- "Thật không ngờ có một ngày giữa chúng ta phải nói câu này."

Hòa Diệu Chi khẽ mỉm cười, hất mái tóc dài xoăn thơm phức mùi nước hoa ra phía sau. Lập An Hạ cong môi nhẹ, đưa một ly champagne ra.

- "Cảm ơn cậu."

- "Sao mình lại không biết cậu có em gái nhỉ?"

- "Diệu An ở Anh từ nhỏ xíu, mình cũng không muốn nhắc đến nhiều... À, có chút chuyện, mình đi trước đây, tạm biệt!" - Diệu Chi nhìn xuống màn hình điện thoại, sau đó nâng ly chạm cùng An Hạ.

- "Khoan đã..." - An Hạ ngập ngừng cất tiếng - "Tất cả những chuyện này, đều chỉ là trùng hợp, đúng không?"

Trùng hợp, chỉ là trùng hợp thôi. Làm ơn chỉ là trùng hợp thôi.

Hòa Diệu Chi cười nhẹ, dứt khoát đi ra khỏi sảnh lớn. Đôi môi cao ngạo ấy phút cuối lại khẽ thốt ra vài chữ, dường như là chỉ để mỗi mình mình nghe thấy.

- "Cậu ấy, vẫn ngốc như ngày nào..."

Tuy đã vào hè nhưng thời khóa biểu của mình vẫn không thoáng hơn tí nào huhu."<<<

Vì vậy bắt đầu từ bây giờ mình sẽ đăng chương theo đợt nha.

Một đợt sẽ từ 5c-7c, sau mỗi đợt mình sẽ nghỉ rồi up lại.

Chân thành cảm ơn tất cả các độc giả đã và đang nhảy hổ truyện đã hết lòng ủng hộ mình trong thời gian qua. Mình nhắc lại, mình vẫn sẽ up chương, nhưng THEO ĐỢT và KHÔNG THUỜNG XUYÊN nha. Ai có thể theo dõi tiếp truyện và ủng hộ truyện thì mình rất cảm kích, còn nếu ai trong thời gian ấy quên mất truyện mình và không hài lòng với cách đăng này thì mình chỉ biết nói xin lỗi một lần nữa, và không sao, cảm ơn tất cả các bạn vì đã từng quan tâm đến truyện.

Tất cả những comment và like ủng hộ của bạn đều là những sự khích lệ vô cùng to lớn đối với mình.

Love u guys xx

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lúc nào chuyện tốt cũng bị phá hỏng!

Cuối tháng 12

Vậy là chỉ còn vài ngày nữa sẽ đón Giao thừa. Lập An Hạ gọi điện cho Tạ Kim Dật, nói với mẹ cô sẽ về vào mùng 1 và 2. Bà ấy còn dặn cô mang theo cả Mục Tổng Thần cùng ba mẹ hần, An Hạ ậm ừ vài tiếng rồi cũng đồng ý. Cô không muốn nhắc đến vấn đề ba mẹ của Mục Tổng Thần vào lúc này, không muốn hần phải suy nghĩ nhiều.

Đạo này Mục Tổng Thần bận rộn vô cùng, mà không đúng, từ lúc chuyển sang công ty mới làm việc hần có bao giờ rảnh đâu. Nhưng bây giờ lại càng điên cuồng với công việc hơn nữa, tất cả chỉ bởi vì hần vừa lên chức Trưởng phòng. Lập An Hạ cũng không bắt ngờ, với năng lực của hần thì đây có lẽ cũng là điều đương nhiên mà thôi.

Nhưng đây vẫn chưa phải là chuyện khiến cô vui nhất. Chuyện tuyệt vời nhất chính là, cô cùng hần thật sự đã thay đổi "cách xưng hô" rồi. Ban đầu có chút không quen và khá ngượng ngùng, nhưng bây giờ, chỉ có thể nói rằng Thật tuyệt!

Tối muộn. Trên sân thượng của một ngôi nhà an lành, có một đôi vợ chồng đang ngồi trên xích đu. Người vợ tựa đầu vào vai chồng, chiếc xích đu đưa lên rồi hạ xuống từng nhịp. Khung cảnh không tráng lệ, cũng không mỹ miều, nhưng hoàn toàn là một loại yên bình cùng hạnh phúc.

- "Trời ạ, đã lâu lắm rồi em mới thấy sao nhiều như thế này. Đẹp quá mức nhỉ?" - Lập An Hạ ngửa đầu nhìn Mục Tổng Thần, chỉ thấy hần đang cười rất ngọt.

- "Anh không thích ngắm sao đâu, chỉ thích ngắm vợ thôi!" - Hần nhìn gương mặt bánh bao của An Hạ, cảm thấy trong lòng mãi nguyện tột cùng.

- "Anh đó, miệng lưỡi như kẹo kéo từ lúc nào vậy? Thật khó nghe quá đi..." - Cô khẽ vươn tay đẩy đẩy đầu hần, phì cười - "Nhưng không sao, em đẹp thế này anh không ngắm cũng uổng phí lắm..."

- "Thật chẳng có tác phong gì cả! Mai mốt nếu chúng ta có con, chẳng biết nó rồi sẽ hư thế nào nữa!" - Mục Tổng Thần bẹo má An Hạ, thích thú nhìn gương mặt buồn cười của cô.

- "Con sao? Chúng ta sẽ có con?" - Lập An Hạ hơi ngây ngốc, cô trước giờ vẫn chưa nghĩ về chuyện này nhiều lắm.

- "Sao vậy? Em không muốn à?"

- "Không có không có... Chỉ là, em chưa từng nghĩ đến chuyện này."

- "Vậy thì bây giờ nghĩ nào!" - Mục Tổng Thần cười gian, sau đó cúi người nhắc bổng cô lên - "Đi thôi, chúng ta đi tái tạo em bé!"

- "Này, khoan... A..."

Trong phòng ngủ...

- "Úm..."

Mục Tổng Thần đè Lập An Hạ xuống, hôn đôi môi nhỏ mềm của cô thật sâu thật sâu. Đầu lưỡi cả hai không ngừng va chạm quăn quít, sự nóng bỏng dần dần ngưng tụ đến đỉnh điểm. Cảm nhận vùng phía dưới của mình càng lúc càng trương phồng, động tác của người nào đó càng nhanh hơn nữa. An Hạ bị hôn đến mức choáng váng, chưa kịp hoàn hồn thì vùng xương quai xanh của cô lại bị xâm chiếm mạnh mẽ. Mục Tổng Thần rướn nửa người trên lên, cởi bỏ áo thun trơn phía ngoài. Thân hình cường tráng của hắn cùng vùng bụng tuyệt hảo kia, còn có sáu múi đủ đầy, bắp tay cuộn cuộn làm cho mắt An Hạ bị đóng đinh tại trận. Cô nhanh chóng nhớ đến lời của Từ Thành.

"Mục Tổng Thần à, cậu xem, người ta ốm yếu thế kia, liệu có chịu nổi một cú nhấn chìm của cậu không thế?"

Mặt cô liền lập tức đỏ ửng lên. Mục Tổng Thần khẽ cúi người, yêu chiều hôn lên trán Lập An Hạ.

- "Đồ mặt thế kia? Không phải em là sắc nữ đấy chứ?"

- "Không có... Em... Chỉ là..."

- "Chỉ là thế nào?"

- "Không thế nào cả."

- "Ngoan, nói cho anh nghe." - Mục Tổng Thần ái muội ngâm lấy vành tai của Lập An Hạ.

- "Ừm... Em... Không biết có chịu nổi anh hay không..."

- "Hắn ta chỉ giỏi nói nhảm..." - Hắn vuốt ve từng đường cong trên người cô, thò thè - "Nhưng mà em xem, em gầy quá! Anh phải nuôi béo thêm một chút nữa mới được!"

Hắn cúi người thẳng thừng cắn lấy vai của An Hạ, lưu lại đó một vết đỏ, sau đó nhanh tay cởi áo cô ra. Lập An Hạ trong cơn tình mê ý loạn, thật sự không dám tin trước đây hắn chưa từng chơi qua người phụ nữ nào. Thật thuần thực! Hắn gầm nhẹ, tiếng thở lại càng dốc và ánh mắt ngày càng đục đi khi nhìn thấy cơ thể của cô, nơi cao ngất kia, chỉ còn sót lại mỗi chiếc áo ngực trắng.

- "Tổng Thần, anh thực sự... trước đây chưa từng cùng cô gái nào sao?"

- "Em... là người đầu tiên!" - Hắn thốt lên trong cơn thờ dốt.

- "Vậy sao lại thuần thực như vậy chứ? Ừm... A..."

- "Anh học hỏi rất nhanh, nghe Trần Hạo và Hàn Thu nói, còn có... Cơ thể của em anh đã biết khá rõ..." - Chỉ còn chỗ "đó" mà thôi...

- "Ừm... Ừ..."

- "Lần này nhất định anh sẽ không để bất cứ thứ gì ngăn cản chúng ta nữa!"

Mục Tổng Thần cúi người, khẽ áp trán mình vào trán cô. Một giọt mồ hôi của hắn rơi từ trên lồng ngực rắn chắc xuống xương quai của An Hạ, tạo nên sự nóng bỏng không thể nói nên lời.

- "An Hạ, đây là lần đầu tiên... của cả anh và em!" - Giọng hắn thoáng hồi hộp.

- "Em biết." - Cô có chút khản trương, khẽ siết lấy tay hắn.

- "Anh không rõ về việc của... cái đó lắm, nên có lẽ sẽ không được thoải mái, em chịu được không?" - Giọng nói ôn nhu cùng dịu dàng của hắn truyền từ đỉnh đầu xuống tai cô, tạo cho Lập An Hạ một cảm giác an toàn và có chút... mong mỏi.

- "Em chịu được." - Cô gật đầu.

- "Vậy, bắt đầu nhé..."

- "Vâng..."

Tay Mục Tổng Thần vừa chạm đến khóa quần, điện thoại lại reo lên lần nữa. Hắn bắt đắc dĩ nhắm nghiền mắt, cơ hồ rằng nghiền giống như muốn tiêu diệt cả hăm của mình, rồi rống to:

- "CHẾT TIỆT!"

Lập An Hạ đột nhiên cảm thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên hắn hét lớn như vậy. Thật sự vô cùng lớn. Mục Tổng Thần vui mặt trong vùng cổ của An Hạ vài giây, sau đó đứng lên bắt máy, còn tức giận bật loa ngoài:

- "Mẹ kiếp, các người có phải quá rảnh rồi hay không hả? Tại sao lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của người khác thế?"

- "Người anh em... người anh em..." - Là Từ Thành! - "Haha, thật xin lỗi nhé, tôi cũng không biết cậu đang ân ái cùng vợ yêu..."

- "Cậu không biết? Cậu không biết thì còn ai biết nữa đây hả? Chết tiệt, đừng là muốn ăn chửi mà!" - Mặt hắn còn đen hơn than, tức giận quát.

- "Được rồi, không đùa nữa, có chuyện gấp muốn nói với cậu!"

- "Nói!"

- "Ngày mai Hòa Diệu An cùng chị gái sẽ đến công ty chúng ta làm việc!"

- "Thì ảnh hưởng gì đến tôi??" - Mục Tổng Thần vẫn còn bức bối, nhưng giọng đã dịu xuống, khoác áo choàng và đem điện thoại đi ra ngoài ban công sau khi ra hiệu cô hãy ngủ trước. Hình như xuất hiện thêm vài vấn đề gì đó liên quan đến dự án tiếp theo của hắn, một dự rất quan trọng.

Lập An Hạ lặng lẽ ngồi dậy chỉnh chu lại quần áo, sau đó kéo chăn lên đắp ngăn người. Dù không muốn chút nào, nhưng cái cảm giác vừa hụt hẫng vừa thờ phào an tâm nhanh chóng truyền đến tiềm thức cô. Đối với loại chuyện này, An Hạ cũng không phải không có cảm xúc hay khao khát gì. Cô cũng là con người, đương nhiên thứ "nguyên thủy" nhất cũng phải đáp ứng được. Đó chính là ham muốn về... tình dục.

Nhưng đồng thời, cô cũng lại không "nỡ" để lần đầu tiên của mình mất đi. Giống như đã giữ gìn một thứ gì càng trong một quãng thời gian quá dài, đột nhiên lúc phát hiện sắp mất đi thì nội tâm lại khẩn trương lên. Nhưng cô tin Mục Tổng Thần. Cô tin hắn, nên cô đã tình nguyện cho đi. Ý nghĩ về việc thứ quý giá nhất của mình sắp sửa trao cho hắn lại không hề khiến cô cảm thấy bức bối hay day dứt. Đó là một cảm giác... nhẹ nhõm! Phải, là nhẹ nhõm. Còn có hạnh phúc và niềm vui sướng lâng lâng nữa.

Thế mà cứ đúng lúc cả hai muốn tiến vào sâu hơn nữa, lại xuất hiện rào cản. Cô thật không hiểu nổi, cái này là ông trời sắp đặt, hay là cố tình phá hoại hai người họ nữa.

Lập An Hạ không thể không thú nhận, cô khó chịu. Cô lặng nhìn bóng lưng hắn, tìm ám áp hơn rất nhiều.

Con sao?

Phải rồi, một ngày nào đó, cô và hắn sẽ có những đứa con. Mỗi ngày cả gia đình cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng sẻ chia tất cả chuyện trên đời, cùng nướng thịt, cùng vui đùa. Khi đi học về, con gái sẽ nằm gọn trong lòng cô, con trai sẽ ôm lấy vai hắn. Rồi đợi chúng lớn lên một chút nữa, cô sẽ kể cho chúng nghe cô gặp ba chúng thế nào... Cảnh tượng đẹp đến như vậy làm cô muốn chìm vào giấc ngủ sâu hơn, để tiếp tục về ra ước mơ của mình. Có mẹ, có An Vy, và đương nhiên là có cả gia đình của cô và hắn. Thật tốt biết bao!

Đợi đến lúc hắn mở cửa đi vào, Lập An Hạ nhanh chóng ngồi dậy, ôm lấy cổ hắn.

- "Mục Tổng Thần, cuối năm rồi, chúng ta chuẩn bị về thăm mẹ đi! Mẹ nhớ anh và em lắm!"

___ Hết chương 56 ___

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đêm giao thừa (1)

Chớp mắt một cái, Giao thừa đã đến.

Năm nay tuyết vẫn sớm. Nhà nhà đều khoác lên trên mình một bộ dáng hoàn toàn khác. Nào là câu đối đỏ, nào là cây kim quất, cây hoa mơ, cả khu phố nơi cô và Mục Tổng Thần thường ngày yên tĩnh là thế, vậy mà bây giờ lại xào xạt tiếng chổi quét sân, tiếng thăm hỏi của người nhà đi xa mới về, còn có cả mùi bánh cào, bánh Niên Cao và mùi mứt, bánh kẹo thơm nức mũi.

Khóa trái cửa, cả hai vào xe chuẩn bị đi về nhà mẹ An Hạ. Không khí Tết đã tràn ngập thành phố từ mấy tuần trước, nhưng đến ngày hôm nay thì lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Trên phố ùn ùn người qua lại, ngoài chợ thì đông không thể tả, trong mấy khu chuyên đánh bóng lư hương, đồ thờ người người qua lại. Cả thành phố nào nhiệt lại càng thêm nào nhiệt, dường như chỉ chờ đến Giao thừa đêm nay.

- "Chúng ta có cần mua gì cho mẹ không nhỉ? À, anh có một cái khăn choàng bằng lông cừu Thụy Sĩ rất ấm cho mẹ, em có mang theo không?"

- "Có, em có mang theo đây. Không cần mua gì đâu, anh mà mua thế nào mẹ cũng mắng cho xem!"

- "Không được, anh bao lâu mới về thăm mẹ một lần, không mua thì thật chẳng ra gì!"

- "Vậy mua cho mẹ một ít bánh đậu xanh và bánh đậu đỏ là được rồi, mẹ thích nhất cái đó!"

Mục Tổng Thần dừng lại trước một cửa hàng nổi tiếng nhất ở đây, cửa hàng Vị Tam, lúc này đang nườm nượp khách. Bánh đậu ở Vị Tam là độc nhất

vô nhị, công thức lưu truyền từ đời ông tổ truyền lại cho con cháu, ăn một lần thì chắc chắn phải đến lần hai. Mặc dù Lập An Hạ đã nói để cô vào mua, nhưng hẳn nhất quyết dành đi, nói như vậy mới đúng lễ nghĩa. Thật là...

Cả hai về đến nhà mẹ thì cũng là lúc trời điểm trưa. Vừa bước vào nhà, mùi thức ăn thơm phức đã xộc thẳng vào mũi làm An Hạ khẽ liếm nhẹ môi. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, cả mẹ và Lập An Vy đều không thấy.

- "Mẹ! An Vy! Hai người đâu rồi?"

- "An Hạ hả? Mau lại đây giúp chị một tay!" - Có tiếng gọi lớn phía sau nhà. - "Chị đang hấp bánh!"

- "Em ra ngoài sau đây, anh cứ tự nhiên đi nhé!"

- "Không được đi! Hôn anh một cái rồi mới được đi!"

- "Được rồi được rồi, hôn thì hôn!" - Lập An Hạ chủ động nhón chân hôn chụt lên má hẳn rồi nhanh chóng chạy như bay ra sau nhà.

Mục Tổng Thần xách đồ của cả hai vào phòng ngủ của An Hạ, tiện tay kéo hẳn màn cửa sang một bên. Ánh sáng bên ngoài tràn vào, soi rõ từng món đồ trong phòng. Hẳn chậm rãi xem xét từng thứ một, vừa xem lại vừa cười, động tác vô cùng cẩn trọng, giống như sợ làm hỏng mất nó.

Trên kệ có vài cuốn tiểu thuyết, một chiếc máy ảnh đời cũ, một đôi giày đã bạc màu mà hẳn đoán lúc mới nó là màu xanh da trời, vài bức ảnh chụp thời niên thiếu, rồi lên cấp ba, Đại học thì chỉ duy nhất một tấm là lúc An Hạ tốt nghiệp. Ở bàn đặt một chiếc đồng hồ báo thức đã cũ từ đời nào, thêm một chậu hoa giả, một bức ảnh chụp cùng với... một tên thanh niên nào đó. Mục Tổng Thần lúc này mới nhíu mày, vươn tay cầm lấy để xem kỹ hơn. Tên này trông cũng không tồi, mặt mũi sáng sủa, chiều cao tạm. An Hạ cười vô cùng tươi tắn, gương mặt cô tràn đầy sức sống cùng nhiệt huyết, hơi ngả đầu về phía vai cậu chàng này. Nhưng cái làm hẳn không thể chấp nhận nhất, chính là cánh-tay của gã kia đang khoác lên vai cô, trông thân mật kinh khủng.

Mục Tổng Thần suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng lặng lẽ đặt xuống. Một cái hộp nhỏ màu lam đặt cạnh thu hút lấy ánh mắt hẳn. Mục Tổng Thần mở ra, trong đó có một tờ giấy cùng màu gấp làm tư.

"1. Thi vào trường Đại học mình muốn.

2. Hẹn hò với một chàng trai tốt bụng, không cần quá xuất sắc, thật lòng yêu mình và quan tâm, bảo bọc mình là được.

3. Kiếm tiền về đất mẹ cùng hai đi du lịch cả thế giới.

4. Chăm sóc và bù đắp cho mẹ thật tốt.

5. Kết hôn với một người chồng tốt với mình, yêu thương mình, cùng anh ấy từ từ già đi. À, có thể sinh thêm vài đứa con, dạy dỗ chúng thật đàng hoàng..."

Phía dưới cuối còn ghi một hàng tái bút "An Hạ của nhiều năm sau, mong rằng cậu vẫn có thể cười nhiều như mình của bây giờ!"

Mục Tổng Thần cười rất nhẹ, khẽ vuốt tờ giấy. Ra đây chính là những gì Lập An Hạ cô từng mơ ước. Chúng thật giản đơn, chân thật và không hề có chút tham vọng tiền tài nào cả. Có lẽ từ lúc sinh ra, ông trời đã ấn định cho An Hạ trở thành một con người như vậy.

- "Mục Tổng Thần!" - Tiếng An Hạ vọng vọng truyền đến.

Hẳn cẩn thận cất lại mọi thứ về vị trí cũ sau đó đi ra ngoài. Tạ Kim Dật vừa cúi húi đứng làm đồ ăn vừa nói:

- "Tổng Thần đấy à? Con có thay quần áo hay tắm rửa gì thì làm đi rồi vào ăn trưa. Thức ăn đã có đủ cả rồi."

- "Con làm xong cả rồi mẹ ạ. Mẹ có cần con giúp gì không?"

- "Không đâu, con cứ việc..."

- "Có đấy, anh lại chỉnh cái remote TV giúp mẹ đi! Nó bị cái gì mà mở không được ấy..." - Lập An Hạ nhanh miệng nói.

- "Được rồi."

- "Con thật là!" - Tạ Kim Dật đánh nhẹ vào vai con gái.

- "Không có gì đâu mẹ, anh ấy làm nhiều cho tan mỡ bụng!"

Mục Tổng Thần phì cười với câu nói của Lập An Hạ.

Nắng trưa đổ xuống hiên nhà.

- "Nào, chúng ta ăn cơm thôi!" - Tạ Kim Dật bung món cuối cùng đặt xuống bàn, vui vẻ nói.

- "Con mời mẹ ăn cơm!" - Cả ba đồng thanh cất tiếng.

- "Được rồi, tụi con ăn đi!"

Cả nhà có bốn người, nhưng chiếc bàn này trông có hơi "quả khổ". Kiểu dáng lại khá đặc biệt, hẳn chưa bao giờ thấy loại bàn này trước đây.

- "Có phải cái bàn rất đẹp không? Là ba em làm đấy!" - Lập An Hạ cười - "Lúc trước mừng em thi đậu vào trường cấp 2 trọng điểm, ba đã tự mang gỗ về đóng đó!"

- "Nhìn là biết độc quyền rồi! Ba em khéo tay quá!"

- "Ba em cũng là ba của anh mà!" - Lập An Hạ chu môi.

- "Ồi trời ạ, hai đứa này, cứ làm như người khác không biết hai em là vợ chồng ấy!" - Lập An Vy bĩu môi.

- "An Hạ à, ba con mà ở đây, chắc ông ấy sẽ vui lắm đấy!" - Tạ Kim Dật xoa đầu con gái.

- "Chắc chắn ba sẽ hòa theo mẹ và chị trêu con một vố!"

- "Được rồi, Tổng Thần, mau ăn thôi! Xem thử tay nghề của mẹ thế nào!" - Bà Tạ chăm chú nhìn đứa con rể.

Trên bàn ăn có rất nhiều món với màu sắc bắt mắt cùng mùi hương không thể cưỡng lại được. Bánh bao nhân tôm, thịt muối mặn ngọt, bánh củ cải, canh ngó sen, bánh khoai môn, cháo đậu bo bo, gỏi cá, sủi cào,... nhìn đến hoa cả mắt.

- "Nhà mình siêu thật đấy ạ, chỉ có hai người mà từ sáng đến giờ đã nấu được thế này rồi sao?" - Hân trầm trồ.

- "Em rẻ, cho em biết, khu này hề có đám cưới đám hỏi gì, mẹ đều là bếp trưởng đấy!"

- "Đúng vậy, mẹ em là đầu bếp cừ nhất trên hành tinh này!" - Lập An Hạ cắn nửa cái bánh bao, mồm nguyền nói.

- "Hai cái đứa này thật là..." - Bà Tạ tặc lưỡi, nhưng sau đó đùa ngay - "Nhưng tụi nó nói nói đầu trúng đó đó con ạ!"

- "Ha ha, con biết là mẹ sẽ nói câu đó mà!" - Hai chị em An Vy và An Hạ đồng thanh cất tiếng.

Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ, mỗi người một câu, bầu không khí hòa hợp đến bất ngờ. Mục Tổng Thần đã lâu lắm rồi không trải nghiệm lại thứ gọi là "gia đình", hôm nay lại một phen khiến lòng hân ẩm áp không ngừng. Có lẽ sau này hân sẽ cùng An Hạ về thăm mẹ nhiều hơn nữa.

- "Tối nay anh có muốn xem pháo hoa không?"

- "Đương nhiên là phải đi rồi, nhưng ở đâu chứ?"

- "Em dắt anh đi." - Cô thù thì, còn kèm theo một cái nháy mắt tinh ranh.

Giao thừa sao? Đột nhiên hân nhớ đến nhà họ Mục. Năm nào cũng thế, tuy không thân thiết với mẹ con Mục Tổng Lâm, nhưng chắc chắn Giao thừa thì tất cả quây quần bên bàn ăn, cùng cười nói. Chọc một câu lại mĩa một câu, nhưng đó đã trở thành thói quen, Mục Tổng Thần còn nhớ như in những cái năm mới đó. Ba hân và ông nội sẽ đưa bao lì xì đỏ thắm cho hai anh em, còn tặc lưỡi bảo anh em người ta hòa hợp thế nào, sao chúng bây chẳng thể cho ông một bữa vui lòng.

Ánh mắt Mục Tổng Thần thoáng qua cảm giác nhưng nhớ, không biết năm nay, nhà họ Mục thế nào?

Cô mỉm cười, siết nhẹ tay hân.

- "Còn có em ở đây, anh không cô đơn đâu. Em luôn ở đây."

Hân cúi đầu, không màng đến mẹ và An Vy còn ở đây, hôn lên môi Lập An Hạ.

- "Anh biết anh không cô đơn, vì lúc nào anh cũng có em."

Lập An Hạ che miệng cười, từ lúc nào hai người lại buồn nôn như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đêm giao thừa (2)

- "Tổng Thần, anh chơi pháo không?" - Lập An Hạ chìa tay ra trước mặt Mục Tổng Thần một cây pháo nhỏ, mỉm cười.

- "Đốt cho anh đi!"

Tối nay Lập An Hạ ăn mặc rất đơn giản. Một chiếc áo dài tay màu lam, và chiếc quần jeans dài đến gối, chân mang dép lê. Tóc cô cột cao lên, trông đáng vẻ cứ như một nữ sinh trong sáng, không hề có dáng dấp của người phụ nữ đã trải đời. Mục Tổng Thần cũng mỉm đồng bộ với cô, nhìn vào là biết ngay một đôi hạnh phúc. Hắn khẽ đặt cằm lên đỉnh đầu An Hạ, hôn nhẹ lên tóc cô.

Khu mẹ Tạ ở không hẳn là ngoại ô, nhưng lại cách thành phố T khá xa và vô cùng yên bình. Khu này vốn dĩ ít người, cho nên đã chuyển tới thì đối với hàng xóm xung quanh cũng coi như là một nhà. Vào mỗi dịp năm mới, nhà nào có thức ăn hay quà vật gì thì cũng cùng chia sẻ với nhau, cuộc sống vì thế mà trở nên ấm áp và đoàn kết đến lạ.

Bến sông mà Lập An Hạ cùng Mục Tổng Thần đang đứng ở đây chính là địa điểm tập trung của mọi người vào đêm Giao thừa. Đứng từ chỗ này, vừa vặn lúc đồng hồ điểm 12 giờ thì lập tức có thể thấy được pháo hoa. Trường khu phố cũng đã gom góp mọi người trong xóm từ hơn nửa năm trước, xây nên một cái nhà chòi cao chừng hơn 2m để tiện quan sát hơn.

- "Thế nào, có phải ở đây rất tuyệt không?"

- "Đúng vậy, lâu lâu đến những nơi thế này thật tốt, vừa hay có thể thư giãn thần kinh..."

- "Ồi, An Hạ, là mày sao!?"

- "Trời ơi, An Hạ!"

Chu Mẫn Nghi vội vã ôm chặt cô, chưa kịp gì đã òa lên khóc. Lạc Chân cùng với Sang Hỷ xúc động không nói nên lời. Cả bốn người trước đây là hàng xóm gần nhà nhau, gần gũi đến mức ngủ chung giường, tắm chung bồn. Lên đến Đại học thì một mình An Hạ lại chuyển đến Bắc Kinh, rời xa cả ba người bạn họ, đã gần năm năm rồi không còn liên lạc nữa. Nhưng thì ra đến lúc gặp lại, vẫn không hề có cảm giác xa lạ. Tình bạn thế này, thật tốt.

- "Cái đồ ngốc này! Rốt cuộc thì mày đã đâu suốt năm năm qua thế hả?"

- "Đến một cuộc gọi cũng không thèm, có phải muốn người ta đợi chết hay không?"

- "Mày ấy, gặp được lúc này thì nhất quyết không cho đi nữa đâu..."

- "Được rồi được rồi, chúng mày cứ níu tay mãi thế này thì làm ăn gì được nữa chứ?"

- "À quên, còn có một người nữa này..." - Mẫn Hy nháy mắt, sau đó bước sang một bên.

- "Tiểu An!"

"Này, tao thật sự rất thích mày đấy..."

"Tiểu An, có thể làm bạn gái tao được không hả?"

"Nói cho mày nghe nhé, Yêu Yêu lớp bên vừa tỏ tình với tao, nhưng tao nhất định vẫn chung tình với mày đó..."

"Tiểu An..."

- "Đã bảo tao là An Hạ, sao cứ gọi Tiểu An mãi thế hả?" - Lập An Hạ bật cười, vòng tay đáp lại cái ôm của đối phương.

Đỗ Uy, bạn học cùng cấp 2 và cấp 3 của cô. Đỗ Uy thích Lập An Hạ rất lâu, theo đuổi vô cùng nồng nhiệt, tương mạo lại xuất chúng, đối xử với An Hạ cực kì tốt, chỉ là cô không hiểu, vì sao mình lại chưa từng có cảm giác với cậu ta.

- "Aiyo, bao nhiêu năm gặp lại, mày vẫn chỉ mới cao có chừng này thôi sao?" - Đỗ Uy cười ha ha, còn vỗ đầu An Hạ đầy thân mật.

- "Thì sao? Gene cao của tao chẳng phải ngay từ đâu đã không có rồi sao? Nhưng tao có nhan sắc xinh đẹp này, mày có được không?"

- "Cái tật leo cao của nó vẫn mãi không bỏ đi được mà!"

- "Ha ha ha..."

Không khí của nhóm bạn ngày càng trở nên sôi nổi, không có ai để ý đến một người đã sớm lạnh mặt đứng tựa người vào gốc cây. Mục Tổng Thần khẽ nhủ thầm, sau đó lắc đầu. Không sao, lâu ngày không gặp, cũng nên để cô ấy có khoảng trời riêng. Hắn ngửa đầu nhìn trời, từng ngôi sao sáng chói lung linh khắp nơi. Đồng hồ đã gần 12 giờ đêm rồi, rất gần. Mọi người trong xóm cũng bắt đầu tụ họp ra bến sông.

- "Mục Tổng Thần! Anh mau đến đây!"

Sau một màn hồi chào hỏi rất ư là dài dòng, Lập An Hạ kéo tay hắn rẽ sang phải, về mặt thần bí bí.

- "Đi đâu thế?"

- "Đi rồi biết."

Trong nháy mắt, mùi hương dễ chịu của hoa lải nhanh chóng bay vào trong cánh mũi hắn. Liên tiếp đó là cả một dãy cỏ may, vài loài hoa dại đủ màu sắc sỡ và cả đom đóm đang vờn bay trước mắt Mục Tổng Thần làm hắn thoáng ngỡ ngàng. Bao trùm lên trên là bóng cây cổ thụ mát rượi, màu xanh um tùm. Gió tràn vào từ phía bờ sông mát rười rượi. Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả. An Hạ dắt hắn lên một chiếc cầu thang cao tầm hơn hai mét so với mặt đất. Khoảng trời trong vắt đầy sao tinh khiết hiện lên, chân thật hơn bao giờ hết. Cô vỗ vỗ xuống băng ghế gỗ, cười:

- "Ngồi xuống đây! Yên tâm, em đã lau từ trước rồi, không có tí bụi nào đâu."

Thấy ai kia vẫn như đang chìm trong ảo mộng, An Hạ khẽ huých cù chỏ hắn.

- "Sao hả? Tuyệt vời lắm đúng không? Là ba em cùng với mọi người hợp tác làm đấy!"

- "Ba em giỏi thật, cái gì cũng có thể làm cả."

- "Phải, ông ấy rất giỏi! Chỉ là..." - Cô ngửa đầu nhìn trời, khóe miệng có chút héo đi - "Chỉ là không bao giờ còn có thể thấy cảnh em và An Vy bước vào lễ đường nữa rồi."

Mục Tổng Thần ôm lấy vai Lập An Hạ rất chặt, để mặt cô vùi vào lồng ngực ấm áp của mình. Con sói hoang này của hắn, mạnh mẽ đã rất lâu rồi. Lúc này để nó khóc toáng nhiều một chút, sẽ khiến hắn an tâm hơn.

- "Ngày đó em vẫn còn học lớp 11, là cái tuổi bông bột và trẻ dại nhất. Ba nghiêm kinh lắm, anh không hiểu được đâu. Em không bao giờ được đi chơi riêng với bạn bè, cả nữ cũng không, con đường cấp ba của em là một đường thẳng đi qua ba điểm chính: trường học, nhà và chỗ học thêm. Ba bảo thi Đại học đậu rồi, đủ chín chắn và có trách nhiệm với bản thân rồi, ba sẽ không quản em nữa. Ba còn không thích nhìn em chùng diện, ba nói rằng một đôi giày cả hai ba triệu nhân dân tệ ngoài cái vẻ hào nhoáng nhất thời và chứng tỏ giàu sang trong mắt mọi người ra thì không còn có bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Ba nói tiết kiệm chút tiền, giúp đỡ những người xung quanh ít nhiều gì thì cũng làm lòng mình nhẹ nhõm hơn và vui hơn, và lại ra đường trộm cắp ít chú ý... Ba dặn em ra ngoài thấy kẻ thấp kém bị ức hiếp thì phải lên tiếng cứu giúp, đừng có vì ham sống sợ chết mà mặc kệ người ta. Như vậy, sau này sẽ rất thẹn với lòng..."

Nước mắt An Hạ chảy dài, thấm đẫm áo hắn. Mục Tổng Thần cắn môi dưới, hôn lên đỉnh đầu cô đầy yêu thương.

- "Tối đó ba tăng ca nên về trễ, biết tin em giật giải nên mua bánh kem chạy nhanh về nhà..." - Cô nghẹn giọng - "Ngày ba vào bệnh viện là ngày em vừa được thầy hiệu trưởng xướng tên lên nhận phần thưởng đứng Nhất khối. Khi nhìn thấy chiếc băng ca phủ lên đầu ba được đẩy ra, em không biết mình đã cảm thấy như thế nào nữa. Cuối cùng em cũng đã đạt được danh hiệu ba muốn thấy nhất, em muốn có nhất, vậy mà... ông trời đã không để em được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của ba lần cuối... Tên khốn đó thế mà lại biến mất! Biến mất không một dấu vết... Mục Tổng Thần... anh hiểu được không? Anh hiểu được không..."

Tiếng rầm rứt khóc của Lập An Hạ lúc này đã chuyển thành một trận phong ba bão tố. Cô chui rúc trong lòng hắn, giống như một con sói nhỏ đang bị thương tìm chỗ trú, hu hu không ngừng. Bàn tay nhỏ của cô níu chặt lấy chiếc áo len của hắn làm trái tim Mục Tổng Thần khẽ co rút lại.

- "An Hạ, ba em thương em như vậy, nghiêm khắc với em như vậy, dạy dỗ em như vậy, nhất định ông ấy rất muốn em có thể có một cuộc sống đáng hoàng chín chu, đúng không? Nếu ba có ở đây, nhất định ông ấy sẽ vô cùng tự hào về em."

- "Sao anh biết?" - Cô không ngẩng mặt lên, trong quãng khóc ngập ngừng hỏi.

- "Em có công việc ổn định ở một trong những công ty tốt nhất toàn châu Á, tự nuôi sống được bản thân mình, chăm sóc mẹ khỏe mạnh, chị em thuận hòa, còn có... cưới được một người chồng hoàn hảo không tí vết, chẳng phải ba em đã có thể yên tâm rồi sao?"

- "Lúc nào anh cũng có thể tự kiêu như vậy ấy hả..." - An Hạ bật cười trong làn nước mắt, khẽ đắm nhẹ vào ngực hắn.

"Bùm bụp bụp..." - Một đóa pháo hoa được bắn lên trên không trung, tỏa ánh sáng rực rỡ, mở đầu cho giây phút trọng đại nhất của một năm mới.

- "A! Pháo hoa!" - Cô ngẩng đầu lên, mở to miệng - "Mục Tổng Thần! Giao thừa cuối cùng cũng đến rồi!"

Mục Tổng Thần mỉm cười, giơ tay chùi khóe mắt đầm lệ của An Hạ.

- "Mọi người ơi! Giao thừa rồi kia!"

- "Ba mẹ! Mau ra đây xem pháo hoa!"

Truyền đến tai cả hai là những âm thanh nhộn nhịp vọng về từ phía bên kia bên sông. Mục Tổng Thần kéo tay Lập An Hạ đứng lên:

- "Nhanh lên, hơn năm phút nữa thôi, chúng ta dắt mẹ ra xem!"

Tạ Kim Dật đang kéo ghế ra trước hiên nhà để xem pháo hoa thì Lập An Hạ cùng chồng vội vã chạy tới, kéo tay bà riu rít.

- "Mẹ, ra bến sông xem pháo hoa cùng tụi con đi!"

- "Nhưng mẹ..."

- "Đi thôi mẹ, Giao thừa đến rồi!"

- "Còn An Vy..."

- "Chị ấy đang tám ngoài kia kia..."

Cả một nhà ba người cùng nhau vội vã chạy ra ngoài bến sông.

- "Chị Lập sướng nha, có con rể tuần tú sáng sửa chưa kia."

- "Đúng vậy, thật đáng ghen tị quá đi..."

Mọi người đang hăng say trò chuyện, thì đột nhiên đứa bé nào đó reo lên.

- "Ông bà ơi, cô chú ơi, ba mẹ ơi, nhìn kia! Pháo hoa kia! Giao thừa đến rồi!"

Lập tức không khí trở nên yên lặng hẳn, ai nấy đều chăm chú nhìn lên trời. Những tia sáng nổi bật tỏa từng thành từng đóa đủ màu sắc với đủ hình thù tròn, vuông, trái tim,... trông đẹp khôn tả xiết. Cả bầu trời tựa như một dải lụa đen rải đầy những hoa văn, họa tiết tuyệt mỹ khiến người người say lòng. Lập An Hạ ôm lấy cánh tay Mục Tổng Thần, gương mặt không giấu nổi sự phấn khích. Hẳn chỉ có một điều ước duy nhất, thật sự chỉ có một điều ước duy nhất, đó chính là giờ phút này có thể đứng yên vĩnh viễn.

"Bùm bụp bụp..."

- "An Hạ..."

- "Hà?"

- "Chúc mừng năm mới! Happy new year!" - Mục Tổng Thần khẽ mỉm cười - "Năm sau, và cả những năm sau này nữa, chúng ta luôn cùng nhau đón giao thừa được không?"

- "Chỉ đón mỗi giao thừa thôi sao?" - Lập An Hạ hừ mũi - "Bây giờ và cả sau này, chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau đi qua mọi nẻo đường. Em sẽ vĩnh viễn không bỏ anh lại, nếu anh không cần em nữa, em cũng nhất quyết bám mãi không rời!"

- "Nói được thì phải làm được đó, đồ ngốc!" - Mục Tổng Thần bẹo má An Hạ - "Không cho phép em nghĩ anh không cần em..."

Chỉ là một thoáng sau đó, môi hân đã không còn mở ra được nữa. Lập An Hạ kéo vạt áo hất hạ người Mục Tổng Thần xuống, kiễng chân lên để môi cả hai chạm vào nhau. Giữa thời tiết se lạnh của cuối năm, được sưởi ấm theo kiểu này thật là tuyệt.

Tạ Kim Dật nhìn hai vợ chồng An Hạ, khoe mắt lấp lánh đầy ánh lệ, miệng nở nụ cười mãn nguyện. Ôn trời, chỉ mong những năm sau cũng sẽ mãi như thế này. Còn có cả An Vy. Một nhà đông đủ sum họp, người già là bà đây cũng không còn mong mỏi gì hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hạnh phúc giản đơn

Ở lại chơi cùng mẹ mừng 1 đến mừng 3 Tết xong thì hai người quyết định sẽ trở về thành phố. Lập An Vy nói Hạ Nhất Kỳ hiện tại đang bên nước ngoài, có trở về cũng không làm được gì nên tiếp tục ăn bám Tạ Kim Dật. Trước khi lên xe ra về, mẹ còn dặn cả hai năm sau nhất định phải về đây đón năm mới. Mục Tổng Thần hứa chắc nịch, bởi vì hân đã bị nơi này làm cho mê mẩn rồi, và lại, sáng sớm còn được mẹ "lì xì" cho bao đỏ chót, thêm đồ ăn đậm về chất đóng, không thích mới là lạ.

Trên đường về nhà, cả hai cùng nhau trò chuyện đủ thứ việc trên trời dưới đất. Mục Tổng Thần dừng xe trước một tiệm bán cây cảnh đang đông khách, quay sang nói với Lập An Hạ:

- "Anh định mua một chậu cây, em thích hướng dương hay kim quất?"

- "Em ấy à... Hường đương thì tượng trưng cho một năm mới tốt lành, kim quất lại là tài lộc... Thế..."
- "Nếu không chọn được thì mua cả hai chậu!"
- "Không được, cây ngày Tết đất kinh lắm!" - Lập An Hạ xoa xoa mặt - "Tiền lương của anh và em cũng có nhiều lắm đâu, tiết kiệm vẫn tốt hơn..."
- "Cũng phải nhỉ..." - Mục Tổng Thần đã dần gỡ bỏ thói quen xài tiền như mưa như bão của mình từ lâu. Phải sống một cuộc sống không dư giả tiền bạc, mới hiểu được nỗi khổ của những người vất vả cả ngày ngoài đường.
- "À đúng rồi, hôm trước em có gieo mầm hướng dương ở nhà ấy, không biết đã lên chưa nữa. Mua một cây kim quất là được rồi."
- "Thành toàn!"

Mua cây cảnh xong hai người đi thẳng về nhà, vừa vặn bắt gặp bà Tư đang thập thò trước cửa nhà.

- "Bác Tư, bác tìm cháu có việc gì ạ?" - An Hạ bước xuống xe, lễ phép hỏi.
- "Tụi bây đi về thăm gia đình mấy bữa nay phải không? Nhà bác có nấu bánh cảo nhân thịt và khoai môn, sang cho tụi bây chực cái ăn chơi."
- "Dạ tui con cảm ơn bác nhiều ạ. Bác đợi chút, con biểu bác ít mút mật ong vô quýt mẹ con làm."

Hai vợ chồng dọn dẹp nhà cửa rất nhanh, kê thêm hai cục gạch nung đỏ phía sau vườn vào để đặt chậu kim quất xanh ngắt màu lá và lũng lảng trái ngay sát cửa lớn. Bốn bức tường trần ngập những câu đối đỏ rực, đó là những vật dụng thiết yếu trong ngày Tết mà Lập An Hạ đem theo khi chuyển sang sống cùng Mục Tổng Thần. Thở phào một hơi nhẹ nhõm nhìn căn nhà sạch sẽ sáng trưng, cả hai hài lòng mỉm cười. Chỉ tiếc một điều, hạt hướng dương đã biến mất dưới lòng đất sau khi được An Hạ tưới tiêu quả mứt cho phép...

- "An Hạ, anh định về thăm ông, em xem có đi được hay không?"
- "Thế mà cũng phải hỏi em, đương nhiên là đi rồi. Mau lên, thay quần áo rồi chúng ta đi thôi."

Đem theo một bọc quýt ngào đường thơm phức và một giỏ trà bách nhật, Mục Tổng Thần lái xe chạy thẳng đến nhà Mục Gia. Sờ dĩ hẳn chọn ngày này để đi là vì biết chắc mẹ con Mục Tổng Lâm giờ này đang ngao du bốn phương ở nước ngoài hoặc trung tâm thương mại. Hẳn không muốn chạm mặt hai người họ, một chút cũng không muốn. Vừa bấm chuông cửa, thím Đình đã hơn hờ chạy ra:

- "Trời ơi! Cậu Mục, cô Lập! Hai người đến rồi ư!"
- "Thím Đình, ông cháu có nhà không ạ?"
- "Có, ông vẫn ở trong nhà, trông mong hai người dữ lắm!"

Lập An Hạ vừa bước chân vào nhà, đã thấy Mục Kỳ đang ngồi trên xe lăn, hướng mắt nhìn ra ngoài trời. Đôi mắt đã có mờ của ông nay đượm tia buồn bã, hai tay im lặng đặt trên đầu gối. Mục Tổng Thần bước nhanh hơn cô, khẽ gọi:

- "Ông nội, con về rồi đây."

Khoảnh khắc đó, An Hạ thấy trông mắt Mục Kỳ dường như có cái gì đó vừa vỡ òa ra. Cả người ông bất giác run lên, chầm chậm xoay mặt nhìn về phía cô và hẳn.

- "Hai đứa này! Thế mà bây giờ mới về... Thế mà bây giờ mới chịu về gặp ông..." - Giọng ông nghẹn đi vì xúc động.
- "Xin lỗi ông, chúng cháu bận quá! Bây giờ tụi cháu về rồi này, ông còn mắng gì nữa chứ?" - Hẳn cười, vươn tay ôm lấy Mục Kỳ. - "Hai mẹ con nhà kia đối với ông có tốt không? Ông vẫn khỏe chứ ạ?"
- "Ừ, ông vẫn tốt... An Hạ, lại đây!"

Cô cúi người chào Mục Kỳ, sau đó đặt giỏ trà cùng túi quýt lên bàn. Ông nội siết lấy tay cô và hẳn, thờ dài.

- "Hai mẹ con nhà đó càng lúc càng ngông cuồng! Tháng sau sẽ có cuộc họp quản trị để chọn ra tân tổng giám đốc cho Mục Thị. Hai vị trí đắc cử là Châu Nghị và Mục Tổng Lâm. Tuy chưa sắp xếp xong, nhưng có lẽ phần thắng đã 70% chắc chắn là của thằng Tổng Lâm. Nó cùng mẹ đút lót hết cả hội đồng... Nếu như Châu Nghị có thể thắng, ta cũng không mong mỏi gì hơn. Tổng Thần, hay là... cháu trở về Mục Thị đi? Mọi người trong công ty đều nhất trí nếu cháu có thể quay về, cuộc họp này sẽ được bãi bỏ."
- "Ông biết rõ là cháu không thể trở về."
- "Nhưng Mục Thị là tâm huyết cả đời của ta và bố... nuôi của cháu, nếu rơi vào tay thằng Tổng Lâm thì không biết nó sẽ trở thành sòng bạc Casino hay là bar nhậu nhẹt nữa! Tổng Thần, Mục Thị rất cần cháu, thật sự rất cần cháu!"

- "Ông nội, Châu Nghị rất giỏi, cháu tin rằng cậu ấy có thể tiếp quản được Mục Thị."
- "Nhưng Châu Nghị làm sao thắng nổi thằng Tống Lâm đây? Nó cùng lắm chỉ đang có cái chức vị hạng sang trong tập đoàn, tiền bạc hay miệng lưỡi thế nào cũng không như mẹ con Lâm Tĩnh được!"
- "Vậy nếu... cháu nói là có cách giúp Châu Nghị chiến thắng được thì sao?"
- "Trễ rồi, cháu ạ! Mẹ con Lâm Tĩnh đã đưa tiền bạc tỷ cho mấy tên quyền cao chức trọng trong hội đồng, những tên đó đều nói là sẽ nhất lòng ủng hộ cho thằng Tống Lâm."
- "Ông yên tâm, còn có Tư Liễu, cháu sẽ nhờ cậu ấy hỗ trợ một số chuyện. Hơn nữa chú Tiền Thịnh, trợ lý đắc lực năm xưa của ông vẫn còn trong Mục Thị, hơn nữa cũng là một trong những cổ đông chủ chốt hiện tại, cháu không tin Mục Tống Lâm có thể chiến thắng!"
- "Vậy, chỉ có thể trông cậy vào cháu rồi..."
- "Ông đừng lo, còn có con sói hoang An Hạ của cháu ở đây, nó xảo quyết ghê lắm..." - Mục Tống Thần vươn tay xoa đầu Lập An Hạ, cười hi hi.
- "Anh nói ai xảo quyết hả?" - An Hạ trừng mắt, sau đó dịu giọng - "Ông yên tâm đi, cháu cùng Tống Thần nhất định sẽ cố hết sức giúp cho Mục Thị!"
- "Thật cảm ơn hai cháu..."

Mục Kỳ mời An Hạ cùng Mục Tống Thần ăn tối sau đó thì hai người quay trở về nhà. Cát xe vào garage xong cũng đã hơn tám giờ tối. Cô vừa lấy dép bông trên kệ xuống mang vừa đề nghị:

- "Xem Enchanted nhé?"
- "Enchanted á? Em nghĩ anh có thể xem được cái đó sao?"
- "Thì sao chứ?" - An Hạ lờm chờm. - "Titanic?"
- "Anh xem ba lần."
- "Love actually?"
- "Nhìn mặt anh xem có khả năng không?"
- "Twilight?"
- "Nhớ hết kịch bản trong đầu rồi."
- "Sherlock Holmes?"
- "Thành toàn!"

Mục Tống Thần cùng Lập An Hạ từ trước đến nay luôn là fan cuồng của châu Âu, đặc biệt là Mỹ và Anh. Có lẽ vì thế mà sở thích, cũng như cách lựa chọn phim ảnh, đồ dùng đều giống nhau và trùng hợp theo cách này hay cách khác. Cũng xuất phát từ đó, bầu không khí trò chuyện của họ chưa bao giờ nguội lửa.

- "Em đã chờ mãi mòn bao nhiêu ngày tháng năm mà nó vẫn chưa quay xong mùa 5 đấy... Lẽ nào Benedict bận rộn như vậy sao? Giời ạ, Sherlock của tôi..."
- "Chờ đợi chính là châm ngôn lúc em lọt hố bộ này rồi còn gì nữa!"

Đơn giản cũng là một loại của hạnh phúc, nhưng nhiều khi chẳng ai nhận ra được điều đó. Họ cho đó là nhàm chán, là tẻ nhạt, cho đến một ngày họ không còn hưởng được sự yên bình mà họ hằng nắm giữ.

- "Loại thuốc em cần đã chuyển đến qua đường bưu phẩm rồi đó em yêu." - Người đàn ông cường tráng hôn lên thân thể kiều diễm của cô gái - "Himm, thuốc đó cũng không tồi đâu, một liều là đủ chất ngọt rồi... Honey, thật không muốn rời khỏi cơ thể em."

- "Đủ rồi, Tuấn Vũ, anh đừng dùng cái giọng phát tởm đó gọi em nữa!" - Hòa Diệu Chi đẩy cánh tay to lớn của Tuấn Vũ, giọng tràn đầy sự phẫn nộ - "Em chỉ cần cho anh ấy một liều, sau đó... sẽ không còn sau đó nữa..."
- "Aiyo, nghe nói anh ta là chồng của bạn thân em?" - Tuấn Vũ hôn sâu xuống vòm cổ nàng - "Diệu Chi, em độc quá. Độc chết đi được!"
- "Em yêu anh ấy, Tuấn Vũ." - Hòa Diệu Chi giữ lấy vai đối phương, nhìn sâu vào ánh mắt anh ta - "Em yêu anh ấy! Anh có hiểu yêu nghĩa là gì không?"

Tuấn Vũ khẽ mím môi, nhìn chằm chằm Hòa Diệu Chi. Ánh mắt sâu thẳm như đáy dương của anh ta như muốn nuốt chửng nàng vào một vòng xoáy cuộn cuộn không lối thoát, nhưng sau đó nhanh chóng gạt tay nàng xoay người đốt một điếu thuốc. Miệng Tuấn Vũ cười nhạt:

- "Yêu là cái chó má gì? Những người như chúng ta không thể nói đến từ yêu một cách nhẹ nhàng như thế, Diệu Chi."

- "Đừng nói như thế anh và em là cùng một loại người!"

- "Không phải ư? Chúng ta đều không thể chiếm được người chúng ta yêu, chúng ta trao đổi hoan ái để đổi lấy hưng phấn và thứ chúng ta muốn. Không ai nợ ai, một cuộc chơi sòng phẳng."

- "Anh..."

"Rầm!"

Cửa được phá một cách bất thành linh và bằng một lực cực kì mạnh. Rất nhanh sau đó, Vũ Gia Khiêm xuất hiện trong tầm mắt của Hòa Diệu Chi. Anh thần thờ nhìn thân thể nàng trần truồng mà cái chân chưa che được hết, cùng một tên đàn ông xa lạ cường tráng cũng đang không mặc quần áo ngồi hút thuốc. Lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua Vũ Gia Khiêm cảm thấy buồn phổi mình không thể thông được, anh không thờ nổi!

- "Diệu Chi... em... em..."

- "Anh đến đây để làm gì?"

- "Đây chính là thứ mà em muốn nói đến sao? Đi dành lại người đàn ông mà em yêu? Rồi khỏi nhà họ Hòa là để em trở thành như thế này sao?"

- "Gia Khiêm, anh quay về đi. Em đã lớn rồi, em biết em cần phải làm gì..."

- "Hòa Diệu Chi! Em có biết hai bác lo cho em thế nào không? Em lại có thể làm ra cái loại chuyện này sao? Em thiếu cái gì? Em thiếu tiền? Được, anh cho em! Em thiếu tình yêu? Được, anh cho em! Nhưng tại sao em..."

- "Em muốn tình dục!" - Nàng ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Vũ Gia Khiêm - "Anh cho em có được không? Anh cho em được không? Thứ em muốn là tình dục!"

"Chát!"

Âm thanh chất chứa ấy vang lên trong khe khằng. Vũ Gia Khiêm thờ hồng học vì tức giận, bàn tay anh buông thông xuống một bên. Hòa Diệu Chi khẽ rung nhẹ mí mắt, mặt quay hẳn sang một bên. Tuấn Vũ chỉ khẽ nhếch nhẹ môi, trên tay vẫn là điếu thuốc đang cháy đỏ. Anh ta nhún người đứng lên, đưa tay khoác áo choàng bước vào nhà tắm, làm như mọi chuyện đều không hề liên quan đến mình. Nhưng Vũ Gia Khiêm đã mất kiểm soát, anh xoay người giáng một cú trời giáng xuống gương mặt điển trai cực độ của Tuấn Vũ.

- "Anh không cảm thấy tội lỗi ư? Không cảm thấy anh nên nói lời xin lỗi ư? Lạm dụng tình dục của một cô gái?"

- "Cô ấy đã không còn là một cô gái..." - Tuấn Vũ lau nhẹ khóe miệng, cười nhạt - "Cô ấy đã là một người phụ nữ! Còn lạm dụng tình dục? Đúng là nực cười! Chúng tôi lên giường tất cả đều là tự nguyện! Là vì ham muốn xuất phát từ bản thân! Anh..." - Tuấn Vũ dùng một cú móc trái hoàn hảo đáp trả lại Vũ Gia Khiêm.

- "Vũ Gia Khiêm!" - Hòa Diệu Chi nãy giờ im lặng liền đứng phắt lên, dĩ nhiên là sau khi đã khoác áo đang hoàng - "Anh đi về cho em! Em không phải là em gái anh, cũng không phải là người nhà anh, anh dựa vào cái gì mà quản em? Tuấn Vũ nói đúng, là em muốn lên giường với anh ấy! Chúng em không ai lạm dụng ai gì cả! Tất cả đều sòng phẳng, em đạt được khoái cảm mà em muốn, thứ mà em cần! Em nói như vậy rồi, anh hài lòng chưa?"

- "Em..."

- "Anh đi về! Đi về cho em! Nói với cha mẹ em rằng em rất ổn!" - Hòa Diệu Chi vội vã đẩy anh ra khỏi phòng, sau đó sầm cửa lại.

Nàng đi về phía cửa sổ, nhón người lấy một điếu thuốc và quẹt lửa từ túi áo Tuấn Vũ, rút một hơi dài. Anh ta dựa người vào tường, nhìn Hòa Diệu Chi:

- "Anh ta yêu em phải không?"

- "Chẳng phải anh đã nói những người như chúng ta nói ra lời yêu không dễ dàng gì sao?"

- "Diệu Chi, nếu có thể em nên về nhà đi." - Tuấn Vũ hôn nhẹ lên tóc nàng - "Dù sao cũng là Tết rồi, ba mẹ hẳn nhớ em lắm."

- "Còn anh?" - Hòa Diệu Chi nhìn Tuấn Vũ đang xoay người ra cửa, trên tay cầm áo choàng gió dài.

- "Anh về nhà. Một mình, nhưng đó là nhà."

Sau đó biến mất nơi ngưỡng cửa. Hòa Diệu Chi ngửa đầu nhìn trời xanh, đôi môi quyến rũ khẽ mím cười. Phải, Tết rồi, cũng nên về nhà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Hung thủ

"Tur Liễu, cậu cố gắng thu thập cho tôi bằng chứng về vụ việc Mục Tổng Lâm từng là con nghiện vào thời điểm cách đây ba năm. Tiếp đó là việc hấn ta xây dựng sòng bài cùng khu bar ở phố Tam Châu. Dùng mọi nguồn nhân lực cậu có, bằng mọi giá vạch trần được bộ mặt thật của hấn ta cho tôi!"

Mục Tổng Thần cúp điện thoại, ánh mắt tràn đầy sự tập trung và nguy hiểm khiến người nhìn vào tập tài liệu trên tay. Lập An Hạ khẽ cắn môi, cuối cùng quyết định bước đến gần ôm lấy cổ hấn từ phía sau.

- "Sao lại tức giận như vậy?"

- "An Hạ, lần này anh nhất định phải cho tên Tổng Lâm không ngóc đầu lên được!"

- "Ừ?"

- "Những việc hấn đã làm với em, còn dám lợi dụng cả em, anh nhất định phải tính luôn một thẻ!"

- "Thật ra, tuy hấn có chút ngạo mạn, nhưng mà..."

- "Hấn định dẫn dụ vào em vào đường nghiện ngập." - Mục Tổng Thần kéo An Hạ ngồi xuống đùi mình, chậm rãi cắt lời.

- "Hả?" - Cô nhú mày, không hiểu. - "Ý anh là gì?"

- "Sau hôm em vào khách sạn theo lời của hấn, Tur Liễu đã tìm ra trong túi áo khoác của hấn có một ống tiêm chứa ma túy lỏng, liều lượng khá cao! Chỉ cần một liều đó, khẳng định em liền dính. Nhưng mục tiêu của hấn lại chính là anh. Hấn biết chúng ta sống chung, nhất định sẽ lây sang anh cho nên mới dùng cách đó."

- "Không thể nào..." - Lập An Hạ hãi hùng, khẽ rụt cổ lại - "Nói cách khác, nếu lúc đó em không làm hấn... như vậy, thì em đã..."

- "Đúng vậy, rất may cho em, con sói hoang xảo quyệt, nếu không em chắc chắn đã dính HIV rồi!"

- "Hấn ta..! Cái tên đó..." - An Hạ rùng mình - "Thật không thể tưởng tượng được, hấn có thể làm tất cả để đạt được mọi thứ hấn muốn!"

- "Còn nữa, anh đã điều tra được, khoảng mười năm trước hấn đã tống chết một người đàn ông trên giao lộ vắng, sau đó trốn được! Tên này..."

- "Mười năm trước?" - Cô lăm lăm. - "Cho em mượn tài liệu về việc đó một chút, được không?"

Lập An Hạ cầm trên tay, từ từ đọc từng dòng một. Mục Tổng Thần không hiểu cô muốn tìm cái gì, chỉ im lặng nhìn sườn mặt nghiêng dịu dàng của cô. Hóa ra sói hoang cũng có lúc dằm thắm như thế này. Rồi đột nhiên, khi hấn chưa kịp làm gì hết, Lập An Hạ liền rơi nước mắt. Cô không náo loạn, nước mắt cứ thế mà rơi xuống từng giọt một, vô cùng an tĩnh. Mục Tổng Thần hốt hoảng, hai tay giữ lấy gương mặt cô.

- "Sao thế? Chuyện gì? Em làm sao?"

- "Mục Tổng Thần..." - Cô run rẩy gọi tên hấn - "Hấn, chính hấn, chính tên Mục Tổng Lâm này đã tống chết ba em..."

- "Cái gì?!" - Mục Tổng Thần trừng mắt.

- "Giao lộ số 3, bây giờ tới, ba em... Em đã chờ ngày này lâu lắm rồi, anh đã chờ nó từ mười năm về trước! Lần này em không tin, em không tin không thể tống hấn ta vào tù!"

Hai hôm sau, tất cả mọi thông tin hình ảnh về Mục Tổng Lâm mà Mục Tổng Thần cần tìm được Tur Liễu gửi qua vô cùng cẩn thận. Hấn cùng Lập An Hạ chuyên tâm xem xét, không bỏ sót bất kì chi tiết nào.

- "Tên này đúng là mất nhân tính! Hấn tung hoành năm châu bốn bể, không coi người khác ra gì, bị báo chí chụp lại tung trên mạng mà vẫn có thể thần nhiên được!"

- "Còn phải nói? An Hạ, em xem, ngày hấn sa vào nghiện ngập và ba năm trước, chín tháng sau được đưa vào trại cải tạo, hai năm trước đã hoàn toàn khỏi."

- "Anh không biết chuyện này sao?"

- "Lúc đó trùng với khoảng thời gian anh ra nước ngoài."

- "Chúng ta không thể chỉ dựa vào những thứ này mà có thể kết tội hân!"

- "Đại học cả ba năm không có năm nào tên đó học tốt, từng bị đưa ra hội đồng kỉ luật vì tụ tập đánh nhau nhưng vì thế lực của Mục Gia nên đều được cấp bằng loại giỏi, lúc ra trường cũng vậy. Việc này anh rất rõ. Sau khi ra trường càng không chú tâm vào việc nâng cao trình độ, thành tích trong kinh doanh lại càng không có, ăn chơi sa đọa, chúng ta chỉ có thể đưa ra những bằng chứng này, còn việc họ có bị tiền của hai mẹ con nhà đó nuốt chửng hay không thì không thể dám chắc. Còn việc của ba em, anh đã sắp xếp ổn thỏa tất cả."

- "Em chưa hiểu lắm?"

- "Anh đã đến giao lộ số 3, từ người bảo vệ già trong khu chung cư gần đó thu được một đoạn video mười năm trước khi xảy ra tai nạn. Bác ấy nói đã định tố cho công an, nhưng mẹ con Mục Tổng Lâm đã dọa sẽ giết bác ấy nếu dám đưa ra. Cũng may bác ấy đã nhanh tay chuẩn bị một đoạn video copy từ trước, đoạn chính vẫn còn giữ. Đoạn copy đó đã được hai mẹ con nhà kia hủy đi, còn tưởng đã diệt trừ được! Anh đã tìm ra biển số xe, rồi đến tìm chủ xưởng, sau đó lần ra được chủ sở hữu và mượn danh cảnh sát để tìm ra giấy tờ..."

- "Cảnh sát?"

- "Sao có thể chưa nói với em anh có một ông chú làm cục trưởng cảnh sát nhi... Quả nhiên đó là chiếc Camry của Mục Tổng Lâm!"

- "Vây..."

- "Theo tính cách của hai mẹ con hân, chắc chắn sẽ tìm kiếm người gánh thay tội. Anh nghĩ, chúng ta cần phải nhanh hơn một bước, triệt tiêu hân cách làm đó của bọn họ!"

- "Nhưng bằng cách nào chứ?" - An Hạ khẽ cắn môi.

- "Em xem, Tư Liễu đã gửi qua cho một tập tài liệu vô cùng hữu ích. Mục Tổng Lâm từng có một phi vụ ma túy sang châu Mỹ, ngày tháng lại hoàn toàn trùng khớp với ngày xảy ra tai nạn kia. Tức là gì? Tức là sau khi thực hiện phi vụ ấy xong, Mục Tổng Lâm đã bị quá khích và lao như tên bắn trên đoạn đường kia. Vụ buôn bán này đã bị cảnh sát bắt được, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn chưa tìm ra được bằng chứng chứng minh Mục Tổng Lâm là chủ đứng sau. Nhưng bà hàng nước gần đó đã chứng kiến được. Sở dĩ bà ta còn nhớ, là vì hôm đó ngay cạnh có trận đấu súng vô cùng náo nhiệt, còn có người chết. Bà ta trú trong nhà, khiếp đảm nhìn từ bên trong, cả đám người đó có nằm mơ cũng không biết được có kẻ theo dõi được nhất cử nhất động của chúng! Nhưng rồi do quá sợ hãi nên bà ta đã không dám đến cục cảnh sát... Đầu tiên, chúng ta sẽ tung tin hân buôn bán trái pháp luật, hân chắc chắn sẽ chối, tiếp đó chúng ta sẽ ép cung hân, nếu hân nói lúc đó hân đang ra ngoài cùng chiếc xe kia, vậy chắc chắn..."

- "Nhưng nếu không?" - Cô thốt lên điểm máu chốt.

- "Ngày ba em gặp tai nạn, là ngày anh... anh..." - Mục Tổng Thần ngập ngừng trong giây lát, cuối cùng nói tiếp - "Là ngày anh đầu tiên anh hẹn hò cùng bạn gái đầu tiên. Tội hôm đó anh chắc chắn Mục Tổng Lâm về nhà rất khuya, hân còn tâm trạng hoảng loạn, đập phá đồ đạc lung tung, làm cả nhà rối loạn một phen. Anh lúc đó còn không hiểu, bây giờ thì hiểu tại sao rồi..."

Lập An Hạ im lặng trong giây lát, cuối cùng nhẹ hỏi.

- "Cuộc họp sẽ diễn ra lúc nào?"

- "Ngày mai!"

- "Ngày mai sao? Nhanh như vậy?"

Ngày mai...

Ba, con sắp bắt được tên khốn khiếp đó rồi. Ba yên tâm, ba nhất định hãy yên tâm, con gái lớn rồi, bằng bất cứ giá nào con cũng sẽ bắt hân ta phải chuộc lấy lỗi lầm của mình. Chỉ là ba à, giờ phút này con thật sự rất nhớ ba... Rất rất nhớ ba...

Đêm đó Lập An Hạ ngủ không được. Cô khép mi, thế nhưng lại rơi nước mắt. Aiyo, xem ra gần hơn mười năm rồi không khóc vì ba, lúc này lại khóc rồi. Lập An Hạ quấn chặt quanh người mình thêm chút nữa, nhưng Mục Tổng Thần đã nhanh tay ôm chặt cô vào lòng. Hơi thở ấm áp của hân phả quanh cổ của An Hạ, làm cô nhột nhột.

- "Ngủ đi, chuẩn bị cho ngày mai."

- "Em nhớ ba quá, không ngủ được." - An Hạ vùi mặt vào lồng ngực của hân.

- "Không được cũng phải được, em phải giữ vững tinh thần để giành lấy công bằng cho ba chứ." - Hân yêu chiều hôn lên mái đầu vợ.

- "Tổng Thần... nếu như hân... vẫn không thể vào tù thì sao? Nếu như hân cùng Lâm Tĩnh lại có thể lần nữa dùng tiền thoát khỏi pháp luật thì phải làm sao đây? Chúng ta không có tiền..."

- "Chẳng phải em đã nói tiền không phải là tất cả sao? Chẳng phải em luôn tin rằng chính trực có thể đánh bại tà ác sao, con sói nhỏ?" - Mục Tổng Thần nhẹ cười, ghì chặt cô trong vòng tay hân.

- "Em... Chỉ là sau bao nhiêu chuyện, em phát hiện tiền có thể không giải quyết được vấn đề, nhưng nhiều tiền hơn, hơn nữa thì vẫn luôn có thể! Thế giới này đã bị xáo trộn từ lâu mất rồi, người ta có thể vì tiền mà đổi trắng thay đen."

- "Em biết như vậy là tốt." - Hấn trầm ồ nói - "Làm người nên tỉnh táo một chút, biết được cái gì là thực cái gì là giả. Cuộc sống bây giờ ấy à, người tốt thì mệnh khác, nhưng bọn người xấu có tiền thì vung tay che cả bầu trời. Chúng ta không thể thay đổi được việc đó, vĩnh viễn cũng không thay đổi được, hiểu không? Bây giờ giá trị tiền và tình bị đảo lộn cả rồi sói nhỏ ạ, em cũng nên bớt tin vào chính nghĩa đi thôi."

Nghe Mục Tổng Thần nói thế, Lập An Hạ chỉ còn biết âm thầm thở dài. Hấn nói không sai, bây giờ cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác, thật ra ranh giới chỉ cách nhau giữa có tiền và không có tiền.

- "Nhưng đừng lo nữa, có anh ở đây rồi, dù thế nào cũng sẽ đòi lại công bằng cho ba! Em ngủ đi, ngủ ngoan..."

An Hạ khẽ ôm chặt lấy thắt lưng hấn hơn, trong vòng tay ấm áp kia từ từ đi vào giấc ngủ. Mơ mơ hồ hồ, dường như cô còn nghe tiếng hấn vang lên rất khẽ:

- "Sói nhỏ, anh có thể vì em làm tất cả..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cuộc họp cổ đông

Mục Thị vào buổi sáng ngày hôm nay trở nên cực kì sôi nổi. Những nhóm người tụm năm tụm ba trước phòng họp, dưới sảnh, ở các tầng lầu, tán gẫu, cười đùa, nhưng chủ đề thì chỉ có một: Tổng giám đốc đương nhiệm tiếp theo của Mục Thị sẽ là ai?

Bộ phận kinh doanh.

- "Thật là! Tôi chỉ muốn tổng giám đốc Mục của chúng ta quay về thôi!"

- "Đúng đó! Anh ấy tận tâm tận lực vì công ty như vậy, tôi thấy không ai có thể thay được anh ấy đâu!"

- "Nhưng mà tại sao đột nhiên anh ấy lại từ chức chứ? Chẳng phải mọi chuyện vẫn rất tốt đó sao?"

Bộ phận tiếp thị.

- "Aiyò, xem ra sắp tới Mục Thị chúng ta có tranh cãi lớn rồi đây!"

- "Mục Tổng Lâm cùng Châu Nghị, mọi người nghĩ ai sẽ thắng đây?"

- "Xét về phần tôi, tôi muốn Châu Nghị thắng hơn! Nhưng theo tình hình hiện tại, Mục Tổng Lâm có lẽ là người thắng áp đảo mất rồi."

Bộ phận marketing.

- "Mọi người nghĩ thế nào nếu Mục Tổng Lâm thắng đây?"

- "Nếu vậy có lẽ Mục Thị biến thành cái sọt rác cũng nên!"

- "Anh nói gì vậy chứ? Cần thận chút đi! Người ta là con cháu của Mục Thị không đó!"

Bộ phận nhân sự.

- "Tôi thấy có lẽ chúng ta cũng đừng hi vọng gì nhiều! Châu Nghị chắc chắn là thua mất rồi!"

- "Haiz, tôi nhớ tổng giám đốc Mục kia của chúng ta quá đi! Anh ấy thật tuyệt, là sếp tổng tôi ưng nhất từ trước đến nay!"

- "Cô thấy trai đẹp là mê mẩn rồi! Nhưng cũng đúng, tôi đúng là chả muốn thay đổi chút nào..."

Mục Tổng Thần lúc này, cùng với Lập An Hạ, đang cúi cúi với đồng hồ hóa trang, chuẩn bị ra trận. Tư Liễu đứng kế bên nhìn không được, lên tiếng:

- "Mục Tổng..."

- "Mục Tổng cái gì?" - Mục Tổng Thần soi soi gương, cố gắng dính cái râu dính vào mép, không hài lòng lên tiếng.

- "Anh Mục..."

- "Tôi họ Mục khi nào?" - Hấn liếc Tư Liễu.

- "VẬY... Em vào trước, một lát anh và chị dâu cùng vào để họ khỏi nghi ngờ, được không?"

- "Thế cậu còn đứng đây làm gì?"

Thấy Tư Liễu tắt tả chạy đi, Lập An Hạ khẽ mắng chồng.

- "Cậu ấy dù sao cũng hết dưới quyền anh rồi, làm như là chủ người ta vậy!"

- "Em không thấy cậu ta vẫn sợ sệt anh sao?" - Mục Tổng Thần khỏ sở vuốt vuốt chia rìa - "Haiz, gương mặt anh thế này mà phải gấn râu giả vào, nhìn đúng là chẳng ra thể thống gì nữa!"

An Hạ chăm chú nhìn hấn, thỉnh thoảng không nhịn được sẽ vụng trộm cười. Hấn đội tóc giả được nhuộm màu nâu đỏ, vài sợi không vào nếp lưa thưa rơi trước trán, chia mái ra làm đôi, miệng dính một hàng râu giả. Người hấn mặc đồ tạp vụ, trông buồn cười khủng khiếp.

- "Em cười cái gì?"

- "Không có! Ồi, họ đến rồi, mau lên!"

Một chiếc xe tải chạy đến, theo sau đó là tầm chừng hơn chục nhân viên bước từ cửa xe xuống. Thức ăn để trong xe toát lên một mùi hương thơm phức, thật đúng là dụ dỗ người khác.

- "Nước miếng chảy rồi kìa! Lau đi An Hạ!"

- "Anh..! Mau, chúng ta mau tới đó!"

Cả hai trang phục đều là của hãng nhà hàng nổi tiếng kia, cùng nhau khệ nệ đi đến, nhanh chóng trà trộn vào trong đám người. Cũng mau hôm nay Mục Tổng Lâm tỏ chức tiệc, có lẽ đã ngạo mạn khẳng định mình là người thắng cuộc. Hấn dành phần bụng vài đĩa thức ăn, nháy mắt với Lập An Hạ sau đó cùng với nửa số người được phân phó đem thức ăn vào trong đi vào trước.

- "Nè, năm người các cậu mang thức ăn vào để dưới khu vực đã được ngài Mục sắp sẵn! Số còn lại theo tôi lấy dụng cụ ăn rồi cùng vào."

Lập An Hạ hai tay đã sớm ướt nhem mồ hôi lạnh, cô chỉ cầu mong cho chuyện này sẽ diễn ra suôn sẻ.

Mục Tổng Thần để đồ ăn lên quầy xong thì thấy một chàng trai đang sắp hai ly cocktail lên khay, có lẽ là sắp đem cho ai đó. Hấn nheo mắt suy nghĩ, sau đó thân thiện bước đến gần.

- "Đây anh bạn, anh đem cái này cho ai thế?"

- "Là anh Mục và mẹ anh ấy."

- "Ồi dào, tôi thấy anh đồ mồ hôi quá rồi kìa, sao không ngồi xuống và uống chút nước? Để tôi giúp anh!"

- "Cũng được, ở lầu hai, phòng đầu tiên dãy trái."

Mục Tổng Thần cầm lấy cái khay, quay người hướng đến cầu thang, môi khẽ nhếch lên. Hấn khẽ cúi người nói nhỏ vào thiết bị gắn trên tay áo, là thứ vật dụng đã được Trần Hạo tặng cho từ trước.

- "An Hạ, anh đang ở lầu hai phòng đầu tiên bên trái. Nhớ, tùy cơ ứng biến."

Mục Tổng Thần đứng trước cánh cửa, nhưng không vào, rồi hấn vòng ra sau, nơi có một cánh cửa khác được xây liền không vách ngăn, thứ khuất sau đồng hồ linh kinh và tấm rèm, khẽ đẩy nhẹ. Không ai có thể rành hơn nơi này, ngoại trừ hấn. Mục Tổng Thần dễ dàng nép giữa nhiều thứ đồ đạc để không ai có thể thấy. Khi nghe hai người đang tranh luận về Mục Thị, hấn lập tức lấy chiếc bút ghi âm trong tay chuyển sang chế độ "thu".

- "Mẹ lo lắng cái gì nữa chứ? Chúng ta thắng là cái chắc rồi!" - Tên Mục Tổng Lâm đang ngả ngồi trên sofa, đầy ngạo mạn nói.

- "Con đó, bỏ cái tật đó đi! Tuy rằng mẹ biết chúng ta sẽ thắng, nhưng cũng không được chủ quan như vậy..."

- "Trời ơi, mẹ con mình dứt lốt gần hết mấy cái ông hám danh hám lợi đó rồi! Thử mấy lão ta không bầu cho con xem! Tuy nhiên vẫn còn vài lão già tỏ ra hách dịch, không thèm nhận tiền của chúng ta! Như cái ông Tiền Thịnh đó, năm xưa chẳng phải là trợ thủ của lão già sao? Bây giờ làm cổ đông chủ chốt, bày ra cái vẻ mặt tự trọng!"

- "Bởi vậy mẹ mới nói đừng có chủ quan! Như lúc con chọc vào cái con An Hạ, nhận lấy kết quả khó quên nhất trần đời rồi hay chưa? Hên mà thắng Mục Tổng Thần không kiện, nếu không con thế nào cũng bị lão già và cha tước quyền tham gia tranh cử tổng tài cho Mục Thị!"

- "Hừ, giờ hai người đó một xu cũng không, làm ra lẽ tẻ vãi đồng đủ ăn đủ mặc là may rồi, thử hỏi tiền đâu mời luật sư rồi kiện ra tòa? Đúng là phi lý! Với lại, con cũng có biết là chị ta lại lợi hại như vậy đâu chứ!"

- "Cho chưa!" - Lâm Tinh bĩu môi, sau đó cất lời - "Mà nếu con thắng rồi, định quản lí Mục Thị như thế nào đây? Có chỉ giới ăn chơi thôi, mấy cái phí vụ kinh doanh này làm thế nào?"

- "Quản lí khi móc gì? Biến thành sòng bài với bar chẳng phải sướng hơn rất nhiều sao? Kinh doanh làm chi cho mệt?"

- "Con điên à?" - Lâm Tinh tròn tròn mắt - "Muốn hai lão già ở nhà giết chết hay sao?"

- "Con làm chủ Mục Thị rồi, nó là do con quyết định! Không có ai có quyền thế hơn con nữa đâu, một khi con đã có cái chức tổng giám đốc trên tay!"

- "Con!... Thôi, con muốn làm gì thì làm! Mẹ không nói lại con!" - Nói xong, bà ta quay quắt nhìn ra cửa - "Tại sao gọi nãy giờ mà chẳng đưa nào mang nước lên thế?"

Mục Tổng Thần nghe những lời này của hai mẹ con Mục Tổng Lâm, thần sắc u ám như quỷ, một tay đã sớm nắm chặt thành nắm nổi cả gân xanh.

"Cạch!" - Một tấm ván gỗ vô tình rơi xuống cạnh chỗ hắn đứng, tạo nên âm thanh thu hút cả hai con người kia. Mục Tổng Lâm nhú mày, hỏi:

- "Là ai đó?"

- "Làm sao có thể có ai? Nãy giờ mẹ con mình ngồi đây có ai vào đâu! Làm như căn phòng này có hai cửa vậy!"

- "Mẹ nói đúng..." - Hắn khẽ cười - "Nhưng để phòng ngừa, con vẫn là nên xem xem con chuột nào gan to mặt lớn như thế!"

Mục Tổng Thần nhanh chóng liếc mắt qua lại tìm chỗ đứng, Mục Tổng Lâm từng bước đến gần, đến khi cậu ta chỉ còn hai bước nữa...

"Cốc cốc cốc..."

- "Anh Mục, bà Lâm, tôi mang đồ đến cho hai người!" - Là tiếng của Lập An Hạ!

- "Tổng Lâm, mau, mau, ra mở cửa đi! Mẹ hôm qua vừa bị trật chân, đau quá đi mất!"

- "Được rồi..." - Cậu ta phui tay, lẩm bầm - "Chắc chỉ là đồ rơi thôi, ở đó lăm đồ thế còn gì."

Nhân tiện lúc này, Mục Tổng Thần nhanh tay mở cửa, chạy phóng ra đến cửa trước đứng cạnh Lập An Hạ. Mục Tổng Lâm ngơ ngơ nhìn hai người, nhưng tiếng Lâm Tinh đã nhanh chóng cắt ngang.

- "Mau mang vào đây, khát chết tôi rồi! Hai người làm cái gì mà lâu hơn quỷ thế?"

- "Xin lỗi bà, xe chỉ vừa mới đến, mong bà thông cảm."

Lập An Hạ cúi đầu, nhỏ nhẹ nói. Cô giấu gọn cả đuôi tóc mình vào trong, cũng đội tóc giả như Mục Tổng Thần, là màu nâu hạt dẻ, xù dày lên, mặt trang điểm cực kì đậm, quanh quần mắt tó đen nhìn... mắt thiện cảm, phải mặc thêm quần áo dày và đeo thêm gối đệm để trông mập ra, tránh bị hai mẹ con nhà cáo này phát hiện.

- "Nhanh lên, cuộc họp bắt đầu rồi! Con sẽ trễ mất!"

- "Được rồi, hai người mau lui đi!"

Mục Tổng Thần cùng Lập An Hạ đi ra ngoài, trao đổi bằng mắt sau đó hai người rẽ hai hướng.

Trên tầng cao nhất của trụ sở, cuộc họp sẽ bắt đầu trong ít phút nữa. Lập An Hạ, vẫn trong trang phục cũ, lặng lẽ đi vào phòng họp, cùng với vài phục vụ khác phát nước cho các cổ đông, pha trà và đảm bảo mọi thứ đã ổn. Mục Tổng Lâm đang từ bên ngoài đi vào, dáng vẻ dương dương tự đắc. Từ lúc nhìn thấy cậu ta, Lập An Hạ đã vô cùng kìm chế mình để không đi đến mà dùng dao đâm một phát vào gương mặt chết tiệt kia.

Còn Mục Tổng Thần, hẳn lúc này đang vào lớp hóa trang thứ hai trong nhà vệ sinh. Hắn coi bộ tóc giả cũ ra, đội vào bộ mới đã được nhuộm vàng, chuẩn theo style của một nam tài tử Hàn Quốc, kèm theo một cái kính cận dày trông thảm hại. Cả ngày hôm qua hắn đã tỉ mỉ ngồi tập make up sao cho giống một người... đầy nội tâm và nhút nhát, thứ mà ngày hôm nay hắn sẽ phải hóa trang thành. Mục Tổng Thần hoàn tất mọi thứ trong vòng chưa đến mười phút, hít sâu một hơi để tự trấn an bản thân rồi bước vào thang máy. Khoảnh khắc hắn bước vào phòng họp, Tiền Thịnh đã nhanh chóng cất tiếng:

- "Thư kí Park, cậu lại đây!"

- "Ngài tiền, lẽ nào ngài không biết cuộc họp cấp cao này không được để cho một thư kí nhỏ bé như anh ta vào đây hay sao?" - Có người lên tiếng nhắc nhở.

- "Tôi cần thư kí Park ở đây, anh ta sẽ giúp ích cho tôi rất nhiều! Và có lẽ... cũng là cho các vị và cả cái Mục Thị này..." - Tiền Thịnh nhẹ cười, nhướng

mày bảo thư kí của mình ngồi xuống cạnh ông.

- "Ông..."

- "Kệ ông ấy, cứ để ông ấy làm những gì ông ấy muốn!" - Mục Tổng Lâm nhấp một ngụm nước lọc, thản nhiên nói.

Cánh cửa phòng họp đóng lại. Mọi thứ, bắt đầu.

- "Như mọi người cũng đã biết, tổng giám đốc đương nhiệm của Mục Thị chúng ta, anh Mục Tổng Thần, vì một số lí do bất buộc riêng, đã từ chức. Cuộc họp này được tổ chức cũng với lí do nhằm tìm ra một lãnh đạo mới, một người có khả năng đề dẫn dắt Mục Thị đến gần hơn với vị trí trên bàn thương trường thế giới. Và ở đây, chúng ta có hai vị trí đặc cử: Châu Nghị và Mục Tổng Lâm." - Một tiền bối đứng lên nói, mở đầu cho buổi họp.

- "Về phần anh Mục Tổng Lâm..."

Tiếp theo đó là cả chuỗi giới thiệu tên tuổi, công việc và bla bla nhiều thứ khác. Mục Tổng Lâm, với ánh mắt chứa toàn sự giấu cợt, đưa mắt sang Châu Nghị. Anh ấy vẫn không tỏ vẻ bối rối chút nào, thẳng thừng đưa mắt sắc bén nhìn lại tên kia. Mục Tổng Thần, dưới sự hóa trang hoàn hảo với hình tượng thư kí Park Woo Ji của Tiền Thịnh, vẫn chưa bị ai phát hiện ra cả. Hắn đang chờ, chờ đến thời khắc kia... Chính hắn sẽ tổng cổ Mục Tổng Lâm xuống đấy và phải rũ bỏ đi cái vẻ ngạo mạn của tên đó.

Hắn không truy cứu chuyện trước kia mà Mục Tổng Lâm dụ dỗ An Hạ, sở dĩ là vì không muốn ông nội phiền muộn, và cũng vì cô không thích những vấn đề đó bị làm âm lên. Thế nhưng khi biết được Tổng Lâm muốn dụ vợ mình vào con đường nghiện ngập, hắn đã mất khả năng tự kiềm chế và không còn muốn buông tha cho tên khốn khiếp kia dù chỉ một giây.

- "Nếu không có bất kì vấn đề thắc mắc gì nữa, tiếp theo chúng ta sẽ bước sang phần bỏ phiếu. Các vị cổ đồng..."

- "Khoan đã, tôi có một ít tài liệu muốn cho mọi người xem!" - Tiền Thịnh giơ tay lên, giọng nói có phần đồng dục. - "Thư kí Kim, phiền anh phát cho mọi người giúp tôi!"

Mục Tổng Lâm nhú mày, không mấy thiện cảm và thích thú với việc làm của Tiền Thịnh. Hắn ta nhìn từng tệp tài liệu được phát đi, lòng không hiểu sao dâng lên niềm sợ hãi vô cớ. Mẹ kiếp! Lão già đó lại định làm trò gì đây?

- "Phiên mọi người giờ ra trang đầu tiên của tệp tài liệu."

Mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía người vừa nói ra câu đó. Park Woo Ji? Cậu ta lại cả gan như vậy? Dám đứng nói trước toàn thể tiền bối và những cổ đông lớn hàng đầu của công ty?

- "Ngài Tiền, ngài..."

- "Để yên cho cậu ta nói!" - Tiền Thịnh lớn tiếng.

Vài người bất mãn xì xào, nhưng dù sao Tiền Thịnh cũng là một nhân vật có tên tuổi, không hề dễ chọc vào chút nào. Đợi bầu không khí dần lắng xuống, hắn tiếp tục.

- "Vào ngày X tháng Y năm Z, tức là cách đây hơn ba năm, Mục Tổng Lâm từng là một con nghiện. Mọi người có thể thấy rõ điều đó qua những tấm hình chụp của anh ta. Mục Tổng Lâm giao dịch lên lút, đến sông bài và khu tập thể để nhận heroin, ma túy đá v.v, nhằm giải phóng con nghiện của mình..."

- "Nói dối! Tên kia, anh là cái thá gì dám bịa đặt? Anh lôi đầu ra những thứ xảo trá đó hả?" - Mục Tổng Lâm tái mét mặt đứng lên hét.

- "Xin mời anh hãy im lặng cho! Tôi vẫn đang đưa ra những đề nghị để giúp Mục Thị, anh bây giờ là ai mà muốn xen vào? Tôi dù cho chỉ là một nhân viên nhỏ, nhưng vẫn cố hết sức để giúp công ty tìm ra được người lãnh đạo tốt nhất! Xin lỗi, nhưng cho đến lúc tôi kết thúc bài phát biểu này, anh vẫn chưa có quyền lên tiếng!" - Mục Tổng Thần ngẩng cao đầu, không có chút sợ hãi cất tiếng. - "Mọi người, xin tiếp tục..."

- "Thật may mắn, cuối cùng chín tháng sau Mục Tổng Lâm đã cai nghiện thành công. Nhưng tư duy, tôi chắc chắn vẫn chưa thể khôi phục được bình thường! Và giai đoạn này, chính là vào lúc anh ta đang ở Đại học năm cuối. Một con nghiện suốt chín tháng trời, xin hỏi quý vị làm cách nào có thể học hành chăm chỉ, đạt hiệu suất học tập ở mức cao nhất?" - Hắn dừng lại đôi chút, nhìn những gương mặt đang hoang mang của các cổ đông, sau đó tiếp tục. - "Mục Thị là một tập đoàn kinh tế lớn trên toàn cầu, điều này hẳn các tiền bối đi trước tôi đều hiểu rõ. Sản lượng tiêu thụ cũng như vị trí trên sản chứng khoán của chúng ta không phải tự nhiên mà có được thứ hạng cao cũng như uy tín đối với người dùng và các nhà đầu tư như vậy. Mỗi cá nhân trong công ty chúng ta dù bé dù lớn đều góp phần quan trọng đối với thành công của Mục Thị như ngày hôm nay. Mang danh là người đứng đầu, là bậc tiền phong, là nhà lãnh đạo, chắc chắn người được chọn lát nữa đây phải là một bậc ưu tú, đồng thời cũng đủ minh mẫn và tâm huyết biết. Việc đó có lẽ mọi người rõ hơn tôi rất nhiều, phải không?"

- "Thư kí Park!" - Mục Tổng Lâm sợ đến mức toàn thân run lên, mất đi nhuộm khí ban đầu. - "Anh..."

- "Việc ở đây tôi nói đến không chỉ là về khả năng học hỏi hay tư duy logic. Nếu như Mục Tổng Lâm là một con nghiện nhưng toàn tâm toàn ý sửa đổi, không ngừng vươn lên thì tôi sẽ chấp nhận. Nhưng bao nhiêu năm qua, được tiếng là con cháu nhà họ Mục, nhưng cái anh ta đóng góp cho công ty này là gì? Cho nền kinh doanh Trung Hoa Đại Lục này là gì? Hay chỉ là nổi trên báo với hình tượng đi bar, săn gái, hoàn toàn không ra gì?"

Mục Tổng Thần biết những gì mình nói hôm nay chắc chắn sẽ làm cho Mục Tổng Lâm hận hấn thấu xương. Hấn cũng biết mình vạch trần toàn bộ thể này trước mặt nhiều người là có chút ác ý. Nhưng hấn không thể không làm. Đối với cái Mục Thị này, hấn đã gắn bó bao nhiêu năm, tình cảm dành cho nhân viên cũng như dành cho nó sâu nặng đến nhường nào. Hấn đã vì nó ngày đêm hao tâm tổn lực.

Hấn chính là không cam tâm nhìn nó từ từ sụp đổ sau đó chôn vùi dưới những ánh đèn xa hoa tráng lệ và những điệu nhảy cùng ánh đèn chớp nháy. Ba nuôi của hấn, còn có ông nội hấn, họ đã phải quá vất vả trong suốt những năm qua để gìn giữ cái Mục Thị này. Hấn không thể! Hấn không thể để nó chỉ còn là một bãi hoang tàn! Và lại, Mục Tổng Lâm vốn dĩ không có nhân cách đạo đức, tông xe chết người, lại còn có ý định xằng bậy với vợ của hấn. Chỉ bao nhiêu lí do này thôi, cũng đã quá đủ để hấn tống cổ tên này vào tù!

Mọi người dường như bị uy lực trong lời nói của Mục Tổng Thần làm cho khiếp sợ, tất cả đều đồng loạt im lặng.

- "Anh ta vô cùng ngạo mạn, không xem kẻ khác ra gì! Trên tạp chí là cái của tháng trước từng có cảnh một bà cụ đói rách xin anh ta ít tiền, thế nhưng Mục Tổng Lâm lại dùng chân đạp thẳng bà ấy và hét lên: "Đồ dơ dáy, tránh xa tao ra!". Thậm chí năm xưa còn từng dùng tiền để bao che đi hành động tội lỗi của mình!" - Nói đến đây, Mục Tổng Thần phóng đôi mắt như những con dao găm về phía Mục Tổng Lâm. Tên đó tái mét cả mặt, chuyển sang màu xanh súp lơ, hai tay níu chặt vào nhau nhìn đầy thảm hại. - "Một người suốt ngày ăn chơi không lo bồi dưỡng chuyên môn, tư cách đạo đức không có, không có ước muốn cầu tiến mỗi ngày, ngạo mạn ra vẻ ta đây, thích dùng tiền mua chuộc công lý, chỉ bao nhiêu đó thôi mà mọi người còn muốn đề cử hấn trở thành tổng giám đốc đương nhiệm tiếp theo của Mục Thị ư?"

Mục Tổng Thần càng nói càng phát hiện lòng mình đang có một ngọn lửa, và khoảnh khắc, hấn cầm tệp tài liệu trên tay ném mạnh xuống bàn chính là lúc ngọn lửa của hấn bùng lên đến cực điểm! Mọi người giật mình khiếp sợ, lảo lảo nhìn hấn. Có người thì thào:

- "Chỉ là một thư kí nhỏ, lấy quyền gì mà lên tiếng như vậy chứ?"

- "Thư kí nhỏ? Thư kí nhỏ thì sao? Thư kí, công nhân vệ sinh, lao công thì không có quyền lên tiếng sao? Mọi người dựa vào cái gì? Họ là con người, mọi người không phải là con người sao? Ý vào vài đồng tiền của mọi người mà đòi khinh rẻ người khác? Ai trong cái phòng này dám giơ tay lên nói mình chưa từng bị mua chuộc bởi tiền? Bởi rất rất rất nhiều tiền?" - Mục Tổng Thần tức giận đến mức cơ hồ muốn bùng cháy - "Tôi nói lại lần cuối, tất cả những nhân viên trong công ty đều có quyền đóng góp ý kiến để xây dựng nên Mục Thị! Không ai có quyền cấm cản quyền phát ngôn của người khác!"

- "Này, tên kia, mày là ai mà dám hống hách lên tiếng?" - Mục Tổng Lâm điếng người bật dậy hỏi, hai tay hấn ta siết chặt lại, nôi cả gân xanh - "Tao nhất định sẽ kiện mày đến cùng, tội ngậm máu phun người, vu oan giá họa! Tao nhất định sẽ kiện mày đến cùng! Mày là thằng nào chứ? Mày lấy quyền gì nói ra những lời hoang đường đó chứ?"

- "Tôi chỉ cần dựa vào cái này!"

Mục Tổng Thần lấy từ trong túi áo ra một đoạn ghi âm nhỏ, bật lên sau đó để giữa bàn. Mọi người nghe vô cùng chăm chú, cho đến lúc nghe Mục Tổng Lâm cất tiếng..

"Quản lí khi móc gì!? Biến thành sông bài với bar chẳng phải sướng hơn rất nhiều sao? Kinh doanh làm chi cho mệt?"

- "Không!!!" - Hấn ta ngạo cuồng hét lên.

- "Cái này, không phải chứ?" - Các cổ đông xung quanh phòng tròn mắt nhìn nhau.

Chuyện quái gì đây?!

- "Chết tiệt! Mẹ kiếp! Tao nhất định sẽ kiện mày đến cùng! Thằng khôn, không!" - Giờ phút này Mục Tổng Lâm hoàn toàn đã đánh mất đi cái vẻ cao ngạo lúc đầu, giống như một tên điên hét lên.

- "Tổng giám đốc cũ của Mục Thị, anh Mục Tổng Thần... Ừm, có một số lời muốn nói với các vị, tuy nhiên hiện tại anh ấy không thể xuất hiện nên đã nhờ tôi gửi cái này đến cho mọi người." - Mục Tổng Thần làm vài thao tác nhỏ trên máy tính, rất nhanh sau đó màn ảnh chiếu rộng lớn hiện lên gương mặt hấn.

Mọi người nhất cử nhất động đều không lên tiếng. Căn phòng trở nên im lặng.

- "Chào mọi người. Là tôi đây, cũng không quá lâu nhỉ, mọi người đã quên tôi chưa?" - Hấn cười - "Tôi biết mình từ chức đột ngột như vậy làm mọi người rất bất ngờ, nhưng mong mọi người hiểu cho tôi, tôi thật sự có lí do không thể không rời đi. Tôi gắn bó với Mục Thị này rất lâu rồi, đột nhiên lại phải chia xa, rồi chứng kiến nó có người khác thay tôi đứng lên dẫn dắt... Haha, đúng là tôi... có chút không đành lòng..." - Hấn hơi vui mặt vào lòng bàn tay.

Phía dưới hình như có tiếng cười nhỏ xen lẫn tiếng rầm rút.

- "Tôi biết được vị trí này có hai ứng cử sáng giá là Mục Tổng Lâm và Châu Nghị. Có lẽ nãy giờ tất cả mọi người cũng đã nghe các cổ đông trình bày về bản thân cũng như các thành tích cả hai đủ rồi phải không? Vậy tôi cũng không nói nhiều nữa. Tôi biết tôi rất thiên vị, vô cùng thiên vị khi chuẩn bị nói những điều sau đây. Nhưng Mục Thị là con của tôi, tôi không thể nhìn nó sa ngã mà không can dự lấy. Tôi-nghiêng-về-phía-Châu-Nghị!" - Mục Tổng Thần trong màn ảnh chiếu với ánh mắt kiên định, lời nói không hề tỏ ra vẻ do dự.

Bên dưới lại bắt đầu xì xào to nhỏ. Châu Nghị xúc động nhìn sắp tổng của mình, im lặng.

- "Mọi người còn nhớ vào cái năm khủng khiếp kia không, khi nền kinh tế tư bản Trung Quốc lâm vào khủng hoảng, công ty, sản phẩm, mọi thứ đang sáng giá đột nhiên tắt lụi. Người ta hoảng loạn thì nhau từ chức, bao nhiêu nhân công suy sụp, không có tiền lương để trả cho nhân viên. Cứ mỗi giờ mỗi phút là lại có một tập đoàn sụp xuống trước sự khắc nghiệt của tiền bạc thời gian. Mục Thị chúng ta cũng không ngoại lệ. Hôm nay tôi nói với mọi người, vào thời khắc đó tôi cũng không khác bất kì thương nhân nào, trong lòng tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng. Tôi cũng đã từng thoáng nghĩ rằng tôi sẽ bỏ cuộc. Nhưng có một tối muộn, tôi ở lại chuẩn bị vài tài liệu để xem còn cứu vãn được gì không, thì tôi đã nhìn thấy Châu Nghị. Cậu ấy tập trung ngồi ở bàn làm việc, vẻ mặt toát lên sự tập trung vô cùng, tay cậu ấy lướt trên bàn phím nhập số liệu, miệng cậu ấy lầm nhảm tính toán. Vào giây phút đó, tôi bỗng cảm thấy hồ thẹn. Cậu ấy chỉ là một nhân viên nhỏ bé như hạt cát, thế nhưng trong lúc khủng hoảng nhất, cậu ấy vẫn mang trên mình một ý chí kiên cường, không khuất phục trước số phận. Trong khi tất cả đồng nghiệp đều đã quay lưng, cậu ấy vẫn ngồi đó làm việc. Khi nhìn thấy tôi, Châu Nghị đã cười. Cậu ấy nói: "Sếp, em biết sếp rất giỏi! Sếp nhất định phải cố lên, sếp đừng bỏ cuộc! Công ty của chúng ta nhất định rồi sẽ vượt qua, nhất định rồi sẽ tỏa sáng. Sếp đừng nhìn những người đã ngã xuống nữa, chúng ta sống là để đi lên!" - Về mặt hân hạnh ra, ý cười lấp lánh - "Đúng vậy, chúng ta sống là để đi lên! Châu Nghị đã thức tỉnh con người dũng cảm trong tôi! Nếu lúc đó không có cậu ấy, nếu lúc đó không có mọi người, nếu lúc đó tôi bỏ cuộc, nếu lúc đó tôi dừng lại, thì chắc chắn Mục Thị sẽ không có ngày hôm nay, đúng không?" - Hắn dừng lại một chút, rồi thốt lên - "Cảm ơn cậu, Châu Nghị! Cũng cảm ơn tất cả mọi người!"

- "Sếp..." - Khóe mắt Châu Nghị ướt nhoe nước. Toàn thể cổ đông cùng các nhân viên xung quanh cũng không khác gì cả. Ai nấy sứt sùi, nhưng cười rất tươi.

- "Park Woo Ji, phiên cậu mở tất cả các màn hình chiếu của công ty ở tất cả các bộ phận lên giúp tôi, tôi muốn toàn thể nhân viên đều có thể nghe thấy những gì tôi nói tiếp theo!"

Mục Tổng Thần tự mình diễn vô cùng trọn vẹn. Lúc hắn quay video này, hắn cũng đã ướt mắt. Bây giờ, vẫn như lúc đó. Cảm động đến chết mắt thôi.

Vậy là ba phút sau, các nhân viên trong công ty đều tròn tròn mắt nhìn hình ảnh Mục Tổng Thần trên màn chiếu.

- "Mọi người biết không, lãnh đạo có tài năng rất quan trọng, có mưu kế rất quan trọng, có đầu óc rất quan trọng, có miệng lưỡi lại càng quan trọng, nhưng quan trọng nhất... vẫn là nằm ở ý chí! Chúng ta là dân kinh doanh, có lên thì sẽ có xuống, có tỏa sáng thì cũng sẽ phải chịu bị bóng đêm che phủ, nhưng nếu chúng ta có ý chí, vĩnh viễn không có khó khăn nào làm chúng ta quy ngã được! Và người lãnh đạo, là người cần có tinh thần vững mạnh nhất. Bởi nếu anh ta đứng, cả công ty sẽ đứng. Anh ta mà ngã rồi, cả công ty cũng sẽ không trụ nổi nữa. Mọi người hiểu được không? Dĩ nhiên tôi không có ý định ép tất cả đều phải chấp nhận Châu Nghị làm tân tổng giám đốc Mục Thị, tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết khi chọn lãnh đạo, phải xem xét ở tất cả mọi mặt, không chỉ dừng lại ở học vấn của anh ta. Châu Nghị là người lạc quan, thành tích trong tất cả năm qua đều cực kì xuất sắc! Haha, tôi đã nói trước rồi, tôi đúng là có hơi thiên vị... à không... rất thiên vị cậu ấy."

- "Huhu, tôi không muốn người khác lên làm đâu!"

- "Tôi chỉ muốn tổng giám đốc này của chúng ta thôi!"

- "Tổng giám đốc ơi, anh quay lại với chúng tôi đi!"

Tất cả các nhân viên đều tiếc nuối ra mặt. Mục Tổng Thần, người lãnh đạo này thật sự là đã tuyệt vời quá-mức-cho-phép.

- "Còn nữa, sau này mong rằng cho dù ai là Mục Tổng đi chăng nữa thì cũng nhất định phải tôn trọng ý kiến nhân viên! Đừng cho rằng mình lớn hơn người ta mà ra vẻ kẻ cả đây nhé, nếu biết được tôi nhất định sẽ quay về để bảo vệ Mục Thị của tôi đây! Được rồi mọi người, tôi đi đây! Mọi người nhất định phải nhớ đây, không được nộp báo cáo trễ và lưỡi biếng đi làm muộn! Cuối cùng, mong rằng mỗi người đều giúp tôi chăm sóc đứa con này một chút, đừng để tôi buồn lòng, được không? Haha, không cần trả lời đâu, vì mọi người có nói gì thì tôi cũng không nghe được! Vậy nhé, tôi sẽ nhớ mọi người và Mục Thị! Yêu mọi người!"

Sau đó hắn còn làm động tác hôn gió, làm tất cả trong công ty đều đồng loạt sững người. Ôi chao, Mục tổng mà cũng có mặt này nữa sao? Mọi người ngây ngốc nhìn nhau.

- "Mục Tổng, chúng tôi nhất định sẽ không bao giờ quên anh!"

- "Mục Tổng, cảm ơn anh!"

Bầu trời ở nơi này khi hắn bước vào lần đầu tiên rất xanh. Cho đến lúc hắn bước ra, vẫn xanh ngắt như vậy.

- "Xin hỏi đây có phải là nhà họ Mục không? Ai là Mục Tổng Lâm?"

- "Là tao! Bà quản gia, mấy tên này là ai? Ai cho phép bà tự tiện đưa họ vào nhà vậy hả? Muốn bị đuổi việc rồi phải không?" - Mục Tổng Lâm ngồi trên ghế, giọng nói đầy vẻ tức tối, tay cầm ly rượu đậm màu đã vơi hơn phân nửa.

- "Chúng tôi là cảnh sát đến từ Cục cảnh sát thành phố, nghi ngờ anh có liên quan đến một vụ tai nạn giao thông mười năm trước..."

- "Mẹ kiếp, chúng mày điên hết rồi hả?"

Hắn ta quơ tay, ném cả ly rượu vào bờ tường vỡ cái choang làm bà quản gia đứng phía sau sợ tím mặt. Lâm Tổng nghe tiếng động liền cả kinh đi nhanh từ trên lầu xuống. Mục Kỳ cũng sai người đẩy xe lăn ra ngoài phòng khách.

- "Có chuyện gì vậy? Ai đây?" - Mục Kỳ không hài lòng nhìn cảnh tượng đang xảy ra, lớn giọng.
- "Thưa ông chủ, có hai vị cảnh sát này đến nhà đòi gặp cậu hai." - Bà quản gia sợ hãi cúi đầu.
- "Xin hỏi hai anh cảnh sát có chuyện gì?"
- "Chúng tôi vừa tìm được bằng chứng cho thấy anh Mục Tổng Lâm có liên quan đến một vụ tai nạn giao thông mười năm trước, chúng tôi muốn mời anh ấy về Cục để làm sáng tỏ mọi việc."
- "Cái gì? Tai nạn giao thông?!!" - Lâm Tĩnh tròn tròn mắt.
- "Mấy người điên đù chưa? Tai nạn giao thông? Liên quan đến tôi? Mười năm trước? Con mẹ nó vớ vẩn vừa thôi chứ! Đừng để tôi gọi luật sư đó!"
- "Xin mời anh đi theo chúng tôi."
- "Buông ra, lũ người này, buông tôi ra!"

Mặc cho Mục Tổng Lâm lên cơn điên cuồng giãy giụa, hai người cảnh sát kia vẫn mang bộ mặt lạnh lùng nhẹ nhàng áp giải hắn đứng lên.

- "Mẹ, ông nội, cứu con với! Con không biết gì cả!"
- "Ba, ba làm gì đi? Mấy anh kia, thả con trai tôi ra, thả nó ra! Sao nó có thể liên quan đến chết chóc chứ?"
- "Lâm Tĩnh! Cô ngồi xuống! Họ đã muốn bắt đi thì cô có làm gì cũng không được đâu! Đành sắp xếp thời gian đến Cục cảnh sát một chuyến. Nếu con trai của cô không có tội, không pháp luật nào giam cầm nó được!" - Mục Kỳ nhìn theo bóng dáng cháu trai của mình, ánh mắt xẹt qua tia sắc nhọn.

Tai nạn giao thông? Mười năm trước? Một mốc thời gian xa xưa như vậy mà cảnh sát còn bới lên, vậy chắc chắn là đã người để tâm đến và điều tra rõ ngọn ngành. Tại sao lại liên quan đến Mục Tổng Lâm?

Đây là một câu hỏi hóc búa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cảm ơn anh

Cánh cửa phòng giam khê khàng hé mở. Tiếng cửa cọt kẹt vang lên giữa không gian không tiếng ồn có chút chói tai.

Một người đàn ông với quần áo thâm đen, trông mặt đồ ngầu, mặt mày không có chút huyết sắc nào từ từ đi ra. Trên người hắn ta vẫn là bộ suit màu trắng được may từ loại vải sang trọng, chỉ tiếc rằng đã bị nhàu nát và vương màu bụi bẩn. Mái tóc màu đen rối tung bị hắn ta vô mĩ đến lòa xòa. Tóm lại hai chữ, thảm hại.

Lập An Hạ kéo ghế ngồi xuống đối diện Mục Tổng Lâm, im lặng như thế mà nhìn hắn ta. Ánh mắt cô đầy bình thản, môi không mím, mắt không tỏ ra sắc bén, gương mặt hoàn toàn yên bình mà thẳng thừng nhìn trực diện. Mục Tổng Lâm bị người này nhìn đến mắt tự nhiên, cộng thêm việc bị dồn ép mấy ngày nay, không chịu được rống:

- "Chị đến đây có việc gì? Muốn lấy gì ở tôi?" - Nói xong Mục Tổng Lâm im bật, sau đó tròn lớn mắt - "Vụ này... không phải là do chị chứ?"
- "Hừ, hai ngày qua trong trại giam không làm chú thông minh thêm được chút nào sao?" - Khóe môi Lập An Hạ khẽ nhếch lên.
- "Chị..! Chị muốn gì chứ? Tôi không có tội, tại sao chị lại đưa tôi vào đây?" - Mắt hắn ta long lên.
- "Ham muốn tình dục với chị dâu, sử dụng ma túy đá, dụ dỗ người khác sa vào con đường nghiện ngập, chỉ mới với ba việc trên thôi mà chú dám khẳng định là chú không có tội?" - An Hạ hơi ngược mặt lên, đầu ngón tay co cứng lại.
- "Nhưng còn tai nạn giao thông là cái gì? Chị dựa vào cái gì dám nói xằng bậy?"
- "Xằng bậy?!!" - Cô đập mạnh bàn đứng lên, tròn lớn mắt, điệu bộ hung dữ lần đầu tiên xuất hiện ở người vốn điềm đạm vui vẻ này khiến Mục Tổng Lâm thẳng thốt giật mình. - "Vào ngày X tháng Y chú tông chết một người đàn ông đang mua bánh sinh nhật mừng con gái đứng nhất khối, chú có còn nhớ hay không? Ông ta đi đúng làn xe trên đường, đặc biệt cẩn thận, nhưng chính kẻ đang say điên loạn là chú tông chết ông ấy, sau đó bỏ mặc ông ấy trên đường mà phóng đi, chú có còn nhớ hay không?"

Ngày X tháng Y... Người đàn ông với cái bánh kem lớn để phía sau cốp xe thấy rõ... Máu, rất nhiều máu... Hấn sợ hãi chạy đi... Trong cơn say... Từng mảng kí ức đầy màu sắc đổ dồn vào đại não Mục Tổng Lâm làm hắn điên cuồng lắc đầu. Không... Không... Không phải... Không thể nào...

- "Chú đã tỉnh ra chưa? Hà?" - Lập An Hạ phát điên, bước đến gần nắm chặt lấy cằm của Mục Tổng Lâm - "Chú đã nhớ ra hay chưa? Tên khốn nạn vô lương tâm này?"

Đầu ngón tay của An Hạ đặc biệt dùng sức đến trắng bệch, đáy mắt hiện rõ mòn một sự tức giận lên đến cực điểm, ngữ khí đã sớm không còn giữ được bình tĩnh, hơi thở nhuốm đi vị run rẩy... Một con người như vậy xuất hiện từ Lập An Hạ làm cho Mục Tổng Lâm không thích ứng được kinh ngạc nhìn, mà cũng khiến người đứng ngoài cửa sững lại.

- "Mục Tổng Lâm, chú sống mà đánh mất đi lương tri, sống mà không có lấy một tấm lòng, loại người như vậy thật là căn bã của xã hội!" - Cô gằn giọng - "Chú có biết hay không, tôi chính là con gái của người đàn ông đó?"

- "Không, không thể nào... Không..." - Mục Tổng Lâm run khóc môi, âm thanh phát ra không còn rõ ràng.

- "Argh... Chết tiệt..." - Cô lẩm bẩm, hơi thở càng không thể ổn định được nữa - "Tôi sắp nổi điên lên rồi, tôi sắp nổi điên lên rồi..."

- "An Hạ, không sao..."

Bất ngờ từ đằng sau Lập An Hạ bị một người dịu dàng ôm vào. Cái ôm này đã nói cho cô biết, đã có người thay cô gánh cả giang sơn, cô không cần phải gồng mình lên chịu đựng một mình nữa. Cái ôm này đã nói cho cô biết, dù cô muốn làm gì đi chăng nữa, thì nhất định sẽ luôn có người đứng phía sau ủng hộ cô.

Mục Tổng Thần hôn lên tóc An Hạ, trong lòng không kìm được đau lòng khi nhìn thấy dáng vẻ điếng người này của cô.

- "Không sao An Hạ, còn có anh ở đây... Đừng tức giận nữa..."

- "Các người... Hóa ra cuối cùng vẫn là các người!" - Mục Tổng Lâm lấy lại được đầu óc của mình, kích động hét lên - "Các người... Các người..."

- "Chú làm chuyện xấu mà còn có thể nói ra những lời như vậy được hay sao?" - Mục Tổng Thần thờ dài, đây dù sao cũng là anh em chung nhà bao nhiêu năm của hắn...

- "Tôi vốn không có tội! Là do ông ta, là do ông ta không để ý, không phải do tôi, tôi không biết gì cả, tôi..."

"Bốp!"

Mục Tổng Thần sững sờ nhìn bàn tay của Lập An Hạ vung lên một cái tát mạnh cực độ khiến mặt Mục Tổng Lâm quay hẳn sang một bên, một khắc sau lưu lại vết thâm đỏ ửng. Lập An Hạ, một cô gái lúc nào cũng thích cười, không thì sẽ là một dáng vẻ im lặng không nói, giờ phút này lại có thể bùng lên một ngọn lửa như vậy. Hắn đau xót vô cùng trong lòng, nỗi đau này của cô ấy, có lẽ đã phải giữ gìn suốt ngàn ấy năm qua...

Cả không gian lập tức bị bao trùm bởi sự yên tĩnh, yên tĩnh đến kì lạ.

- "Năm tôi mười sáu tuổi, ba tôi mất. Tên thủ phạm trốn đi biệt tích không dấu vết. Mẹ tôi vì thế mà đổ bệnh cả năm trời. Chị gái tôi đang học Đại học năm 1 cũng vì chuyện này mà không tập trung học hành, cuối cùng không lấy được học bổng, vốn là ước mơ cả đời của chị ấy. Tôi lớp mười một, không ba, không còn ai bên cạnh làm bờ tường vững chắc cho tôi dựa vào nữa. Mỗi lần tôi nhìn thấy lũ bạn gọi ba, trong lòng đau thấu đến tận tâm can. Ba mất, một mình mẹ tôi đi làm vất vả nhằm kiếm tiền nuôi hai chị em. Mẹ tôi không cho hai chị em đi làm, nhưng chị gái tôi vì thương mẹ mà lên đi kiếm tiền. Tôi nhìn họ, nhìn lên tấm ảnh thờ của ba tôi, tự nhủ tôi phải tự mình mạnh mẽ, không được đau lòng, cũng không thể đau lòng. Bởi vì sau này tôi đau lòng cũng không có ai bên cạnh mà dỗ tôi nữa. Tôi sáng đi học, chiều lại phải đi làm thêm, tối lại tiếp tục học, kiên trì làm như vậy suốt bao nhiêu năm qua. Ngày tôi thi Đại học, tôi đã khóc. Lần đầu tiên sau khi ba mất tôi khóc. Tôi đã không chịu đựng được nữa rồi... Tôi rất nhớ ba, thậm chí nhớ đến mức phát điên, nhưng tôi không dám khóc, vì cứ mỗi lần tôi khóc, mẹ và chị hai tôi lại khóc theo."

Mục Tổng Lâm không nói gì, cụp đầu che đi tầm mắt. Mục Tổng Thần lặng lẽ cuộn chặt hai tay, găm sau móng vào trong lòng bàn tay mình.

- "Mục Tổng Lâm, có lẽ những gì tôi nói với chú đến nửa điểm giá trị cũng không có. Bởi vì chú từ nhỏ đã có đầy đủ ba mẹ, ông bà, tiền bạc được người khác chu cấp, không cần lo vấn đề cơm áo gạo tiền. Khi chú cần đi học sẽ có xe đưa đi, khi chú muốn ăn kem sẽ có người hầu dâng kem tận miệng. Chú vốn không cần lao tâm khổ tứ để có thể đạt được bất cứ thứ gì. Nhưng chú... Nhưng chú được hưởng một nền giáo dục đầy đủ như vậy, có được tình yêu thương vô bờ bến như vậy, đáng lí ra lương tâm chú so với người khác càng phải cao gấp bội, phải không? Nhưng vì sao... Vì sao chú có thể tòng chết một người đàn ông rồi vì hèn nhát mà bỏ đi? Chú không nghĩ sao? Không nghĩ rằng ông ta đối với chú chỉ là một người lạ, nhưng đối với người khác lại là cả một gia đình, là cả một cây cột nhà vững chãi? Tại sao chú không nghĩ đến những đứa con của ông ta, đến vợ ông ta? Tại sao hơn mười năm qua chú có thể sống mà không bao giờ ân hận, không bao giờ cảm thấy tội lỗi vì những gì chú đã gây ra?!"

"Chú không nghĩ sao? Không nghĩ rằng ông ta đối với chú chỉ là một người lạ, nhưng đối với người khác lại là cả một gia đình, là cả một cây cột nhà vững chãi?"

"Tại sao chú không nghĩ đến những đứa con của ông ta, đến vợ ông ta?"

"Tại sao hơn mười năm qua chú có thể sống mà không bao giờ ân hận, không bao giờ cảm thấy tội lỗi vì những gì chú đã gây ra?!"

Từng cậu từng chữ của Lập An Hạ vô cùng chói đập vào tai Mục Tổng Lâm làm hắn điên cuồng lắc đầu.

- "Tôi..." - Mục Tổng Lâm cắn chặt môi, lắc đầu nguầy nguậy - "Chị đừng nói nữa, chị đừng nói nữa! Tôi không cho phép chị nói nữa!"

- "Chú không có quyền ngăn tôi nữa! Chú là ai? Chú là cái thá gì mà không cho tôi nói? Mục Tổng Lâm, chú giết chết ba của tôi, chú nhất định phải nhớ cho rõ, chính chú đã giết người!"

- "Không, tôi không giết người... Tôi không giết người..." - Mục Tổng Lâm ngồi sụp xuống đất, tâm thần đã hoảng loạn. - "Không... Không phải tôi..."

- "Được rồi, An Hạ, An Hạ..." - Mục Tổng Thần vươn tay ôm lấy Lập An Hạ vào lòng - "Đừng nói nữa, em đừng nói nữa..."

- "Tại sao không cho em nói? Tại sao không cho em nói..." - Lập An Hạ ngược mắt nhìn Mục Tổng Thần, kì lạ thay, cô không hề khóc - "Tại sao không cho em nói?"

- "Bởi vì mỗi câu em nói, làm anh đau lòng chết đi được! An Hạ, đừng nói nữa... Xin em..."

An Hạ, em biết không, mỗi câu em nói ra đều khiến anh rất đau lòng. Anh xin lỗi vì đã không đến gặp em sớm hơn, để em không phải chịu nhiều tổn thương như vậy, để em đến khóc mà cũng không dám... An Hạ, xin lỗi, là anh không tốt, anh thật sự xin lỗi...

—

Hai tuần sau đó, không biết vì sao mà Mục Tổng Lâm chủ động nhận tội. Lập An Hạ và Mục Tổng Thần chưa kịp ra tòa hay nộp bằng chứng đầy đủ thì đã nhận được tin từ tòa án rằng hắn ta đầu thú. Cô nín thở trong giây lát, cuối cùng nhắm chặt mắt, ngửa đầu lên trời xanh.

Ba, con đã làm được rồi... Con đã trả lại công bằng cho ba... Con thật đã làm được rồi...

"Con gái, sau này lớn rồi đừng quá tùy tiện. Nước mắt của con đừng dễ dàng mà rơi xuống vì bất cứ lí do gì, con cũng không nên mỗi câu mỗi việc làm người ta mà ghim sâu trong lòng. Ba biết con là loại người thích nghĩ, nhưng càng thích nghĩ, người đau lòng cũng chỉ có mình con..."

"Con gái, tiêu chuẩn kiểm người yêu của con quả thật không cần phải cao quá mức. Quan trọng nhất vẫn là một đứa có ý chí, thật lòng yêu con, thật lòng quan tâm con, thật lòng muốn cùng con ở chung một chỗ..."

"Con gái, xã hội bây giờ đen trắng đảo lộn, thị phi bất phân, con tuyệt đối đừng vì lời ngọt ngào dụ dỗ của ai trong một giây mà tự đâm đầu đi hủy diệt chính bản thân mình. Con phải tỉnh anh một chút, khôn khéo một chút, nhìn xem trong bao nhiêu thứ hoa mỹ rốt cuộc cái nào thuộc về bản thân con..."

"Con gái, ba không thể ở cạnh con cả đời, bảo vệ con cả đời được. Ba chỉ mong một ngày con sẽ có đủ bản lĩnh, tự chăm sóc được cho bản thân mình, ra ngoài xã hội được người ta kính trọng, về nhà có cơm ăn áo mặc đàng hoàng. Ba mẹ cũng chẳng kham cầu con đền đáp ơn nghĩa, con sống tốt là đã được rồi..."

"Con gái, mạnh mẽ, nhớ phải mạnh mẽ..."

Ba, con đã mạnh mẽ suốt mười năm qua. Con có khóc, nhưng tuyệt đối chưa từng khóc vì những thứ không đáng. Con đi làm rồi, tuy không quyền cao chức trọng nhưng đủ nuôi sống bản thân, còn có về thăm mẹ hàng năm. Với lại, con đã kiếm được một người chồng rất tốt, anh ấy luôn kiên nhẫn ở bên con, cùng con trải qua mọi thứ... Ba, ba đã yên lòng chưa?

Chỉ là, con thật sự rất nhớ ba. Con rất nhớ mỗi lúc ba thì thầm hai chữ: "Con gái...", cũng rất nhớ lúc ba nghiêm khắc dạy dỗ con, nhớ cái chau mày của ba, nhớ vết chân chim nơi đuôi mắt ba, nhớ bàn tay ấm kinh khủng của ba vỗ về con khi con sụp đổ... Con cũng nhớ cả những buổi chiều nắng mưa ba đồng hành cùng con đến trường, nhớ những đêm khuya một hai giờ sáng ba thức cùng con học bài học vở... Ba, con nhớ ba, nhớ ba, nhớ ba, nhớ ba...

Nhưng mà,

Ba trở về với con được không?

Ba, ba nghe được con nói không? Ba cho con khóc thêm một lần nữa thôi, khóc vì ba thêm một lần nữa thôi...

Lập An Hạ thu người trong xô nhỏ ngay góc giường, ôm lấy đầu gối mình, tí mẩn khóc. Những ngón tay nhỏ gầy của cô bấu chặt vào đầu gối, bờ vai không ngừng run lên. Ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ tràn vào, rọi trên mái tóc cô những vầng sáng dịu dịu. An Hạ tích tụ cùng một lúc tất cả những nỗi niềm suốt bao ngày tháng qua, không kìm nữa bật khóc lớn. Tiếng khóc cô vang lên mạnh mẽ giữa căn phòng rộng lớn. Đây chính là đáng về khi rơi nước mắt của An Hạ. Cô luôn co người lại mà khóc, không nằm, không ngồi bình thường, mà luôn co cả người lại.

- "Hum..."

Đối phương một cước nhấc cả người Lập An Hạ đứng lên, để cô ngồi lên đùi hắn. Mục Tổng Thần đưa tay vén vài sợi tóc mai rồi bới trước mặt mũi đang tèm lem của An Hạ, không lên tiếng. Cô được dịp rúc hẳn vào trong lồng ngực hắn, khóc to hơn nữa. Hai tay An Hạ bấu chặt lấy áo Mục Tổng Thần, huhu huhu không ngừng.

- "Trời ạ, nước mắt em ở đâu mà lấm thế này hà Sói nhỏ?"

Chỉ nghe tiếng khóc già.

- "Được rồi, được rồi, muốn khóc bao nhiêu thì cứ việc khóc. Anh ngồi ở đây cùng em..."

Lại khóc.

- "Tên Mục Tổng Lâm ấy à, hần nói... xin lỗi em. Hần đã tự thú rồi, hần nói hần đã hiểu được." - Dừng lại một chút, Mục Tổng Thần thở dài - "Thằng bé ấy thật ra cũng không phải từ nhỏ đã xấu xa ác độc gì... Em biết không, lúc anh năm tuổi, anh từng chứng kiến nó cứu một con chó nhỏ khỏi chiếc bus lớn trên đường, tay và chân còn bị xây xát chảy máu. Chẳng hiểu vì sao càng lớn càng sinh tật, con đường trước mắt còn dài rộng như vậy cuối cùng lại bị phán tù bảy năm. Mong rằng khi thằng nhóc đó ra tù sẽ biết đường hối cải, anh nhìn nó như vậy, haiz... Dù sao cũng sống chung nhà bao nhiêu năm..."

Khóc tiếp.

- "Này, anh không cha không mẹ đó An Hạ à. Em còn mẹ mà, em phải vui lên chứ. Nhớ ba thì cứ việc nhớ, nhưng khóc như thế này thì ngoài anh ra còn ai chịu nổi em đây hả? Haiz, thật tội nghiệp cho số phận của tôi, gặp người người gì thế không biết..."

Khóc to hơn nữa.

- "Này..."

Mục Tổng Thần vuốt tóc Lập An Hạ để ra đằng sau, áp trán hần vào trán cô. Đôi mắt to tròn đen láy của cô hơi sưng lên, mi mắt còn đầm nước. Hai gò má lem nhem nước mắt, nhìn thật làm hần buồn phiền.

- "Nhìn em kìa, nước mũi lẫn với nước mắt, eo ôi..."

- "Mục... Mục Tổng Thần!!! Anh dám trêu em..." - Lập An Hạ ngượng ngịu muốn quay phắt đi, nhưng hai tay của hần áp vào mặt cô không cho động đậy - "Không được nhìn, lúc em khóc xấu phát khiếp, không cho anh nhìn..."

- "Ừ, xấu thật đấy!" - Hần bật cười - "Thế nên sau này không cho phép khóc nữa!"

- "Có khóc cũng không cho anh thấy!" - Cô đưa tay quạt ngang mắt, thút thít.

- "Không được, người khác nhìn thấy em khóc hậu quả có thể sẽ vì ám ảnh tâm lý mà vào nhập viện đấy! Chỉ có anh mới chịu đựng nổi thôi!"

- "Anh đi chết đi!"

Lập An Hạ bật cười lớn, đẩy hần ra, tiện tay cầm lấy cái gối ném về phía Mục Tổng Thần rồi đứng dậy. Cô lấy khăn giấy trên đầu tủ chùi sạch sẽ mặt mình.

Đột nhiên, nhanh như cắt, hần dùng đôi bàn tay như rắn lượn que eo An Hạ, kéo sát cô về phía người mình. Môi hần ấn định một-trúng-một lên môi cô, tràn đầy chiếm hữu xông tới. Nước mắt cô lan sang cả gương mặt hần, tạo nên sự ẩm ướt có chút ái muội. Hai tay An Hạ yên phận đặt trên vai hần, nghiêng người đáp trả. Hương vị này thật sự quá mê hoặc, kích thích con người ta có rồi lại càng ham muốn thêm nữa, không thể dừng lại được! Hai đầu lưỡi nóng bỏng va chạm nhau, kích thích từng tế bào ham muốn trên cơ thể đối phương. Mục Tổng Thần thuận thế đẩy Lập An Hạ nằm xuống giường, hần hoàn toàn ở thế chủ động.

Nhận thấy người đàn ông chuẩn bị làm điều gì, Lập An Hạ vội vã đẩy vai hần ra, trong cơn thờ gấp loạn nhịp nói:

- "Không được... Em đang... tới..."

Mặt Mục Tổng Thần nhanh chóng phủ đầy vạch đen. Mẹ nó! Lần nào cứ đến giờ phút quan trọng là lại không thể tiếp tục tiến lên! Thật là không thể chấp nhận mà! Lập An Hạ nhìn sự đau khổ trên gương mặt ai kia, sùng nịnh cười:

- "Được rồi mà, thay đồ xong em đãi anh ăn một bữa, xem như là thay thế, được không?"

- "Được cái gì mà được! Thức ăn ngon nhất trên thế giới này còn chưa thưởng thức được cơ mà..."

Miệng thì làm bầm vẻ không hài lòng, nhưng nhìn hần chuẩn bị đứng lên thay đồ, Lập An Hạ không kìm được khẽ bật cười thêm một trận.

—
- "An Hạ, em muốn giết anh phải không? Làm sao mà đi từ nãy giờ vẫn không thấy bóng dáng của nơi cần đến vậy?"

- "Anh đó, càng ngày càng lưỡi biếng! Vận động một chút cho tiêu mỡ thừa đi!"

- "Ngày nào em cũng kiểm tra mà, chẳng phải nó vô cùng sẵn chắc sao?" - Mục Tổng Thần vói về mặt thần nhiên cất tiếng.

- "Thứ lưu manh! Em ngày nào cũng nhìn lúc nào chứ? Chỉ giỏi khua môi múa mép!" - An Hạ đẩy vai hần. - "Vội lại, ai nói chỉ có em mới hứng thú với đồ ăn hả? Anh còn khẩu trương hơn cả em..."

- "Tại anh đang đói, phải nhịn ăn cao lương mỹ vị trước mắt, em còn dám nói..." - Mục Tổng Thần đầy uất ức liếc xéo An Hạ.

- "Được rồi được rồi, cũng đâu phải là lỗi của em..." - Cô cười hì hì - "Đây rồi!"

Trong tầm mắt Mục Tổng Thần hiện lên một quán ăn ven đường. Dưới ánh sáng đèn vàng nhàn nhạt, không gian ấm cúng của nơi này càng thêm rõ mồn một. Hơi nóng thức ăn lan tỏa kèm theo mùi hương hấp dẫn cuốn hút làm bụng hắn càng thêm cồn cào. Xung quanh rất đông khách, tiếng người nói chuyện hòa cùng tiếng chai lách cách va vào nhau nghe thật dễ chịu. Đang là lập xuân, thời tiết vẫn chưa hết lạnh hẳn, ngồi ăn ở đây thì thật là tuyệt. Trên cánh cửa cột kệ có dính cái bảng mỏng bằng gỗ, đề: "Thịt nướng Tuyết Hào."

- "Vào thôi!"

Lập An Hạ kéo tay Mục Tổng Thần bước vào. Cô vừa đứng trước ngưỡng cửa, bà chủ quán liền nhận ra ngay:

- "An Hạ! Trời ạ, con vẫn còn nhớ bác à? Ai đây... Không phải là Bạc Nhiên sao?"

- "À, đây là... chồng cháu!" - An Hạ đỏ mặt cười - "Quán vẫn đông khách thế hả bác?"

- "Ủ, nhờ trời phù hộ! Ôi chào, đến cháu mà cũng có chồng rồi sao? Mau, khách quý vào đây!"

Mục Tổng Thần hơi không hài lòng, nhú mày khi nghe đến hai chữ Bạc Nhiên. Sao người này lại từng-can-dự quá thể vào đời sống của vợ hắn như vậy chứ?

- "Cháu muốn ăn gì? Vẫn như cũ chứ?"

- "Vâng ạ, như cũ."

- "Được rồi, có ngay đây!"

Nhìn Lập An Hạ hào hứng mức sa té ra chén nhỏ hòa với tương ớt, Mục Tổng Thần bậm môi lại.

- "Em có vẻ thân thiết với tất cả chủ quán ăn nhỉ?"

- "Hà hà... Hồi Đại học em ăn kinh lắm, nói chung trong khu này đồ ăn em ăn hết rồi, chủ quán em cũng quen cả rồi! Nhưng đây là quán quen nhất. Lúc em... Lúc em cùng người bạn trai đầu tiên đến đây, lần đầu tiên ấy, cũng đã là năm năm trước. Em đã cứu con chó cưng của bác ấy, rồi từ đó bác quý em cực kì, cộng thêm việc đồ ăn ngon tuyệt, giá thì hạt dẻ nên em đến đây không đếm được là bao nhiêu lần!"

- "Thế sao?" - Mục Tổng Thần hí mắt không vui - "Cùng với tên Bạc Nhiên đó?"

- "Này, anh lại dở chứng rồi à?"

- "Hạ Hạ!"

Giọng nói này...

Lập An Hạ quay đầu. Gương mặt kia, Bạc Nhiên!

- "Chào anh, Bạc Nhiên! Đã lâu không gặp!" - Cô khả ái cười - "Anh đến đây một mình à?"

- "Hà... À... Anh đến cùng bạn gái!" - Bạc Nhiên cười, sau đó nghi hoặc nhìn ai kia - "Người yêu của em à?"

- "Anh ấy..."

- "Không phải người yêu, tôi là chồng cô ấy!" - Mục Tổng Thần nhăn mặt đứng lên ôm lấy eo An Hạ.

- "Chồng? An Hạ, em cưới chồng rồi sao?" - Bạc Nhiên bất ngờ - "Thật hả? Em..?"

- "À... vâng. Anh ấy là chồng em." - Cô ngại ngùng lên tiếng

- "Vậy sao, em..." - Về mặt anh ta hơi cứng lại, sau đó cười - "Em hạnh phúc là được rồi! Ăn tối vui vẻ!"

- "Anh cũng vậy!"

Đội Bạc Nhiên đi khuất rồi, Mục Tổng Thần lại nói tiếp.

- "Gu thẩm mỹ của em đấy à?"

- "Anh là ý gì thế? Người ta hồi xưa là hoàng tử trong trường đấy, đối tượng theo đuổi nhiều vô số kể!"

- "Thế mà lại chọn trứng em?" - Mục Tổng Thần nhìn Lập An Hạ bằng ánh mắt...
- "Anh đi chết đi!"
- "Haha, anh không có ý đó mà! Anh biết em vừa xinh đẹp vừa đảm đang, cưới em là phúc ba đời!"
- "Biết thế là tốt!" - Cô dắc ý - "Anh sẽ không bao giờ tìm được cô vợ tuyệt vời như em lần nữa đâu..."
- "Ừ, biết rồi! Anh sẽ quản em thật chặt để không ai trộm đi được..." - Mục Tổng Thần hôn nhẹ lên môi An Hạ, yêu chiều nói.
- "E hèm, An Hạ, bác hơn năm mươi năm rồi vẫn còn độc thân đấy!" - Bà chủ quán bất ngờ xuất hiện - "Của hai cháu đấy!"
- "Cảm ơn bác!"

Lập An Hạ hít một hơi sâu, ánh mắt phát ra tia sáng đặc biệt rực rỡ. Mục Tổng Thần cong môi cười, háo hức nghe cô giới thiệu từng món.

- "Đây là hoành thánh đặc biệt nhân hải sản, tiếp đến có súp óc heo nấu với nấm bào ngư, vịt quay tẩm gia vị cay, mì thịt cừu, lẩu xiên que..."
- "Em khẳng định ăn hết?" - Hấn e dè.
- "Khẳng định!" - An Hạ đập bốp lên vai Mục Tổng Thần - "Anh nghe em đi, một khi ăn ở đây rồi sẽ không tìm lại được đâu!"

Loa phát thanh trong quán đột nhiên được mở lên, phát ra tiếng hát day dứt. Môi Lập An Hạ hơi cong lên, không kìm được lẩm nhẩm hát theo vài tiếng. Tiếng nhạc nền da diết vô cực, hòa cùng giọng hát âm vực cao trầm tuyệt hảo của Châu Kiệt Luân dễ dàng làm Mục Tổng Thần thoáng khó thở.

Là bài Không nên của Châu Kiệt Luân và Trương Huệ Muội. Lập An Hạ nhớ rất rõ. Lúc trước còn ở kí túc vừa hát vừa nhảy, lúc đi karaoke nhất định cũng sẽ có bài này trong playlist.

"Cứ vờ như ta vẫn bên nhau

Anh thật sự diễn không diễn nổi về sau..."

- "Em biết bài này à?"
- "Ừ, hay lắm phải không? Em rất thích bài này, hồi sinh viên tuần nào cũng hát. Nhưng từ dạo đi làm rồi theo anh về nhà thì bận rộn hẳn nên cũng đã khá lâu rồi không bật lại."
- "Nhạc tuyệt nhưng buồn quá."
- "Thế mà em lại mê tí, lúc trước tốt nghiệp còn vừa khóc vừa hát, tự nhủ rằng sau này không có chỗ nào cho em dung thân miễn phí mà thỏa mãn ca hò như vậy nữa rồi... Cũng may là, gặp được anh..." - Nói đến đây, Lập An Hạ ngửa đầu nhìn Mục Tổng Thần, ánh mắt chứa đầy tình cảm, môi mỉm cười.
- "Đúng vậy, cũng may là em gặp được người tốt toàn diện như anh..." - Mục Tổng Thần rung động, cảm giác như nơi sâu nhất trong tim mình đã bị cô gái này chạm đến rồi.
- "Mục Tổng Thần..." - Lần này An Hạ hết sức nghiêm túc gọi tên hắn, vẻ mặt cũng không cười cợt nữa.
- "Ừ?"
- "Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã luôn ở bên em. Cảm ơn anh đã giúp em làm tất cả. Cảm ơn anh đã vì em mà lúc nào cũng kiên nhẫn lắng nghe..." - Cô hơi nhướn người lên, hôn nhẹ lên má hắn - "Và cảm ơn anh vì lúc nào cũng thương em hết lòng... Mục Tổng Thần, cảm ơn anh..."

Cảm ơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân 365 Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.